

Bu Dizi
Doğan Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Taraşından
Hazırlanmaktadır

Birinci Baskı : Nisan — **1980**
Altın Kitaplar Basımevi

David Grant

Final

(Moscow 5000)

Türkçesi:

Esat ÖREN

(C) Copyright: David Grant / Kesim Ajansı /
Altın Kitaplar — 1980

BAŞLANGIÇ

Fotoğrafları dışında hiçbirini görmemiş olmasına karşın Oleg Kazantsev, içerdekilerin hepsini de adlarıyla, yaşlarıyla tanımlayabilir, birer birer özgeçmişlerini anlatabilirdi. Kimi otomobile binerken, kimi kalabalık caddelerde yürürken, bazısı protesto gösterilerinde, terkedilmiş evlerin kapılarında ya da ara sokakların karanlığında gizlendikleri sıra çekilmişti resimleri. Kazantsev bu gençlerin ana babalarının da adlarını biliyordu, dedelerinin de. Kiev KGB bürosunun onlar hakkında bilmediği yok gibiydi. Donetsk'deki o köhne apartmanın önüne vardıklarında içerdekileri iyice tanıyorlardı. Fakat sessizliği bozan bir takırtı, hemen ardından da adamlarından birinin yere yığılmasına dek içerdekilerin silâhlı olduğunu kimse bilmiyordu. Bildikleri dışında bir şey olmuş, gençler boşu boşuna ölüm oyununun parıltısını seçmişlerdi. Elllerinde patlayıcı maddeler olduğu tahmin ediliyordu: zaten bunun için hemen sığındıkları bina kuşatılmış, kimse yaralanmadan bu iş halledilsin istenmişti. Merkezi Münih'te bulunan Ukraynalı Bölücüler Örgütü Narodny - Trudoyov Soyuz'a bağlı küçük uydu örgütlerin gösterileri, bildiri dağıtmaları, her yerde bayrak açmaları iyice bıkkınlık

vermişti artık. Bu gençler eylem istiyordu; ellerinde meşale, oç alma hırsıyla köktenci savaş düşleri görüyorlardı.

Kazantsev yüzünü tokatlayan yağmura karşı gözlerini kısıp yakasıyla ensesi arasındaki açıklığı örtmek için kamburunu çıkardı. Kaldırımın üzerine dizilmiş, elleri göğüslerinde kavuşturulmuş, cesetlerden biri sanki ona sataşacakmış gibi iri omuzlarını kabarttı. Apartmanın üst katlarından, el bombalarının patladığı odalardan hâlâ ıslak gri dumanlar yükseliyordu. Bombaların kullanılması için Oleg vermişti emri: Kapiya bir tekme, sonra o yeşil yuvarlak nesneleri yerde yuvarla gitsin...

Adamlarından biri kolu bacağı kopmuş, paramparça bir gencin cesedini battaniyeyle örtmüştü.

Kazantsev başını çevirip daha derli toplu duran cesetlere baktı. Olsa olsa on dokuz yaşlarında bir kız vardı, öğretmen okuluna giden, yanında yirmi altı yaşlarında bir doktora öğrencisi. Tümü de parlak beyinler. Oleg onlar için büyük üzüntü duyuyordu, sanki hepsini de kendisi öldürmüş gibi. Bu Ukraynalı Bölücüler —ilkeleri her neyse— altı günlük kuşatma sırasında üç polisle, kendi adamlarından ikisini öldürmüşler, sekiz kişiyi de yaralamışlardı. Sonunda, yağmurlu bir günün güneş görmemiş karanlığında adamları barikat olarak dizili mobilyaları ite sürükleye üçüncü kata çıkmışlar, 'teslim ol' çağırılarına kulak asılmayınca makineli tüfek ve el bombalarıyla işi bitirmişlerdi.

Gençlerin elinde rehine yoktu. Ama kendisi de bir Ukraynalı olan Oleg, biraz da içerdekilerin kamuoyunca mazlum görünmemeleri için tank ve roket - atar kullanılmasını istememişti. Altı gün süren sonuçsuz konuşmalar boyunca ne tehditleri, ne de

gençleri yola getirme çabaları bir işe yaramıştı. Adamlarından ilk kurbanı verince, kuşatmanın bir işe yaramayacağı ve teröristlerin kesinlikle ortadan kaldırılması gereği kaçınılmaz bir gerçek olmuştu.

Oysa Kiev ve Poltava olaylarında büyük bir sorun çıkmamıştı. Onca meydan okumadan sonra gençler kuzu gibi teslim olmuşlardı. Ama Donetsk'te, bu, kan banyosuyla son buldu.

Bir elinde tabanca, bir elinde megafonla Oleg merdivenlerin tepesindeyken, her iki eli de el bombalarıyla dolu adamlarından biri gözüne çarpmıştı. Adamın yüzünde 'bu işi bitirelim artık' diyen bir yalvarış vardı. Kazantsev ayakları dibinde duran cesetleri de tanıtlayamadığını farkedince, birden içinde en küçük bir acıma kalmadığını farkedip emri vermişti. Bitirin!

Ceset kamyonunun sesi duyuldu. Keskin bir ses, ağlamaklı gibi. Ne olurdu, ne olurdu...

Oleg bomba uzmanı bir polisti, ama koşullar onu anti - terörist olarak uzmanlaşmaya zorlamıştı. Rusları kimse sevmiyordu. Bölücü örgütün ülküsünden kıvılcımlar herkeste az buçuk vardı. 1930'lann açlık dolu yılları, Stalin'in temizlik harekâtı, faşistlerin altilmesinden sonra her kıpırdanmanın ezilmesini kimse unutmamıştı. Demir yönetim hiç gevşememişti.

Herkeste vardı bu kıvılcım, Oleg'de de; her Ukraynalı'da.

Ama bu gençler, cesetleri derlenip toplanmış bu çocuklar farklıydı. Bombalar, tüfekler, sövgüler, kırimlar, banka soygunları, kundakçılık, adam kaçırma... Doğrusu Batı'dan iyi ders almışlardı. Bir yıl önce Kharkov'da örgütün bir hücrecini ele geçirmişlerdi;adı Rusça dış ağrısı anlamına gelen Zoop'tu,

anadilleri olan Ukrayna dilinde bile değil. Tümü de anarşist, Troçkist, Maoist ve Tanrı bilir daha neydi. Tabii gangsterlikleri, adam kaçırma ve bombalama uzmanlıkları da vardı. Bu hücre yakalandıktan sonra bir süre ses seda kesilmişti, ta ki yeniden bildiriler, protesto gösterileri ortaya çıkıncaya dek.

Ve yerde yatan bu gençler, tümü ölmüş, kendi beş adamıyla birlikte. Sekiz de yaralı.

KGB teğmeni Oleg Kazantsev bir şeyler yitirmiş olduğunun farkındaydı. Yitirdiği şeyin bir değeri var mıydı bilemiyordu, hatta duygusal bir değeri olup olmadığından bile emin değildi; ama yitirmişti işte. Çocuklar ateş açarak ona yardımcı olmuşlar, o da el bombalarının kullanılması ve makineli tüfeklerin otomatikçe getirilmesi için emir vererek görevini eksiksiz tamamlamıştı. Ama şimdi her yanını bir ürperti almıştı. Nedeniyse, soğuk yağmurdan çok, geleceğe bakış biçimiydi.

Tırmanış. Ceset sayısı artıkça bu duygusuz, zararsız sözcük kullanılıyordu. Tırmanış var. Ama Oleg için anlamı başkaydı: Bundan sonra ne olacak? Ayaklarının dibinde dipsiz bir uçurum varmış gibi sendelemeye başladı.

Ceset kamyonunun sireni daha fazla düşünmesini engelledi.

Feodor Yelisavich Shubin ağlıyordu, ama kendisi için mi, yoksa diğerleri için mi, ayırt edemeden, Radyodaki haber bülteni Donetsk'te polisin 'canilere' karşı giriştiği eylemi duygusuz bir sesle anlatırken, kurtulan tek kişi durumunda olmak onu deli ediyordu. Hücresinde herkes ölmüş, geriye yalnız o

kalmıştı. Örgütün içinde en genç ve en son katılmış üye olarak ayak işlerinde görev yapar, pek ciddiye alınmazdı. KGB baskın yaptığında apartmanda değildi. Kimse onu tanımadığı için alışverişe o gönderilmişti. Elleri kesekâğıtlarıyla dolu dönerken önce megafondan yükselen sesi duymuş, sonra da polis otomobillerinin yanıp sönen cılız ışıklarını farketmişti.

Hemen elindekileri yere atıp kaçtı. Bütün gece ve ertesi sabah süren otobüs yolculuğu onu bir üniversite öğrencisi kızın evinde gizlendiği Kiev'e getirdi. Korkuyla büzüldü.

Özgürlük meşalesi artık ona emanet edilmişti, sağ kalan tek kişi olduğu için. Bu düşünceye sarılarak göstermiş olduğu korkaklığı açıklamaya —ya da mazur göstermeye— çalıştı. Ama başarmıştı. Tüm kuşatma süresi boyunca: yiğit dostları yok edilip canı olarak damgalandığını radyodan işitinceye dek de başarılı olmuştu.

Radyoyu kapattı. Kız arkadaşı küçücük mutfakta bulaşık yıkıyordu. Shubin onun da ağladığını sanıyordu. Tam içeri seslenecekken radyo düğmesi üzerinde duran eli birdenbire bir yumruk biçimini alıp radyoyu masanın üzerinden savurdu. Radyonun gerisi uçtu, içinden iki tane pil yuvarlanarak kızın yatağının altına girdi. Shubin aradığı gücü pillerde ve radyonun içinde bulacakmış gibi dalgın dalgın bakakaldı.

And içiyordu bir yandan, kendi kendine ve ölenlerin üstüne. Bir şeyler yapılacaktı. Hem de büyük şeyler.

Rudolf Ivanovich Belousov garajında diz çökmüş, büyük bir sabır ve özenle beton zemini süpürüyordu. Toz ve metal talaşından oluşan küçük yığınları bir bir farasına alıp boşalttı. Volga marka otomobilinin altında dökülmüş olan motor yağının siyah yapışkanlığını bile iyice süpürdü. Daha sonra çalışma tezgâhının altını da süpürüp duvara dayalı duran katlanmış portatif bahçe iskemlelerini açtı ve içinden boşalanları topladı. Eh, galiba artık bitmişti bu...

Yok, henüz değil. Sabrı iyice tükenmiş olarak bir zamanlar kullandığı bira yapma makinesinin arkasını hafif hafif süpürmeye başladı. Buradan da üç tane bükülmüş küçük metal parçası çıktı. Belousov derin bir iç çekti. Şimdi tamamdı artık. Sıra testereye gelmişti. Bunu da iyice temizledikten sonra her milimetresini bile büyük bir dikkatte inceleyip kestiği metalden hiçbir iz kalmamış olduğuna karar verdi.

Tüm izleri ortadan kaldırdığı kanısına varınca, garajın ortasına gelip elleri belinde dikildi durdu, o anda bitirdiği bir yapıtına bakar gibi. Neredeyse hazzır sayılırdı. Neredeyse.

Önünde hafta sonu vardı, epey iş görebilirdi. Temmuzda... temmuz başında, biteceğinden emin gibiydi.

BİRİNCİ BÖLÜM

GLADYATÖRLER

1

Aralı koşu. 1940 sonları ve 50 başlarında Emil Zatopek tarafından öncülüğü yapılan ve artık çoğu orta mesafe koşucusunun uyguladığı bir teknik. Kalp atışını dakikada 180'e çıkarmak. Federenko kalp atışlarının hızlandığını sayabilecek gibiydi. İki yüz metre koş, sonra dur, yarım dakika kalbinin kanla dolmasını sağla, bir yarım dakika daha oyalan kalbin şişme tepkisi geçsin, sonra yine yarım dakika...

Sonra yine iki yüz metre koş ve dur, kalp yine dolsun. Bunu yirmi kez yap. Sabah üç mil koşmuşsun, daha beş mil koşacaksın. Federenko kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Elinde kronometresiyle karşıda duran antrenörü Vladimir Oos'a baktı. Kılı kırk yaran Vladimir. Birlikte hazırladıkları idman çizelgesini her zaman saniyesi saniyesine uygulamak ister. Grafikler ve notlarla dolu sayfalar. Federenko'nun Olimpiyat madalyası kazanması için.

Gümüş madalyayı alması gerekiyordu. Tretsov ve Altın madalya için ne düşünürlerse düşünsünler—zaten Federenko'nun bu konuda pek fikri yoktu, dahası, gerçekten öğrenmek de istemiyordu—Gümüş yeterdi ona.

En azından.

İki yüz metre, kalp atışı hızlandı, sonra dur.

Vladimir'in önünden geçmişti ama antrenörü kronometresinden başını bile kaldırmadı. İleri çıkık küçük göğsüyle Vladimir, hiçbir zaman öyle ahım şahım bir antrenör olmamıştı. Ama önemli değildi bu. Federenko için antrenör gerekmiyordu; çoğu orta mesafe koşucusu için de öyle. Tabii eğer çok tembel ve aptal değilsen. Sonunda her şeyi yine kendin yapmak zorundaydın. Antrenörse yalnızca saat tutar, grafik çizer, yarışta ya seni yüreklendirecek ya da sövecek sözler haykırırdı. Beş bin metreyi yalnız kendi bedeninin ve kafanla koşardın.

Son kez. İki yüz koş, dur, kalbin şişmesini duy. Sonra yalnız koşmak kalıyor. Hiç kuşku yok, Vladimir ertesi günkü idmanı kaçırmasını istemezdi; sabahtan üç mil, öğleden sonra sekiz mil koşu. Ama annesi Tripillya'da hastaydı, bunun da ötesi yoktu artık. Kız kardeşi Zenaida telefon etmişti. Ölüyor falan değildi annesi, ama hastaydı işte ve yaşlıydı. Kaburgalarının altında yüzüyor gibi duran kalbinden korkuyordu. Vladimir bir ona, bir kronometresine baktı. Tsentralny Stadyumu hemen hemen boş gibiydi. Parlak renkli eşofmanları ve baştan çıkarıcı şortlarıyla birkaç kızıdan başka kimse yoktu. Kızlar Federenko'yu tanıyıp el salladılar ama o karşılık vermedi. Vladimir uluslararası ünü olan bir Sovyet atletinin hayranlarıyla arasında belirli bir mesafe olmasını uygun görüyordu.

İdman yapan başkaları da vardı kuşkusuz, ciritçiler, yüksek atlayanlar... Sabah idmanında bitişik pistte diğer atletlerle birlikte çalışmıştı ama öğleden sonra Tsentralny Stadyumunun tüm pisti ona ayrılmıştı. Arkady Timofeyich Federenko'ya. Sovyet Olimpiyat seçmelerinde hasta hasta koştuğu için Tretsov'dan sonra ikinci gelen adam, geçen yıl 5000

metrenin en hızlı koşucusu. 1980 Mayısının ilk günleriydi henüz, ama Federenko temmuzda Moskova'da yapılacak o yarışı, Olimpiyat Finalini büyük bir hırsla bekliyordu.

Vladimir'in sabrı tükenmiş, kasılmaya başlamıştı. Federenko yanına gidip antrenörünün elindeki çizelgeyi inceler gibi yaptı. Böyle yapması Vladimir'in hoşuna gidiyordu. Bir süre sonra Federenko başını kaldırdı, biraz şaşkın, biraz utanmış bir durumda bekledi.

Vladimir, «İki yüz metrelerin her birini hızlı koşacaktın,» dedi ve kalemiyle kayıtlarını gösterdi. «Yalnızca son on kez değil. Şuradaki farka bak...» Kalemini plastik kaplı defterin üstünde tıklattı. «Hı?» Ses tonu tıpkı bir öğretmeninki gibiydi.

Federenko, «Peki, kabul,» dedi. «Ama bütün bunları geçen ay yapmam gerekiyordu.»

Vladimir şaşırmış göründü. «Çizelge...» diye başladı.

«Bu iki haftalık uygulamayı yeniden yazmak istemiştin, ta en başından Ama sen hayır dedin.» Federenko'nun sesi sakindi, suçlama havası yoktu neredeyse. «Bu yaptığım sezonu açarken uygulanan program... Nisanda yaptığının aynısı.»

«Yinelemen gerekiyor.» Vladimir genellikle böyle öfkeli konuşmazdı. Federenko şaşırmıştı.

«Yarın ben yokum, Vladimir.» Vladimir olmaz anlamında başını sallamaya başladı. «Evet, yokum. Annemi görmem gerek. Onun kalbi benimki kadar büyük değil. Gençliğinde yeterince aralı koşu yapmamış.» Federenko'nun sesinde hâlâ alaycılık ya da hoşnutsuzluk belli değildi. Vladimir yaklaşan fırtınayı sezer gibi oldu ve elindeki sayıları incelemek için da-

ha büyük bir güç harcadı. «Döndüğümde çizelgeyi yeni den hazırla.» Vladimir hayır anlamında başını sallıyordu.

«Bu çizelgeyi izlemen gerek, Arkady Timofeyich,» diye ısrar etti.

«Kim diyor?»

Vladimir'in gözlerinden bir anda şaşkınlık, kuşku ve gülümseme geçti. «Ben diyorum.»

«Hayır, sen demiyorsun.» Vladimir'den en az on santim daha uzun olan Federenko, adamı iki kolundan tuttu.

Vladimir, «Eşofmanını giy,» dedi.

«Daha değil. Nedir bu, Vladimir? Kim diyor bunları?»

«Ben diyorum, yahu, ben. Çalıştırıcın, antrenörün ben değil miyim?» Küçük adamın gözlerinde ihanet parıltısı mı görüyordu Federenko? Ama olamazdı, değil mi?

Federenko yeniden tüm dikkatini vererek birlikte hazırlamış oldukları çizelgeye baktı. İlk kez bakıyor gibiydi. Sanki Vladimir'in belli etmeden yaptığı düzeltmeleri, yavaşlaması için yapılan tüm değişiklikleri yeni farkediyordu. Aslında başından beri biliyordu, ama daha önceleri bunu düşünmek istemişti. Şimdi de istemiyordu. Ne var ki kuşkularını dile getirmişti artık.

«Vladimir Borisovich, bana ne yaptırman gerekiyor?»

«Arkady Timofeyich» diye başladı antrenör, ama Federenko elini kaldırıp susturdu onu. Vladimir'in öbür dirseğini de bırakıp eşofman altını giymeye koyuldu. Bir yandan da söyleniyordu.

«Bu tempoyla temmuza hazır olacağım, öyle mi? Büyük yarışı koşup iyi sonuç alacağım. Ve da-

ha bir sürü saçmalık.» Federenko'nun sesinde şiddet yoktu ama her gecesi buz gibi soğuktu. «Fazia yarış kazanmam düşünülüyor, değil mi? Moskova'ya gitmeden önce belki birkaç tane kazanıp tahmincilerin aklında kalayım' diye, değil mi, Vladimir? Ama Finalde hiç şansım olmayacak, değil mi? Hı?»

Federenko kollarını kenetlemiş, dimdik duruyordu. Genç ve yakışıklı yüzünde, her şeyi bilmesine karşın öfke kırılgılığından iz yoktu.

«Arkady Timofeyich... inan bana!»

«Tabii, tabii, Vladimir. Ne de olsa yarışa katılıyorum. Hem neden birdenbire bu maskaralığa itiraz ettim anlamıyorum. Peki, ya bu 1500 işine ne diyor-sun? Bu ay katılmamı istediğin yarışa? Tretsov on bin koşarken? Bunun altında bir şeyler var, değil mi?» Vladimir başını sallayarak onayladı. Bu küçük fakat açık itiraf Federenko'yu iliklerine kadar ürpertti. «Bu düzmece bana ne zaman açıklanacak, Vladimir?.. Ne zaman?»

«Bilmiyorum... inan bana, hiç bilmiyorum!»

Federenko bir an antrenörün yüzünü dikkatle inceledi. Açık mavi gözleri adamın aklını okumak için uğraştı. Sonra döndü ve soyunma odasına' doğru yürümeye başladı. Kayıt dosyasını göğsüne bastıran Vladimir de arkasından gitti.

Hiç de öfkeli görünmedi, diye düşündü Vladimir. Değil mi? Belki de itiraz etmeyecek. Belki de oyun-bozanlık etmeyecek.

_

«Mayıs geldi bile... programından iki ay geridesin. Garajında kapanıp kimbilir neler yapıyorsun,

sonra da yetiştiririm diyorsun. Senin işin bu aygıtları yapmak, benim işlerime burnunu sokmak değil!»

«Feodor Yelisavich, yetiştireceğimi biliyorum. Ama sen benim çektiğim ve halen de çekmekte olduğum güçlükleri anlamamakta direniyorsun. Son modeller yanında ilkel bir şey yaptığımı sanıyorsun... belki de öyle. Ama kendine özgü yanlarıyla benim yaptığım diğerlerinden daha gelişmiş ve karmaşıktır. İstedığın işi görmesi için kullanılmakta olan tipleri uyarladığım gibi, bir de gerekli kılıfı yapmak zorundayım. Salt bu bile ne denli zor oldu, biliyor musun? Zamanlama mekanizması da cabası. Hem bunların denemesini nerede yapacağım dersin, eh?»

«Pekâlâ, peki, tamam.»

«Yoo, hiç de tamam değil. Bir yıl içinde ben üstüme düşeni bitirmek üzereyim. Ya sen? Bütün yaptığın yanına üç beş tane akıllı bir karış havada çocuk toplamak. İstedığın kadar onlara Do pabachenya adını ver ya da yurtsever özgürlük savaşçıları gibi giydir. İşler kızıştı mı ne yapacaklarını biliyor musun? Söyle bakalım.»

«Üstlerine düşeni yaparlar. Yahu, Rudolf, benim işime burnunu sokmasana. Öyle bir grup benim için gerekli, çünkü kimse onları tanımıyor, bugüne dek hiçbir şeye karışmamışlar. Üstelik tümü de gönüllü. Donetsk ve Kharkov'dan, Poltava ve Kiev'den sonra ortalıkta kalite adam kalmadı artık. Köpekler hepsini öldürdüler ya da içeri taktılar. Unuttun mu?»

«Pekâlâ. Bağışla. Ama aygıtları zamanında teslim ederim diyorsam, ne söylediğimi biliyorum. Geiip onları temmuzda alabilirsin.»

«Ama bu çok—»

«Geç mi olur? Hiç de değil. Aslında temmuz başı demeliydim. Bol bol zamanın olur. Haa, şu birlikte oturduğun kız?»

«Zenaida, n'olmuş ona?»

«Daha n'olacak, güvenilir biri mi?»

«Yeterince... onu kullanacağım iş için. Anlamıyor musun, öğrencilere, çoluk çocuğa ihtiyacım var. Sabıkasız adamlar gerekli!»

«Olaydan sonra da *onlara* güvenebilir miyiz?»

«Kimseye söylemek istemeyeceklerdir, değil mi?»

«Herhalde.»

«Gel şunu haziran yapalım.»

«Temmuz başı.»

*
**

François Diderot pistin üzerine doğru kalktığını sandı. Bacakları güçten kesildiği anda hemen sırtüstü, böylece yere yığılısı bitkinlikten değil de, bilekrek yapılan bir hareket gibi görünmüştü. Ama Diderot yattığı yerden kalkamadı. Münih Olimpiyat Stadyomunu balık - gözü merceğinden görür gibiydi.

Az kalsın geçiliyordu, farkındaydı, yarışı bırakacak gibi olmuştu. Kazanmak için tüm yedek gücünü ortaya koymuş, şimdiyse tükenmiş ve bitkindi. Hiçbir yarıştan sonra böylesine kötü hissetmemişti. Topu topu da Holmrath ve ünsüz bir Çek yarışçısının üç metre önünde bitirebilmek için. Beş bin metrenin sonunda, Holmrath'ı geçtikten sonra, son turları kayar gibi koşması gerekirdi aslında. O anda Alman atleti Diderot'nun üzerine eğilip baktı, soluk soluğaydı ama gülümsüyordu. Göz kırptı ve yürüdü gitti — yürüyebildi!

Diderot oturduğu yerde doğruldu. Munchenerbrau Şampiyonası 5000 metre yarışının birincisiydi. Stadyumdaki hoparlörler seyircilere yarışın sonucunu duyuruyorlardı, sanki pistin kenarına çuval gibi düşmüş olan mavi formalı adamın birinci geldiğini bilmiyorlarmış gibi. Cılız alkış seslerini Fransızca tek tük övgü sözcükleri izledi. İkinci gelen Alman atleti Holmrath için çok daha büyük bir tezahürat yapıldı. Diderot ayağa kalktı ve ağır adımlarla tünele doğru yürüdü. İçeri girdiğinde stadyumdan çıkan büyük gürültü birden kısılmıştı. Bir tuhaf oldu.

İki yıl önce Avrupa rekorunu elinde tutan Norveçli Jorgensen tünelde bir sıra üstüne oturmuş, kendisini otele götürecektir olan otobüsü bekliyordu. Diderot bir süre İskandinav atletine baktıktan sonra, beynindeki videoteypte yarış bir kez daha yaşadı: Holmrath ve Çekoslovakyalının sıkıştırdığı anları. Otoparka çıkınca havanın sıcak ve güneşli olmasına karşın elinde olmadan ürperdi.

Otobüsü bulmak için bakınırken, bir İtalyan arabasının kibirli korna sesini duydu. Onun çıkışını gözden kaçırmayacak bir yere, çıkış kapısının hemen karşısına park edilmişti.

Loriot. Son derece pahalı bir Cardin giysi ve Givenchy güneş gözlükleriyle şık bir gangster gibi görünüyordu. Aslında Loriot yalnızca işadamıydı. Hele gülümsediği zaman aklı başında ve sevimli bile denebilirdi. Uzattığı eli Diderot isteksizce sıktı ve Alfa Romeo marka otomobilin içine daldı. «Bugün çok zorlandın, François.»

«Öyle oldu.» Diderot otoparkı gözden geçirdi. Daha kimse ayrılmamıştı. Otopark hâlâ doluydu, ortalıktaysa pek insan görünmüyordu. Hâlâ...

Loirot, «Ne söyleyeceğini biliyorum, François.» dedi.

«Buraya France - Allemagne Spor Firmasının temsilcisi olarak geldim. Biliyorsun, bu şampiyonayı kısmen de olsa biz düzenliyoruz. Şimdi de 5000 metre birincisini kutluyorum. Spora çok düşkünümdür.»

«Sen sporun ticaretini yaparsın, Loirot. Ne istiyorsun?»

«Korkma, bu resmi otoparkta sana rüşvet vermeye niyetim yok.»

Diderot sırtını yaslayıp gözlerini yumdu. Güneş ışığı gözkapaklarının içinde kırmızı görünüyordu. Loirot'nun çekip gitmesini istedi, ama bunu söyleyemiyordu.

Bir milyon frank vardı.

Sert bir içki içmiş gibi başı döndü bu parayı anımsayınca, France - Allemagne Firmasının bağlı olduğu Dumas - Ouenelle... makyaj gereçleri, içkiler, giysiler, spor gereçleri, yabancı otomobiller, oteller, gezi acentaları. Büyük bir lüks ve konfor ticareti. Reklamlarında, 'Dumas-Ouenelle tipi yaşam,' diyorlardı. Diderot da bunun bir parçasıydı. Tüm borçlarını ödemiş, yeni bir otomobil almış, giderleri karşılanmıştı. Dumas-Ouenelle ile çalıştığı için. Diderot yine ürperdi.

Dumas - Ouenelle onun Moskova'da kazanmasını istiyordu. Tatil gezileri, traş losyonları, pudralar, bira, şarap, otomobil... Dumas - Ouenelle tipi yaşam satışlarını hızlandıracaksa. Olimpiyat madalyası çok gerekliydi.

Bir milyon frank. Yalnızca Olimpiyat madalyalı François Jeon - Marie Diderot olduğu için. Bir altın yeterdi, Killy gibi üç tane kazanması gerekmiyordu. Bronz bile olurdu. Killy, zavallının tüm madalyalarını

geri almışlardı; daha erken harekete geçmiş olsalardı yarışa bile sokamayabilirlerdi. Bunu dahi yapabilirlerdi. «Ne istiyorsun?» diye kestirmeden sordu Diderot.

«Hiç, her şey yolunda mı diye göreyim dedim.»

«Sen antrenör müsün?» diye sordu Diderot, ağzını buruşturarak.

«Yalnızca bir spor seyircisi. Ama hüsrana uğramış bir seyirci. Aldığın parayı çarçur ediyorsun. Moskova zaferini kazanmış gibi daha şimdiden Dumas-Quenelle tipi yaşamaya başladın. Biraz kendini frenlemen gerek, François, yatağa biraz daha erken ve tek başına girmen iyi olur belki. Ya da biraz daha sık erken kalkıp geceleri erken yatsan.»

«Şu işe bak, sen uzmanmışsın bayağı!»

«Hayır, François. Yalnızca para konusunda uzmanım. Zaten her şey de onunla ilgili değil mi? Sana biraz para verdik, çok daha fazlasını vermek niyetindeyiz ama karşılıksız değil. Yatırım yapacağımız bir atlet bulmak için düzenlediğimiz küçük bir yarış kazandın. Ama senden başka iyi yarışçılar da vardı.» Loirot güneş gözlüğünü havalı bir biçimde çıkarıp parmağını Diderot'nun göğsüne dayadı. «Geçen yıl hep kazanırdın. Avrupa'da yapılan yarışların hemen tümünü kazanmıştın. Ama o zaman açtın, hırslıydın ve kibirliydin. Senin zaaflarından yararlandık diye bizi suçlamaya kalkma, François. France - Allemagne firmasını ya da Dumas - Ouenelle'i suçlamak seni yanıltır. Hâlâ karar verme ve davranış özgürlüğün var sanırsın sonra. Oysa yok.»

Diderot ses çıkarmadı. İmzalamış olduğu sözleşmeler firmanın Paris bürosunda kilitli duruyordu. Öyle güven içindeydi ki, ne Fransız Atletizm Federasyonu, ne de Uluslararası Olimpiyat Komitesi bunu

öğrenecek diye korkmak düpedüz budalalık olurdu. Ama korkuyordu.

Bir an için Diderot Moskova'da madalya kazanmayı ne denli çok istediğinin farkına vardı. Hangisi olursa... Ve de ortaya çıkacak diye ne denli korktuğunun. Aradaki iki ay içinde.

«Ya öğrenirlerse?»

«Öğrenmemeleri için elinden geleni yap,» dedi Loirot.

Winston Ochengwe, idman çizelgesi ve antrenörü ne derse desin, iş yerinden M'seka köyündeki kulübesine kadar olan on millik yolu her gün koşardı. Çalışma Bakanlığının Kabale şubesinde yazıcı olarak çalıştığı iş yerine, sabahın erken saatlerinde yaptığı koşu belki daha zevkliydi ama dönüş yolunda karısı ve oğlunu düşününce, sanki yarış ipini göğüsler gibi oluyor, çevresinde herkesin ona alkış tuttuğunu sanıyordu.

Ochengwe Uganda'ya göçmen gelmiş bir Tutsi'ydi. Eski köyü sınırın kırk mil karşısında kalıyordu. 1964 yılında Hutu'lar birkaç bin Tutsi'yi öldürünce yurtlarını terketmek zorunda kalmışlardı. Ochengwe o zamanlar daha çocuktu. Amcası ve ağabeyi de öldürülmüştü qma nasıl olduğunu pek anımsamıyordu. Tabii babası da bir şey anlatmamıştı ona. Güçlü ve ciddi bir adam olan babasını tüm yaşamınca örnek almıştı Ochengwe. Öldükten sonra da anısını yaşıyordu. Annesiye kendi anıları ve bir keçiyle birlikte kulübesini paylaşmaktaydı.

Winston Ochengwe İngilizlerin kurduğu bir okulda öğrenim görmüştü. Memuriyet sınavını kolay-

lıkla kazanmıştı. Okulda okuduğu Julius Caesar ve yeşil tarlalarda besili hayvanlardan, fabrikalarla dolu kentlerden söz eden derslerden çok daha kolay bir sınavdı.

Ama tümünden de iyi becerdiği bir şey vardı, o da koşmak. Kilometreler boyu hiç yorulmadan koşabilirdi. On altı yaşında Uganda şampiyonu olmuş, on yedi yaşında Uganda rekoru kırmıştı. Son üç yıldan bu yanaysa Afrika şampiyonu olarak rekor sahibiydi. Katolikliğinin simgesi olan küçük altın haç siyah boynunda parıldıyordu. Eğer koşabiiirse hangi dinden olduğu önemli değildi, göçmen oluşu da. Asyalılar gibi hiçbir zaman ülke dışına kovulmayacaktı.

Başını salladı. Artık Kabale ve Kampala sokaklarında hiç rastlamadığı o açık renkli ve dar yüzlü insanları anımsayınca, hafif bir vefasızlık duygusuna kapılır gibi oldu. Başkan İdi Amin onları İngiltere'ye göndermişti, Afrikalıları sömürdükleri için. Buna da kuşku yoktu.

Son yamaçtan aşağı iniyordu, en uzun olanından. Sarah yemeğini hazırlamış olmalıydı. Yoldan geçen bir otomobile yol vermek için yana çekildi. İstese onun da bir otomobili olabilirdi. Söz vermişlerdi. Ama benzin çok pahalıydı. Üstelik köy halkı onunla gurur duyuyordu. Sık sık yanına gelip onu yakından görmek isterlerdi. Özellikle küçük çocuklar. Oysa bir otomobilin içinde bu insanlara onlardan farklı olduğunu vurgulamış olurdu. Hemen hemen aynı nedenlerle Kampala'da bir iş önerisini de geri çevirmişti. Aslında en iyi idman tesisleri de oradaydı. Neredeyse baskı denebilecek ısrarlara karşın Ochengwe bu öneriyi kibarca geri çevirmişti.

Sabah serinliğinde koşmak doğrusu bayağı iyi oluyordu, ama Sarah ve oğlunun evde onu bekledi-

ğini düşünmek akşam koşusunu daha zevkli yapıyordu.

Shubin onu farkettiğinde Federenko merkez istasyonunun bekleme salonlarından birinde Tripillya trenini bekliyor, elindeki akşam gazetesini karıştırıp kahvesini yudumluyordu. Shubin bu karşılaşmayı elinden geldiğince rastlantı gibi göstermeye çalıştı. Sanki kendisi de oraya bir tren beklemek için gelmiş gibi. Ama Federenko'nun son derece tetikte beklediğini farketmişti.

«Arkady Timofeyich!» diye seslenerek elini u-zattı. Federenko uzanan eli sıkmadan önce, sanki kirlimiş ya da bir silâh gizliymiş gibi baktı.

«Feodor Yelisavich,» dedi Federenko coşkusuz bir sesle. Shubin karşısındaki boş iskemleye oturdu. Deri taklidi ceketinin düğmelerini açtığı sırada Federenko rengi solmuş bulucini farketti. Hiç kuşku yok karaborsadan edinmiş olmalıydı. Güldü. Ya konuk bir sporcudan ya da bir turistten alınmıştı.

«Epey para vermiş olmalısın,» dedi Federenko. «Pek değil.»

Federenko gülümsedi. Shubin'de gizli bir şeyler olduğunu seziyor, ondan kaçınmak istiyordu. Kız kardeşi Zenaida'yla bir süredir seviştiklerini, ilişkilerinin hâlâ sürdüğünü de biliyor ama düşünmek bile istemiyordu. Onu gördüğü zaman aklına getirmekten en çok kaçındığı şeyse kendi kendine duyduğu kıskançlıktı. Shubin başarılı olamamıştı; parlak bir mühendis olmasına karşın öğrencilik dönemi ve sonrasında kendini Ukraynalı bölücülerin siyasetine kaptırıp Donets hidro-elektrik tesislerinde Sovyet düş-

manı bildiriler ve gazeteler dağıttığı için buradaki geleceği çok parlak işinden olmuştu. Shubin karşı-sındakiler durmadan iğneleyen bir insandı; her zaman sivri, akıllı ve idealist olmuş, yükselmeye ve refaha sırtını çevirebilmişti. Oysa Federenko gözde bir Sovyet sporcusu olarak bunların tümünden payını alıyordu.

Federenko oturduğu yerde konuşmadan Shubin'in dar sayılacak sakallı yüzünü incelemeye koyuldu. Kırır kırır gözleri her şeyi inceliyor, nefretle parlıyordu. Shubin huzursuz bir insandı. Federenko bunu üniversite yıllarında anlamıştı. Kız kardeşiyle ilişkileri başladıktan sonraysa bir kez daha bu yargısı doğrulanmıştı.

Shubin, «Ee, Arkady Timofeyich, seni gördüğüm sevin dimi,» dedi, özellikle uzattığı gergin bir suskunluktan sonra.

«Gerçekten, ben de.» Federenko bunu söylediğine anında pişman oldu ve hemen ekledi. «Hâlâ enerji santralinde çalışıyor musun?»

«Evet, ya. Elektrik sanayiinde daha önce de çalışmıştım. Beyaz önlük bile giyiyorum. Tabii yanımda süpürgem ve paspasım da var.» Bu sözler sanki ağzından dişçi zoruyla çıkarılmış gibi Shubin'e acı vermişti.

«Ya...»

«Üzüldüğün için sağol, Arkady Timofeyich.»

Federenko saatine baktı. Trenin gelmesine hâlâ yirmi dakika vardı. «Başka şeylerden söz edelim, olmaz mı?»

«Örneğin, senden mi? Ya da Olimpiyatlardan. Tabii, çok daha ilginç olur.» Shubin gizlemeden alay ediyordu. Federenko'nun canı sıkıldı. Alay edilmek-

ten çok alaya alınan konu rahatsız etti onu. Başını salladı.

«Hayır, onu da es geçelim. Zenaida hakkında konuşalım mı?»

Shubin'in gözleri oynaştı. «Gerçekten mi? Neden olmasın? Kız kardeşin.»

Federenko istasyonda bir süre bakındı. Kala-balığı gördükçe yapacağı yolculuk için sabırsızlık duyuyordu. «Onunla evlenecek misin, yoksa birlikte mi yaşayacaksın, ya da..?» diye çıkarıverdi ağzından.

Shubin çirkin çirkin güldü. «Ya da bildiğim gibi yapacağım.»

Konuşmanın biçimi Federenko'nun ağızına gitti, fakat artık konu ortaya dökülmüştü. Shubin'den artık hiç hoşlanmıyordu ama kızkardeşi için de endişeliydi.

«Onu seviyor musun?» diye üsteledi Federenko.

«Tabii seviyorum!» Shubin ona sokulmak için masanın üzerinde eğildi. Bu sırada şeker köşesindeki kaşığı devirince masanın üstüne şeker döküldü. Shubin parmağını şekerlerin üzerinde gezdirerek ekledi. «Ama senin anladığın anlamda değil... yani tehlikesiz bir biçimde değil. Popo yalayıcılık, sırt sıvazlayıcılık olan senin biçiminin dışında, Arkady Timofeyich.» Gözlerini şekerin üzerinden ayırıp Federenko'nun yüzüne dikti. «Sen cici çocuk olmaya devam et, Arkady. Babanın adına layık değilsin. Bunun farkındasın, değil mi?»

«Babam milliyetçi olduğu için o kamplardan birine gönderildi diye mi?» İhanetin keskin duygusu, uzun bir bıçak gibi Federenko'nun midesinde burkuldu, ama gerçek duygularını açığa vurmadı. «Otuz iki yıl önce olan bir olay. Hem babam dönmüştü, kısa

bir hüküm yedikten sonra.»

«Senin ve Zenaida'nın tohumlarını attıktan sonra yine gitti ve bir daha da dönmedi!»

Federenko saatine baktı. On dakikadan biraz fazla vardı. Kalkacak gibi davrandı. Shubin uzun, ince elini uzatıp kolundan yakaladı.

«Otur yerine, popo yalayıcısı!» Federenko silkinip Shubin'in elinden sıyrıldı, ama oturdu. «İyi,» dedi Shubin. «Neden burada oturmuş senin gibi biriyle yarenlik ediyorum, biliyor musun? Çünkü bunu yapmamı Zenaida istedi. Seninle konuşmamı istedi, aklını başına alman için. Yüreğini ve yardımını vermen için. Ama pek konuşmuyoruz seninle, değil mi? Yalnızca sokak kedileri gibi birbirimizin yüzüne tıslıyoruz. Senle ben karşıt kutuplarız, ama çekimimiz yok.»

«Eskiden yakındık...» Federenko, Shubin'in konuşma havasını yumuşatma gereğini duydu, ya da saptırma.

«Çok eskiden, benim hiçbir şeyden haberim yokken! Sen daha Ukraynalı yurttaşlarından daha güçlü bir yüreğin ve büyük bir ciğerin olduğunu öğrenmeden. Ve Stalin'in evinde besleme olmadan.»

«Stalin öldü.»

«İnanmam, salt onun durumu için reinkarnasyonu (1) kabul edebilirim.»

«Daha ne kadar kafa ütüleyeceksin?» Federenko sakinleşmişti. Artık bu konuşmaları kişisel bir saldırı olarak almıyor, öğrencilik günlerinin deliliğindeki polemikler gibi görüyordu.

«Boşa konuşuyorum.» Shubin sırtını arkaya

(1) Reinkarnasyon: Hristiyan inancında ölümden sonra ruhun başka bedene girmesi.

yasladı. «Kızkardeşinin istediğini yaptım işte. Ya çok ödleksin ya da rahatına çok düşkünsün. Hangisi olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Hadi git, trenini kaçırma, Arkady Federenko, devleti olmayan adam, uluslararası bir hiç. Ama kızkardeşine gayret ettiğimi söyle, tamam mı?»

Federenko ayağa kalkarken Shubin'in yüzüne baktı. Adam bitkin görünüyordu, sanki için için yaptığı bir savaş tüm gücünü tüketmiş gibi. Ama hayır, diye kendi yargısını düzeltti Federenko, Shubin her zaman böyleydi: İçinden hiç eksik olmayan öfkesiyle yıpranmış. Federenko ürperdi. Birden kızkardeşinin Shubin'le hiçbir ilişkisi olmasın istedi. Shubin düpedüz tehlikeliydi.

«Hoşçakal, Feodor Leyisavich,» dedi ve trenin geleceği platforma doğru yürüdü.

*
**

Yolculuğun büyük bir bölümünde tren Dnieper Nehri boyunca yol aldı. Nehir Odessa'ya giden taşıtlarla doluydu. Odessa'ya Federenko da gitmişti; SSCB Atletizm Federasyonu sağlamıştı bunu. Bu geziye annesiyle Zenaida yi da götürmüştü. İki haftalığına. Uluslararası niteliği olan Spor Ustaları için tanınmış bir ayrıcalıktı.

Aklına takılan sorunları bir yana itip dikkatini iyi şeyler üzerine çevirmeye çalıştı, gerçekten de spor ona çok şey kazandırmıştı. Annesinin kendine ait bir evi vardı, en azından çok düşük bir kira karşılığı, hem de ömür boyu; üstelik yalnızca bir aileyle paylaşıyordu, bir çiftlik işçisinin ailesiyle. Bu da yine işin iyi yanlarından biriydi, çünkü adam mutlak bahçesni ekmiş, ürünü annesine de veriyordu. Ada-

mın karısıysa Federenko ve Zenaida'nın yokluğunda annesine bakıyordu.

Bunların tümü de olumlu şeylerdi. Federenko derin bir soluk çekip sırtını yasladı. Gelecek ay Kiev'den taşınacağı zaman Moskova'da onu yepyeni bir daire bekliyordu.

Lanet olası Shubin durup dururken içine kurt sokmuştu.

Vladimir de öyle, hem de daha mide bulandırıcı bir kurt. Bildiği bir şey vardı Vladimir'in ve de hiç hoş olmayan bir şey.

Şu ya da bu biçimde onu kullanacaklardı işte. Üstelik madalya kazanması için de değildi. Bunun düşünülmmediği artık belliydi. Kıştan beri uyguladığı çalışma programı yalnızca hızı ön planda tutuyordu, dayanıklılığı değil, sanki 1500 için hazırlanıyormuş gibi. Aralıktan bu yana uzun mesafe çalışmaları bir yana bırakılmış, mart ayındaysa 1500 metre kapalı salon yarışmasına sokulmuştu. Peki ya kros? En son kros yarışmasına kış başlarında girmiş, o günden beri yapılan yarışmalara Vladimir onu sokmamıştı.

Federenko önceleri isteneni gönüllü olarak, daha sonralarıysa soru sormaksızın yapmış, çünkü sormak istememişti. O halde bu öğleden sonra niye sormuştu ki?

Tren Vitachiv istasyonunda bir grup işçi daha boşaltırken Federenko işin gerçeğini kendi kendine bir kez daha itiraf etti:

Yapabileceği bir şey yoktu. Oynanan oyunu sürdürmeliydi, oyunbozanlık etmeden. Popo yalayıcı. Shubin haklı mıydı ne?

Gözlerini sımsıkı yumdu; gözyaşlarını bastırmak

için mi, yoksa koyvermek için mi olduğundan emin değildi.

Eve vardığında annesi koyu bir sebze çorbası içiyordu. Kadının kayış gibi yanağını öpüp yanına oturdu. Annesi ona alt katta oturan Fedukhin'le ailesinden, oğlunu son gördüğünden bu yana ölen tanimesiyle artan yalnızlık ve sindirim bozukluğu. Federenko annesinin durumuna kendi kendine bir teşhis koymuştu: Zenaida'nın da eve giderek ender gelmesiyle artan yalnızlık ve sindirim bozukluğu. Federenko da yarış mevsiminde hemen hiç eve uğramıyordu.

Sabrı taşıyacak duruma gelmesine karşın kendini zorladı, annesinin eli elinde, yanında oturup onu dinledi ve hak verdi.

Annesinin yanından kalkıp bitişikteki oturma - yemek odasına geçtiğinde hava iyice kararmıştı. Odanın bir köşesinde de televizyon vardı, çoğu ailede bulunmayan bir şey. Federenko'nun akşam yemeğini Zenaida hazırlamıştı. Özel rejimle beslenmediğinden, kızkardeşinin özenle yapmış olduğu et yemeği Federenko için sıradan bir öğün gibi geldi. Federenko her şeyiyle özeldi zaten. Kapıdan girdiği anda alt komşu Fedukhin onu görmüş, efendisi karşısında iki büküm olan bir toprak köylüsü gibi selam vermişti.

Yemeğinin sonunda bir şişe Doğu Alman ithal birası açıp mutfakta çalışan kız kardeşini izledi. Federenko kız kardeşinin büyük bir gerilim içinde olduğunu farkedip konuşmayı açtı. Dişlerinin arasına kaçınış bir et parçasığını çıkarırken kayıtsız bir sesle, «Bugün Feodor Shubin'i gördüm,» dedi.

«Öyle mi?»

«Evet. Anladığım kadarıyla, senin isteğin üzerine görüşmüştük.»

Bulaşık tasının içine bırakılan tabağın sesi duyuldu, ardından mutfak kapısının eşliğinde Zenaida belirdi. Elllerinde pembe lastik eldivenler, önünde Pravda gazetesinin reklamını yapan plastik bir önlük vardı. Zenaida oldukça sinirli görünüyordu.

«Ne... ne söyledi sana?»

«Her zamanki saçmaları, bu kez daha şiddetli.» Federenko kız kardeşinin yüzünde yumruk yemiş gibi bir ifade belirlediğini farketti. «Bana sorarsan, pek akli başında değil.»

«Sana sormadım!» diye kesti Zenaida.

«Pekâlâ, pekâlâ, Zenuşka.» Zenaida adının böyle söylenmesini yüzünü ekşiterek karşıladı. «Tamam. Yine bana o milliyetçilik safsatasını satmaya kalktı. Sonra benim Usta Sporculuk ödülümü ve yaşam biçimimi kınadı. İşte tüm yaptığı bu.»

Federenko o anda kız kardeşinin kendisi ve Shubin arasında bölündüğünü anladı. Her şeye karşın Shubin uluslararası bir atlet olan ağabeyine sövmezdi. Sovyet düzeni hakkında ne denli kötü düşünürse düşünsün, Zenaida ağabeyini her zaman konu dışında bırakırdı.

«Her zaman fazla ileri gider... espri anlayışı hiç kalmamış. Çok akıllıdır, fakat bu özelliği onu çok ciddi yapıyor. Kendisine yapılanlar için de çok hınçlı.» Zenaida ağabeyinin oturduğu masanın yanına geldi ve karşısına oturdu. Federenko kız kardeşinin siyah saçlarına, düzgün kemik yapısına ve açık ten rengine büyük bir beğeniyle baktı. Kız kardeşi hem çok güzel, hem de akıllıydı. Ama kafasının içinde Shubin

vardı, dahası, hiç kuşku yok yatağının içinde de vardı, başka...

Federenko aklına geien kötü düşünceleri boğdu ve kız kardeşinin elini tuttu. «Zenuska, Shubin tehlikeli bir insan. Bana yağdırdığı sövgülere aldırmiyorum... o denli değil yani, ama senin için kaygılanıyorum. Vahşi bir yanı var...» Federenko gözlerini kız kardeşinin gözlerine dikti. «Onunla ilişkini sürdürmek zorunda mısın, Zenuşka?»

Zenaida elini Federenko'nun elinden sıyrıp çekti. Yüzü kızarmış, gözlerinde öfke belirmişti.

«Arkady, kiminle görüşeceğimi, ne yapacağımı bana söylemeğe kalkma! Eskidendi o, Arkady. Artık küçük kız kardeşin değilim. Cam duvarlar içinde yetişen tufanda marullara, güzel çiçeklere benzemek istemiyorum. Sakın bana baskı yapmaya kalkma, büyük ağabeyim, sen rahat yaşamını sürdürmeye bak!» Sanki kız kardeşinin sesiyle Shubin konuşuyordu. Federenko uzanıp onu bileğinden yakalayıp sıktı. Zenaida acıyla irkildi.

«Bana Shubin'in ağzıyla konuşma. Kaçığın biri o. Kendini öyle dağıtmış ki, bir bardak içkiden veya siyaset yüzünden ya da bir otobüsün altında kalıp geberebilir, farkına bile varmaz. Ona ne olursa olsun, umurumda değil ama sen umurumdasın. Anladın mı?»

Zenaida elini çekip bileğini ovuşturdu. «Sen kendi yaşamını kurmuşsun, her şeyi olduğu gibi kabulleniyorsun. Ama bazılarımız bununla yetinmiyor işte.»

«Ne? Şimdi tam onun gibi konuşuyorsun!»

«Senin hakkında yanılmamış, Arkady. Koşmanın

kazandırdığı şeyler gerçekten de senin gözlerini boyamış, başka hiçbir şey göremiyorsun. Ah, bir babama benzeseydin...»

Federenko ayağa kalktı, yüzü öfkeden kireç gibi olmuştu.

«Babamı doğru dürüst tanımadım bile, sen benden de az tanıdın. Onu bana karşı silah gibi kullanmaya kalkma, efsaneleştirmen de boşuna, inancak değilim. Evet, belki milliyetçi falandı ama ara sıra annemin anlattıklarına kulak verecek olursan, aynı zamanda onun ayyaşın biri olup Ukrayna bağımsızlığı için savaştığı sırada sabahlara dek annemi nasıl dövdüğünü de öğrenirsin!»

«Sesini yükseltme, annem duyacak!»

Federenko masanın üzerinden başını kız kardeşine doğru uzattı. Zenaida oturduğu iskemlede ufalıvermişti.

«Babam kamplarda ölmüş olabilir, dedelerimiz de 1932'lerin büyük kıtlığında beş altı milyon kişiyle birlikte ölmüş olabilirler. Ama şimdi ben hayattayım, sen de öylesin. Ama korkarım, bu durum Shubin için uzun sürmeyecek.»

Federenko'nun öfkesi daha çok Zenaida'nın tepkisini görmek içindi. Son tümcesini bitirdiği sırada kız kardeşinin yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gördü. Bu yüzde aynı zamanda gizli eylemlerin ve tehlikenin esintileri de vardı. Shubin'e çok fazla benziyordu.

Federenko sesini alçalttı. «Tanrı aşkına, Zenaida, neler karıştırıyorsun sen?»

*
**

Editörlerden biri elinde teleks sayfasıyla haber dairesinden geldiği anda. Ben Greenberg ofisinden

çıkmaq üzereydi. Saatine baktı, geç kalmaktan korkuyordu, çünkü editörler onu yakaladığında geçmiş spor olaylarıyla ilgili anılarını anlattırır, uzun süre alıkoyarlardı. Los Angeles uçağına yetişmek zorundaydı, ama ister istemez daha epey zamanı olduğunu anladı.

«Ben,» dedi editör. «Bunu da yanına almak istersin diye düşündüm.» Adamın ağız kulaklarına varıyordu. «Şu senin harika ocuk Gutierrez'e göster. Özbeğenisini boğazına düğümlensin!» Göbeğinden gelen seslerle kakhaha atmaya başladı. Greenberg, daha üniversitenin ilk yıllarından keşfettiğı ve göklere çıkardığı atletin böyle alaya alınmasına ses ı-karmadan teleks sayfasını alarak göz gezdirdi.

«Dün gece mi?»

«Sydney'de, ışıklar altında. Üstelik sezonun son yarışında.»

Greenberg, «Şu işe bak,» diye soluk verdi. «Tanrım, şu işe bak. Ey Atletler Tanrısı, Amerika Birleşik Devletleri'ne ne yaptığını sanıyorsun sen?» Gözlerini önce tavana dikti, sonra yere çevirdi ve kâğıt parçasını buruşturup odanın bir ucunda duran kâğıt sepetine fırlattı. «Bunun için teşekkür edeceğimi sanma. Sam!»

«Bilmek istersin diye düşündüm.»

«Hıh.»

öp sepetine büyük bir isabetle düşen teleks sayfası 5000 metre Avustralya şampiyonu Keneth Irvine'in sezonun son yarışında dünya rekorunu kırdığı haberini içeriyordu.

2

Greenberg basın locasında oturduğu yerde, Gutierrez'in atağa kalkacağı anı bekliyordu. Examiner dergisinin atletizm muhabiri Mac Donald ile atağın kaçınıcı turda, hatta hangi dönüşte başlayacağına bahse girmişti. Gutierrez hakkında daha tarafsız düşünebilen MacDonald kır saçlı başını sallamış, hiçbir yorum yapmadan bahsi kabul etmişti.

Ama Greenberg bu çocuğun yalnızca kazanacağını değil, açık farkla kazanacağını çok iyi biliyordu. Diğerleri Gutierrez'i daha tarafsız bir gözle görebiliyor, hatta biraz kuşkuyla bakıyorlarsa, bunun nedeni, gerçekten de çocuğun bu izlenimi vermesindendi. Greenberg ise onu pembe gözlüklerle görüyordu hep. Basın locasından mavi puro dumanları altında kalan piste baktığı zaman, ona sanki kendi oğlunu izliyormuş gibi geliyordu, hatta belki kendisiydi arada koşan.

Basın locasında bulunanlardan birkaçı dışında herkes, günlük gazetelerin önde gelen spor yazarlarıydı. İzledikleri yarışma ulusal üniversitelerası bir şampiyonaydı; Olimpiyat seçmeleri hakkında iyi bir fikir verebilirdi. Haziran ortasında Oregon'da yapılacak seçmeler öncesi bu yarışma her Amerikan atleti için iyi bir gösteri şansıydı. Greenberg, Gutierrez'in oldukça iyi bir gösteri yapacağından emindi.

Diğer ünlü spor yazarları arasında Benjamin Joseph Greenberg de New York Enquirer'in muhabiri olarak tanınırdı, Olimpiyata katılmış bir sporcu olarak değil. Arşivlere bakılacak olursa, küçük bir dipnotta ABD takımından B.J. Greenberg'in Roma Olimpiyatlarında 5000 metre finalini bitirmeden terk-

etmek zorunda kaldığı öğrenilebilirdi. Çünkü dördüncü turu koşarken yarışçılardan birinin çivili ayak-kabısı kaslarını sakatlamıştı.

Aman, boşver, dedi kendi kendine. Bırak kendine acımayı artık. Bak, çocuk nasıl koşuyor. Bırak senin yapamadıklarını o yapsın, senin için. Prefonte-*ın* ve Mills için ne denli iyi derlerse desinler, bu çocuk o güne dek gördüğü en iyi orta mesafe koşucusuydu.

Arkasındaki kapı açıldı, bir an için tribünlerin gürültüsü içeri doldu. Birisi ıslık çaldı. Herhalde yenilerden biri olmalıydı ıslık çalan, çünkü basın çevrelerinde birkaç yıl kalmış herkes içeri girenin Karen Gunston olduğunu anlardı.

Greenberg, «Bayan Gunston!» diyerek abartmalı bir coşkuyla ayağa kalktı ve eğilerek selam verdi. CKR televizyonu canlı yayın yapımcısı Karen Gunston, Greenberg'in bu davranışına yüzünü ekşiterek karşılık verdi. Bir süre önce son bulan ilişkileri Karen'in isteğiyle kopmuş, Greenberg'iyse bir hayli buruk bırakmıştı. Karen'e göre, Greenberg onu iğneleyerek öc almaya çalışıyordu.

«Mr. Greenberg,» dedi kuru bir sesle; Greenberg'i baştan aşağı süzerken, son günlerde oldukça gelişmiş olan göbeğine takıldı gözleri. «Sütunlarında herkese öğütlediğin şeyleri biraz da kendin uygulamalısın. Sabah koşuları falan yapsana.»

Greenberg herkesin duyabileceği bir sesle, «Benim için en iyi egzersiz sendin,» dedi.

Karen'in yeşil gözleri bir an parladı. Sonra gösterişli bir tavırla elini kısa saçları arasında gezdirip, «Benjamin,» dedi. «Bu kadar açgözlü olmamalısın.»

«Ne istedin, Karen?» Greenberg artık eskisi gi-

bi onun yanında tedirgin olmadığını farkettil. Yeniden yarişa dönerek arkadaşına sordu. «Kaçıncı tur?»

MacDonald, «Dört tane kaldı,» dedi kıkırdayarak. «Telaşlanmaya başlayabilirsin, Ben. Seninki şu siyah çocukla atbaşı gidiyor ve pek de mutlu görünmüyor.»

Greenberg dürbününü ayarlayıp Gutierrez'in yüzünü incelemeye başladı. Gülümsedi. İlk beş turu önde götürdükten sonra Gutierrez'in temposu d ş m ş ve yorgun görünmeye başlamıştı. Sanki önde koşması yanlış bir taktikmiş gibi. Bl ft  aslında. Greenberg bunu MacDonald'a aıklamamayı uygun gördü.

«Sorduğun soruya yanıt bekliyor musun?» Greenberg bir an için Karen Gunston'u unutmuştu. Geri dönüp kısa bir an ona baktıktan sonra yeniden piste döndü.  n grupta koşan yarişılar karşı tribünlerin önündeki düzlüğe çıkmışlardı. Gutierrez'in önünde Berkeley'li bir çocukla, sırtındaki fanilas  uçacakmış gibi koşan siyah Anderson vardı. Kentucky'li sarışın bir yarişı da Gutierrez'de birlikte koşuyordu. Grubun gerisinde kalan iki yarişıysa artık iyice kopmuşlardı.

«Tabii,» dedi Greenberg. «Ne istemiştin?»

«şu senin Altın  ocuk'la bir görüşme yapmak istiyorum.» Greenberg başını çevirmedi.

«Benim  ocuk değil o. Karen. Greenberg  niversitesi için koşmuyor.»

«Koşudan sonra onu benim programıma çıkar-mak istiyorum.»

« yle mi?» Greenberg omzunun üstünden ona baktı. Karen yarişın sonucuyla hiç de ilgili görünmüyordu. Köşe dönülürken Anderson, Gutierrez'den kopacak gibi oldu. Kentucky'liyse iyice yavaşlamış, beş

metre geriye düşmüştü. Gutierrez hâlâ bitkin görünüyordu. «Nasıl bir görüşme yapmayı düşünüyorsun?»

«Birazcık kibirini eşelemek istiyorum, o kadar.»

«CKR Televizyonu, Moskova'ya kimi göndereceğine karar verdi mi?» Greenberg hızla Karen'e baktı, sonra yeniden piste döndü. Gutierrez yerini korumuştur. Karen Gunston'un yüzünde şaşkınlık vardı.

«Hey bir dakika, ağır ol. CKR seni göndermek istiyor. Sen de iyi niyetini göstermek için biraz spor programı yapmalısın, tamam mı?»

«Yanılıyorsun.»

«Hiç sanmam.» Yarışın bitimine iki buçuk tur kalmıştı. Anderson hâlâ dinç görünüyor, uzun bacakları giderek hızlanıyordu. Gutierrez ise bitkin bir durumda, daha da geri düşmüştü.

«Sanırım, soyunma odalarına TV habercilerini sokmuyorlar,» dedi Greenberg. «Ancak gerçek sporcular girebilir. Giriş vizesi bu işte. Yazık ki korkusuz TV yorumcusu Karen Gunston yalnızca yürekten bir izleyici!» Greenberg kıkırdadı. «Ne gülünç.»

«Bana görüşmeyi sağlar mısın?»

Karen bu sözleri eğilip adamın kulağına söylemişti. Yumuşak ve baştan çıkarıcı bir sesle. Greenberg bir kahkaha patlattı. Yüzünü ona çevirip 'pes ettim' anlamından ellerini kaldırdı.

«Peki, peki. Çalışırım. Ama onun üzerindeki etkim yüzde ikiyi bile geçmez.»

«Sağol, Benjamin.»

Yeniden piste döndüğünde Gutierrez, Anderson'a beş metre kadar fark atmıştı. MacDonald, «Son çırpınmaları,» dedi.

«Bir buçuk tur kala, bu da çırpınmaysa.» Gu-

tierrez insanı gerçekten büyölüyordu. Bazı yayın organları bu ifadeyi kullanmışlardı onun için ve çok da doğrudu. Her adımında siyah atleti geride bırakıyor, onu sanki başka bir yarışı koşuyormuş gibi gösteriyordu. Kentucky'li sarışın gençse çoktan tükenmişti.

Karen Gunston, «Ona Irvine'den söz ettin mi?» diye sordu. Artık o da yarışı izliyordu.

«Biliyordu zaten. Bu da onun karşılığı işte. Sanki hiç üstünde durmuyormuş gibi görünüp gerçekte ona el işareti yapıyor. İdman koşar gibi yaparım bu işi, diyor.»

Gutierrez basın locasının altından geçerken son turun koşulduğunu duyuran zil çaldı. Genç yarışçı son iki kişiye yaklaşık yarım tur fark atmıştı. Son düzlüğe gelince kendisinden beklenen atağı da yaptı. MacDonald dürbünü gözlerine dayamış, gördüklerine inanamıyordu.

Greenberg, «Çok yorgun görünüyordu, değil mi?» dedi. MacDonald ne olduğu anlaşılmayan bir homurtu çıkararak cebindeki on dolarla vedalaşmaya hazırlandı. Gutierrez son on metreye kolları havada girerken tribünlerden bir alkış koptu. Yan tutmayan bir alkıştı bu, kimsenin başaramadığı bir şeyin üstesinden gelenlere yönelik. Greenberg de ağzı kulaklarında alkışladı, sonra Karen'e döndü. «Gel hadi, bakalım, seninle görüşmeyi kabul edecek mi?» Basın locasından çıkarken MacDonald'a dönüp son bir kez güldü.

Varşova Spor Sarayı salonunda Irena Witlocka uzun bacaklarını dansözler gibi bir bir havaya kaldırıp indirerek ısınmaya çalışıyor, Rus antrenörü

Grachikov da tıpkı bir polis gibi onun her hareketini izliyordu. Irena da zaten onu bu gözle görmekteydi. Geçen yıl Dallas'ta yapılan Polonya - ABD yarışmalarından sonra Amerika'da kalmak istediği için ta öğrencilik yıllarından beri çalıştırıcısı olan Jerz'i alıp yerine onu vermişlerdi.

Bacaklarını indirip kaldırdığı sırada bir yandarı da gözlerini üzerinden ayırmayan Grachikov'u izliyordu. Eskiye oranla daha az yarışmaya sokulduğu halde antrenörü gerek ısınma süresini, gerekse idmanlarını iki katına çıkarmıştı. Olsa olsa bir çeşit cezadır, diye düşündü, yaşamını biraz daha tatsızlaştırabilmek için. Bunun yanısıra başka yollar da uygulanmıştı tabii: Varşova'nın işçi mahallesinde paylaşmak zorunda olduğu daha küçük bir daireye çıkarılması, ailesinin oturduğu güzel evden çıkarılıp eski ve bakımsız bir yere gönderilmesi... Bu yer neredeyse terk edilmiş izlenimini verecek denli haraptı.

Ailesini düşünmemeye çalıştı. Yapmak istediği; şey onlara ancak daha çok acı verirdi. Ama yine de istiyordu işte, günah olan bir şeyi ister gibi. Küçükken rahibeler ona, ruş sürerse cehenneme gideceğini söylemişlerdi. Elle doyum yaparsan cehenneme gidersin. Tanrıya inanmazsan cehenneme gidersin... Görüldüğü kadarıyla her şey için yalnızca bu ceza vardı. Bir Amerikalıya âşık olursan, o zaman Amerika'ya gidersin. Bu kez bunu yapacaktı ama.

Çoktan bir köşeye atılması gerekirdi aslında. Irena bunu biliyordu. Her ne kadar yayılmasını önlemek için çalışmışlarsa da, Dallas skandali gazetelere bile geçmişti. Irena Amerikan yetkililerinden özür dilemek zorunda bırakılmış, Polonya'ya dönmek istediğini duyurmuştu. Ama bu yıl Olimpiyat yılıydı ve Doğu Almanla ABD atletlerinden sonra en iyi

yüksek atlayıcı kendisiydi.

«Tamam artık, ısındın.» Grachikov hiç gülmez, tıpkı bir eşek sürücüsü gibi emir yağdırırdı. «Koş şimdi, kırk metre, sonra da gevşe biraz. Çok gergin-sin, İrena.» Bu son sözlerin üzerine antrenörün diş-leri biraz görünür gibi oldu ama yine de gülümse-me denemezdi buna. «Koşudan sonra, yarım saat ağırlık çalışması, sonra bir yetmiş beş yükseklikten kırk kez atlayacaksın.» Bütün bir yıl boyunca haf-tada altı gün iki saatlik idman programı buydu. Ko-şucuların hazırlık çalışmaları çok daha kolay sayılır-dı.

Elinden geldiğince hızlı koşması gerekiyordu, çıtaya yaklaşma koşusu için, hem hız kazanacak, hem de kasları gevşek kalacaktı. Koşuyor, sonra durup dönüyor, yine koşuyordu. Ta ki Grachikov yetinceye dek. İdman ayakkabılarından çıkan ses-ler salonda yankılanıyordu.

«Gevşe, gevşe!» diye kükredi antrenör, ayağın-dan çıkan sesleri bastırarak. Nedense duvarlarda yankılanan bu sesler salonu ıslak, boş ve hiç kulla-nılmıyormuş gibi gösteriyordu. İrena gevşemeye çalıştı, en azından öyle görünmeye. İşin zor yanı da buydu. Bir gece önce gözüne uyku girmeden planlar yaparken buna karar vermişti. Sürekli bir kandırma-ca oynayacaktı. Ama kendi kendine yarattığı bu kü-çük hapisanenin içinde hep gözetlenme endişesiyle yaşayacaktı.

«Gevşe, gevşe! Kaltak!»

Bu söz, Martin Gutierrez'e âşık olduğu için söyleniyordu ona.

Kâğıtlar el yazısıyla yazılmıştı; deşifre etmesi ol-

dukça zordu ama bu Burgoyne'un işi değildi. Yazılmanın ana konusu araştırma ve geliştirme için bütçenin yüzde on arttırılmasıydı. Savunma Bakanlığı müsteşarı stratejik roketler için kesin bir ifade kullanmıştı. Fakat Burgoyne sayfaların birbiri ardına fotoğraflarını çekerken, içerikleriyle çok az ilgileniyordu. Bir an önce işi bitirmesi gerekiyordu. Sonra da ofisten çıkıp bu notları müsteşarın kasasına bırakacaktı.

Bu notlar, o yılın savunma bütçesinde nelerin tartışılacağını ve amaçları gösteren bilgileri içeriyordu. CIA bu bilgiyi edinmek için telaşlıydı. SALT II anlaşması imzalandıktan sonra Sovyetler Birliği'nin ilk savunma bütçesi Pentagon ve NATO için son derece önemliydi. Bu nedenle, Askeri Kurul ve Politbüro toplantılarının ayrıntılarını beklemeden, müsveddelerin ele geçirilip filmlerinin alınması istenmiş, 'Burgoyne da bu emre uymuştu. Savunma Bakanlığının ne düşündüğü CIA için altın değerindeydi.

Deklanşörden çıkan ses kilitlenen bir kapıdan çıkan gürültü kadar yüksek geldi. Durdu. Sıradaki sayfada yeni tip roketler için milyarlarca ruble gerekeceği yazılıydı. Burgoyne keyifle bunun da filmini çekti. Sayfa on sekiz, on dokuz, yirmi...

Bakanlığın o katında pek az gürültü var, hemen hiç ayak sesi yoktu. Burgoyne'un o odada bulunmadıysa doğal hakkıydı zaten. Kapıda kendi adı yazılıydı. Yine de güvenlik olsun diye masasının üzerindeki lamba yanıyor, yanındaysa kapının birden açılması durumunda notların üzerine yığacağı dosyalar bulunuyordu.

Birbiri ardına silahların geliştirilmesi için yapılan önerileri gördükçe, Burgoyne savunma müsteşarının notlarını hedef aldığı için kendini kutladı.

Yirmi dokuz. Son sayfa. Sonra kamerasını çekmecenin içine attı, sayfaları düzenle toplayıp büyük bir zarfın içine yerleştirdi.

Burgoyne endişeliydi. Savunma Bakanlığı içinde iki yanlı çalışan bir ajanın varlığı biliniyor, bunun için de yeni bir araştırma yapılıyordu. SALT II görüşmelerinin son aşamasında Burgoyne'un sağladığı bilgiler Sovyetleri çok güç durumda bırakmıştı. O'zaman da 'hızla kaçırılacağı' konusunda yerine getirilmeyen bir söz almıştı. Yeni araştırmanın başına Leonov getirilmişti. Burgoyne Leonov'un nasıl ısrarlı, başarılı ve bağlı olduğunu biliyordu.

Endişe etmekte haklıydı. Bir an önce ülkeden çıkarılması gerekiyordu. Artık kibarca bildirilen 'ertelemelere' boyun eğemezdi. Bu nedenle son kez göze aldığı bu tehlike —müsveddelerin filmini çekme işi— CIA'ya bir an önce Moskova'dan çıkarılması için iyi bir rüşvet olacaktı. Amerikan kimliğini artık çoktan haketmişti.

Burgoyne zarfı kasadaki yerine koydu, kamerasını aldı ve kapıdaki güvenlik görevlisine yaka kartını gösterip bakanlıktan çıktı. İzlendiği korkusuyla birlikte.

ur
* *

Kızla seviştiği sırada Gutierrez'in aklı hep Karen Gunston'daydı. Elinde olmadan. Oysa kendini kızı vermek istiyor, seksten sonra yakacağı esrarlı sigarasıyla iyi bir 'kafa yapmayı' düşünüyordu. Kızın sevişmesi de ustacaydı üstelik. Gövdesini de iyi kullanıyordu.

Gutierrez yüzünün görülmeyeceği anlarda gözleri tavana dikiliyor, kendi kendine sövüyordu. Gunston denen kadına neredeyse esrar kullandığını açık-

layacak olmuştı. Kadın onu zorlamış, evirip çevirip böyle bir şey itiraf etmesine getirmişti konuyu. San-ki mutlaka yarış kazanmasından önemli bir şey duyurması gerekiyormuş gibi. Ne halt etmişti? Bunu temizlemesi için ne yapması gerekecekti?

Lanet olsun, lanet karı! Kız sevişmenin havasını daha da kızıştırmıştı ama Gutierrez olaya katılacak gibi değildi. Birden kızı bir yana atıp hazır bekleyen 'dolu sigarasını' yakmak geldi içinden. Düpedüz oynana gelmişti. Atletlerin hafif uyuşturucu madde kullandıkları üzerine yapılan haber programında. Milyonlarca insan da söylediklerini duymuştu tabii. Şu işe bak, esrar içtiğini reklam etmişti.

Gutierrez boşalırken gürültülü bir soluk verdi. O ana dek soluğunu tuttuğunun farkında değildi. Kız başarısının sevinciyle kıkır kıkır güldü. Gutierrez'in tepesi atmıştı. Bazen seksten de, kadınlardan da nefret ediyordu.

Kızı bir yana itip yassı teneke kutusunu aldı, içinden iki tane sigara çıkardı. Kızın da isteyeceğini sanıyordu. Kendisi için şu anda kafasını dumanlamak en azından kızın varlığını unutturacaktı.

Kibrit için aranırken kızın sesini duydu.

«Elimde biraz mal var.»

«Ne?» Dolu sigarasını yakarken kızın varlığını unutup tavana baktı. Yaşamım böyle olmamalıydı, diye düşündü. Ama koşmadığı zamanlar da oluyordu işte.

«Biraz mal var, dedim, Marty.» Adının kısa söylenmesi Gutierrez'in hiç hoşuna gitmezdi.

«Ne diyorsun sen, kuzum? Bırak bu gizemli havaları, ne malından sözediyorsun?»

«Yıllanmış bir şampanya gibi... birkaç tabletim var.» Kız kıkırdadı. «Çok para verdim, en iyi cins.»

Gutierrez şaşırdı. «Daha önce kaç kez kullandın?»

«Yalnızca bir kez, Marty. Ama çok iyi kafa yapıyor, renkli bir yolculuğu var. Denemek ister misin?»

Gutierrez dönüp arkasında duran kızın yüzüne baktı. Çocuksu bir yüz. Elindeki yeşil tabletleri gördü. «O yolculuğu kaldıracak param yok.»

«Ben ısmarlarım.»

«Yok, sağol.» Gutierrez LSD'ye bulaşmak istemiyordu. Esrarlı sigarayı peş peşe içse bile yine kendini kontrol edebiliyordu. Tabii yine kafayı buluyordu, boşlukta uçuyordu ama kontrolünü yitirmezdi. LSD içenlerin nasıl yolculuklara çıktığını görmüştü ve hiç niyeti yoktu. «Bu yıl tatil yok bana. Hep iş, iş...»

Yatağa sırtüstü uzanıp dolu sigarayı yaktı. Kibriti çaktığı sırada aklına kızdan bir an önce kurtulmak, onu bir taksiye atıp evine bırakmak geldi. Sigaradan bir soluk çekti. Tatlı duman ılık bir gaz gibi gövdesine yayıldı, duyularını canlandırıp kaslarını ve sinirlerini gevşetti. Bir soluk daha çekti, kızın varlığını unutmak üzereydi.

Gecenin ileri saatleriydi, hatta belki de Afrika güneşinin doğmasından bir saat öncesi. Ochengwe'yi uykusundan uyandıran ses bir bisikletin gıcırtısına benziyordu. Ardından da ayak sesleri.

Uzulca karısının altından kolunu çekti ve yataktan kalktı. Çıplak ayaklarıyla sessizce yürüyüp uyuyan oğlunun yanından geçti ve verandaya çıktı.

Çıplak gövdesiyle verandada dikilirken, Ochengwe ilkel bir avcıyı anımsatıyordu, tüm duyuları koku alma ve işitmeden oluşmuş gibi. Korkuya varan bir irkilme duymuştu ama nedenini bilmiyordu. Gecenin

karanlığında sanki gizli ve eski bir korku doğmuşçasına tüyleri diken diken olmuştu. Düşlerinde duyduğu sesin kaynağını bulmak ister gibi verandadan inip o yöne doğru yürüdü.

Ne yaptığının farkına varmadan, adımları onu M"seka köyünün yeni konutlarının bulunduğu yere getirdi. Buradaki dört beş kulübede Rwanda ve Tanzanya'dan gelen yeni göçmenler oturuyordu. O sırada eski, paslı bir kadın bisikleti gördü. Hiç de ürkütücü bir görünüşü yoktu. Tam dönüp gidecekken bu bisikletin gecenin bu saatinde köye bir yabancıyı getirmiş olabileceği aklına geldi.

Bu evde genç bir adamla ailesi oturuyordu. Ochengwe adamı yolda görmüştü daha önce. Onu görünce sırtıtmıştı adam. Üstünlük taslayan bir sırtımaydı. Ochengwe şaşırmıştı.

Evin duvarına beş metre yaklaştığında içerden konuşma sesleri duydu. Telaşlı bir konuşma. Sonra birden sesler bir uzlaşma ve karar alma düzeyini aldı. Ochengwe görünmeyeceği bir yere gizlendi hemen.

Kulübe sahibi genç adamla birlikte iki kişi dışarı çıktı. Genç adam hoşnut görünüyordu. Diğer iki adamı tanıyamadı. Üçü el sıkıştılar, sonra bisiklete binmek için davrandılar. Tam o sırada ellerinden bir şey düştü. İçlerinden biri eğilip aldı, sonra yola koyuldular. Genç adam bir süre arkalarından baktıktan sonra evine girdi.

Ochengwe uzun süre durduğu yerden ayrılamadı. Adamların ellerinden düşürdüğü silah korkutmuştu onu. Kuşkusuz, bunlar Tanzania sınırından girmiş olan gerillalardı. Ama M'seka'da ne işleri vardı? Ağır ağır kulübesine dönerken midesi düğümlenir gibi olmuştu.

«Burgoyne, Ben izleniyorum. Senin de peşine düştüler mi?»

Telefon bekleyeceği zaman KGB'nin yerleştirdiği dinleme aygıtının telefondan nasıl çıkarılacağı ve görüşme bittikten sonra yerine nasıl konacağı Burgoyne'a öğretilmişti. Telefonun öbür ucundaki adam sözleşme saatinde aradığı için çekinmeden konuşabileceğini biliyordu. Burgoyne altıncı kez çaldıktan sonra telefonu açmıştı. Bir kez daha çalmış olsaydı, bağlantı kuran adam yanlış numara çevirdiğini söyleyecekti.

«Hayır, hayır kimse peşimde değil.» Suçlanmak için tıpkı çocuk gibi heyecanlanmıştı. «İzlendiğinden emin misin?»

«Evet, bu konuda yanılmayacak denli eskiyim. Ama sen güvendesin, öyle mi?»

«Bildiğim kadarıyla. Kontrol'a bilgi verdin mi?»

«Daha değil. O bana erişebilir. Peşimdekileri her zamanki gibi metroda atlattım. Geçen yılı anımsıyor musun, tıpkı...»

Bağlantı yaşlı bir adamdı ve çok iyiydi. Ama yaşlıydı. Onca önemli, iş sırasında geçirmiş olduğu tehlikelerin anısını anlatıyordu. Burgoyne önce öfkelendi, fakat sonra bu öfkesi için utandı. Yaşamı bu yaşlı adamın aklına ve peşimdekileri atlatmak için metrolarda yaptığı oyunlara bakıyordu.

«Evet, evet, anımsadım. Şimdi temiz misin?»

«Evet, yıkandım.» Adam kıkır kıkır güldü. Sonra ciddileşti. «Senin beni uyardığın gibi şimdi ben seni uyarıyorum. Bir şeyler oluyor, Burgoyne, harıl harıl. KGB'yi bilirsin. Çok dikkatli ol, yoksa işimiz bitik.»

«Anladım, sağol. Dikkat ederim. Sen de et.»

Burgoyne isteksizce telefonu yerine koydu.

Yüzüne çarpan yağmur damlaları ve ıslanmış eşofmanın ağırlığıyla Peter Lydall, Hugset Koruluğuna giden yokuşu koşarken hava kararmak üzereydi. Barnsley kentinin ışıkları geride kalmıştı. Eşofmanın sıırsıklam olmuş kolunu sıyrıp saatine baktı. Hiç de umut verici değildi. Birkaç yıl önce yaptığı kır koşularında çok daha iyi sonuçlar alıyordu.

Bacağı da sızlamaya başlamıştı. Islak havaların getirdiğı, yaşlılara özgü mafsalsal ağrıları. Acıyı duyar duymaz hemen geri dönüp koşmaya başlamıştı yeniden. Ağaçların altında toprak daha kuruydu fakat ara sıra dev damlalar yüzüne düşüyordu.. Görünmeyen kuşların çığlıkları arasında ağrısının dindiğini farkettti.

Mevsim için hazırladığı programından iki ay, belki daha da çok geri kalmıştı. Geçen yıl geçirdiğı o lanet olası trafik kazası ve kırılan bacağı neden olmuştu buna. Dolayısıyla Olimpiyat programı için bir yıl iki ay geri kalmış oluyordu. Geçen yıl bacağı alçıda pinekleyip dururken spor yazarları onun durumuna üzülmüşler, çeşitli tahminler yapmışlar ve sonunda onu gözden çıkarmışlardı.

Hugset Koruluğundan çıkıp golf alanına doğru koşarken dişlerini kenetledi. Yağmur daha süreceğı benziyordu.

Crystal Palace yarışmalarına hazırlanması için üç hafta kalmıştı. İngiltere ulusal takımı Olimpiyat kadrosunu belirlediğı halde bir kişilik bir açık vardı, 5000 metre yarışı için. Bu açığı dolduran kişi de Lydall olmalıydı; açık bırakılmasının da anlamı buydu herhalde. Ya öyle, ya da Montreal'de finale kalamadı diye hâlâ ona sempati duyan İngiliz halkına artık

gerçekten tükenmiş olduğunu kanıtlamak içindi.

Uzakta, sağında golf kulübünü gördü. Hafif bir eğimi inerken bacağındaki ağırlı yeniden başlamıştı fakat az sonra başka bir tepeye tırmandığı sırada yine geçti. Bazı zamanlar tüm inançlarını yitirir gibi oluyordu. Otuz yaşında on yıllık uluslararası yarışçılığının neler kazandırdığını, yitirdiği fırsatları, mesleğinin gerektirdiği özverileri —ve içinden bir sesin eklediği gibi— evliliğini düşündü. Sonunda atletizm mesleğinin sindirilmesi güç ve tatsız bir yemek olduğuna karar verdi.

Yağmur hafiflemişti. İçinden eve gitmek gelmedi. Evde kimse olmadığından falan değil. Yalnızca karısıyla arasındaki uzun suskunlukların soğukluğu. Bir de Lydall bacakları birbirine dolanmış, bitkin durumda eve dönünce karısının göstereceği tepki.

Oysa Ruslardan hiç hoşlanmazdı, Moskova'da iki hafta kalmak da umurunda değildi.

Otomobil yolun başında onu bekliyordu. Yanıbaşında duran adamsa hiç yabancı gelmedi. Lydall biraz daha yaklaşıncı adam el salladı.

Lydall durdu, bir süre adamı tanımaya çalıştı. Sonra, «Dave,» dedi, «Dave Allardyce.» Tokalaşmak için uzanan eli sıkmadan önce ıslak elini ıslak eşofmanına sildi. Sarışın, yakışıklı bir adam olan Allardyce onu görmekten hoşnut olmuşa benziyordu. Lydall da bir an için, üç yıldan beri görmediği bu adam nasıl oluyor da idman yolu üzerinde birdenbire bitiyor diye düşünmeden aynı hoşnutluğu duydu.

«Peter. Nasılsın?» Allardyce'in her durumda rahat davranışları ve kontrol üstünlüğü Lydall'ın özenddiği bir nitelikti. Fakat bu niteliğini Allardyce hiçbir zaman üstünlüğünü ortaya koymak için kullanmak değildi.

«Şöyle böyle. Fena sayılmaz doğrusu.» Lydall onunla bir arada olunca kendi yerel şivesinin ve alel-adelisinin farkına varıyordu. Allardyce varlıklıydı; Oxford mezunu bir gazeteci ve üç yıl İngiltere'nin iki numaralı 100 metre engelli yarışçısı olan ve hiçbir hırsla kapılmadan bu işi bırakan amatör bir atletti.

«Güzel... bak, gidip bir yerde oturup biraz çene çalsak, bir şeyler içsek, programın aksatmış olur musun?» Lydall başını salladı.

«Yok, zaten eve dönüyordum. Bu akşamlik bıraksam da olur. Zaten hava hiç elverişli değil!»

«Cok iyi. Önerceğin bir yer vat mı?»

«Dodvorth'da Pack Horse var, en yakın orası. Ama şimdiden söyleyeyim, yerde halı yoktur.»

Allardyce güldü. «Son moda o zaman, desene?»

Lydall da güldü. «Belki bazıları için öyle, ama senin için değil.»

Yolda giderlerken Allardyce bir yandan Lydall'ı inceledi. Adam daha yaşlanmış görünüyordu, bedensel olmaktan çok, deneyim kazanmış olmasıyla; sanki için için yanan bir ateş yavaş yavaş her yanını kavuracak gibiydi. Yorgun görünüyordu. Allardyce onun yarışmalar için hazırlandığını anımsadı. Üstelik tek başına çalışıyordu. İçinden Lydall'a karşı seslendirmedeği bir hayranlık duydu.

Salonun köşesinde üzeri lekelerle dolu bir masaya oturdular. Allardyce viski ... soda, Lydall ise portakal suyu ısmarlamıştı. Lydall birden sordu, «Ee, bu görüşmemizi neye borçluyum? Şerefine.» Portakal suyundan bir yudum aldı.

«Şerefine. Orada seni! beklerken! bayağı üşüdüm.»

«Neden bekliyordun o zaman?»

Allardyce'in gözleri parladı. «Seninle bir röpor-

taj yapmak istiyorum, kabul edersen.»

«Benimle. Ben terörist ya da politikacı değilim. Benimle neden ilgileniyorlar ki?»

«Anlatayım. Senin gözüpek dış muhabir arkadaşın David Allardyce'i gazetesi Moskova Olimpiyatlarına göndermek istiyor. Atletizm yarışmalarını yazması için.»

«Ne?»

«Yeterince niteliğim var bunun için. Gerçi hiçbir Olimpiyat finaline kalamadım —sakın alınma—, hiçbir uluslararası yarışta dördüncülükten iyi derece alamadım, ama yine de benden uygun kimse yok galiba.»

«Doğru ya. Tabii eğer Sovyet sisteminin içinde gizli kapaklı birkaç şey yakalayacak olursan, onları da döndükten sonra yayınlar gazeten.»

«Evet. Şu sıra spor muhabiri en çok aranan şeylerden biri oldu. Geçmişinde sporla ilgilenmiş adam bulmak için TV şirketlerinin yapmayacağı yok gibi.»

Lydail gülümsedi. «Demek şimdi ben okuyucularına senin işi bitmiş atletler hakkında ne derin yazılar yazabileceğini kanıtlayacağım?»

«Kendine acıyor musun?»

«Yoo.»

«Nedense, sana inanıyorum. Röportajı kabul ediyor musun?»

«Bana bir portakal suyu daha ısmarla, ondan sonra istediğini sor.» Lydail boş bardağını uzattı. Allardyce kendi bardağında kalan son yudum viskisini de içip bara gitti. Salonda onlardan başka iki kişi daha vardı, sessiz bir karı koca. Allardyce içkileri alıp yeniden masaya döndü.

«Pekâlâ, şimdi bana Moskova'da kimlerin kapısacağını söyle.»

«Bunu senin araştırmam gerekmez mi?»

«Ben de öyle yapıyorum zaten. Sen de benim teknik danışmanımsın.»

«Peki, kimin kazanacağını mı öğrenmek istiyorsun?»

«Biliyor musun?»

«İrvine, şu Avustralyalı. O güne dek de gireceği her yarışı kazanır sanıyorum. Çok formda. Crystal Palace'da onunla karşılaşırım herhalde. Viren gibi iki yarışa birden girip dağıtmazsa kendisi kesin kazanır. İki yarışa birden girerse belki başaramayabilir ama. Bilemem.»

«Ya Gutierrez?»

«Şu California'lı dumancı mı? Çok iyi bir atlet, bunu kendisi de biliyor.» Lydall omuzlarını silketti. «Geçen yıl ben koşmadım, ama ondan önceki yıl çok iyi idi. Ama geçen yıl onu Avrupa'daki yarışlarda görecektin, özellikle İskandinavya'daki büyük yarışlarda. Kendine de çok güveniyor.»

«Diderot?»

«O zampara, daha hazır değil. Büyük Britanya'nın Lydall'ı gibi. Ruslar çok güçlü, Tretsov seçmeleri kazandı, ama bence Federenko daha da iyi. Hangisinin kazanacağı daha çok < M r . Brejnev'e bağlı.»

«Ya Afrikalılar?»

«Bir tane var: Ochengwe. İnanılmayacak bir adam. Son kıvrım koşulup son düzlüğü çıkıldığında o grup içinde kesinlikle Ochengwe de olur. Belki Afrika'nın en bitik ülkesinden geliyor, herkes onun için aklından çok içgüdülerine dayanarak koştuğunu söylüyor ama yine de son birkaç kişi arasında olacağından eminim.»

«Onu çok mu beğeniyorsun?»

«Evet. Ne ögle ömür boyu öğrenci kalanlardan,

ne Kızıl Ordu subayı ne de Spor Ustası. Eviyle işi arasında koşup duruyor. Eğer Olimpiyatları gerçekten olması gerektiği gibi temsil eden bir kişi varsa, o da Ochengwe'dir.»

«Bir de sen, değil mi?» Allardyce'in sesinde belli belirsiz bir alay kokusu vardı. Lydall yüzünü buruşturdu.

«Hayır benim gibi değil. Onun hiçbir çelişkisi yok. Koşmayı çok seviyor. Kazanmak, rekor kırmak falan umurunda değil, yalnızca koşsun. Ben öyle değilim, hiç de olmadım.»

«Peki, ya senin durumun nasıl?»

«Ah.» Lydall bardağını masanın üstüne koyup kollarını koşuyormuş gibi salladı. «Ne söylememi istediğini biliyorum. Daha önce başkalarına da söyledim gibi. Ben de son düzlüğe diğerleriyle birlikte gireceğim, şanslı Büyük Britanya olarak.» Lydall önce gülümsedi sonra ciddileşti. «Üstelik öyle fazla geride de olmayacağım. Crystal Palace'a beni izlemeye gel, Dave. Göreceksin.»

3

Moskova, Lenin Stadyumu. 1980 Olimpiyatları'nın hangi ülkede yapılacağı daha belli olmadan kurulmuş olan bir tesis. Sitede 100.000 kişilik ana stadyum, bir kapalı spor salonu, 13.000 kişilik kapasitesi olan yüzme havuzu, tenis kortları ve şu anda Federenko'nun, Tretsov'u izlediği 15.000 kişilik küçük bir stadyum vardı.

Federenko Moskova'ya gelişinden beş gün sonra parti temsilcileri ve Sovyet Olimpiyat Komitesi üyeleri tarafından çağırılmıştı. Yeni evi Sokolniki Par

ki yanında devlet memurlarının ve sporcuların paylaştığı bir apartmandaydı. Evinden stadyuma gelinceye dek Federenko malzemelerini omzuna astığı küçük bir deri çanta içinde taşımıştı, başarı simgesi gibi.

Tretsov'un rutin idmanını izlerken, Federenko böbürlenmesinin çok boş olduğunu düşündü. Tretsov birkaç ısınma turu koştuktan sonra yirmi tane altmış saniyelik tur koşusuna geçti. Son derece de istekli görünüyordu üstelik, gönüllü bir dolap beygiri gibi.

Vladimir gelmemiştii onunla Moskova'ya. Pek iyi değildi aslında böyle olması. Hele bir de Tretsov'un antrenörü ondan ne istediğini söyledikten sonra. Bir yarış öncesi ne denli ısınma olanağı bulursa o kadar ısındıktan sonra hemen dört tur koşacaktı, çok hızlı hem de. Sonra da devam edecekti, her turu kaç saniyede koştuğu saptanarak, ta ki yetmiş turu tamamlayıncaya dek.

Tükenip gidecekti.

Federenko oturduğu yerden Tretsov'un zorlanıp zorlanmadığına baktı. Çok rahat görünüyordu. Kendini çok iyi hissettiğine hiç kuşku yoktu. Federenko'dan çok daha iyi.

Yarıшта Federenko diğerlerini yıpratacak, tempo-suyla onları yoracak, sonra da Tretsov devreye girecekti. Bunu daha ona söylememişlerdi. Ama istediklerinin bu olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Eğer seçmeleri o kazanmış olsaydı aynı şeyi Tretsov'dan isteyeceklerdi. Ama durum böyleydi işte, 5000'i Tretsov'un kazanmasını istiyorlardı.

Oysa Federenko istiyordu kazanmak. Hem de öylesine çok istiyordu ki, kazanamamayı düşünmek bile midisini bulandırıyordu. Gerek Tretsov'dan, ge-

rekse bu işin ardındaki yaşlı adamlardan nefret ediyordu.

Tretsov'un antrenörü el işaretiyle onu çağırdığı, zaman Federenko oturduğu yerden kalktı, çantasını, alıp ona doğru yürümeye başladı.

Tretsov hâlâ kurulu bir bebek gibi pisti dönme-ye devam ediyordu. Kasvet veren bir düzenle.

• I *

Gutierrez bir elinde kahve fincanı, öbür elinde-ki beyaz zarfı bir o yana, bir bu yana çevirip inceledi. Zarfın içinden çıkan mektupsa kahvaltı sofrasındaki ekmek kırıntıları arasından ona bakıyordu. ABD Olimpiyat Komitesi tarafından iki gün içinde disiplin kuruluna çıkması istenmişti.

Televizyonda ağzından kaçırıldığı sözler üzerine zaten buna benzer bir tepki bekliyordu. Üniversite yetkililerinden de olabilirdi, atletizm kulübünden de. ABD Olimpiyat Komitesinin de karışması doğaldı. Ama diğer ikisinden hiç ses çıkmamış, yalnızca sonuncusu el koymuştu olaya.

Gutierrez zarfı buruşturup sımsıkı bir top yaptı ovucunda. Eğer Olimpiyat Komitesi Moskova uçağına onsuz binmeye karar verseyse, izleyecekleri yol buydu işte. Olimpiyat seçmelerine üç hafta kala onu çağırıyorlardı. Daha şu anda onlarla hiçbir ilgisi yoktu, karışamazlardı.

Kimbilir, belki de ona böyle diyeceklerdi: Senden bize ne. Güle güle. Gutierrez büyük bir korku duydu. Asit gibi içini yakıyordu. Ruslar bu olayı iyi bir propaganda aracı olarak kullanmışlardı. Komite de onu salt bunun için gözden çıkaracaktı. Bazı Amerikan gazeteleri de işi epey irdelemişlerdi. Greenberg di-

şında hemen herkes onu harcamaya bakıyordu. Nedeni de, yalnızca herkesin yaptığı, herkesin bildiği bir şeyi açıkladığı için.

Ya takıma alınmazsa, ne olurdu?

«Şef, bulduk onu!»

«İlyâ, sakın ol. Kimi buldunuz?»

«Bizi metroda atlatan o yaşlı soytarıyı, şef. Hem de emekli maaşını alırken bulduk.» Emekli maaşlarının verileceği günlerde ilgili yerlere adamın kimliğini dağıtmak Leonov'un düşüncesi idi. Telefondaki genç adam bunu anımsayınca birden heyecanı söndü. Leonov güldü.

«Benim yaşıma gelince insan böyle şeyleri düşünebiliyor,» dedi. «Evine kadar izlediniz mi?»

«Evet, efendim.»

«Adresini versene bana.» Yoğun sanayi bölgesi içinde kalan adsız bir sokak. Elli rublelik emekli maaşlarıyla çoğu yaşlı insanın oturabileceği düşük kirali eski evler. Moskova'nın en yoksul kesimi. «Ne yapıyormuş?»

«Üzgünüm, efendim, bilmiyoruz. Gözetlemek de olanaksız, evinin karşısında boş bir daire yok. Hepsi ni yokladık.»

«Pekâlâ.»

«Enseleyelim mi, şef?»

«Dur düşüneyim.» Leonov çok heyecanlanmıştı. Aylar süren titiz çalışmalardan, araştırmalardan sonra ikili ajanı ele geçirmek için ilk kez bu denli yaklaşılmışlardı. «Pekâlâ. Birkaç gün daha, elimizden geldiğince gözetleyelim. Eğer bu arada hiçbir şey olmaz, kimseyle ilişki kurmazsa, o zaman yakalayıp

kıyma makinesine atarız.»

«Çok iyi.» Leonov genç memurunun coşkusuna şaşırdı. Herhalde bu uzun soruşturmanın sonuna vardıkları için böyleydi. Yaşlı adama içinden acıma duydu. Ajanı yakalamak için öylesine sıkışmışlardı ki, bu adamdan bir ipucu elde etmek için yapmayacakları yok gibiydi.

Bu işi bitir, demişlerdi ona. Çok uzun zamandır sürüyor, heie SALT II'den sonra böyle sızıntıları göze alamayız. Kesin olarak bitirmelisin.

Merkez birini eline geçirecek olsa çiğ çiğ yiyecekti.

«Peki, delikanlı. Arkadaşlarına söyle, yaptıkları işi beğendim. Bu gece gelip bir de ben bakacağım duruma.»

Leonov telefonu yerine koydu. Soruşturmanın çözülemezliği yine üstüne çökmüştü.

İrvin'in BBC'de kurgu görevlisi olarak çalışan Avustralyalı yurttaşı, birkaç gün içinde istenen filmi sağlamıştı. Sonra da bir kutuya sokup gizlice kurumdan çıkarmış, Earl's Court'daki evine götürmüştü. Kenneth İrvine İngiltere'ye geleli bir hafta olmuştu. Ulusal basın Olimpiyatlarda 5000 metre için tek favorisi onu gösteriyordu. İrvine'in de amacı İngiltere atletizm mevsiminde ne kadar yarış varsa tümüne girmektir. Daha şimdiden altı millik bir yarışa, iki tane on bin metreye, birkaç üç millik yarışmayla hızını arttırmak için kulüplerarası bir bin beş yüze yazılmıştı. İngiltere'ye gelinceye dek Avrupa'da da birkaç tane belli başlı yarışa katılmıştı. Olimpiyatlardan önce

niyeti yine Avrupa'ya dönmekti.

Arkadaşı ışıkları söndürüp filmi oynatmadan önce sordu. «Önce kim var?»

«Lydall, geçen ay yaptığı bir idmanda çekilmiş.»

«Boşver onu, Don. Afrikalıyla Ruslardan ne haber?»

«Ruslarla ilgili film geçen yıldan. Sovyet Olimpiyat Komitesi seçmelerin filmini kimseye vermedi. Diğer Doğu Avrupa ülkeleri de Sovyet atletleriyle ilgili bir şey sordun mu susuyorlar. Afrikalının filmi birkaç haftalık.»

«Amerikalı?»

Don ekrana dönük bir koltuğa kurulurken İrvine'e baktı. «O da var filmde. Bir süre önce üniversitelerarası yarışı kazanırken. Çok da uyanık bir herif.»

«Diderot?»

«Münih'teki yarışın sonunda bitkinlikten yere yığılırken çekilmiş filmi var.»

«Güzel. Hadi göster artık.»

Don filmi oynatmadan önce kendine bir bira açtı. Sonra makara dönmeye başladı ve İrvine ekrandan başka bir şeyi görmez oldu.

İlk görüntü Lydall'ındı, Yorkshire'de yerel bir pist üzerinde çalışırken. İrvine onun birkaç tur koşusunu izledi, uyguladığı taktiklere baktı ve belleğindeki bilgilerle karşılaştırdı. Lydall iyice yaşlanmış görünüyordu, kazanacak durumda değildi. Hem zamanın, hem programının gerisindeydi.

Filmin bittiğini gösteren boş karelerden sonra ekranda Federenko göründü, Rusların iki numaralısı. İki yıl önce Dünya Öğrencilerarası yarışmalarda İrvine'i geçmişti. Bunun da nedeni Federenko'nun taktiğini çok geç anlamış olmasındandı. Zaten bu yüz-

den bu filmleri inceleme gereğini duyuyordu. O zaman Federenko yarışın ilk yarısını çok hızlı koşmuş, sonra temposunu düşürmüştü. Fakat son iki yüz metreye girdiği zaman korkunç bir atak yaparak yarışı kazanmıştı. Ama o zamandan beri Ukraynalı bu atlette düşme vardı. Tretsov ondan daha yaşlı ve kurnazdı, fakat İrvine'i korkutmuyordu. Ekranda Ochengwe belirdi. Afrikalı kameramanın acemice çektiği renkli bir film. Ochengwe filmde Kenya'da yapılan bir yarışı Kenya'nın en iyi iki atletiyle Tanzania'nın umut bağladığı bir gencin önünde bitiriyordu.

Don bir şişe bira daha açarken İrvine ekrana mihlanmış, rakipleri hakkında ne öğrenebilirse, kapmaya çalışıyordu. Daha önce hiç karşılaşmadığı ya da kendisini geçmiş olan rakipler. Ya da Gutierrez, Diderot ve Alman Holmrath gibi daha önce yendiği adamlar. Hem de birkaç kez. Don'ın getirdiği filmde eğer hiç aksamadan koşulan bir tur varsa, İrvine hemen kronometresini çalıştırıyordu.

Film Münih yarışmasında yerlere serilen Didefot'nun soluk soluğa kalmış görüntüsüyle bitti. İrvine bu yarışın derecesini biliyordu, ağır koşulmuştu.

Don ışıkları yakıp birasını yudumladı. «Ee? Tamam mı istediğin?»

«Hemen hemen. Şu on bin metrenin filmi geliyor mu?»

«Yapma be, Kenny! Biraz bekle, haftaya televizyonda izlersin. Spor Gecesi programında önde gelen yarışçıların tanıtılması var, İçlerinde sen de bulunuyorsun.»

«Bana ne yap yap, bu filmi sağla, Don.»

«Halt ediyorsun, Kenny! Kölen miyim ben senin? Kurumdan film çıkarmak yasak, biliyorsun!»

«Bunu Avustralya için yap, dostum, Avustralya için.» İrvine gülüyordu. Don ona da bir bira, uzattı.

«Gerçekten iki yarışta da koşacak mısın?»

«Niyetim var. On bin metre daha kolay. Beş bin içinse zaten favoriyim.»

«İyi şanslar, dostum. Ama göbeğini çatlatmayasın. Memlekettekiler seni hiç bağışlamazlar sonra. Yıllar önce Clarkie'yi büyük şampiyonada kazanamadı diye hiç bağışlamamışlardı, seni de bağışlayacaklarını sanmam.»

«Yaşlı adam kendini asmış!»

Leonov hüsrana dolu bir öfkeyle konuşan adama döndü, elleri yanına düşmüş, yumrukları sıkılıydı. Haberi veren genç büyük bir şaşkınlık içinde, gözlerini Leonov'dan kaçırdı.

«Görmediniz demek! Hiçbiriniz görmediniz! Odaya odaya dolaşırken perdeler vuran gölgesini de mi görmediniz? Bunlar intihar etmeden önce hep dolaşır dururlar. Tanrım, çoluk çocuğun arasında kaldım.» Leonov ekibindeki en kıdemli polis olan Georgi'ye baktı. O sırada odaya giren biri asılı duran cesedin bacaklarına çarparak sallanmasına neden oldu. Georgi başını salladı.

«Birkaç kez perdenin arasından başını çıkarıp baktı, sanki birini bekliyormuş gibi...»

«O halde sizi görmüştür!»

«Hayır, efendim. Bizi gördüğünü hiç sanmam. En azından bu gece. Belki önceki gece olabilir ama bu ekibi değil.» Leonov tavandan sarkan cesede baktı. Baş yana düşmüş, beyaz saçların üzerine kirç tozu dökülmüş, dili ağzının köşesinde bir şey ya-

lamak ister gibi sarkmıştı. Meslekte iki yıllık deneyimi olan Kostya ile altı ay deneyimi olan İlya asılı duran adamın yüzüne, özellikle yuvalarından fırlayacakmış gibi duran gözlerine büyülenmişcesine bakıyorlardı.

«Pekâlâ, pekâlâ.» Leonov tavana bir göz attı. Yaşlı adam ipi geçireceği bir kanca çıkarmak içirv badafiayı kazımişti. Sonra da bir iskemlenin üzerine çıkmış, bir tekmede yere devirip ağır ağır kendini boğmuştu. Ani bir kararla. Leonov banyoya girdi. Jilet ya da benzeri bir şey yoktu. Yeniden salına döndü. Yaşlı adamın sırtını görüyordu. Adamın hareketindeki kararlılığı taktir etmekteydi. Tavanda asılı durumunda bile Leonov ve ekibine karşı gülünç bir üstünlüğü vardı. Ama sonuçta, sorgudan kurtulmak için kendini asmış olan yaşlı bir adamdı.

Leonov da soruşturma alanını iyice daraltmıştı. Bastırıyordu, tıpkı kendisini sıkıştırdıkları gibi. Bir kalıp sabunu sıkıştıran bir el gibi. Sabun elden kayıp fırlayınca öbür el onu yakalamak için davranacaktı elbet. Bütün iş o ikinci eli kaçırmamaya kalıyordu.

Yapacağı başka bir şey de yoktu zaten. Kuşku-landıkları pek fazla kimse de yoktu. Casus çok akıllıydı. Üstelik alanı daha daraltmasını sağlayacak hiçbir şey de kalmamıştı. Bakanlık ya da Sekreterlikten birisini tutuklamak için kesin kanıtları olması gerekiyordu. Bu yaşlı adam gibi diğer bağlantı kuran ajanları da sıkıştıranabilirse, belki o zaman ajanı paniğe düşürebilir, Amerikalılar da onu kaçırmak için girişimde bulunabilirlerdi. İşte o zaman belki bir şeyler olurdu.

Ancak o zaman. İçinden bu denli sakin ve kendinden emin iş gören yaşlı adama bir kötülük yapmak geldi. Hiç de korkmamıştı ölmekten. Oysa ve-

receği bilgi karşısında Leonov ona yaşamını bile öne-rebilirdi. Ama o, casusu korumak için kendini yok et-mişti.

Odayı boğan suskunluk içinde, «İndirin aşağı,» dedi Leonov. «Sonra da burayı iyice arayın.»

**

*

5000 metre Fransa şampiyonu François Jean Marie Diderot, Fransız Televizyon Kurumunun küçük bir stüdyosunda oturmuş, haftalık spor programı-nın yayına başlaması için kırmızı ışığın yanmasını bekliyordu. Program sunucusu video-bandtan Düs-seldorf'ta koşulan son yarışın görüntüleri verilirken Diderot'yu tanıttı. Bu yarış seyircilerin büyük deste-điyle Holmrath kazanmış, o ikinci gelmişti fakat di-đer Avrupalıları ve Amerika'nın iki numaralı adam». Anderson'u geçmişti.

Kırmızı ışık.

«... Şu anda François Diderot stüdyomuzda bu-lunuyor. François, Düsseldorf'ta Holmrath'ın seni geçmesine karşın daha çok taktiği ön planda tutan bir yarış koşuyor gibiydin, üstelik sonunda epey gü-cün kalmıştı, değil mi?»

Diderot genzini temizleyip kameraya gülümse-di.

«Evet, böyle oldu sanırım. İkinci gelmeme kar-şın derecem Münih'te Holmrath'ı geçtiğim yarıştaki-ne göre daha iyiydi. Bu kez onunla yer değiştirdik,, yarıştan sonra nasıl piste yığıldığını gördünüz. Yü-züne bakıp gülme sırası bendeydi.» Diderot sunucu-ya bakıp sırtıttı. Adam da hafifçe başını sallayıp gü-lümsedi.

«Şimdi mevsim ortasında, Olimpiyatlar için yaptığın hazırlığı yeterli buluyor musun?»

Diderot, «Sanırım yeterlidir,» dedi. «Programım tüm ayrıntılarına dek düzenlendi, koşacağım yarışlar, çekeceğim rakiplerim. Ve idmanlar.» Yine ka-
meraya dönüp güldü.

«Ya, evet. Geçmişte, yeterince idman yapmıyordun diye basın tarafından çok eleştiri almıştın. Artık bu doğru değil mi?»

«Kesinlikle değil. Çapkınlık öyküleri geride kaldı artık. Moskova'ya madalya almak için gidiyorum.»

«François, sence bir sakıncası yoksa, sormak istediğim bir şey var.» Diderot bu denli şaşıracağını hiç tahmin edemezdi. «Son günlerde işini değiştirdin, değil mi?»

«Evet..?» Ne var bunda böyle duraksayacak, diye geçirdi içinden. Telaşlanmadan söylesene. Başının üstündeki ışıklar boğacak gibi geldi bir an. Terlemeye başlamıştı. «Tabii bir karara varmak zorundaydım. Yalnızca kendi geleceğim için değil, ülkeme bir madalya kazandırma bakımından da.»

Sunucu gülümsedi.

«Haklısın. France - Allemagne Spor Firmasındaki yeni işin satış bölümünde değil, herhalde?»

«Yalnızca danışmanlık yapıyorum. Kesinlikle reklamını yapmıyorum. Zaten satış bölümünde ya da reklam işinde çalışmama izin verilmez.»

«Tabii. Sağol, François Diderot. Sana program yapımcıları ve izleyicilerimiz adına Moskova için iyi şanslar dileriz.»

«Sağolun,» Bu arada sunucu çoktan başka bir kameraya dönmüş, başka bir konukla söyleşiye başlamıştı. Stüdyo yönetmeni Diderot'ya kaş göz ederek yerinden kalkabileceğini bildirdi. Yönetmen onu kut-

ladıktan sonra koridora getirdi ve, «Birkaç dakika kal da bir şeyler içelim,» dedi.

«Tabii, ya.»

«Kızlardan birini bulayım seni bara götürsün. Ben de birazdan orada olurum.»

Yönetmen yanından ayrılınca Diderot bir an için koridorda tek başına kaldı. Acaba işin ne kadarını biliyorlardı? Bomboş bir koridorda dev bir bowling topu üzerine doğru yuvarlanıyormuş gibi geldi. Daha o topu göremiyordu ama varlığından neredeyse emindi.

Zenaida onlara küçük sandviçler ve çay hazırlamıştı. Shubin evleneceği bir kızın evine görücü olarak gelmiş gibi hissetti. Kızın coşkusu ve kendisine olan hayranlığını bildiği halde bazı zamanlar ona karşı duyduğu nefreti bastırmakta güçlük çekiyordu. Ukrayna dilinde elveda anlamına gelen *Do pobacheny* adını verdiği hücrede en sadık üye Zenaida'ydı. Hücreesine yakıştırdığı bu ad Shubin'in kara mizacıydı. Öfke dolu yapısının ve kendini herkesten üstün görmesinin bir sonucu, ara sıra ağzından kaçırıldığı kahkahalar bile zehir gibiydi.

Do pobacheny hücrelerinde altı kişiydiler. Dördü daha önce gelmiş, kızın yaptığı sandviçlerle çaya büyük bir keyifle yumuluyorlardı. Mutfağa girip çıkıp konuklarına çay getiren Zenaida'yı inceledi bir süre. İçinden yüksek sesle gülmek geldi. Ama söyleyeceği önemli şeyler vardı ve herkesin neşesi yerinde olsun istiyordu. Çay içmek gibi küçük burjuva alışkan-

lıklarına şimdilik göz yumabilirdi.

Tümü de gençti, ya buradaki öğretmen okulundan ya da Kiev'deki başka yüksek okullardan öğrenciler. Kostya, Ilya, Ference, Lyudmiia ve ekonomi dersi olduğu için daha gelememiş olan Yakov. Hepsi de temiz, KGB'de kayıtları olmayan gençler. Yalnızca birkaç öğrenci gösterisine katılmışlardı, o kadar. Tam Shubin'e gereken nitelikte tipler. Çocuksu yüzler ve çocuksu tepkiler. İşin gerçek yanına bakılırsa Shubin onlardan başkasını da toplayamamıştı. Bunu geçen yıl KGB'nin giriştiği sert operasyonlara ve Ukrayna'nın belli başlı kentlerinde yaptığı temizlik hareketlerine bağlamak istiyordu. Daha deneyimli olanların kendisine güvenmediği düşüncesini aklının derinliklerine gömmüştü. Bir yıl önce adam toplamak için yaptığı birkaç başarısız girişimi anımsamak bile istemiyordu. Başvurduğu kimseler onun önerilerine ve isteklerine gülüp geçmişler, önderliği altında toplanmayı kabul etmemişlerdi. Bu adamlar yeraltı faaliyeti olarak yalnızca broşür ve bildiriler basıyor, kendilerini patlamaya hazır suskun yanardağlar gibi görüyorlardı.

Ama Shubin'in gözünde tümü de korkaktı.

Bu çocuklar ona yetiyordu. Onun çekimine kapılmışlar, ülküsünü benimsemişlerdi. Ne istese yapacaklarını bilmesi yeterdi. Bu düşüncenin rahatlığıyla uzanıp daha önce geri çevirdiği sandviçlerden bir tane aldı. Zenaida'nın gülümsemesini de görmezlikten geldi.

Az sonra Yakov da geldi, bir şey kaçırıp kaçırmadığını sorarak özür diledi. Shubin bir süre onların kendi aralarında dersler ve öğretmenler hakkında konuşmalarını dinledi. Bu küçük gizli toplulukta yerleri olduğu için sevinçliyidiler. Çoğu inşa-

nın kişiliğini bir grup içinde boğmak ya da tümüyle kendisini bir şeye kaptırmak için hevesli oluşu Shubin'i çok şaşırtıyordu. Oysa o ne kadar farklıydı bunlardan, bir dakika bile kendisini bir şeye kaptırmazdı, kızla yatakta sevişirken bile. Tam yersine, Shubin kişiliğini başkalarına bulaştırırdı hep, böylece daha çok kolu, daha çok kişinin ağzından çıkacak sesi olurdu.

Şunlara bak hele, diye düşündü, bir öğretmenin taklidini yapıp kıkırdıyorlar. *Yalnızca* İlya aralarında yoktu, içerde Zenaida'nın bulaşığına yardım ediyordu. Sinirlenmesine karşın Shubin bir süre daha beklemeyi uygun gördü. Nasıl olsa bir an gelip tümü de susacak, odanın köşesinde bekleyen yogi gibi onun söze başlamasını bekleyeceklerdi.

Ameliyatı gerçekleştirmesi için gereçleri ve yardımcıları bunlardı işte. Belousov işin teknisyeniydi, o da beyni; bu çocuklarso eller, ayaklar, ve neşter. Coşku dolu amatör teröristler.

Zenaida ve İlya mutfaktaki işi bitirip odaya geldiklerinde diğerleri sanki bir işaret almış gibi konuşmayı kestiler. Tam zamanıydı, Shubin gösterişli bir biçimde ayağa kalkıp cebinden katlanmış bir harita çıkardı. Yapışkan bandla iki ucundan duvara astı ve iki adım geri çekilip yağlı boya bir resme bakıyormuş gibi beğeniyle baktı. Sonra haritanın önüne geçti. Kısa bir konuşma yapacaktı ve üzerinde epey düşünmüştü. Aslında hiç de iyi bir konuşmacı değildi, ya sabırsızlığından ya da kim olursa olsun, karşısındaki dinleyicilere karşı duyduğu nefretten.

«Bu hücrede bu ana dek hep konuştuk durduk, ama hiç eylem yapmadık, bütün konuşmalarımız eylem üzerine olduğu halde.» Karşısındaki yüzlerde koyun gibi gülümsemeler belirdi. «Bu uyuşukluğumu-

za karşı bir ilaç buldum, aynı zamanda tüm dünyaya uğraşımızı duyuracak bir şey.» Söyleyeceklerine ağrılık vermek için durdu. «Herkes Ukrayna'yı ve ne istediğimizi anlatacak bir şey, Do pobachenya'yı her evde konuşulan, herkesin sözünü ettiği bir şey yapacağız.» Tümü de armağan paketlerinin açılmasını bekleyen çocuklar gibi heyecan dolu bir istekle bekliyorlardı. Çocuklar gibi de bu işi yaparlardı, çünkü temelde tümü daha çocuktı, yetişkinlerin duyacağı 'sonunda-ne-olur' sorumluluğu yoktu. Yetişkinler gibi bir işe tam olarak girmeden duraksama huyu da. «Kremlin çetesini dehşete düşürüp Ukrayna'nın istekleri önünde diz çökertebiliriz, özerkliğimizi koparabiliriz.» Haritanın önünden çekildi. «Yapacağımız bütün iş...» Ağzından çıkan her sözcüğün akıllarına yerleşmesini istedi. «İki tane bomba yerleştirmek: Biri buraya...» Parmağı Moskova kent haritasının ortasında bir yeri gösterdi. «Bir tane de buraya!» Parmağı ilk gösterdiği noktanın biraz güneydoğusunda bir yeri saptadı. «Moskova Olimpiyatları için dünyanın her yanından kamera gelecek, işte biz de o zaman yapacağız bu işi. Tüm gereğimiz iki bomba!»

Shubin sustu. Odada gergin bir sessizlik başladı. Kuşkusuz bu sessizliği birbiri ardına sorular, öneriler izleyecekti. Ama birden çocuklar onu alkışlamaya başladılar. Zenaida'dan çıkan ilk alkışı diğerleri de benimsemişti. Demek bu denli kolay olacaktı, beklediğinden çok kolay. Çocuklar şamatalı bir şey istiyorlardı, Shubin de onlara ömürlerinde görmedikleri bir şamata önermişti.

4

David Allardyce spiker kabinindeki yerinden yarışı izliyordu. Yarış yorumcusunun yanında eski atletlerden John Millichip oturuyordu, uzman görüşlerini vermek için. Tahmin edildiği gibi, yarışı konuk sporcu İrvine önde götürüyordu. Lydall ise otuz metre kadar geride kalmıştı. Spiker yarışı anlatırken bir yandan Avustralyalıyı uygun bir dille övüyor, bir yandan da Lydall'ın saate karşı verdiği yarışa dikkati çekiyordu. On sekiz aydan beri ilk kez Olimpiyat baraj derecesinden iyi bir sonuç alması gerekiyordu Lydall'ın.

Birisi basına sızdırmıştı haberi, bütün hafta boyunca gazeteler çalkalandı durdu. Olimpiyat seçicileri Lydall'a Crystal Palace yarışında on üç - otuzun altında bir derece yapması gerektiğini çıltlatmışlardı; Olimpiyat barajından sekiz saniye daha iyi bir derece. Yoksa seçilemiyordu. Fakat bu dereceyi yapsa bile Moskova'da iyi bir sonuç için Lydall'ın daha çok çalışması gerektiğini herkes anlamıştı.

O sırada kameralar zum yaparak Lydall üzerinde odaklandı. Her zamanki stiliyle iki büküm koşarken, Millichip de birkaç söz söyleyerek bu dramatik görüntüyü vurguladı. Allardyce spiker kabininden çıktı. Oxford'dan bir arkadaşı şimdi BBC'de Olimpiyat Programcısı olarak görev yapıyordu ve Allardyce'i BBC spiker kabinine çağırmıştı. Bu çağrı onun Moskova'da BBC adına görev yapma olasılığını taşıdığı için Allardyce'in hoşuna gitmişti.

Merdivenlerden aşağı inerken, İrvine bulunduğu yerin önünden geçti. Lydall bir beş metre daha gerilemişti. Onun durumunu görünce Allardyce'in içi sızladı. Yarışçıların yüzünü göremeyeceği bir yerden izlemeye karar verdi. Özellikle Lydall'ın yüzündeki ifa-

deyi görmek istemiyordu. İrvine ise her tur sonunda daha güçlü ve özgüvenli görünüyordu.

Tam o sırada Allardyce yanibaşında duran bir adamın varlığını farketti.

«David, sevgili dostum¹.»

Simon Maulte. Güneş biraz önce gizlendiği bulutların arasından ortaya çıktı. İrvine kıvrımı dönüp düzlükte Allardyce'in önünden bir kez daha geçti. Daha sonra Lydall onu izledi.

«Simon,» diye karşılık verdi Allardyce. «Seni burada görmek ne şans. Atletizmden hoşlandığını bilmiyordum.»

«İtiraf edeyim, David, atletizme olan ilgim yalnızca senin çevrende sınırlanıyor.»

«O halde... tirolup gidebilirsin,» dedi Allardyce masum bir gülücükle. «Tabii eğer genç sporculardan birine asılmıyorsan.»

Maulte'un güzel yüzü ikiye katlanmış gibi buruştu. Uzun elini saçlarında gezdirerek düzeltti ve kravatının düğümünü yokladı. Allardyce aşağı baktı. Maulte'un yine her zamanki gibi süed kunduraları vardı, ve çok şık giyinmişti.

«Bugün senden başka kimseye asılmıyorum, dostum.»

«Çalışıyorum.»

«Surat asma, David. Sana hiç yakışmıyor.»

Allardyce sırtını duvara dayayıp karşısındaki adamın yüzüne baktı. «Ne var?»

Yarışın bitimine iki tur kalmış, heyecan son sınırına varmıştı. Allardyce saatine baktı. Lydall seçilebilmek için son iki turu altmışar saniyede tamamlamak zorundaydı, hatta daha da çabuk. Seyirciler ona destek olmak için bağırıyorlardı. İrvine ise tek başına sanki bambaşka bir yarış koşuyordu.

«Pek başaramayacak, galiba,» dedi Maulle. Elin-den geldiğince gizemli bir gülümsemeyle ceketinin cebinden bir zarf çıkarıp Allardyce'e uzattı. «Şu resimlerime bir bakar mısın? Sonra da içinde tanıdığın var mı, söyle bana.»

Allardyce merakını bastırmaya çalışıp kayıtsız görünerek zarfı aldı ve içinde bulunan iki fotoğrafı çıkardı. Bir tanesi daha önce bir şömine başında görmüş olduğu, stüdyo çekimi bir resim, ötekisiyse yine aynı kişiyi kalabalık bir caddede yürürken gösteriyordu.

«Tabii tanıyorum,» dedi. «Neden gösterdin bunları bana?» Allardyce içindeki duyguları gizlemeye çalıştı. Bir yandan da yarışın sonuna doğru iyi bir atak yapan Lydall'a bağışlamak geliyordu içinden.

Maulle, «CIA bu dostumuz için kaynak Burgoyne adını kullanıyor,» dedi. «Ama senin bilmediğin bir şey değil, tabii bu.»

«Evet.» Allardyce saatine baktı. Turu elli dokuz saniyede koşmuştu. Irvine son tura girerken bunu belirten çan çaldı. Seyirciler soluklarını kesip aynı çanın Lydall için de çalmasını beklediler.

Gürültüyü bastırmak için sesini yükselten Maulle, «CIA'ye bakılırsa dostumuzun başı belada,» dedi. «Bana bildirdiklerine göre epey belada, hem de.»

Allardyce'in dikkati başka yerdeydi. «Bela mı?» Irvine son düzlüğe çıktığı sırada Lydall da köşeyi dönmek üzereydi. Seyirciler tüm dikkatlerini Lydall'a yöneltebilmek için bir an önce Irvine'in bitirmesini ister gibiydiler.

«CIA'ye göre KGB dostumuzu oldukça sıkıştırmış, işlerinde bir ajan olduğunu biliyorlarmış.» Maulle sözleri daha etkin olsun diye sustu fakat suskunluğu kalabalığın uğultusuyla boğulmuştu. Irvine ipi

göğüslediği sırada Lydall da son düzlüğe çıktı. Seyirciler son yüz metreyi kendileri de koşuyormuş gibi heyecana kapılmışlardı.

«Moskova'ya gidiyorsun, değil mi?»

Allardyce bir yerine iğne batırılmış gibi Maulle'a döndü. «Evet.»

Sonra saatine baktı. Lydall ucu ucuna da olsa başarıyordu galiba.

«Bu dostumuzun takıma girmesinde senin de katkın olmuştu, değil mi?»

«Evet.»

Lydall on metre kala atağa kalktı, göğsünü alabildiğince öne çıkarıp bitiş çizgisini geçti ve hemen ardından sırtüstü piste yığıldı. Elinde kornometreyle gelen bir adam Lydall'a bir şeyler söylüyordu. Başarmıştı. Pistin üzerinde sırtüstü yatarken sanki şeref turu atıyormuş gibi tüm seyirciler sevgi gösterisinde bulunuyorlardı.

Maulle bütün bu saçmalığın sona ermesi için sabırla bekledikten sonra dişlerini göstere göstere konuştu. «Belki bu dostumuzu oradan çıkarmak için yardımın istenebilir. Korkarım, geri çevirme hakkın olmayacak.»

Kırk yaşında Gennadi Mihailovich Leonov, yüzünden ve davranışlardan da belli olduğu gibi, ani hareketlerden ve çabuk kararlardan kaçınan bir adamdı. Zaten bu yüzden karısı Esfir öldükten sonra yeni bir eş bulması onca zaman sürmüştü. Oğullarına bir üvey anne ve evin bakımını üstlenecek bir eş. Aynı nedenlerle bu yıla dek Anna'yla ilişki kurmaktan kaçınmıştı. Şimdi Gorki Kültür Parkında o-

turmuş, öğlen güneşinin tadını çıkarıyor, futbol oynayan küçük oğlu Maxim'i izliyordu. Yazlık giysiler içinde parkta dolaşan kızları görünce eskiden onlara nasıl bir istekle baktığını anımsadı. Oysa şimdi onları yalnızca gözlerinin önündeki görünümüne renk katan öğeler olarak görebiliyordu.

Sovyetler Birliği'nin iç güvenliğinden sorumlu ikinci Şubede görevli Yüzbaşı Leonov, gençliğinde Moskova Polisi yanında futbol maçlarına, atletizm ve yüzme yarışlarına görevli olarak verildiği zaman sıkıntıdan patlayacak gibi olurdu. Bundan on beş yıl sonra da Anna'nın güçlükle edindiği atletizm biletlerini paylaşacağı için seviniyor denemezdi. Oysa çoğu meslekdaşı böyle olaylara bilet bulabilmek için her yola başvuruyorlardı. Ne saçma. Ama Anna'nın böylesine istekle üzerine düştüğü bir şeyi eskisi gibi saçma görmüyordu artık.

Maxim ayakkabılar ve şişelerden oluşan kaleye bir gol atınca Leonov gülümsemeyi ihmal etmedi.

O sırada Anna Borisovna Akhmerovna'nın parka girişini gördü. Açık renk bir etek üzerine bir denizci bluzu giymiş, ceketini koluna almıştı. Yanından geçenler dönüp arkasından bakıyorlardı. Tıpkı bir manken rahatlığı ve özgüveniyle, Anna ona doğru yürüdü. Sovyetler Birliği Komünist Partisinin bir üyesi ve İç Servislerde çalışan birine de bu görünüş yakışırdı baten.

Birden aklına büyükelçilik partilerinden ne denli nefret ettiği, az kalsın Anna'yla tanışmış olduğu İngiltere Büyükelçiliği kokteyline de bu yüzden gitmemiş olacağını anımsadı ve güldü. Gitmemiş olsaydı Anna'yı başka hiçbir yerde bulamazdı. Boğazında bir şey düğümlenir gibi oldu bu düşünce üzerine.

Kadın yanına vardığı zaman Leonov çocuksu bir hevesle yerinden kalktı ve ona sarıldı. Yanağını öptükten sonra bir adım geri çekilip kadının yüzüne baktı. Yanaklarındaki çillerden omuzlarında ve boyunda olduğunu da biliyordu. Leonov birden kendini çok mutlu ve sokakta paçoz kadınlarla kızlarla dolaşan erkeklere göre çok üstün hissetti.

«Taksi parasına mı, yiyemediğim öğlen yemeğine mi, yoksa bu ayakkabılarla yürüdüğüme mi kızayım?» Anna oturup uzun bacaklarını birbiri üstüne atarak şık ayakkabılarından birini çıkardı. Bir eliyle ayağını ovuşturdu. Leonov her hareketini büyülenmiş gibi izliyordu.

Maxim oyununu bırakıp onların yanına geldi. Altı çivili futbol ayakkabıları beton üstünde takırdadı. Anna ona gülümseyip öpmesi için eğildi. Çocuk onun yanağına küçük bir öpücük kondurup geri çekildi. Leonov da şu anda oğluyla aynı yaşta gibi hissediyordu kendini. Oğlanın Anna'ya ısınmış olmasına çok seviniyordu.

«Haydi artık oyuna dön istersen,» dedi Leonov. Çocuk başıyla onları selamlayıp bir göz kırptı ve hemen uzaklaştı. Anna oturduğu yerde sırtını yasladı ve güneşten korumak için elini gözlerine siper etti. Sonra çantasında bir güneş gözlüğü olduğunu anımsayıp hemen çıkardı. «Yemeği kaçırdığın için üzgünüm. Sana burada bir hamburger ya da bir sosisli sandviçle Coca - Cola verebilirim, biz de bunları yiyoruz zaten.» Eliyle top oynayan kırmızı yüzlü çocukları gösterdi.

«Sporcu yemekleri mi? Hayır, sağol. Olimpiyatların Moskova'da yapılmasının en kötü yanı Amerikan yemek alışkanlıklarının egemen olmasıdır herhalde!» Leonov da sırtını yaslayıp ona doğru sokul-

du. Anna, «Ofisimdeki bayanları çok etkiledin, Yüzbaşı Gennadi Leonov. Aslında yüzüne karşı söylememem gerekir ya.»

Leonov güldü. «Sağolun, güzel bayan. Bu arkadaşlarınızın adresi var mı acaba?»

«Adresleri bulmak senin mesleğin sanıyordum.»

Bu sözler Leonov'un neşesini biraz bulandırır gibi olmuştu.

«Benim gerçek kişiliğim hangisi dersin? Sizin bakanlığın oralarda harıl harıl ikili ajanı arayan KGB subayı mı, yoksa apartmandaki çocukları eğlendirmek için bunca işe katlanan bir baba mı?» Sözlerini bitirdiği an Leonov'un neşesi yine yerine gelmişti.

«Her ikisi de, bunlara ek bir de yatağıma giren kişiliğinle varsın. Beni görür görmez oturduğu yerden sıçrayan durumunla. Böylesine sevildiğim için övünç duyuyorum.» Anna'nın dürüstlüğü ve doğruluğu her zaman Leonov'u şaşırtırdı. Her zaman her şeyi en küçük noktasına kadar öğrenmek isterdi. Sevişirken gözlerini hiç kapamaz, Leonov'un yüzünü incelerdi.

«Ofisindeki bayanlara söyle, akıllı ve bekâr Yüzbaşı Leonov hafta sonuna doğru bir ziyaret daha yapacak. Yanında yine birkaç gençle birlikte.»

Anna'nın yüzü bir an donuklaştı, Leonov bunu bekâr sözcüğünün edilmesine yordu.

«Sorgu için mi?»

«Yine sorgu için, artık kendi ofisimiz yerine sizinkinde çalışmayı yeğ tutuyoruz.»

«Orada yemek yemek pek hoşuma gitmiyor.»

«Perşembe günü geliyorum, yemeğe çıkar mıyız?»

«Belki... eğer cici çocuk olursan.»

«Ne zaman, bu gece olur mu?»

«Bugün işten sonra evine gelip sana ve Maxim'e yemek yapacağım.»

Leonov mutluluk içinde gözlerini kapayıp arkasına dayandı. Anna onun yüzündeki gülümsemeyi izledi. Nasıl mutlu olduğunu gördükçe boğulacak gibi hissediyordu.

Oleg Georgevich Kazantsev kucağına çıkmış iki çocuğuyla boğuşurken karısı Valentine sevgi dolu gözlerle onları izliyordu. Bütün gün süren bir yolculuk sonunda Kiev'den evine döndüğü zaman Mischa ve Tanya yatakdıydılar.

Çocuklar tam beş gündür babalarını görmemişlerdi. Kucağından indikten sonra ilgileri hemen Kazantsev'in yolculuk çantasına yöneldi. Kiev'den getirdiği armağanlar... aslında tümünü Moskova'da almıştı, Detsky Mir'den. (*) Valentina'ya da güzel bir bluz vardı armağan olarak.

Çantasının fermuarını açıp içinden tilki başlı bir eldiven kukla çıkardı. Tanya sevinçle haykırdı. Oğluna da uzay uydusunun bir modelini getirmişti. Çocuk büyük bir özenle armağanını alıp hemen masanın üstünde kurmaya çalıştı.

Çocukları yatağa gönderdikten sonra Valentina kocasına yemek ısıttı. İlk lokmasını yuttuktan sonra Kazantsev, «Ukrayna yemeklerini Kiev'den iyi yapıyorlarmış burada,» dedi.

«Sağolun efendimiz.» Kazantsev ufak yapılı, es-

(*) Çocuk Dünyası adlı dünyanın en büyük oyuncak mağazası..

mer karısına baktı ve kızı annesine benzediği için şükretti. Ya bir de kendisi gibi iri ve hantal olaydı? «Çok yorgun görünüyorsun,» dedi karısı.

«Tren yolculuğundan... her yerde duruyor. Bir de ekspres diyorlar.» Kazantsev bir yıl önce karısıyla birlikte Kiev'den Moskova'ya yaptıkları yolculuğu anımsadı. Kiev ve Poltava'da iki Ukrayna hücrecini ortaya çıkarıp saf dışı ettiği için terfi etmiş, Moskova'da merkeze atanmıştı. Karısı da, kendisi de önce Moskova'ya gelmek! için isteksiz davranmışlardı. Fakat geldikten sonra burada ayrıcalıklı kişilerin oturdukları apartmanlardan birine yerleştirilmeleri üzerine çok şaşırılmışlardı. Maaşına da zam olmuştu ama Moskova'da fiyatlar çok yüksekti.

«İşin çok mıydı?» diye sordu karısı.

Ağzı dolu olduğu için Kazantsev başını sallayarak yanıtladı. Sonra da «Evet,» dedi. «Şu koşucu Federenko'yla tanıştım.»

«Senin görevinle ilgili bir şeye karışmamıştır, umarım. Hele böyle bir yılda...»

Kazantsev hayır anlamında başını salladı. «Karışmış olduğunu sanmam. Sıradan bir soruşturma yaptım. Asıl onun kız kardeşi söz konusu. Bozuk tiplerle dolaşüyor. O malum öğrenci hevesliliği işte. Bir yıl öncesine dek çoktu sayıları ama...» Karısı başını sallayıp o konuyu geçiştirmesini istedi. «Biliyorum, biliyorum,» dedi Kazantsev karısını avuturcasına. «Çocuklar salakça bir romantikliğe kapılıp kendilerini öldürmüşlerdi.»

«Yine böyle bir şeye girişmiyorsun, değil mi, Oleg?»

Kazantsev yine hayır anlamında başını salladı. Ama bu kez çok dikkat etmişti, söylediği yarı - yalan açığa çıkmasın diye

«Yok, hayır hiç sanmam.» Moskova'ya atanma ve terfi olaylarının karısını rahatsız etmesindeki en önemli neden, kanlı operasyonların bir ödülü gibi verilmiş olmasındandı. Donetsk'deki o anlamsız kan banyosu Kazantsev'i çok üzmüştü. Fakat olan olmuştu işte. Karısının aklındaki kuşkuları silmek için yineledi. «Hayır. Federenko'ya annesini ziyaret ederken rastladım. Kızkardeşi biraz ateşli, ama tehlikeli değil. Hem Kiev Ofisini bilirsin. Hemen uzman Kazantsev'i çağırın... Burunlarını silmek için bile beni çağıracaklar neredeyse.»

Bu sözlerinin üzerine Kazantsev bir kahkaha attı ve yemeğinin geri kalanını midesine indirdi.

1 -

İhtar cezası almasından dört gün geçmiş, Los Angeles'ten de yüz mil uzakta olmasına karşın Gutierrez'in hâlâ canı sıkılıyordu. Disiplin komitesinde bazı üyeler onun marijuanayla ilgili demecini göz önüne alarak ABD takımında yer verilmemesini savunurken, eski atletlerden oluşan üyelerin çoğunluğu ihtar cezasıyla olayın geçiştirilmesini uygun görmüştü. Bu cezanın verildiği tüm yayın organlarına da bildirilmiş, hatta bazı ABD gazetelerinin yazdıklarına bakılırsa, Rusların pek hoşuna gitmişti.

Kurul toplantısı boyunca Gutierrez takımdaki yerini yitirme korkusuyla terleyip durmuştu. Kullandığı bursu da yitirebilirdi, belki her ikisi de olabilirdi. Neyse işi o boyutlara vardırmamışlardı, ama yine de sıkıcı bir sonuçtu ihtar cezası.

Şimdi California'da bir portakal bahçesinde büyük bir sabırla ağaçları gözden geçiren babasını izliyordu. Yaşlı Meksikalı dallarda gördüğü küçük bö-

cekleri parmakları arasında eziyordu.

Jose Gutierrez, babası. İnce. damarlı gövdesi iri sombrerosu altında tüm yaşamının beden işçiliğiyle geçmiş olduğunu bir bakışta anlatıyordu. Tipik bir yaşlı piyon. Gutierrez babasını sevmekte güçlük çekiyordu, hatta ona sağlamış olduğu olanaklar için minnet duyması bile zor geliyordu. Babası her zaman Meksikalılığında ısrar etmişti; oğlunu da sanki bir şeye ya da birisine ihanet etmiş gibi görürdü.

«Annen gazetede oğluyla ilgili yazılanları okuyunca çok üzüldü,» dedi babası başını kaldırmadan.

«Üzgünüm, baba. Annemi üzmem istemezdim.»

«Ama oldu işte... artık istememiş olmanın bir anlamı yok.» Babasının Meksika şivesiyle söylediği sözler Gutierrez'in kafasının içinde yolaştı. Annesi gözünün önüne geldi. Siyahlar içinde, zaman dışı kalmış piyon kadın. Cahil fakat sevgi dolu.

«Pekâlâ, yine de üzgünüm işte.»

«Güzel. Şimdi git annene söyle bunu. Şu uyuşturucu madde işi onu bayağı korkutuyor.»

«Aman, baba, alt tarafı duman bu, o da ara sıra kullandığım bir şey. Eroin falan değil ki!»

Yaşlı adam yüzünü Gutierrez'e dikti. Şapkasının gölgesi altında gözleri iki parlak spot ışığı gibi parlıyordu.

«Ne biçim konuşuyorsun? Seni okula televizyondaki adamlar gibi konuşasın diye mi gönderdim?» Adamın elleri öfkesinden titriyordu.

«Beni okula neden mi gönderdin? O zaman başıboş bırakmıştın beni, baba.»

«Sen kendi kendini başıboş bıraktın, Martin. Şimdi n'apıyorsun bakayım, ha? Bütün zamanını koşmakla geçiriyorsun. Koşamayacak yaşa gelince ne iş tutacaksın?»

Gutierrez bir çıkmaza girdiğini farkettil. Babası da aynı çıkmazın içindeydi üstelik. Ondan bekledikleri bir şirkette çalışıp işine ceket ve boyunbağıyla gitmesiydi. Yaşlı adamın yaşam görüşü otuz yıl öncesine aitti. Üstelik teleskobun ters ucundan bakıyordu. Gutierrez açıklamak istedi. Ama «Belki tek yeteneğim budur,» diyebilirdi yalnızca.

Babası bir sonraki ağacın yanına gitti. «Tek yeteneğin mi?» Burnunu çekip yere tükürdü. «Sen lisede sınıfın en iyi öğrencisiydin.»

«Öyle şeyler artık hiçbir işe yaramıyor. Bunu anlamıyor musun?» Uzun bir koşu ya da ağırlık çalışması sonrası gibi soluk soluğa kalmıştı.

«Peki öyleyse, neden bu oyunlarda madalya kazanmak istiyorsun? Söyle bakalım. Orada en iyi dereceyi almak istiyorsun? Avucundan küçük bir altın parçası için, öyle değil mi?»

Gutierrez giderek çirkinleşen konuşmanın yönünü değiştirmek istedi. «Baba...» dedi yalvarır gibi.

Yaşlı adam başını çevirip ağaçlarla meşgul olmaya başladı.

«Beni televizyonda izleyecek misin?»

Yaşlı adam döndü. «Annen dua edecek, bense düşüneceğim. Ama ikimiz de seni izleyeceğiz. Artık uyuşturucu yok, değil mi? Hiç yok!»

Gutierrez evet anlamında başını salladı. Neyse olumlu bir sonuca varmıştı konuşmaları. «Tamam, baba. Bundan böyle ne gazete, ne de uyuşturucu. Bir daha beni gazetelerde görürsen, boynumda asılı bir madalya olacak.»

«Güzel. Güzel. Hadi git şimdi anneni gör. Merak edip duruyor.»

Gutierrez eve doğru yürürken dönüp bir kez daha babasına baktı. Elinde uzun sopası, ufalmış gibi

görünen gövdesiyle sabırla çalışıyordu. Bu görünüm ona bir şeyler anlatıyor olmalıydı, ama Gutierrez gizli anlamı çıkaramadı.

*

İrena Witlocka, Varşova'nın geniş bir caddesinde yürüdüğü sırada sık sık geri dönüp peşinde kimse var mı diye bakınıyordu. Bu günü seçmişti. O güne dek hep ertelemiş, bahaneler bulmuş, harekete geçememişti. Ama artık bekleyecek zaman yoktu.

İzlenmediğine kendini inandırmaya çalışıyor, bir yandan da fazla hevesli davranıp açık vermiş olmaktan korkuyordu. İzleyen kimse yok gibiydi. Her neyse, nasıl olsa caddenin karşısına geçiyordu artık.

Amerikan Büyükelçiliği.

İrena artık Moskova'ya dek bekleyemeyecekti. Bir ara Martin'i Moskova'da görünceye dek ertelemeyi düşünmüştü, fakat ona pek güvenemiyordu. Kendi duygularından kuşkusu yoktu.

Martin'in nasıl karşılayacağını kesin olarak bilemiyordu. Sık sık birlikte geçireceği saatleri düşünmüştü; yatakta, parklarda, plajda, kahvelerde. Bu düşleri kurarken Martin'i gözünde canlandırması çok güç oluyordu.

Çünkü Martin son görüşmelerinden bu yana bir yıl geçtiği halde hiç yazmamıştı.

Öyleyse..?

Caddeyi geçerken kendini kaçak gibi hissetti. Siyah boyalı bahçe kapısından içeri bir girse, ondan sonra kolaydı. Tabii sorun dışarı çıktıktan sonra başlayacaktı. İçerden geleceğini biliyorlardı; giriş kapı-

sındaki deniz piyadesine adı verilmiş olacaktı.

Öyleyse... hadi bakalım.

Deniz piyadesi önündeki listeye baktı, sonra telefonunu kaldırdı. Adam hızlı hızlı bir şeyler konuşurken İrena da kapının önünden gelip geçenlere baktı. Kimse durmamıştı.

Telefon görüşmesi bittikten sonra deniz piyade küçük bir gülücük atıp İrena'ya yol gösterdi. «Doğruca yürüyün, Miss Witlocka, şu koridoru geçtikten sonra oradaki kavasa sorarsınız.» İrene hemen gösterilen yöne doğru yürüdü.

Kavastan aldığı bilgilere dayanarak dördüncü katta 416 numaralı odayı buldu. Asansörde çıkarken İrena kendisini bir California kumsalında güneşlenirken düşlemiş fakat hemen ardından bu düşün uyarısızlığına gülmüştü içinden. Kapının önüne varınca bir süre durdu ve üstünü başını düzeltti, sonra da çekine çekine kapıyı vurdu.

«Girin,» dedi bir erkek sesi. İrena kapıyı itip içeri girdi. Genç bir adam vardı karşısında, olsa olsa otuz yaşında; kalkıp onun elini sıktı. Adamın içten gülümsemesi İrena'yı rahatlatmıştı.

«Miss Witlocka, tanıştığımıza sevindim.» Oturması için bir koltuk gösterdi. Geçen yıl o talihsiz olaydan sonra kendisiyle röportaj yapan gençlere benziyordu. İrena bir an için bu adamı daha önce görüp görmediğini düşündü.

«Demek iltica etmek istiyorsunuz?» Adamın doğruluğu karşısında İrena afalladı. Bir yıldan beri kafasının içinde gizli tuttuğu bir şey şimdi halının üstünde oynayan zararsız bir kedi yavrusu gibi duruyordu.

«Ben...» diye başladı, kıpkırmızı olmuştu.

Dosyanızı buraya getirttim. Nereden getirt-

miş olduğunu açıklamadı. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle pantolonunda tozlanmış bir noktayı fiskeledi. «ABD'ye gitmek için çok istekli olduğunuzu anlıyorum.» Adamın yüzündeki ısrarlı gülümseme İrena'yı rahatlatmıştı, hiç kesmeden onu konuşturmaya karar verdi. Sanki her şeyi biliyor, her şeyi çözümlemiş, vizeyi verecek gibiydi. «Geçen gün telefon edip CIA'den birisiyle görüşmek istemiştiniz. Genellikle böyle bir çağrı olduğunda hemen telefonu kapatmamız için emir var.» Adam sırtıttı. «Ama sizin adınız söz konusu olunca, vize memuruyla bir görüşme yapmanızı sağladık. Eh, ben de burada üçüncü kâtip olduğum için sanırım görüşmek istediğiniz adam oluyorum.»

İrena tam bir şey diyecekken adam uzanıp bir sigara tuttu. İrena kibarca geri çevirince, paketini yerine koydu ve sözlerine devam etti. «Hemen durumunuzu inceledim, Miss Witlocka. Olağan bir başvuru yapmanız epey zor olmalı. Anladığımız kadarıyla...» Adam burnunu ovuşturdu, sonra elini indirdi ve arkasın yaslandı. Artık gülümsemiyordu. «Ortada bir sorun var, Miss Witlocka. Oyunlar sırasında Moskova'da bulunmamız kesinlikle yasak. Bu emir çok yukarlardan geliyor, en yukardan. Şu anda söyleyebileceğim tek şey, size ne şimdi, ne oyunlar sırasında, ne de Moskova'da nasıl yardım edebiliriz, bilemiyoruz. Çok üzgünüm.»

.*

«Önerdiğiniz operasyon gerçekleşecek olursa Başkan bundan hiç hoşlanmayacaktır.» Dışişleri bakanı sözünün kesilmemesi için avuçlarını havaya kaldırıp bekledi. Karşısında oturan CIA Başkanı ve

CIA Gizli Eylemler Bölümü müdürü ses çıkarmadan sonuna dek dışişleri bakanını dinlemeye karar vermişlerdi.

«Başkan,» diye devam etti dışişleri bakanı, sesi yeterince otoriterdi. «Ruslar'ın bir eyleme girişmemizi beklediğini biliyor ve endişe ediyor. Böyle bir eylemi açığa çıkarıp bizi güç duruma düşürmek istiyorlar.»

CIA Başkanı söylenenleri yarım kulakla dinlerken, bir yandan da pencereden dışarı bakıyordu. Dışişleri bakanı sözlerini bitirince bir süre sustu. Konuşmaya başlarken niyeti dışişleri bakanını şaşkına çevirmekti.

«Bu işin özelliklerini bir saat tartıştık, Harry. Eğer Burgoyne önemindeki bir ajanı harcatırsam, ben de adam değilim!»

Kendisine adıyla hitap edilmesi ve bu denli dobra konuşulması dışişleri bakanını şaşırtmış, öfkelen-dirmiş, biraz da kuşkulandırmıştı. CIA Başkanını, ABD Başkanı kendisi seçmiş, görevin başına getirmişti. Adam da iki yıl içinde gerçekten iyi çalışmış, Başkanın saygısını kazanmıştı. Dışişleri bakanı kendisini arada kalmış hissetti ve rahatı kaçtı. Başkan CIA'ye doğrudan bir emir yöneltmemişti; belki bu emre uyulmayacağını beklediğinden, hatta belki uyulmamasını istediğinden olabilirdi. CIA Başkanı kendine çok güveniyordu.

«Burgoyne bize gökten hızır gibi gelmişti, Sayın Dışişleri Bakanı. Kaynak kurumuş değil daha, benim de bu kaynağı gözden çıkarmaya niyetim yok.»

«Eğer Burgoyne'u bir yana atacak olursak,» diye araya girdi gizli eylemler müdürü. «Tüm diğer ikili ajan adayları ve Şirketin ilerde sağlayacağı resmi olmayan elemanlar kendilerini koruyamadığımızı dü-

şüneceklerdir. Benim bölümüm böyle bir şeyi göze alamaz. Sayın Dışişleri Bakanı.»

«Bunu bilmiyor değilim, tabii Başkan da biliyor,» dedi dışişleri bakanı sert bir sesle. «Çok yazık; ama bu durumda—»

CIA Başkanı öne uzandı. «Bak, Harry, sana açık söyleyim. Biz Burgoyne'u geçen yıl çıkaracaktık. Sizin SALT II'ye katılan sözcüleriniz kaynağın sağladığı bilgilerle toplantıyı kasıp kavurmuşlar, kaynağı da büyük bir tehlikeye atmışlardı. Toplantıda onun sağladığı bilgileri kullandığımız an Ruslar Burgoyne'un varlığını öğrendiler. Ama biz kaynağa biraz daha kalmasını söyleyip, SALT sonrası savunma bütçesiyle ilgili ön çalışmaları bize aktarmasını istedik. Ve ona söz verdik, bu işi bitirir bitirmez ekspres servisle onu çıkarınız diye söz verdik.»

«Nasıl bir tehlike?» Dışişleri bakanı Başkanın bu işe gönlü olduğuna iyice inanmaya başlamıştı. Belki bu adamlarla görüşmesini istemekteki nedeni, onu da inandırabilmeleri içindi.

«Kaynağı tehlikeye atmamak için yüzeydeki adamımız şebekeyi kapadı. Bağlantılardan bir tanesi, KGB'nin eline geçmeden intihar etti. KGB belki başkalarını da biliyordur, ama artık ilişkileri koptuğu için onların yakalanması kaynak için tehlike değil. Eksik var mı, John?»

Gizli eylemler bölümü müdürü başıyla onayladı.

«Kaynağın şu anda ortaya çıkarılma tehlikesi yok. Ama Ruslar savunma bütçesi taslaklarının bizim için çok çekici olduğunu biliyorlar. Üstelik yüksek düzeyde bir kaynağımız olduğunun da farkındalar. Bu kaynağı bulup ortadan kaldırmak için her şeyi yapacaklardır.»

«Ne kadar zaman var, işin en sıkışık duruma gelmesine?» Dışişleri bakanının amacı konuyu yavaş yavaş saptırmak, sonunda yine bu işin yaratacağı uluslararası tepkilere ve diplomatik gerçeklere getirmektir.

«Bütçe toplantıları temmuzda yapılacak,» dedi gizli eylemler müdürü. «Bu toplantının ayrıntılarını da öğrenmemiz gerekiyor. Şimdiye dek öğrendiklerimiz, Sovyetler'in SALT anlaşmalarına hiç uymayan büyük araştırmalar ve geliştirmeler için—»

«Temmuz mu? Peki, tüm bağları kesilmiş olan bu kaynak size nasıl bilgi sağlayacak?»

«Burgoyne sağlar.»

«Tüm şebeke devreden çıktığına göre, size verdiği bilgilerin panik içinde uydurmalar olmadığını nasıl bileceksiniz?»

CIA Başkanı bir yandan dışişleri bakanını izliyordu. Adamın bu denli ayrıntılara girdikten sonra konuyu yeniden diplomatik yönle getiremeyeceğini anlamıştı.

«Önceden sağlayacağımız örnekler olacak, bunları bir uzman gözden geçirip değerlendirecek.»

«Ne zaman onu kaçırmayı düşünüyorsunuz?»

CIA Başkanı, «Temmuz sonunda,» dedi belirsiz bir sesle. Fakat bakan bu tarihin önemini hemen farketti.

«Kesinlikle hayır, baylar. Oyunlar sırasında olmaz.»

«En iyi zaman bu tabii, o sırada KGB tümüyle göz-kulak kesilecek, günde kırk sekiz saat çalışacak, ama öylesine zorlanacaklar ki, dokunsan ko-parabilirsin!»

«Baylar, bu işin içine girdikçe, olabilirliği hak-

kında daha çok kuşku duyuyorum. Başka neler var, bakalım?»

Dışişleri bakanı artık CIA Başkanının, Devlet Başkanıyla görüşüp durumu ona anlattığından emindi. Kendisi de yem gibi kullanılıyordu. Operasyonun iptal edilmesi için Başkana hiçbir öneride bulunmayacaktı.

«Kaçırma işini bir İngiliz üstlenecek.»

Dışişleri Bakanı şaşkınlığını gizlemedi. «Ne?»

«Rusların haber alma görevlileriyle hiçbir ilişkisi olmayan bir İngiliz. Gazeteci olduğu için Moskova'da bulunması son derece doğal biri.»

«Böyle bir amatör kullanarak operasyonu neden tehlikeye atıyorsunuz, anlatır mısınız?» CIA Başkanı içinden gelen gülme isteğini bastırdı. Dışişleri bakanı hâlâ diplomasi oyunları oynuyordu.

Gizli eylemler müdürü söze karıştı. «Burgoyne'u bize İngilizler devretmişti. Adı Allardyce olan bu adamsa Burgoyne'un devreye girdiği sıralarda kuryelik yapıyordu. İngilizler için. Kaynağı tanıyor, kaynak da ona güvenir.»

Birkaç dakika düşündükten sonra dışişleri bakanı, «Eğer en küçük bir aksilik çıkarsa, ne olursa olsun, Başkan Şirketi bir başına bırakacaktır,» dedi. «Yüzeye hiçbir biçimde yansımamalı bu iş. Dışişleri de karışmayacak. Eğer başaramazsanız, kaynakla birlikte siz de gömülürsünüz. Bu sonuçları bile bile hâlâ devam etmeye değer buluyor musunuz?»

CIA Başkanı yanıt vermeden önce biraz durdu. Dışişleri bakanının öneriyi kabul ettiğini ve poposunu kurtarmak için çalıştığını anlıyordu. Eğer Ruslar operasyonu ortaya çıkaracak olursa, dışişleriyle Beyaz Saray olayı, kınamak için yarışacaklardı. Başkan da sesini çıkarmazdı. Eski bir dostu olan Başkan

çoktan savunmasını almıştı. Dışişleri bakanı da bir şeyler sezip önceden kendini korumuştı. Böylece Şirket yine bir başına kalıyordu.

«Elbette, Harry. Salt politika yüzünden adımızın vefasız diye çıkmasına izin veremeyiz, değil mi?»

Temmuz, temmuz...

Temmuza dek dayan. Karanlık evin içinde Burgoyne bu sözcüklerin — bir Amerikan sesiyle — fısıldandığını duyar gibi oluyordu. Sokak kapısını açıp evine girdiğinde, elektrik düğmesini çevirmeye ürküp, karşısında birini bulacak diye beklerken Burgoyne'un aklında bu sözcükler hemen o an söylenmiş gibi tazeydi. Oysa şifreli olarak yazılı bırakılmıştı mesaj.

Savunma bütçesi. Toplantıların ilk turları, ayrıntılar, ne gibi eğilimlerin olduğu...

Sonra da çık gel, buyur gel.

Burgoyne elektrik düğmesini çevirdi. Ev boştu, tabii. Saçma korkulardı bunlar, neredeyse kadınsı. Burgoyne güldü. Sürekli izlendiğini hissetmesi kuruntuydu hepten; aynı şekilde çalışma masasını ve dosya dolaplarını ipucu bıraktı mı diye üst üste yoklaması ve ikide bir taksi ya da metro değiştirme gereğini duyması da.

CIA'nin tehlike içinde bırakmakta sakınca görmediği bir kaynağı korumak için kendini asan yaşlı bir adam. Burgoyne bu haberi Pravda'da okuduktan sonra o korkuları duymaya başlamıştı. Gazete iki paragraf ayırmıştı olaya, daha çok Leonov ve adamlarının oraya gelmesiyle komşuların gösterdiği tepki üzerine. Burgoyne ürperdi, kendine bir içki hazırla-

yıp boğazında biriken safrayı skoç viskiyle geri gönderdi. Onun sonu böyle olmamalıydı.

Peki, ya sıcak su ve jilet bulamazsa? Evinde gaz ocağı da yoktu, fırını elektrikli çalışıyordu. Keyifsiz keyifsiz güldü.

Toplantının ilk turları hakkında ayrıntılar istiyorlardı ve yeni bir haberleşme yöntemiyle yeni mektup kutuları önermişlerdi. Bundan böyle ilişki doğru-
dan kaynakla büyükelçilik arasında olacaktı. Çok kısa bir zaman içinde yapılması gerekiyordu ve Burgoyne'a hiç de fazla güven göstermemişlerdi. Fakat yapılabilirdi. Yeni haberleşme yolu ondan çok elçilik görevlisini tehlikeye attığı için Burgoyne kabul etmişti.

Fakat Olimpiyatların bir bölümünü kaçıracaktı, buna üzülürdü işte.

*

Sıcak ve tozlu akşamüzeri Winston Ochengwe belki son kez dönüş yolunu koşuyordu. Bu akşam yolun geri kalan bölümünü kendi buluşu olan bir taktikle koşacaktı: Yarış ortasında beş altı hızlı tur. Buna göre önce her tur için altmış, altmış bir saniye kullananların arkasında kalıyor fakat yarışın tam ortasında hızlı turlarına başlayıp onlara yetişiyordu. Altıncı hızlı turunu tamamlamadan da herkesi geçmiş oluyordu.

Gücünün ve dayanıklılığının farkına vardıkça içinde bir sevinç kabarıyordu Ochengwe'nin. Birinci tur, yaklaşık altmış üç saniye, diye düşündü. İkinci tur, altmış iki.

Üçüncü tur, altmış ya da altmış bir.

Dördüncü tur, altmış.

Beşinci tur, elli sekiz. Altıncı tur, elli dokuz.

Yorgunluğu geçmişti. Yarış bitimine iki ya da üç tur kaldı, diye geçirdi içinden. Sonra iki tur kaldığına karar verip depara kalktı. Artık geri kalanı son hızıyla koşacaktı.

Adımlarını büyüttü, soluğu bir an için zorlanır gibi oldu ve gövdesi yanlış viteste kullanılan bir motor gibi isyan etti, fakat kısa zamanda uyum sağladı ve yarışını sürdürdü.

Koşarken görünmeyen rakiplerini geçtiğini falan da düşünmüyordu. Ochengwe kendi kendisiyle yarışıyordu.

Son üç yüz metre diye karar verdiği anda ilerde yükselen dumanları gördü. Ve Ochengwe birden bu dumanların ne anlama geldiğini anlar gibi oldu.

Gece yarısı yere düşürülen bir silah, bisikletle yola çıkan iki adam. İçinde üç gürültücü polisi sınıra götüren eski Ford. Ve iş yerine gelip Ochengwe'ye köyü hakkında sorular yağdıran gizli polis.

Ve gece yarısı silahlı dostlarının ziyaret ettiği genç adamın karısı. Sarah tüm köy kadınlarının görüşmek istemediği bu kadın yabancılık çekmesin diye nasıl didinmişti.

Ochengwe son tepeye de tırmandı.

İlk bakışta tüm köy yanıyor gibiydi. Yağlı ve yoğun duman çatıların üstünde yükseliyordu. Kendi evi, ya kendi evi? Dumanın arkasında kalıyordu.

Elli metre kalmıştı birinci eve varmasına. O sırada keşif arabasını gördü. İçinde ayakta duran bir subay vardı, fakat ancak belden üstü görünüyordu. Makineli tüfeğin namlusuysa havaya çevriliydi. Her an düşmeye hazır bir kol gibi.

Ochengwe o hızla koşarken bir askere çarptı. Asker şaşırıp kalmıştı. Elindeki tüfeği hafifçe salladı.

di. Ochengwe onu itip geçerken boğazından garip homurtular çıkartıyordu. Sesin kendisine ait olduğunu farketmemişti bile.

İçinden ağlama seslerinin geldiğı duman perdesinin içine daldı. Bir yandan da birisi emir yağıdırıyordu, dumanın içine ateş edilmesin diye. Ochengwe'nin soluğı güçleşmiş, gözleri yaşarmıştı. Dumanı aşırp da açığa çıkınca yalnızca iki tane ahşap kulübenin yandığını gördü. Kendi eviyle birlikte M'seka'nın geri kalanı alevlerden hiç etkilenmemişti. Evini güvenlik içinde görmenin sevinciyle koştu.

Gözleri yaşarmış koşarken, ayağı bir şeye takıldı ve yere yuvarlandı. Gece yarısı silahlı adamların ziyaret ettiğı genç adam üzerinde kırmızı bir kazakla kanlar içinde yatıyordu. Ochengwe bütün olanlardan sorumlu gördüğü bu adamın cesedini tekmelemek istedi.

Kulübesinin içinden elinde makineli tüfeğıyle bir asker ıktı. Asker eşofmanlı birini görünce şaşırmıştı, fakat daha ağızını bile açmadan Ochengwe onu bir yana itip evin içine daldı.

İçerisi karanlıktı. Ochengwe gözlerini sildi ve aranmaya başladı. Masa örtüsü yerde duruyordu. Örtüyü kaldırınca az önce kırmızı kazağıyla kanlar içinde yatan adamın ölmüş karısını gördü. Buraya yardım istemek için gelmiş olmalıydı.

«Sarah!» Sesi sanki çok uzaklardan geliyor ve gülünç derecede kadın sesine benziyordu. Yere küçük noktalar halinde güneş ışığının düştüğünü gördü. Kulübenin duvarında bir çizgi içinde delikler vardı, ama Ochengwe bunun üzerinde durmadı, belki de durmak istemedi.

Sarah mutfaktaydı, annesinin cesedinin yanında. Yemek pişirirken vurulmuş, o sırada elinde bulu-

nan yiyecekler kucağına dökülmüştü. Ochengwe oğlunun pembe tabanlarını gördü. Çocuk kurşunların şiddetiyle savrulmuştu.

Ochengwe içinde bir şeylerin kabardığını hissetti. Felç inmiş gibi bir süre kımıldayomadı. Sonra ağır ağır geri çekildi.

Kendisine sesienildiğini duydu, o yana döndüğünde birisi ona doğru tüfeğini sallıyordu, tehdit dolu. Kapı eşiğinde birkaç iri kıym adam belirdi. Bir tanesi bir subaydı, elinde tabancasıyla bir şeyler söylüyordu. Ochengwe ellerini adamın boğazında buldu birden. Adam şaşkınlık içinde tabancasını yere indirdi. Ochengwe boğazını sıkmaya devam etti, ta ki üçüncü kez başına dipçiği yığinceye dek.

Kendine geldiği zaman Ochengwe evden çıkılarak sokağa kadar sürüklenmiş olduğunu gördü. Gözlerini açtığı anda karşısındaki subay sanki işaret almış gibi konuşmaya başladı. Anlatıyordu: Ochengwe'yi tanımıştı, ailesine ne yaptığının da farkındaydı ve nasıl olduğunu açıklamak istiyordu. Fakat subayın açıklamaları yalnızca anlamsız bir biçimde bağırma-dan öteye gitmiyordu. Böyle bağırmakla söyledikleri sanki başka birine aitmiş gibi oluyordu... Devlet Başkanına belki de.

«Emir aldık. Anlıyorsun, değil mi? Bu köyü asiler kullanıyormuş. İki kulübede silah saklamışlar, sınırın öbür yanıyla işaretliyorlarmış. Bunlar Başkanın düşmanları, anlıyorsun, değil mi? Kadın kaçmaya başladı... adamlarımdan biri çok toy daha, anlıyorsun, değil mi? Makineliyle ateş açmış. Biliyorsun. Duvarlar ince tahta. Köyde asiler varmış, buna izin verilir mi hiç? Yolu yok. Anlıyorsun. Savaşta kaza olur böyle.»

Subay anlatırken Ochengwe içinden gelen sesleri dinliyordu. Koştuğu sırada onca gurur duyduğu gövdesi küçülmüş gibiydi. Belki de yaşamında ilk kez içinde büyük boşluklar olduğunu farketti.

Subay biraz sonra karşısında iki büküm duran adama onca dil dökmenin bir işe yaramayacağını anlayıp sustu, anlatacaklarını yazılı raporuna saklardı. Çekip gitti. Ochengwe hiç kıpırdamadan oturduğu yerde kaldı ve içindeki büyük sessizliği dinlemeye devam etti.

5

Sydney Havaalanı. Avustralya'nın Olimpiyat takımı uğurlanıyor. Irvine şöyle bir baktıktan sonra tümünün de olağanüstü sağlıklı göründüklerini farketti. Güneş yanığı tenler ve bembeyaz dişler. Sanki Avustralya tipi yaşamın reklamını yapıyorlarmış gibi. Birbiri ardına pozlar çeken kameraların ardında yükselen pankartlar vardı. «İyi şanslar, Kenny.» Bir başkasında «Madalya bekliyoruz, Kenny.» Bir diğeri de «Seni seviyoruz Kenny Irvine.»

Irvine büyük bir yıldızdı. Havaalanını dolduran büyük kalabalığa bir bakmak bunu anlamaya yeterdi. Kendisiyle birlikte bir iki yüzücü gazeteciler ve basın üyeleri tarafından bir köşeye çekilmiş özel olarak resimleri çekiliyor, soru yağmuruna tutuluyorlardı. Havaalanı terminalinin üstünde biriken kalabalıktan birkaç kez adının tempo halinde seslenildiğini işitti. Irvine o yana doğru gitti ve hayranlarına yumrukları havada zafer işareti yaptı. Halk bu harekete bayılmıştı. Irvine de bunu istiyordu zaten.

Aslında Moskova'ya İngiltere'den de gidebilirdi, Avustralya takımıyla birlikte uçması zorunlu değildi. Ama birkaç ay önce Avrupa'daki yarışlara katılmak için Avustralya'dan ayrılırken biletini gidiş dönüş almıştı, bu gösterilerin, tadını çıkarmak için. 5000 metre dünya rekortmeni, Avrupa'da beş ve on. bin yarışmalarında hiç geçilmemişti. Yarıştığı kişilerse Moskova'da karşılaşacağı kimselerdi. Tümünü geçmişti, Ochengwe ve Gutierrez dışında. Onları da daha önceki yarışlarda geçmişti zaten.

Bir TV kamerası ona doğru yaklaştı ve ağzının ucuna bir mikrofon uzatıldı. «ABC televizyonu, Ken, uçağa binmeden önce Avustralyalılar için söyleyecek bir şeyin var mı?

Irvine sırttı, gevşemişti. «Ne dememi istiyorsunuz? Her iki madalyayı da alırım mı diyeyim?» Çevresi hemen başka mikrofonlarla ve kameralarla sarıldı. «Size şu kadar söyleyim: Orada herkesin geçmek için çalışacağı adam benim... herkesin geçmek zorunda olduğu.»

Sözlerini bitirir bitirmez Irvine muhabirlerin yanından ayrıldı. Kameralar ve mikrofonlar peşini bırakmamıştı. Terminalin üstüne bir kez daha baktı, sevgi gösterisi yapan gençlere, ve bir an için her şey düş gibi göründü.

*

Entebbe Havaalanının ana terminal duvarında israil komandolarının baskınından kalan kurşun delikleri hâlâ duruyordu. Kızgın öğlen güneşi altında Uganda Havayollarına ait 707 tipi jet uçağı, Ochengwe ve diğer Ugandalı sporcularla birlikte hareket etmek için Devlet Başkanı İdi Amin Dada'nın gelmesini

bekliyorlardı. Başkanın özel koruma görevlisi İntihar Mekanize Birliği askerleri de salonun dışında Başkanlık Mercedesi'nin görünmesi için sabırsızlanıyorlardı.

Bu birliğin askerleri iki yıl öncesine dek yalnızca Hristiyanları yıldırma, mallarını kamulaştırmakla uğraşırlardı. Merkezleri de Masaka'ydı. Ochengwe'nin köyüne gelip karısını ve çocuğunu öldürenler bunlardan biri olamazdı. Katolik ve göçmen olduğu halde Winston Ochengwe'nin korkacak bir şeyi yoktu. Bunun nedeni İdi Amin'in kendisinden özür dilemesi, Ochengwe'ye açıklama yapan subayın kellesini önermesi değildi. Korkacak bir şeyi olmamasının tek nedeni, artık yaşamak için hiçbir istek duymayışındandı. Kendi gövdesi içinde tutsaktı. Gövdesi ağır, gereğinden fazla kaslı ve formunun doruğundaydı. İçinde barınan yaşlı adam ruhu için gereksiz bir araç.

Diğer sporcular Ochengwe'nin yanına pek sokulmuyorlardı. Bu tutumları onun duygularına saygı göstermekten çok, tehlikeli bir hayvandan uzak durmaya benziyordu aslında.

Federenko bir KGB subayının kendisini görmek için geldiğini öğrenince şaşırılmıştı, fakat Kazantsev anti - terörist bölümüne bağlı olduğunu söyleyince şaşkınlığı yerini korkuya bıraktı. Zenaida için korkmuştu.

Fakat bu iri yapılı polisin — Federenko KGB'yi polis örgütünün bir dalı olarak görürdü hep — o güne dek gördüklerinden çok farklı, saygılı bir adam olduğunun farkına vardı. Adam çocuksu bir duygu içindeydi: Ulusal bir şöhretle tanışmanın heyecanı. Federenko rahatladı.

Kozantsev evin içindeki mobilyaları gözden geçirirken Federenko da onu izledi. Adamın incelemesi polis olarak değil de, benzer koşullarda yaşayan birinin karşılaştırma yapmasıydı. Kozantsev kanepeye oturduktan sonra eliyle kumaşı yokladı ve yüzünde hafif bir kıskançlık parıltısı belirdi.

«Sana iyi bakıyorlar,» dedi.

Federenko kayıtsızca başını salladı. «Geçici olarak. Kiev'deki yerimden daha iyi burası.» «Kiev'in sözünü eder etmez Federenko pişman oldu, sanki Ukrayna ikisinin de konuşmaması gereken bir konuymuş gibi.

«Olimpiyat köyüne ne zaman taşınyorsun?»

«Gelecek hafta içinde, sanırım.»

«Merak ediyorum...»

«Neyi?»

«Nasıl bir sonuç bekliyorsun?»

Federenko gürültülü bir soluk aldı. «Bilmiyorum. Gerçekten hiç bilmiyorum.»

«Gereği kadar yarışa girmedin, değil mi?»

«Belki...» Federenko'nun aklı karışmıştı.

«Kız kardeşin Zenaida... ona bilet sağlamışsındır, herhalde?»

«Hı...»

«Pek meraklı değil mi?»

«Hayır...»

«Ama Moskova'ya gelecek, değil mi?»

«Öyle mi?» Federenko söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmış gibi hissediyordu.

«Kız kardeşinin...» Kozantsev iri ellerini dizlerinin üstüne koyup Federenko'nun yüzüne baktı. «Bak, seninle açık konuşayım. Kiev şubemize bir iyilik yapmaya çalışıyorum, tamam mı?» Federenko anladığını belirtti. «Onlar da aslında kız kardeşinden çok ar-

kadaşlarıyla ilgileniyorlar... Tuhaf bir grup, ne dersin? Ateşli öğrenciler tümü de, tabii ama...»

Federenko konuşması gerektiğini hissetti. «Onu uyarmıştım...»

«Ne için? Kim hakkında?»

«Shubin.»

Kazantsev başını salladı. Federenko bu denli kolay ağzından çıkaracağını sanmıyordu, ama hemen arkasından içinde büyük bir acı duydu.

«Evet, tabii... dostumuz Shubin. Kiev onunla çok ilgileniyor tabii. Kız kardeşin onunla birlikte çıkıyor, değil mi?»

«Kesin bilmiyorum.»

«Ama herhalde onu seviyordur, değil mi?»

«Ben... bakın, teğmenim, kız kardeşim bir şey yapmış mı?» Ya odanın ısısı yükselmişti ya da Federenko'nun.

«Hayır, hayır.» Kazantsev kollarını iki yana açtı. «Bak, seninle açık konuşacağım, dedim. Açık konuşuyorum. Kız kardeşinle bir konuş. Eğer Shubin'le ilişkisini koparabilirsen, koparmaya bak.»

O anda Federenko bu iri yapılı polisin konuşmayı ne denli büyük bir dikkatle yürüttüğünü farketti. Moralini bozmamak için emir almıştı. Bunun farkına varınca kendisi de rahatladı. Zenaida tehlikede değildi demek, sandığından da güvende. Nedeni de Federenko'nun kendisiydi... ve Olimpiyatların büyük önemi.

«Çalışırım,» dedi Federenko. «Onu göreceğim.»

«Oyunlar için bilet var bizde.»

«Bende de var.»

«Yok, yok, bizdekiler daha iyi, üstelik hangi gün

için istersen. Annenle kız kardeşini Moskova'ya getirmeye çalış. Parası senden çıkmayacak.»

«Shubin'in başına bir şey gelecek, değil mi?»

«Emin değilim... belki öyle, belki değil. Ama kız kardeşin o zaman yanında olmasın.» «Kazantsev birden ayağa kalkınca, iriligiyle Federenko'yu bir kez daha şaşırttı. «Bak, ben biletleri sağlarım, kalacak yer de kolay. Sen köydeyken onlar gelip orada kalırlar.» Kazantsev'in yüzünden bir kıskançlık dalgası daha geçmişti. Kendisi ya da karısı ve çocuklarına sağlayamayacağı biletler için. «isle yap yap, onları Moskova'ya oyunlara getir, tamam mı?»

Peter Lydall yedek yatak odasının giysi dolabına uzun uzun baktı. Mavi bir spor ceketle gri pantolonu bir dolu mini eteğin ve modası geçmiş gece giysilerinin arasında ezilmişti. Üzerindeki kokartın sırmalı ipliği gevşemiş, çözülecek gibiydi. Montreal'e giden uçaktan inerken kokartı bir yere takmıştı. Montreal. Büyük Britanya Takımı. Olimpiyat 1976.

Giysi dolabının kapısını çarparak kapadı. Yere düşen anahtara aldırmadı. Dışardan paten kayan çocukların gürültüsü geliyordu. Memurların, oto satıcılarının ve öğretmenlerin çocukları. Karısı Joan ne zaman öğretmen dese yüzünü buruştururdu. Semtte ne zaman yeni bir otomobil alınsa, alışverişte yeni bir giysi alan birini görse ya da köpeği dolaştırırken kimin işinde tefri ettiğini duysa Jonan, Lydall'ın öğretmenliğine yüz ekşitiyordu.

Tabii karısı giderken köpeği de götürmüştü.

Lydall kendi yatak odalarına geçti. Yatağın üstünde açık bir bavul duruyordu, bu kez kendisinininki.

Pencereden tüm evlerin arka bahçeleri görünüyordu. Her evin arka bahçesi bin türlü çocuk oyuncağı, bisikletle doluydu fakat onların bahçesinde yemyeşil çimen ve bakımlı çiçeklerden başka bir şey yoktu.

Karısı bir kez söylemişti yüzüne karşı, yalnızca bir kez: Sen de kendini sporcu mu sanıyorsun? Kendini erkekten mi sanıyorsun, demenin biraz farklı biçimi. Lydall cinsel gücünü arttırmak için gördüğü tedaviye ve aldığı hormon haplarına ara vermişti, çünkü çalışmalarını olumsuz yönde etkiliyordu. Joan bu yüzden onu hiç bağışlamamıştı. Olimpiyat takımına seçilmesi kadın için tam anlamıyla bir şamar olmuş, kocasının iktidarsızlığının kesinleşmesi gibi gelmişti.

Bu yaşına karşın böylesine iyi bir yarışçı olmasının nedeni semtte her ergenlik çağına giren erkeğin yapabileceği bir şeyi, baba olabilmeyi başaramadığı için değil miydi?

Ama Joan nasıl olsa dönecekti... Gerçekten de döner miydi? Moskova'dan geldiğinde o da dönmüş olurdu. Hem arada başka kimse yoktu ki. Gitse gitse annesine gitmiş olabilirdi, âşığına falan kaçmış değil. Döner miydi, gerçekten? Gerçekten önemi varmış gibi bu soruyu içinden sordu durdu.

Cheremetievo Havaalanı oyunlara katılan her ülkenin bayrağını dalgalandırırken, ana terminali tıpkı Birleşmiş Milletler binası önüne benzemişti.

Uçaktan önce ABD Olimpiyat Komitesi yetkilileri indi. Uygun renklerde spor ceketler ve şapkalarıyla bir bir kapı önünde kasılıp az sonra verecekleri demeçler için geniz temizlediler. Arkalarından O-

limpiyat takımı kaptanı Avery geldi, uzun atlamacı, takım kaptanı olan ilk siyah. Gutierrez'in uçaktan inişte uygulanan protokole aldıracağı yoktu. Yolculuk boyunca sıkı fıkı olduğu kız yüzücü çantasını ve atkısını toplarken Gutierrez hâlâ koltuğunda oturuyordu.

Koluna yaslanan kızın sıcaklığı gidince aklına birden İrena Witlocka geldi ve onunla ilişkisi hakkında sorular soran CIA ajanı. Adam ne kadar da dramatize etmişti konuşmasını. Bütün amacı da İrena'ya âşık olup olmadığını öğrenmek içindi. Gutierrez bu soruların nedenini öğrenmek istediğinde, kızın iltica için başvurduğunu söylemişlerdi. Belli ki nedeni Gutierrez'di.

CIA ajanı Gutierrez'in kahkaha atması üzerine hem şaşırmış, hem de bozulmuştu. Bu kahkaha şaşkınlıkla doluydu, çünkü Gutierrez duyduklarına inanmamıştı. İrena'nın yüzünü ve sözlerini aklından çıkardı, kendisini yalnızca onun çıplak, sıska bedeninin görüntüsüyle baş başa bıraktı. Böyle olunca fazla düşünmeden olayı hemen kapatabilmisti... öykünün sonu. İrena'nın iltica işiyle onun ciddi olarak hiçbir ilgisi olamazdı. Alt tarafı öğrenci oyunlarında tanıdığı uzun bacaklı bir kızdı, hiç de fazla etkilenmemişti üstelik. Nasıl oluyor da 1980 yılında bir kız hâlâ Romeo Juliet'e inanacak denli saf olabiliyordu?

Yavaş yavaş kalkmaya hazırlanırken aklındaki düşünceleri de kovdu. Yüzücü kız çantasına bir şeyler yerleştirirken poposuyla Gutierrez'in önüne çarpmıştı. Gutierrez güldü, içinde bir şeyler fokurdadı ve ilk kez organının uyandığını farkedene küçük bir çocuk gibi önüne baktı. Her şey yolundaydı, yolunda da gidecekti. Olimpiyat Disiplin Komitesinde ona ce-

zo veren birkaç moruk bile Kennedy Havaalanından ayrılırken elini sıkışlar, «Olanları unut, evlat, bize madalya getir,» demişlerdi. «Altın olsun ama.»

Çıkış kapısına dek Gutierrez yüzücü kızın arkasına geçip vücudunu onunkine bastırdı —Peggy miydi ne adı — ve hafif hafif sürtündü.

Hep birlikte bekleme salonuna götürüldüklerinde Gutierrez valizindeki esrarı düşündü; eski bir çift idman ayakkabısının içine tıkmıştı. İki hafta yetecek miktarda değildi, ama daha fazlasını getirmeye de cesaret edememişti. Greenberg'den rica etmeliydi belki de, ama gazeteci olduğu için Greenberg mutlaka aranırdı.

Sovyet gazetecileri ve televizyoncularının yanı sıra NBC ve CBS kameraları da harıl harıl çalışıyorlardı. Kalabalık bir Rus grubu da aval aval onlara bakıyordu. Tüm yaşarrılarınca düşman diye belledikleri ülkenin fnsanlarına.

Gutierrez televizyoncuların arasında Karen Gunston'u gördü ve yine aklına İrena takıldı. Karen Gunston önünden geçen Gutierrez'e baktığında kendi sorunlarıyla doluydu. Yardımcı olarak yanına verilen adamlar polisti tabii. Gutierrez ona el salladı. Kadın da elini kaldırıp karşılık verdi, fakat eli havada kalarak hemen saçını düzeltti. Sıcaktan bunalmış durumda hiç de güzel görünmediğinin farkındaydı.

Karen o sırada Greenberg! gördü. Yanında uzun boylu, sarışın ve olsa olsa bir İngiliz olacak bir adamı onun bulunduğu yere doğru sürüklüyordu. İçinden sıkı bir sövgü savurdu Karen. Eski âşığı onu bir yabancıyla tanıştıracak, bakımsız durumundan duyduğu utancın tadını çıkaracaktı. Greenberg yanına vardığında neredeyse kahkahalarla gülmek üzereydi.

«Karen, seni Dave Allardyce'le tanıştırayım.»

«Greenberg, şu anda en son aradığım şey bir kılavuz ya da pezevenk. Ne istiyorsun benden?»

«Haydi cici kız, bu cici adama merhaba desene.» Ceketini kolunda, boyunbağı gevşemiş, gömleğinin kolları sıvanmış Ben Greenberg katıla katıla gülmeye başladı. Karen Gunston ne denli dağınık ve bakımsız görüldüğünün farkındaydı; karşısındaki İngiliz onu şöyle bir süzünce içi sızladı. Nedense bu adamın karşısında en iyi görünümünde olmak istemişti. Allardyce elini uzattı. Karen bu eli sıkmadan önce kendi elini etekliğinin yanına sildi. Tıpkı bir tamirci çırağı gibi olmuştu.

«Ne sıcak, değil mi?» Allardyce boyunbağını gevşetip ellerini kalçasına dayadı. «Ben aslanım, galiba soğuk bir şey içsek hepimiz için iyi olacak.»

Ben Greenberg, «Sana zorluk çıkarıyorlar mı?» diye sordu Kareî'e. Kadın başını sallayarak doğruladı. «Ona da çıkarıyorlar,» diye ekledi Greenberg. «Yalnız siz ikiniz değil, başkaları da böyle kollanıyorlar.» Bir an için Allardyce'in yüzü gölgelendi. «Tabii Ben Greenberg gibi bir spor yazarı olmadığınız için.»

«Tabii ya. Ama buraya gelinceye dek Moskova'yı ayda falan sanırdın herhalde. Dış ilişkiler dendiği zaman ne anlıyordun ki? Mısır'daki genelevleri mi?»

Greenberg, «Bu hanım birazdan susuzluktan ölecek,» dedi Allardyce'e «Gel, Miss Amerika, bir an önce bir yere gidelim.»

Greenberg önden yürümeye başladı. Karen ve Allardyce geride kalmışlardı.

«Tipik bir İngiliz olduğun için mi seni gönderdiler?»

«Tipik bir İngilizin tüm özelliklerini taşıyorum

doğrusu,» dedi Allardyce. Karen onun koluna girdi ve Greenberg'in arkasından yürümeye başladılar.

«Arkana birini taktılar mı?»

«Evet, ya sana?»

«Evet. Sürekli olarak yanımda iki kişi var, birine yönetmen yardımcısı diyorlar. Pabucuma yardım et-sin. Tek gözü olduğu için onu çalıştırıyorlar herhal-de, ne gösterilirse onu gören bir göz. Ben de bu ada-mın gözünü kamera diye kullanmak durumundayım işte.»

«Öbürü ne yapıyor? Gözü değil, adamı demek istiyorum.»

«O da gereçlerin taşınmasına yardım ediyor. E-ğer yaramazlık edecek olursam beni merkeze taşıya-cak. Bazen de çevirmenliği yapıyor Öğrenmem ge-rektiği kadarını tabii.»

Allardyce gülümsedi ve başını salladı. «Sürekli olarak izlendiğimi hissediyorum.»

«Ben aldırıyorum.»

Allardyce güldü. Sonra da epey bir süredir ken-disini izleyen kişiler gözüne çarptı. Birden Burgoyne şifre adı beyinde şimşek gibi çaktı. Gülmesi hemen kesilince Karen'in dikkatini çekti.

«Bir derdin mi var?»

«Yoo.» dedi, ama pek inandırıcı olmadığını far-kındaydı.

Leonov, Moskova merkez ofisinde çalışırken i-çeri giren yardımcısı Dmitri haberi getirmişti.

Dmitri, «Enseledik,» dedi heyecanla. Leonov'un önüne bir fotoğraf uzatarak, «İşte bu,» dedi.

Leonov resme baktı: Moskova'nın kalabalık bir

caddesinde iki adam kafa kafaya vermişler, sigaralarını yakıyorlar ya da haber takası yapıyorlardı. Ama burası Moskova değildi. Leonov Viyana sandı.'Sonra resmin köşesindeki büyük saate bakınca anımsadı, zaten altında yazıyordu. Prog, Ardık 1979.

Leonid Vassilich Levîn. Varşova Paktı ülkelerine diplomatik çantalar götüren önemsiz bir bakanlık kuryesi. Yük hayvanından farksız bir adam. Resimde ilişki kurduğu adamsa tanınmış bir CIA ajanı. Aralık 1979, Prag'da.

Levin'in ikili ajan olması düşünülemezdi. Olsa olsa bir kurye, haber taşıyıcısı olabilirdi. CIA ikili ajanla ilişki kurması için Savunma Bakanlığından bir memuru iyi düşünmüştü doğrusu. Ama altı aydan bu yana Levin'i izlemişlerdi. Ne bir CIA ajanıyla buluşmuş, ne Çaykovski Sokağındaki büyükelçiliğe gitmiş, ne de KGB'nin bildiği başka yerlere uğramıştı. Satın alınmadığını ya da çok para istemiş olduğunu düşünüp neredeyse Levin'in peşini bırakacaklardı.

«Ne demek enseledik? Tutukladınız mı?» Dmitri hayır anlamında başını salladı. Leonov yardımcısının elinde arkasına gizlediği bir başka resim olduğunu farketti. Dmitri sırtıtmaya başlamıştı.

«İki hafta önce çekilmiş, her zamanki gibi Varşova'dan geldi. Emrimiz üzerine Levin'i gözetim altında tutuyorlardı. Aferin doğrusu, iyi iş yapmışlar.»

Resimde Levin görünüyordu, güneşli bir havada parkta bankın üzerine oturmuş sandviç yiyor, bankın öbür ucunda oturan adamla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Leonov iki fotoğrafı karşılaştırdı. Aynı adam olabilirdi...

Aynı adamdı.

«Öbürünün kimliğini araştırdınız mı?»

«Aynı adam üç ay önce Prag'dan Varşova'ya a-

tanmış. Aynı adamı iki kez kullanmakla Amerikalılar büyük dikkatsizlik etmişler.»

Leonov içindeki heyecanı bastırmaya çalıştı. «Ama hâlâ ikili ajanla bir bağlantımız yok.»

«Doğru, efendim. Ama istedikleri şey bu bakanlıkta, eğer şebekelerinin buradaki ucunu kapadıysa, edindikleri bilgiyi Sovyetler Birliği'nden çıkarmaları için Levin gibi birine gereksinimleri var.»

«Bunu düşünebilirler, tabii.» Demek Amerikalılar kaynaklarını korumak için Levin'i baştan çıkarmışlar, diye düşündü Leonov. Kendi sürdürdüğü soruşturma işleri sıkıştırınca operasyonlarını Moskova'dan olabildiğince uzak yerlerde, Prag'da, Varşova'da hatta Bükreş ya da Berlin'de sürdürmeye karar vermişlerdi.

Bunu öğrenmenin de tek yolu vardı: Levin'e sormak. Başını kaldırıp Dmitri'ye baktı. «Takımı topla, şimdi gidip yakalayalım onu. Bu kez işi bok etmek yok. Ben de geliyorum.»

Dmitri gücenmiş gibi göründü.

«İyi iş gördün, Dmitri,» dedi Leonov yardımcısının gönlünü almak için. «Bayağı iyi iş yaptın.»

Dmitri sırtıttı. «Takım hazır sizi bekliyor, efendim.»

★★

Üç. kişiydiler, ama içlerinde yalnız ikisi önemliydi, çünkü biri Vladimir'di. Odanın içinde huzursuz huzursuz dolaşıp duruyordu. Diğer iki adam Sovyet Olimpiyat Komitesinde seçkin sporcuları örgütleyen, onların idmanlarını, derecelerini ve kendi aralarındaki yarışmalarını düzenleyen yetkililerdi. Federenko'nun madalya almamasına karar verenler. En başarılı sporcuların ne yapacaklarına, amaçlarının ne olduğuna ka-

rar veren kişiler. Biri Georgia'dan, diğeriye Üsbekiş-tan'dan gelmişti, ama her ikisi de Moskova'nın adam-larıydı.

Beş bin metrenin uslu çocuğu, ne söylense yapı-lan Tretsov yarışı kazanacaktı. Büyük bir dikkatle iki adam Federenko'ya yarışın stratejisini açıkladılar. Dikkat etmeleri, onun duygularına saygı gösterdikle-rinden değildi, yalnızca anlattıkları her şeyin doğru anlaşılmasını istiyorlardı. Söylediklerine göre, son on iki ay boyunca Tretsov ondan iyi dereceler yapmıştı. Federenko bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu tabii. Tretsov Olimpiyat seçmelerinde birinci olurken o, ikinciliği bile zor almıştı.

Federenko, Tretsov'un özel idmanlarının bu yarış planına göre düzenlendiğini biliyordu. Tretsov da bu planı başarıyla uygulayacak bir koşucuydu. Yarışın her bin metresini tıpkı bir robot ya da iz süren bir kö-peğ gibi eşit adımlarla koşarken, Federenko diğerle-rini yıpratıp bozacaktı. İdmanlarda Tretsov sayısız dört yüz, sekiz yüz, bin beş yüzler koşmuş, hep aynı tempoyu tutmak için çalışmıştı. Kan niteliğini yükselt-mek için yüksek yerlerde çalıştıktan sonra doktorla-rın bakımında kan dopingine bile hazırlanmıştı. Mont-real'de Fin atleti Viren'in yaptığı gibi. Bunların yanı-sıra Tretsov ruhsal açıdan da hazırlık görmüştü; ipno-tizmayla kendisine üstün olduğu, yarışta düşük bir derece almanın kabul edilemeyecek bir şey olduğu, yarış planına bağlı kalması gerekliliği aşılınmış, diğer yarışçıların taktiklerine aldırması sağlanmıştı.

Zavallı Tretsov. Federenko ürperdiğini hissetti. Gösterdikleri yem karşısında teslim olmuş, her şeyi kabullenmişti. Federenko da olsa öyle yapardı. Eğer o denli yetenekli olmayıp biraz daha sıradan ve güveni-lir olsaydı, bu öneri önce kendisine yapılırdı.

«Tretsov elemeleri ucu ucuna geçecek, Arkady. Ama sen, elinden geldiğince iyi bir sonuç al.» «İlk adının kullanılması Federenko'nun irkilmesine neden oldu.

Başından beri suskun oturmasını küstahlık ya da küskünlük olarak görmüyorlardı. Ondan beklenen de buydu zaten, hiç karşı koymaması. Federenko da karşı koymayacağını biliyordu; odasının badanası, üstünde oturduğu kanepeler, televizyonu, altta garajda duran küçük Moskvich arabası, bütün bunlar ona çenesini tutmasını söylüyordu. Bunlar için, her söyleneni kabul edecekti işte.

«Finalde sen de favorilerden biri olacaksın, birdenbire ortaya çıkmış, hesapta olmayan adam.» Balgam dolu sesiyle konuşan Georgia'lıydı. «Yarışa dünya rekoruna gidecekmiş, gibi görünen bir tempoyla başlayacaksın, tamam mı?» Federenko neden sonra evet demesi gerektiğini farkedip başını salladı.. «Güzel. Diğerleri senden kopmak istemeyeceklerdir, değil mi?» Bu kez Federenko daha çabuk başını salladı. «Sen onları zorlayıp yıpratırken, Tretsov sizin dışınızda kendi yarışını koşacak. Onlar çözülmeye başladı mı, sen de kendini bırakabilirsin artık. Tretsov bu posaların yanından depara kalkıp yarışı kazanacak. Bu kadar kolay, işte.» Georgia'lının çukur gözleri Federenko'nun yüzünde dolaşarak itirazı var mı diye arandı. Sonra başını salladı. «Güzel. Şimdi ne olup bittiğini bildiğimize göre herkes durumdan hoşnut demektir. Sen de, Arkady Federenko, şimdi daha mutlu olmalısın. Her şeyi biliyorsun.»

İki adam gittikten sonra Federenko bu planın gerçekten başarılı olabileceğini anladı. Gerçi az yarış koşmuştu, ama böyle planlı bir koşu için yarışmanın önemi yoktu. Kendisi de özel idmanlar görmüştü.

Çok hızlı iki mil koşup her şeyi, herkesi yakıp tüketecekti. Bir Olimpiyat Finalinde hiç kimse yarışın bitiminden önce kendini tüketeceğini tahmin edemezdi. Geri kalmamak için birlikte koşmak zorunda kalacaklar ve yıpranacaklardı.

Federenko yumruklarını sıkıp dizlerine vurdu. Gözlen dolmuştu. Bir şeyler kırıp dökmek istedi. Tam kahve sehpasını renkli televizyonuna fırlatacakken ne yaptığının farkına vardı. Sehpayı yerine bırakıp pencerenin önüne gitti ve camı açtı. Hava serin, gökte yıldızlar vardı.

Aşağı baktığında bembeyaz yüzüyle tabak gibi bakan Vladimir'i gördü. Bütün öfkesiyle ona bağırdı. «O lanet olası planlarında unuttukları bir şey var, Vladimir!» Sesi kaldırımdan ve duvarlardan sıçrayıp geri gelmişti sanki. «Beş bin metreye iki tur önde başlasa bile Tretsov yine Irvine'i geçemez!»

Yankılar sönünce büyük bir sessizlik oldu. Vladimir'in verdiği yanıt bu sessizlik havuzuna çivi gibi düştü.

«Onun çaresine bakacaklar.»

Levin kuzey banliyölerinde bir apartmanda yaşıyordu. Otomobil park edince Leonov hemen indi, ardından Dmitri ve İlya izlediler. Takımın diğer adamları ikinci arabadan inip dışarda bekleyeceklerdi. Georgi'nin emri altında tüm çıkışları tutacaklardı. Leonov'dan aldığı baş işareti üzerine Georgi hemen adamlarını yerleştirdi. Leonov apartman pencerelerine bir göz attı. Hemen tümünde ışık yanıyordu. On beşinci katı bulunmaya dek saydı.

«Su üçüncü pencere,» dedi Dmitri yanına gelip.

«Hadi, gidelim. İlyâ, sen geride kal ve gürültü etme.» Genç adam elini tabancasından çekti. Leonov, «Sakin ol,» dedi.

Apartmana girdikleri zaman önlerine çıkan kapıcıya, Dmitri kırmızı KGB kimlik kartını gösterdi. Kapıcının zaten bilgisi vardı. «On beşinci kat, bin beş yüz altı numaralı daire.»

Leonov, «Dışarda bekleyen adamlarıma bir çay yap,» dedi kapıcıya. Kapıcı Leonov'un yüzündeki ifadeyi hiç beğenmemişti, ama sesini çıkarmadı tabii.

Asansörde çıkarlarken Leonov kendi kendine konuşur gibi bir sesle, «Eğer kapıyı açarsa, iyi,» dedi. «Eğer açmazsa, kapıcının işi olabilir. Çok dikkatli dinleyin. Bu dairelerde duvarlar kâğıt gibidir. Ben de burada oturmuş olduğumdan iyi bilirim. Eğer tuhaf sesler duyacak olursanız... kâğıt yırtılması ya da tabanca sürülmesi falan gibi sesler, hemen kapıyı bir tekmede açıp içeri dalın, suçsuz olduğunu iddia etmeye kalkmasın.»

On beşinci kata vardılar. Asansörün kapısı güçlükle açıldı. Apartmanlar eskidikçe asansörler de eskiyordu. Leonov ölen karısıyla burada otururken hiç arıza olmazdı.

1506 numaralı daire. Önünde hardal renkli, paslanmış bir posta kutusu. Leonov kapıyı çaldı. Sonra da kulak kesildi. Eskiden karısıyla birlikte karşı dairede oturan iki sevicinin tartışmalarını böyle kulak kesilip dinlemişlerdi.

Televizyon kapatıldıktan sonra perde çekilmesini andıran bir gürültü. Leonov yanına baktığında, kapıya eğilmiş bekleyen Dmitri ve İlyâ'yı görünce kendini gülmekten alamadı.

Sessizlik. İçerde Levin'in ne yaptığını anlamaya çalıştılar.

«Ne yapıyor bu—» diye başladı Dmitri. Leonov eliyle onu susturdu. Kapıyı bir kez daha çaldı. İçerde kapının önüne kadar gelen ayak seslerini farketti. Sesler kapının önünde bir süre durmuş sonra hızla geri gitmişti. Leonov can kulağıyla dinliyordu. Yatak odası kapısı mı vardı? Yoksa mutfak?

Sonra bir sürtme sesi duydu ve her şey gözlerinin önünde canlandı: Balkona açılan pencerenin anahtarıydı. Anahtar gürütüsüydü bu!

Bir adım geri çekilip bütün gücüyle kapıya tekme indirdi. O hızla içeri dalarken dengesini yitirip kapaklandı. «Durdurun onu! Pencerede!»

Birisi üstünden atlayıp geçti. Ayağa kalktığı sırada Dmitri de yanından geçti. Leonov, eyvah, dedi içinden. Toy ve hevesli Ilya'yla balkondaki Levin.

«Bacağından vur!» diye bağırdığı sırada Ilya'nın silahından sağır edici bir patlama çıktı. Bu sesi duyan, silahtan çıkan merminin Levin'i unufak edebileceğini anlardı. Kulakları çınlaya çınlaya Leonov oturma odasına girdiğinde, gözlerinin önündeki olay için yapacak hiçbir şey kalmadığını gördü.

Levin bir eli hâlâ balkona açılan pencereye asılı durumda kanepeye yığılmıştı. Pencerede kurşunun çıktığı delik görünüyordu. Deliğin çevresi kan içindeydi. Levin'in eli pencere tokmağından kurtulunca yüzü açığa çıktı. 9 mm'lik kurşun sağ gözünün altından çıkarken yüzünü darmadağın etmişti. Can çekişen gövdesi birkaç kez titreyerek yana çevrildi ve başının arkası göründü. Kurşunun girdiği yerde yalnızca ince bir kan sızıntısı vardı.

Ilya bembeyaz olmuş yüzüyle tabancasını kılıfına sokarken, Levin'e yaptığını sindirmeye çalışıyordu.

«Seni... tirici sersem!» diye kükredi Leonov, sonunda tüm öfkesini boşaltarak. «Kafasının arkasın-

daki delikle, yüzünün yarısı pencerede kalmışken bize bir şey söyleyemez, değil mi?» İlyâ daha da sarardı. Daha önce hiç adam öldürmemişti. Şu anda amirinin anlayış göstermesini beklerdi, öfkesini değil. «Neden bacağından vurmadın, geri zekâlı!»

«Üzgünüm, efendim, ben...»

«Defol, git aşağıda bekle!»

İlyâ hemen odadan çıktı.

Dmitri, «Çocuk paniğe kapıldı,» dedi. «Sen de ilk kez tabancanı öfkeyle doğrulttuğun anı anımsamıyor musun? Unutma, silahın da kendine özgü...»

«Pekâla, pekâlâ, silahın da kendine özgü canı vardır, nişan almasan bile bilmem ne olur, bütün bunları biliyorum ben de. Ama bizi sonuca götürebilecek tek kişi artık ölü. Sümüklü bir yeni mezun yüzünden.»

Leonov artık cesede bakmaktan vazgeçmiş, gözleri evin içinde dolaşıyordu. Gördüğü her şey tanıdıktı. Evliliğinin ilk yılları ve yitirilen yılların ölen karısıyla dolu anıları canlandı. Bir an göğsü dolar gibi oldu, içinde biriken huzursuzluk İlyâ'ya karşı duyduğu gereksiz öfkeyi arttırıyordu.

Dmitri yatıştırmaya çalıştı. «Zaten ne kadar bilebilirdi ki? Bağlantı kurduğu CIA ajanının adını mı..? Zaten kaynağın kim olduğunu bilmesi olanaksızdı.»

«Peki, peki, belki de haklısın. Ama açlıktan ölen bir adama ne versen yer, değil mi? Biz de açlıktan ölmek üzereyiz, Dmitri. Elimizde başka hiçbir şey yok.»

«Bak, Gennadi...» Dmitri sık olmamakla birlikte bazı zamanlar Leonov'un ilk adını kullanırdı. Leonov'un onayıyla. «Yine de epey şey biliyoruz sayılır. Bilmediğimiz kadarı, şebekeyi kapatmalarına neden olmadı mı? İşte şimdi burada da yeni bir şeyi biz kapatmış olduk. Sıkıştırıyoruz onları.» Dmitri elini yumruk yapıp

sıktı. «Baskımızın sonucu Amerikalılar kaynaklarını korumak zorunda kalacaklar ya da kaçıracaklar.»

«Sence ikili ajan imdat mı istemiştir?»

«İkili ajan epey bir süredir imdat isteyecek durumda değil zaten, boğulmak üzere. Ama Amerikalılar biraz daha dayanmasını istiyorlar, savunma bütçesinin sonuçları için. Gözleri onda olsa gerek. Eğer sıkıştırmaya devam edersek...»

Leonov başını salladı. «O zaman temmuzda dananın kuyruğu kopar. Bütçe toplantıları bu günlerde başlıyor. Şebekeleri kapandığına göre kaynak sızdırıldığı bilgiyi kendisi çıkarmak zorunda... ya da buradan kaçırılması için elinde koz olarak tutacak.»

«Ben de öyle sanıyorum. Herkes oyunlarla ilgilenirken...

«Ortalık toz duman içindeyken, değil mi? Evet, Dmitri, seninle aynı görüşteyim. Tabii, ya. O halde artık baskımızı her zamankinden de arttırmamız gerekiyor.»

«Tabii, kaçırma işi için dışardan bir ajan gönderirler, satış temsilcisi kimliğinde. İly, Levin'i öldürdüğü için onları enseleyeceğiz. Amerikalılar kaynağı mutlaka kaçırmak zorunda kalacaklar, çünkü kaynak elindeki bilginin bedeli olarak güvenliğini şart koşacak.»

«İkili ajanın elinde iyi bir koz var.» Leonov yerde yatan cesede baktı, içi içine sığmıyordu. «Haklısın, haklısın yahu! İkili ajanın tüm bağları kesildi, çılgılık çılgılığa yardım istiyor ve elindekileri anlaşma sağlayıncaya dek de tutacak.» Leonov da yumruğunu sıktı. «O zaman gelen ajanı mutlaka tanıtlamamız gerekiyor. İkili ajanı tuzağa düşürmemiz için bize Amerikalılar yardım edebilir.

6

Kiev'in iki yüz otuz mil güney doğusunda, Donetsk karayolundaki bir yol-üstü park yeri. Sebze kamyonu ile yapılan yolculuğun gerilimi Zenaida'yı yıpratmıştı. Ukrayna'nın sanayi merkezi olan Donetsk'e daha iki saatlik yol varken Shubin birdenbire sevişmek istemişti. Zenaida buna sevişmek diyordu ama işin aslı yalnızca Shubin'in bedenine karşı olan açlığı ve bu açlığı doyurmak istemesiydi.'

Sebze kamyonunun arkası hiç de yumuşak bir yer değildi. Patates ve lahana çuvallarının üstünü yatak yapmışlardı. Shubin'in gösterdiği heyecan da sevişmeyle değil, Donetsk'deki ordu donatım fabrikası ve buradaki arkadaşı Belousov'dan alacağı bombayla ilgiliydi. Zenaida'yı kendi gerilimini boşaltmak için araç olarak kullanıyordu. Shubin sert sakalını göğüslerine ve karnına sürerken Zenaida, araç olarak kullanılmaktan hoşlanıyor muyum, diye düşündü. Aslında oldukça alçaltıcı bir durumdu bu. Fakat Shubin'e en yakın olduğu zamanlar sevişme anları oluyordu.

Zenaida'nın blucini dizlerine kadar indirilmişti. Shubin boşaldığı ana dek onunla ilgilenmedi bile. Sanki içine bıraktıklarından başka verecek hiçbir şeyi yokmuş gibi. Zaten o güne dek bir kez bile Zenaida'nın doyuma ulaşip ulaşmadığını sormamış, en küçük bir sevgi gösterisinde bulunmamıştı. Yalnız kısa bir an Shubin kendini bırakıyordu. Doyuma varırken.

İşini bitirdiği anda yine eski benliğini aldı ve kayıtsızca Zenaida'nın yanına uzandı.

Yeniden yola koyulduklarında Zenaida bir süre onun yüzünü izledi. Alt dudağı öne çıkmış, fırça gibi sakalı ve boş gözleriyle yola bakıyordu. Shubin'den nefret etmek istedi. Fakat böyle bir duyguyu geliştiremeyecek denli yorgun düşmüştü.

Kamyonun içindeki dizel kokusu Zenaida'nın midesini bulandırdı. Shubin'den durmasını isteyemezdi, hoş, istese de durmazdı nasıl olsa. Bulundukları yer tümüyle bir sanayi bölgesiydi. Yanlarından akan Volchya Nehri bile renk değiştirmişti.

Güvenlik görevlileri tarafından yalnızca bir kez durduruldular. Shubin kendinden emin ve kayıtsız göründü. Polisler verdiği sahte kimlik kartları Zenaida'yi şoför yardımcısı olarak gösteriyordu. Polisler de daha çok taze sebzelerle ilgilenmeyi yeğlemişlerdi.

Donetsk'in banliyösüne vardıkları zaman Zenaida elindeki haritadan sokak adlarını okumaya başladı. Neden sonra Shubin «Hasta mısın?» diye sordu. Zenaida yanlış okudu diye. Sesinde çok az ilgi, daha çok kızgınlık vardı.

«Hayır, hayır,» dedi Zenaida gördüğü ilgiden hoşnut. «Kusura bakma, dumandan biraz rahatsız oldum, o kadar.» Shubin başını salladı. «Bir sonraki sokaktan sola sapıyoruz.»

Aradıkları yer Donetsk'in kuzey banliyösündeydi. Eski ve dar sokaklardan geçerken Zenaida kısa bir uykuya dalmıştı. Çarpılarak kapanan bir kapı sesiyle kendisine geldi. Kamyon penceresine dayadığı elinin üzerine iri bir el yaslandı. Zenaida korkuyla sıçradı,

fakat baktığı zaman Pyotr'un gülen yüzünü gördü. Adam göz kırptı.

«Merhaba, güzel bayan.»

Zenaida, «Saçma,» dedi ve titrek titrek güldü. Göğsünü sıkıştıran o korku dağılmıştı. Pyotr kamyonun kapısını açıp inmesine yardım etti. Shubin çoktan inmişti bile, daha yaşlıca bir adamla konuşuyordu; ailesi Ermenistan'dan gelmiş olan Aram'la. Aram öfkeliydi.

«Genç kaldın, Feodör Yelisavich, çok geciktin!»

Shubin bu sözcükleri itelermiş gibi kollarını kaldırdı. «Tamam, Aram, tamam.»

«Hiç de tamam değil, Shubin! Zaten zamanımız kalmamıştı. Her zamanki oksijen teslimi gibi yapacaktık... bekliyorlardı. Üç saat önce bitmesi gerekirdi.» Sözler Aram'ın ağzında yuvarlanıyordu. «Hqm sonra... bu kamyon... bu gece bu kamyon depoya bırakılmış olmalı. Yarın sabah ya da öbür gün demiyorum, dikkat et: Bu gece!»

«Olur, olur.» Shubin telaşsız ve güvenliydi, hatta biraz da kibirli. «Fabrika buradan yarım saatlik uzaklıkta. Mesai bitimineyse daha birkaç saat var. Oradaki işimiz olsa olsa bir saat sürer, merak etme!» Shubin'in son sözlerinde tehdit kokusu vardı.

«Öğle yemeği zamanında tamam demiştin.» Aram biraz daha yavaş bir sesle yakınmaya başladı. Sonra gözleri Zenaida'ya takıldı. «Bunu neden getirdin?»

«Dikkat çekmemek için.»

«Burada kalsın. Seninle ben ya da Pyotr gideriz!»

«Tabii.»

Zenaida işin başından beri Shubin'in kendisini orada bırakmaya niyetli olduğunu anladı; hem kızdı,

hem de rahatladı. Az önce başını omzuna yasladığı Pyotr'un yanından biraz çekildi.

«Gidip üstünü değiştir. Yiyecek bir şey ister misin?»

Shubin, «İçecek bir şey isterim,» dedi. Zenaida ve Pyotr'a bakıp belli belirsiz gülümsedi. «Sen gel benimle, Aram. Pyotr, Zenaida'yla bekler burada.» Genç adamdan sanki bir teşekkür bekler gibi söylemişti. Soğuk soğuk sırttıktan sonra arkasını dönüp gitti.

Rudolf İvanovich Belousov uzun, loş koridorda iki yanına bakındı, sonra anahtarı çevirip açtığı kapıdan içeri koyarcasına girdi. Çıplak ampulün güçsüz aydınlığında Belousov altı darmadağınık karton kutularla dolu metal rafların yanına gitti.

Silindirlerin dördü de bıraktığı gibi duruyordu. Bir tanesini çekip dikkatle incelemeye başladı; bir yandan da eliyle yokluyordu. Silindirin uzunluğu boyunca balmumuyla doldurduğu çizgiler üzerine boya da çekildikten sonra, ne gözle ne de dokunmayla farkedilir gibi değildi.

Diğer üç silindiri de aynı özenle gözden geçirdi ve istediği sonucu aldı.

Belousov ayağa kalktığı zaman dizleri çoktan uyuşmuştu. Raflardan birindeki karton kutudan dört tane musluk çıkardı. Bu muslukların gerek sanayide, gerekse tıpta kullanılan oksijen silindirlerinde bulunan musluklardan hiç farkı yok gibiydi. Yalnızca göstergeleri, daha silindir üzerine takılmadan içeriğinin ve basıncın tam olduğunu gösteriyordu.

Beyaz önlüğünün cebinden dört tane kalın conta çıkarıp bir tanesini musluklardan birine taktı. Aygıtın

alışması için bu contanın çıkarılması gerekiyordu. Belousov musluğun beceriksiz biri tarafından çok fazla ya da çok erken açılması olasılığına karşı bu önlemi düşünmüştü. Aynı işlemi diğer silindirler üzerinde de yaptıktan sonra tümünü katranlı bir muşam-banın içine sardı ve eski yerine bıraktı.

Koridora yeniden çıktığında ii rahattı. Aygıtlar Shubin'e teslim edilmek üzere hazır bekliyorlardı.

Shubin teslim belgelerini, geçiş izinlerini ve yeni kimlik kartlarını dakikalarca gözden geçirdi. Yeterli olduklarını görünce kamyonu girip sabırsızca fakat ses çıkarmadan bekleyen Aram'ın yanına oturdu. Dışarda bekleyen Zenaida ve Pyotr'a bir kez bile bakmadan motoru çalıştırıp yola koyuldu. Zenaida belki yüzüncü kez kamyonun zerindeki Donetsk Oksijen Deposu yazısını okudu. Kamyon gözden kaybolduğu anda Pyotr'la baş başa kalmış, tek başına olmamasına karşın endişeyle ii içini yemeye başlamıştı.

. Makeyevka Ordu Donatım Fabrikasının kapısına varınca, Shubin kamyonu durdurdu ve tıpkı bir hapishane izlenimini veren duvarlara baktı. Kapıların st elektrikli tellerle donatılmıştı. Kapıdan üniformalı ve silahlı bir güvenlik görevlisi çıkıp kuşkulu adımlarla yaklaştı.

«Geçiş belgeleri.»

Shubin adama belgeleri uzatırken Aram'ın gerginliğini farkettti. Oysa kendisinde yalnızca gereksindiği güven ve inanç vardı. Bir de geçiş kâğıtlarını in-

celemeye çalışan gözetçiye duyduğu nefret. Onca süre baktığı şey de kâğıtların üzerindeki mürekkepti, başka bir şey değil. Eli kamyonun penceresinden sarkmıştı, gözetçinin şapkasına değecek gibi. Birden içinden adamın şapkasını bir tokatla düşürmek, sonra da ahmak ahmak bakan suratına gülmek geldi. Gözetçi Shubin'e bakıp belgeleri geri verdi. Az sonra büyük kapı açılmıştı. Shubin, Aram'a bakıp bir göz kırptı.

«İşte giriyoruz, Aram Feodorich, aslanın inine.» Aram'ın yüzü taş gibi gergindi, sakın görünmeye çalışıyordu. Zenaida'dan daha iyi, diye düşündü Shubin, az farkla.

Donatım fabrikası, dış duvarların ardında beş altı okulun bir araya getirilmiş görünümünü veriyordu; Shubin'in hapisane yakıştırmaları yerindeydi. İşaretleri izleye izleye kamyonu sürdü. Korkacak bir şey yoktu, çünkü oynadığı rolü benimsemişti. Getirmesi beklenen oksijen silindirlerini getiriyordu, belgeleri de tamamdı.

Kamyonu, 'Her Türlü Teslimat Yeri' yazılı bir işaretin önünde durdurdu. İşaretin altında, 'Yükünüzü Boşaltmadan Önce Görevli Gözetçinin Yardımını İsteyin' yazılıydı. Küçük bir tuğla yapının arkasında uzun bir bina gördü. Burada küçük çaplı silah mermileri, el bombaları, mayınlar ve Shubin'in göz diktiği FAE aygıtı (1) yapılıyordu. Bunun üretildiği ve saklandığı yer Blok C-3 olması gerekirdi. Kamyonuysa B-6 önünde park etmişti.

Shubin derin bir soluk çekip kamyonun kapısını açtı. «Sen bekle,» deyip aşağı indi. Miskin ve kayıtlar

(1) Fuel Air Explosion: Havada Patlayan Yakıt

sız görünerek gözetçi odasına yürüdü.

Gözetçi odasında içinde ancak bir kişinin oturabileceği küçük bir bölme ve kontrplak duvarla ayrılmış bir yan oda görünüyordu. Duvarın ardından televizyonun gürültüsüyle, açılan bir bira şişesinin sesi duyuldu. Shubin'in önünde bir zil vardı. Burada neyi gözetiyorlardı? FAE'yi. Neye karşı gözetiyorlardı? Do pobachenya. Ama Do pobachenya'nın varlığından haberleri yoktu, bu yüzden de kimse onları suçlayamazdı doğrusu. Shubin zili çaldı.

İnce duvar, kapının açılmasıyla sarsıldı. Gözetçi canı sıkkın, elinde bir sandviç, ağzı dolu, ortaya çıktı. Bir eliyle Shubin'in uzattığı belgeleri karıştırarak gözden geçirdi. Sonra Shubin'e geri verdi.

«C-3'e gideceksin,» dedi.

«Yardım eder miydin, yük çok ağır?»

Gözetçi biraz eğilip pencereden kamyonu baktı ve Aram'ı gördü.

«Yanında yardımcın var ya, bas git.» Sandviğini ısıra ısıra yine duvarın arkasındaki yerine döndü. Shubin dışarı çıktığında gülüyordu. Böyle ahmak heriflere oyun oynamak bile ayıp, diye düşündü.

Aram, «Her şey yolunda mı?» diye sordu.

«Tabii. Heriflerde beyin diye bir şey yok ki.» Motoru çalıştırıp tuğla duvarların arasından kamyonu sürdü. «Zaten bizi beklemiyorlar, yoksa Belousov bu geri zekâlıların gözleri önünde salt bizim için FAE bombasını nasıl yapabilirdi? Aptal heriflerin yarısı daha etiketleri bile okuyamıyor.» Shubin bir kahkaha attı.

C-3 Bloku önünde Belousov onları bekliyordu. Ana giriş kapısı sütunlarına dayanan işçi tulumu giymiş iki adam kamyonun yaklaşmasını tembel bakışlar-

la izlediler. Üzerinde beyaz labarotuar önlüğüyle Belousov saatine baktı.

Shubin, «Saat kaç?» diye sordu.

«Dördü yirmi altı geçiyor.»

«En çok otuz dakika sürmeli. Yoksa giriş kapısındaki Büyük Satranç Ustası kuşkulanmaya başlar.» Shubin el frenini çekip kontağı kapattı.

Aram, «Tanımadığım bir herif var—» diye başladı.

«Nerede?»

«Şu iki adamdan biri...» Pencereden dışarda bekleyen iki adamı gösterdi.

«Lanet olsun. İndir elini aşağı! Emin misin?»

«Tabii eminim. Yanda duran Ghekh, ama¹ öbürünü tanımıyorum.»

Belousov kamyonu yaklaşmıştı. Shubin sabırsızca Aram'a baktı. «Eğer bir saçmalık ettiysen...» O anda Belousov geldi, yüzünden rahatlamış olduğu beliydi ama yakındı.

«Geç kaldın.»

Shubin hemen atıldı. «Aramızdaki o küçük yabancı kim?»

«Bulgakov hastaymış, sabah telefon etti.»

«Neden o zaman tek yardımcıyla yetinmedin?»

«Bak, burada hamalların iş sırasını ben yapmıyorum!» Belousov'un kendi yaşından en az on yıl daha yıpranmış yüzü öfkeyle karardı. Shubin istemeye istemeye alttan aldı. «Neyse, yine de işimizi görürüz, yeter ki dikkatli ol.»

«Eğer bir şey farkedecek olur da en küçük bir hareket yaparsa boynunu kırarım, cesedin© bir yer bulmak da size kalır.» Belousov kapının önünden çekilince Shubin aşağı indi. Hiç kımıldamadan bekleyen hamallara baktı. Sigaralarını bile söndürmemişlerdi.

«Sayın baylar, acaba yük boşaltmamıza biraz yardım ederler mi?»

Aram'ın tanımadığı adam, örgütün satın almış olduğu Ghekh'e oranla daha az isteksiz davrandı. Ghekh sigarasından iki soluk daha çekerken adam kamyonun arkasını açtı. Ghekh de bir elarabası getirdi.

Shubin, «Hadi, Aram,» diye fısıldadı. «Gözünü seveyim, herife göz kulak ol, çeneye t u t dikkatini çek, benim karı sattığımı söyle, ne istersen söyle! Tamam mı?» Aram gözünü bile kırpmadan başını salladı. Evet, diye düşündü Shubin, Zenaida'dan daha iyi tabii.

«Hadi gel,» dedi Belousov.

Shubin, Belousov'un peşinde C-3'ün ana kapısına yürüdü. İçeri girdikten sonra sordu. «Bittiğinden emin-sin, değil mi?»

«Çok şükür, evet. Bitmeseydi sana gelmen için haber—»

«Tamam, tamam, Rudolf İvanovich. Serti kutlarım. Daha ne dememi istiyorsun? Örgüt adına teşekkür edip bir madalya mı vereyim?»

«Senden bir şey istemem, Shubin. Hepimiz aynı dava için gönüllü olarak çalışıyoruz. Ama devamı neydi, yahu?» Bulundukları blokun FAE bölümü öbür uçta kalıyordu. Önünde üniformalı bir asker ya da KGB görevlisi omzunda bir Kalashnikov'la nöbet tutuyordu.

Shubin, Belousov'un konuşmasına şaşarak, «Senin neyin var?» diye sordu.

«Burada yaşadığım son birkaç ay nasıl geçti, biliyor musun?»

Shubin sustu. Ne söylemesi istendiğini anlamıştı. «Üzgünüm, Rudolf. Gerçekten üzgünüm. Çok haklısın, tabii, ben nereden bilebilirim neler çektiğini.»

«Neyse, o denli de kötü değildi,» dedi Belousov.

«Buradan geri dönmeyecek miyiz?»

«Tabii ki hayır!»

Dar koridorların içinde bir süre dolandıktan sonra üzerinde hiçbir yazı bulunmayan bir kapının önünde durdular. Belousov cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açtı, kapadıktan sonra elektrik düğmesini çevirdi.

«Yoksa burada mı yaptın?»

«Saçmalama, Shubin.»

Belousov diz çöküp rafın altından katranlı mumsamba yığınının çekti ve dört silindiri çıkardı. Tıpkı oksijen silindirleri gibiydi, yalnız...

«Daha küçük, değil mi?» dedi Belousov. «Yüklemek için boşlarıyla birlikte yerleştiremedim.» Shubin dalgın dalgın elini silindirin üstünde gezdirip başını salladı. «Detonatörleri, içinde yapmak zorunda kaldım, gizlemenin başka yolu yoktu.» Belousov teknik açıklamasını sürdürürken Shubin'e baktı. Shubin ne diyeceğini şaşırılmış, başını sallayıp duruyordu.

Belousov boşa konuştuğunu anladı.

«Buradan geldiğimiz yol boyunca taşıman sorun değil, ama dışarı çıkınca dikkat etmelisin, beni de taşıırken görmemeliler.»

«O zaman bana bir elarabası bul, tümünü birden taşıyamam!»

İki adam bir süre yüz yüze bakakaldılar. Belousov karşısındaki duygusuz yüze bakarken onca emeği ve zamanı ne için vermiş olduğunu düşündü.

«Peki, bekle burada.»

Belousov çıkınca Shubin oturduğu yerde silindirler baktı. Okşar gibi elini gezdirdi üstünde. Sonra başını arkaya yasladı, gözlerini kapadı. Belousov oda ya girdiğinde onu böyle gördü.

«Buldun mu?»

«Evet.»

«Kullanma talimatı var mı?»

Belousov iç çekti. Göğüs cebinden bir zarf çıkı-, karıp Shubin'e verdi. «İşte bunun içinde.» Sonra birden patlar gibi konuştu. «Bir daha adını bile duymak istemiyorum, Shubin!»

Shubin pis pis sıırttı. «Dışarda elarabası ararken mi karar verdin buna? Daha şimdiden beni unutmaya başlayacaksın, hı, Rudolf İvanovich?»

«Sen kansız itin binsin, Shubin, her zaman da öyle oldun.»

«Boşver. Yardım et de şunları elarabasına yükleyelim.»

Yükleme işlemi her ikisini de soluksuz bırakmıştı. Bitirdikten sonra durup kısa bir süre dinlenmek zorunda kaldılar. Sonra Belousov önde, Shubin arkada elarabasını sürerek kamyonun otuz metre ötesine açılan bir yan kapıdan çıktılar. Görünürde yalnız Aram vardı.

«Çabuk ol!»

Shubin hemen kamyona doğru koşturdu ve Aram' a seslendi. «Hadi, çabuk, çabuk ol şişko!» Birlikte ilk silindiri yüklenip kamyonun arkasına bıraktılar. Uflaya puflaya diğer üçünü de kamyona yerleştirdikten sonra iki edam da soluk soluğa kalmışlardı.

«Daha ne kadar kaldı?» Aram bitkinlikten iki büklüm olmuştu.

«Bildiğim kadarıyla hepsi bu.»

«Dur, ben ineyim. Hay Allah! Sen öbür adama dikkat et.»

O anda Ghekh ve diğer adam elarabası içinde dört tane boş silindir getirdiler. Ghekh, Betousov'la

kaş göz işareti yaptıktan sonra Shubîn'e döndü. «Kı-
çını mı dinlendiriyorsun?»

«Bir dakika soluk alayım dedim de.»

Boş silindirleri kamyonu yüklemeye başladılar. Öbür adamın gözleri bir anda kamyonun içinde bir şe-
ye takıldı. «Müdür yardımcısı yoldaş,» diye başladı. «Bu silindirler...» deyip bir iki adım yoklaştı. Shubin
davranmak istedi fakat bacaklarını kımıldatamıyor-
du. Ghekh ve Belousov da hareketsiz kalmışlar, boş
silindirler gibi bakıyorlardı. Shubin bir an önce dav-
ranması gerektiğini anladı.

«Lanet olsun, bu herif KGB görevlisi!»

Adamın elleri cebinden bir şey çıkarmaya uğra-
şırken Shubin sonunda harekete geçmeyi başardı. Boş silindirlerden birini kucaklayıp bütün gücüyle a-
damın üstüne fırlattı.

Shubin'in fırlattığı silindir adamın göğsüne çarp-
tı, cebinden çıkarmak istediği şey bir tabancaydı. A-
dam boş silindirlerin üstüne yuvarlandığı sırada, Shu-
bin hemen yanına gidip bir başka silindiri havaya kal-
dırdı ve tüm gücüyle kafasına indirdi. Yalnızca kemik
sesi duyuldu, o kadar.

Shubin hâlâ korku içinde, Belousov'a döndü. «Se-
ni boktan sersem! Hamal diye KGB görevlisini geti-
riyorsun haberin bile yok!»

Aram'ın yüzünde korku artık kendini gösteriyor-
du. Ghekh de yorgunluk ve şaşkınlık içinde taş kesil-
mişti. Belousov bir şeyler demek istedi, elini sailadı
fakat aklından geçenleri ağzından çıkaramadı.

Alarm sesi gibi bir çınlama duyuldu.

Saat beş olmuştu.

«Saat beş oldu! Birazdan vardiyadakiler çıkar!»
dedi Ghekh kendine gelerek.

Aram, «Cesedi ne yapacağız?» dedi.

«Silindirlerin altına koyun. Çabuk biraz!» Shubin kıpırdamadan duran Belousav'un yanına gitti. «Hiçbir şey bilmiyorsun, tamam mı? Hiçbir şey! Seni koca ahmak seni!»

Aram, «Tamam, anladık,» dedi soluk soluğa.

Shubin, «Sen de bir şey bilmiyorsun, Ghekh,» dedi. Ghekh başını salladı. «Hadi bakalım, şimdi ikiniz de buradan uzaklaşın. Aram, gidiyoruz!!» Kamyonun içine girdiler Shubin el frenini çekip motoru çalıştırdı.

Aram, «tanrım, Tanrım!» diye mırıldanıyordu.

«Kes artık. Kes! Şu kapıdan bir çıktık mı her şey tamam, kes artık sen de!»

Az sonra ana kapıya vardılar. Kamyonun arkasında bir sürü işçi ağır ağır kapıya yaklaşıyordu. Shubin kapıya varınca yavaşladı, fakat fındık beyinli gözetçi eliyle geçmesini işaret edip yine yerine döndü. Yola çıktıklarında Aram rahatlayıp oturduğa yere çöktü.

«Cesedi ne yapacağız?»

«Bir yere atarız... farketmez. Hiçbir şey değiştirmez!»

Uykusuz gözlerle filmin sonunu izlerken Leonov ekibindeki adamlarına çok öfkeliydi. Ofisinin duvarında filmin boş karelerLgöründükten sonra «Işık yansın!» diye kükredi.

Leonov öfkeliydi, ama öylesine. Daha çok gösteriş için. Aslında adamları iyi çocuklardı, biraz toy ama hevesli. İşte üniversite mezunu diye bu çocukları hemen üst düzeyde görevlere getirmenin sonucu. Leonov bir de talim çavuşluğu yapmak zorunda kalıyordu. Yüzlerine bakınca ikisinin de heyecanlı olduğunu

gördü. Oleg de, İlya da. Bu filmi onlara ikinci kez gösteriyordu.

«Onu farketmediniz, demek ki?»

İlya şaşırdı.

Oleg bunda bir şaşırtmaca olduğunu sanıp, «Kimi, efendim?» dedi.

«Kimi mi?» Leonov elindeki dosyayı açıp içinden birkaç fotoğraf çıkardı. «Bunu işte,» dedi en üstteki ni göstererek. «Son filmde bu yüzü anımsamadınız mı?» Biraz düş kırıklığıyla yüzlerine baktı. «Karnıbahar kulaklı, burnu kırık birini aramıyorsunuz. Bu adam, işte, adı ne?»

Her iki genç adam da şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Bir tahmin yürüteceklerdi, ama sağlam olsun istiyorlardı.

«Bu yüzü dosyalarda görmüş olmanız gerekir. Dosyaları inceliyorsunuzdur, umarım?» Utandılar. «Yoksa biriniz dosyalara giderken, öbürü gidip merkez kantininde iki kişilik yer mi ayırıyor?» Kızardılar. Leonov kendini tutamayıp gülecekti, fakat ciddiyetini korudu. «Büyük sakarlık, büyük sakarlık! Bir daha olmasın.» Fotoğrafa bir kez bakıp konuşmasını sürdürdü. «Bu adamın adı Burfield, John D. Burfield, bir sürü takma adı var tabii. CIA'nin Gizli Eylemler Bölümünden.»

Oleg, «Ama, efendim—» diye başladı.

«Bizim de tanıdığımız bir ajan bu. Bir başkası daha olabilir. İşte bu yüzden dosyaların başına döneceksiniz. Her ikiniz de ve ne kadar sürerse sürsün, ta ki öbür ajani da buluncaya dek. Ayrıca mutlaka bunun ilişki kurmasını sağlayacak bir satış temsilcisi olmalı. Onu da bulmanızı istiyorum!»

David Allardyce Intourist Otelinde Greenberg ile paylaştığı küçük odasında yatağının köşesinde oturmuş, masanın üzerinde duran küçük yığına bakıyordu. Bu yığını oluşturan belgeler Moskova'da bulunuşunu resmileştiriyordu. Ama aslında yalnızca ürkütücü, saydam bir yalandı.

Anahtarlar. Cüzdan. Basın kartı. Vize, pasaport. Sovyet Olimpiyat yetkililerinin, gazetesinin ve Olimpiyat Güvenlik Dairesi adı altında KGB'nin vermiş olduğu güvenlik belgeleri, yolculuk izinleri, Olimpiyat köyüne giriş çıkış izni, basın tribünündeki yeri için günlük biletleri, çevirmen istemeye yetkili olduğunu gösterir etiket, herhangi bir Sovyet sporcusuyla röportaj yapacağı zaman gereken başvuru formu,— aralarında karbon kağıdıyla üç kopya— metro biletleri, üç kilometrelik uzaklıklar için beş kez yolculuk hakkı, üzerinde kimliği ve resmi bulunan, onsuz hiçbir Olimpiyat sitesine giremeyeceği plastik kaplı basın rozeti (her zaman takılması gerektiği beş dilde anımsatılıyordu).

Ceplerini masanın üzerine boşalttığı zaman herhangi bir amacı yoktu Allardyce'in, ama şimdi bunu boşuna yapmamış olduğunu farketti. Bir çeşit öz savunmaydı; buraya gelişinin resmi amacını anımsatması için Maulle ve SIS yetkililerinin onu itelediği gizli görevi biraz olsun unutmak için.

«Satış temsilcisi sen olacaksın, David,» demişti Moule. «Kaynağın kapısını çalıp ona ne sunabiliyorsak onu satacaksın.»

Allardyce başucundaki komodine baktı. Sigara paketinin yanında duran Dunhill çakmağı tıpkı reklam sayfalarındaki görüntüyü andırıyordu. Allardyce ken-

disine verilen görev için kendini hiç iyi durumda görmüyordu. Geri çevirmesine de olanak yoktu, çünkü konuştuğu ilgililerin tümü de gerekirse şantaja başvuracaklarını üstü kapalı da olsa belli etmişlerdi. «Bu işi yap, yoksa yaşamını altüst ederiz.»

İş bu aşamaya kalmadan, daha Crystal Palace'ta Lydall elemeleri kazandığı gün Allardyce Maulle'un sözünü ettiği işi kabul edeceğini biliyordu.

Burgoyne

Ne olurdu kaynağı tanımamış olsaydı?

Telefon çaldı. Sol elin telefonu açmak için davranırken sağ eli engel oldu. Güvenlik belgesi verilen her basın üyesi için direkt telefon verilmişti, ama Greenberg bunun palavra olduğunu söylüyordu. Helalarda bile dinleme aygıtları vardı. Greenberg helada hangi seslerin dinlenebileceğini söylemişti. Allardyce bunu anımsayıp güldü.

İki, üç, dört kez. Beşinci, beşinci...

Dörtte kaldı.

Ajan yerine gelmiş demekti. Şifrenin anlamı buydu. "

«Telefon dört kez çalacak, David. Bunun anlamı seni yönetecek olan ajanın gelmiş olmasıdır. Uygun bir süre sonra ilişki kurulmasını bekleyebilirsiniz.» Maulle böyle demişti.

Onu gözetim altında tutmak amacıyla verilmiş saçma sapan belgeler yığınına baktı. Aslında kendi yaşamı, kendi mesleği olduğu halde bunları bir perde olarak kullanıyordu... ne gülünç. KGB'yle ahmakça oyunlar oynayabilmesi için sanki bu gizli görev onun gerçek kimliği gibi olmuştu.

Sigarasına ve çakmağına uzandı, içinden tüm kâğıtlarını elinin tersiyle süpürmek geliyordu masanın üstünden, ama bunu yapmaya korktu. Uğursuzluk getirir diye.

Sigarasından, çektiği soluk nedense çok sert gelmişti, öksürdü.

İrena Witlocka yanında antrenörü — aynı zamanda gazetçisi — olduğu halde, Polonya takımıyla birlikte Cheremtievo Havaalanına indi. Bir tek umudu kalmıştı; Martin Gutierrez'in onları birbirlerine kavuşturması için yardım istemesi üzerine CiA'nın bu işe dört elle sarılması.

Artık bu düşünceye tarafsız gözle bakacak durumda değildi. Kesin bir dille isteği geri çevrildikten sonra narkoz altında gibi yaşıyordu. Görüştüğü kişiler ona Martin'in bu konuyu konuşmak bile istemediğini söylemişlerdi. Ama o, ilişkilerinin yalnızca yataкта kaldığını kabul etmek istemiyordu. Martin'i istiyor ve seviyordu.

«Gülsene, mutlu görün,» dedi Grachikov yanibaşında. İrena onun yüzüne bakınca kasveti daha da arttı. Gülmesini bile emredebiliyordu.

Flaşlar patladı, ihanetler kadar parlak; çoğu Sovyet gazetecilerine aitti. Gözleri acıdı. Gülümsemeye çalıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

ÇATIŞMA

7

Olimpiyat köyü sitesinin ortasında asfalt bir alan ve tavuşkuşu kuyruğu biçiminde su püskürten bir çeşme. Köşede dev boyutlarda bir satranç. İspanyol eskrimciyle Bulgar haltercisi dev krupye batonlarıyla taşları sürerken çeşitli ülkelerden sporcular oyunu izliyorlardı. İrena, Gutierrez onu görüp sıvışamadan hemen yanına geldi.

«İrena...»

«Martin!»

Gutierrez iki gündür ona görünmemeye çalışmış ve başarmıştı, ama arada sırada bu sinsiliğinden ötürü kendini gülünç ve biraz alçalmış görmüştü. Şimdiyse bu siska kızı bir kez daha yakından görünce aklına yüzücü kız Peggy geldi, çok daha çekici bedeniyle. İrena'ya görünmemek isteyişinde pek de haksız değildi.

Fırsat bu fırsattır diye düşünüp o an her şeyi ko-parmaya karar verdi. «N'aber, İrena? Epey oldu.» Her zaman konuştuğundan farklı bir Amerikan İngilizcesiyle konuşup kızın zorlanmasını istemişti. İşte bak, dillerimiz de ayrı bir *sorun*.

«Martin... şey... iyiyim.» Aslında hiç de öyle değildi, ama Gutierrez'den sıcaklık görmemek onu yıldırmamıştı. «Konuşabilir miyiz?»

«Tabii, Neyi?» Dobra. Gutierrez her sözcüğünü özenle seçiyordu. Fakat İrena anlamamakta, ses tonuna karşı duyarsız olmakta kararlıydı.

«Biliyorsun, Varşova'deki büyükelçiliğinize başvurdum...» İrena boş bir bankın üstüne oturdu. Gutierrez de isteksiz isteksiz yanına oturup bacaklarını uzattı ve çenesini göğsüne dayadı.

«Evet. Bunu biliyorum.»

«Seninle konuştular mı?»

Kız konuyu irdelleyecek gibi değildi. Martin bir yalan atmaya karar verdi. «Hayır. Dışişleri Bakanlığının bir arkadaşım söyledi. Ama CIA'ciler yanıma bile uğramadılar.»

«CIA'ciler mi?» İrena bunun ne olduğunu anlamıştı, Martin de açıklamaya kalkmadı.

«Sen... mutlu değil misin, İrena?» Ağzından çıktığı anda Gutierrez bu soruyu sorduğuna pişman oldu. «Polonyada bu yıl bayağı iyisin, bir numara. Madalya için ne diyorsun?» Yolda karşılaşılan iki tanış gibi, yüzeyden ilgi.

«Oh, Martin!» İrena birden şiddetli bir rüzgâra kapılmış gibi sarsıldı. Gutierrez ürkmüştü. Yüzüne bile bakamadı. İçinde günler önce portakal bahçesindeyken babasına duyduğu öfkeye benzeri bir şey geçti. Duygusal olacak durumda değildi.

«Bak, İrena...» Bir an için kendini tutamadı. «Bitti artık, tamam mı?» Küçük tümceler daha bitirici oluyordu. «İyi eğlenmiştik, kabul... belki daha da ötesi. Ama bitti artık.»

O anda kızın yüzüne baktı. Kalın alt dudağı belirgin biçimde titriyor, kömür parçaları gibi gözleri parlıyordu. Saçlar tel tel dağınık.

«Anlıyorum,» dedi İrena.

«Üzgünüm...» Hiç düşünmeden ağzından çıkıver-

mişti bu söz Gutierrez'in. Kızın pes etmeyişi, kendim dağıtmayışı onu etkilemişti. Bir yerine kramp girmiş gibi birden ayağa kalktı. «Yine görüşürüz,» dedi ve arkasına bile bakmadan çekip gitti.

Allardyce kendisi için sağlanan Lada marka otomobili Olimpiyat köyünü çevreleyen yedi metre yüksekliğindeki elektrikli tel çitin dışında park etti. Karen Gunston'la birlikte köyü gezdikleri sırada otomobilinin didik didik aranacağından hiç kuşkusu yoktu. Köyün içine özel koruma görevlileri eşliğinde giden ikmal kamyonlarından başka araç alınmıyordu.

Daha kapının önündeyken gizli kameralar onları tanıtlamak için çevrilmiş olmalıydı. Giriş kapısından geçip köyün anayoluna varmaları on dakika sürdü. Yol boyunca pek konuşmayan Karen, Allardyce sanki bir rehbermiş gibi sordu. «Bana köyü biraz tanıtır mısın?»

«Korkarım İngiliz ulusal takımında en son bulunduğumdan bu yana çok zaman geçti. Sana iyi bir tanım yapamam.»

«Ama ben yine de havasını sezebiliyorum... ya sen?»

«Hava mı? Sana öyle geliyor, dostum... ama hiçbir şey de yok değil, kuşkusuz.» Boş balkonları, kapalı pencereleri ve kapıdaki gözetçisiyle Rus blokunun yanından geçiyorlardı. «Şu buzhanenin dışında, tabii.» Allardyce başıyla Rus blokunu gösterdi.

«Buzhane mi? Ha. tamam... tutsak kampını demek istiyorsun. Fakat burası, barındırdığı on iki bin kişiyle tıpkı bir kent gibi.»

«Hayır. Yumurta kutularında saklanan çok bireyci

benliklerin koleksiyonu yalnızca.»

«Aman Sovyet Olimpiyat Komitesi böyle dediğini duymasın, David.»

«Yalnız burası için söylemiyorum. Her yerde aynıdır. Altı tanelik bir kutuya sıkıştırılmış yedi yumurta gibi... hatta belki sekiz, dokuz yumurta. Hem de katı, pişmiş.»

«Hep böyle kötümser misindir?»

«İster burada ister başka yerde olsun, gördüğün parlak renklere aldanma. Örneğin, şu sizin koşucu Gutierrez'le tanışmıştın. Ben'in yavru aslanı olan çocuk.»

«Hırtın biri.»

«Olabilir. Ama hırt olmasının nedeni bencilliğinden gelir. Su katılmamış bir yarışçı. Eğer madalya törenine çıkacak falan olursa, eminim ulusal marşını bile işitmez. Yalnızca yarışı kazandığını ve en büyük kendisi olduğunu düşünecektir.»

«Sen biraz Amerikan düşmanı mısın?»

«Yoo. Aynı dalda onun tıpatıp benzeri bir adamımız var. Aslında her dalda onun benzerleri var İngiliz takımında. Belki, ama yalnızca belki, kitlelerin artık din yerine sporla afyonlandığı Sovyet takımında ya da Doğu Blokunda sporcuların hâlâ takım için, ülkeleri için yarıştıkları inancı vardır. Zaten olaya nereden bakarsan bak, bir fırsat eşitsizliği görürsün. Amerikalılar bile. Demir Perde ülkelerinde en iyi sporcuların yetişmesi için en iyi antrenörlerin, doktorların, bilimadamlarının ve yöneticilerin işbirliği yapmalarına gıpta ediyorlar. Burada başarı için uygulanan yöntemlerin yanında sizin üniversite sisteminiz bile dan-dun kalır. Kimbilir, belki de yurtseverlik bile aşıyorlardı? Ama başka yerlerde kadını olsun erkeği olsun, herkes kendi başına hazırlanıyor. Tüm dünya-

ya herkesten farklı olduklarını kanıtlayabilmek için.»

Karen durdu, ellerini kalçasına dayadı. İsveç blokunda açık bir pencereden avaz avaz rock müziği duyuluyordu. «Söylediklerinde ciddisin, değil mi?»

«Hem de nasıl.»

«Sen de öyle miydin?»

«Evet. Hiçbir zaman bu isteğimi doyuracak denli başarılı olamadım, ama evet. Orada bulunmamın amacı yalnızca kazanmaktı.»

«Peki bu köyde ne yapıyorlar?»

«Oyunlardan, kendi yarışlarından önce mi?»

«Evet»

«Yüzlerce eşfomandan oluşan, her adımda bir düzine farklı dilin konuşulduğu, beklemenin, can sıkıntısının, gerilimin, cinsel gerginliğin harmanladığı yerdir burası. Yaptıklarıysa, ya satranç, ya masa tenisi ya da bılardo oynamak, yüzmek, saunaya girmek, müzik dinlemek, kızları ya da erkekleri gözetlemek, annelerine mektup yazmak... Oyunlardan sonra katılacakları yarışlar için organizatörlerle fiyat pazarlığı yapmak. Ha, bir de idman yaparlar.» Allardyce gülümsedi. «Sorunu yanıtladım işte.»

«Bana bir program yapabilir misin? Belki Ben ve birkaç kişi daha katılır? Belki bir de Rus bulup, olayın bireyci ve ulusçu yanlarını tartışabiliriz?»

«Çok sevinirim. Ben de yaşamımın konuşmasını yaptım, boşa gitti diye üzüliyordum, hiç önermeyeceksin sandım. Yemeği birlikte yiyelim mi?»

«Sessiz, küçük bir yer biliyor musun?»

«Hayır. Ama eminim Turist Bürosu biliyordur. Kabul mü?»

«Kabul.»

Moskova'ya giriş ve çıkış yolları, banliyöleriyle birlikte tüm kenti çevreleyen ve KGB sınır gözetçilerinin denetlediği kontrol noktalarıyla doludur. Gerek yabancı turistler, gerekse Moskova dışında yaşayan Sovyet yurttaşları bu kontrol noktalarında yolculuk izinleri olduğunu belirten belgeleri göstermek zorundadırlar.

Grupta bulunan diğer gençler güvenlik örgütüne tanınmamış olduklarından kendi kimlikleriyle yolculuk edebilirken, Shubin sahte kimlik kullanmak zorundaydı. Tümünün de Moskova'da bulunmalarının geçerli nedeni vardı: Oyunlar için bilet.

Shubin, «Hiç telaşlanmadan rolünü oynayın,» dedi minibüsün gerisinde oturanlara. Kiev'den bu minibüsle gelmişler, yollardaki kamp yerlerinde güle oynaya kamp kurmuşlardı. «Çok kolay aşacağımız bir engel.» Ağır ağır kontrol noktasına giden şeride girdi. Önlerinde iki otomobil ve bir kamyon vardı. «Telaşsız görünün, birisi de radyoyu açsın. Öyle klasik müzik falan da olmasın. Öğrenci olduğunuza göre Batı pop müziği dinleyeceğinizi beklerler. Bozulsalar bile.» Shubin güldü. «Sen de şu paçavrayı yok et,» dedi Kostya'ya. Çocuk elindeki Komsomolskaya Pravda gazetesini kaldırdı. Kontrol noktasından kamyonu geçiş işareti verildikten sonra Shubin ilerledi.

. «Shubin,» diye seslendi arkada oturan Zenaida.

«Bu adı kullanma!»

«Feodor, sevg.lim,» diye düzeltti kız alaylı bir sesle. «Ne kadar yolumuz kaldı?»

«En çok yarım saat.»

«Kamp yerinin adı neydi?»

«Serebryany Bor - gümüş koruluk. Feodor Amca her şeyi hazırladı. Programda yüzme bile var. Onun için keyfinize bakın.»

Noktaya gelmelerine bir otomobil kalmıştı. FAE silindirleriyle KGB arasında bir tek otomobil. Silindirler özel olarak eklenen bir bölme içinde saklanmıştı. Shubin içinde kabaran adrenalini hissetti. Göğsü sıkışıyordu. Hadi, hadı...

Aslında korkuyor falan değildi, tersine, önüne çıkan bu engel, gerekli blöf ve yakalanma olasılığına bu denli yakın olmak hoşuna gidiyordu. Suratlarına tükürür gibi.

Yanındaki pencereden bir gözetçi, arka pencereden bir diğeri, minibüsün içinden kendilerine bakan gençlerin yüzlerini inceliyorlardı. Gözetçi Shubin'in kâğıtlarını aldı. Gelip geçen otomobillerin, kamyonların tozundan adam bezmiş bir durumdaydı.

«Ne güzel bir gün,» dedi Shubin.

«Hadi bakalım, hepiniz dışarı.» Arkadaki gözetçiydi bu. Kapı açıldı, gençler birer ikişer aşağı atladılar. Kostya şoför yerindeki kapıdan indi.

«Kamp izniniz, yoldaş?»

«Aa, tabii...» Shubin Kiev'den edindiği izin belgesini gösterirken gözetçi bürokratik bir yenilgiye uğ romanın hüsranı içindeydi.

«Serebryany Bor'a gidiyorsunuz, öyle mi? Sakın yüzme havuzlarına işemeye kalkmayın, haa. Oraya ailemi götürürüm hep.» Çocuklar güler gibi oldular. Gözetçi, «Lanet olası pop müzik,» diye homurdandı ama ister istemez radyoda çalan Abba'yı dinledi. «Her şey tamam mı, Josef?»

«Tamam. Asalak öğrencilerden bir grup işte, ama tümünün de atletizm yarışmalarına bileti var, haa.»

Kıskançlık parıltısı.

«Satılık var mı hiç?»

«Kusura bakma. Yaşlı annem bu biletleri almak için kendini fabrika denetçilerine sattı.»

«Yüzsüz herif.» Gözetçi başını savurdu. «Hadi bakalım, çekin arabanızı, basın gidin.»

Shubin bir kahkaha patlattı, diğerleri de onu izlediler. Barikatın arkasına geçerlerken hâlâ gülüyorlardı. Neden sonra Shubin, «Eğer Kiev'de bir merkezimiz olsaydı,» dedi. «Bir mesaj gönderip her şey yolunda, içeri girdik, diye bildirirdik.»

İçlerinden biri —Yakov ya da Ferenc— bir nara attı. Çocuksu bir coşku. Shubin başını salladı, adam öldürmüş olduğu hâlâ aklından çıkmamıştı.

Kiev'deki evin üst katında telefon çalmaya devam ederken, Federenko annesinin siyatik ağrılarına karşın telefona gidişini gözünde canlandırdı. Bu denli çok çaldığına bakılırsa Zenaïda evde olamazdı. Yüreğini sıkıştıran duygu hiç de hoş değildi.

«Anne?» dedi telefon açılır açılmaz.

Federenko'nun sözü işitilmemişcesine, sinirli bir ses numarayı yineledi.

«Anne! Benim, Arkady.»

«Arkady, nasılsın? Ben dayanmaya çalışıyorum, işte. Alt kattakiler bir dakika olsun rahat vermiyorlar—»

«Anne, Zenushka nerede?»

«Radyoları her zaman ağzına kadar açık—»

«Anne, dinlesene beni! Zenushka nerede?»

«Ne?»

Federenko daha dolaylı fakat annesini daha çok etkileyeceğini sandığı bir yol denedi.

«Gönderdiğim biletler ne oldu?» Bir an bu bilet-

leri eline tutuştururken Kazantsev gözünün önüne geldi. «Oimpiyat oyunları için gönderdiğim biletleri aldınız mı?»

«Evet, evet, çatlıyordu kıskançlıktan, çatır çatır!» Federenko alt kat komşuları Fedukhin'i düşündü ve adama acıdı. Annesine katlandığı için madalya verilmeliydi. Keşke kendi edindiğı biletleri Fedukhin'e vermesi için Zenaida'ya söyleseydi. İyi bir jest olurdu.

«Moskova'ya ne zaman geliyorsunuz?» Daha da önemlisi: «Zenaida Moskova'ya ne zaman geliyor? Burada benim yanımda kalabilir. Ne zaman gelecek?»

Sessizlik... korku

Bir sessizlik... anlamı korku mu, endişe mi, yoksa şaşkınlık mı, diye düşündü Federenko. şaşkınlık olmalıydı.

«İki gün önce gitti, Arkady. Öbür gençlerle birlikte bir minibüsün içine tikiş tikiş doldular.»

«Ne? Kim vardı yanında?»

«O.» Federenko'nun aklına bir an için Fedukhin geldi, ama kendini aldattığını anladı. «Shubin. Arkady, Shubin için bir şeyler yapmalısın. Zenaida'ya göre değıl o.»

«Zenaida... Oyunlara geliyor, değıl mi? Biletler yanında mı?»

Yine sessizlik. Sonra, «Evet, Zarfı almıştı.»

«İyi o zaman. Demek yakında görüşeceğız onunla.»

«Arkady, neler oluyor?»

«Yok, anne, bir şey yok. Kendine iyi bak. Hoşçakal, anne.»

Federenko telefonu kapadıktan sonra bir süre bakakaldı. Zenaida neden Shubin'le birlikte Moskova'ya gitmişti? Shubin sporun hiçbir dalından hoşşan-

mazdı ki, hatta nefret ederdi. O zaman, neden?

Sorular birbiri ardına aklından geçmeye başladı.

Kocasının karşısına geçip giderayak üstünü başını düzeltmek Tina'nın hoşuna giderdi. Eğer şimdi kış olsaydı, ya kaşkolunu palto yakasının içine sıkıştırırdı veya tıpkı çocuklarına yaptığı gibi, çizmelerini ya da botlarını gözden geçirirdi. Oleg Kazantsev, karısı boyunbağını düzelterip omuzlarındaki kepekleri eliyle süpürürken sabırla bekledi. Ceketinin kolunu süpürdüğü sırada kadının parmakları Oleg'in Marakov marka tabancasına değdi ve yüzü buruştu. Tabancayı eve getirmesinden hiç hoşlanmıyordu.

«Şimdi güzel görünüyor muyum, Tina?» diye sordu gülerek. Oleg'in iri gövdesi yanında karısı çok ufak görünüyordu. Kadın iki elini kocasının göğsüne dayadı.

«İyi ki iş istemeye gitmiyorsun, geri çevrilirdin.» Adamın giysileri patlayacak gibiydi. Tina kocasının yokluğuna bir türlü alışamamıştı. Boğazında yine bir şeyler düğümlenir gibi oldu. Onu etkileyen yalnızca Oleg'in karşılaşacağı olası tehlikeler değil, yanında olmayışydı. Onsuz kendini bomboş hissediyordu.

«İşsiz kalırsam bir daha hiçbir şey yiyemeyiz.»

«Kendini kolla, tamam mı? Dünya senden ufak insanlarla dolu diye hiç kendini kollamazsın.» Kocasının dudak hareketleriyle kendini taklit ettiğini gördü. «Sen daha alay et bakalım.»

Oleg Kazantsev karısını kolları arasına alıp havaya kaldırdı ve öptü. Hareketleri her, zaman yumuşaktı fakat ne denli güçlü olduğunu da hiç bilmiyor-

du. Yeniden yere bıraktığı zaman, kadın kendini daha da ufak hissetti, Oleg poposuna hafif bir şaplak attı.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, «Biletler ne olacak?» diye sordu Tina. Oleg güldü. Her zamanki gibi karısı ayrılış anını uzatmaya çalışıyordu.

«Yazık, anneni götüremeyeceksin!»

«Aman Kiev'de kalsın o, bencil domuz.»

«Her neyse, sen çocukları da alırsın *yanına*. Hoşlarına gider. Ama sakın orada oynasınlar diye Amerikan bayrağı alayım deme. Başıma iş açarsın!»

Oleg Kazantsev asansörleri yeterince çabuk bulmadığı için merdivenlerden inmeye başladı. Tina kapıyı kapadıktan sonra midesinin korkuyla büzüldüğünü hissetti. Evet, bu kez duyduğu düpedüz korkuydu. Kocasını donatım fabrikasında bir KGB görevlisinin ölümünü soruşturacaktı. Akıllı Oleg Kazantsev teröristleri ve patlayıcıları herkesten iyi tanıyan uzman. Ne vardı bu denli akıllı olacak? Hiçbir şey eksik çıkmadı, demişlerdi. Yalnızca Donetsk dışında bir çöp yığını içinde bulunan KGB görevlisinin cesedi. Orada oynayan çocuklar tarafından bulunmuştu. Tina bir an kendi çocuklarının böyle bir olayla karşı karşıya kaldığını düşündü.

Onun bu korkularına Oleg gülüp geçmişti, ama içinden atamıyordu bir türlü.

Kimsenin aklında yoktu böyle bir şey. Önce Lydall ve Alman atleti Holmrath dev satranç alanında oynamaya karar vermişler, tam oyuna başlamak üzereyken yanlarında Gutierrez bitmişti. Arkasından Norveçli Jorgensen, sonra oradan geçerken takı-

lan Diderot ve en son olarak gelen Irvine. Irvine altında bir şort, omuzlarında bir havluya büyük olasılıkla havuzdan çıkmıştı.

Çoğu daha önceden birbirleriyle yarışmışlar, senli benli konuşacak denli tanışıyorlardı. Katılacakları yarışın favorileriydiler. Orada duran başka beş bin metreciler de vardı: Kısa boylu İtalyan, Guiterrez'in pek önemsemediği bir başka Amerikalı, bir Japon ve bir Yunanlı... Ama onlar işin dışında kalıyorlar, iddiaları olmadığı için rahat rahat favorileri izliyorlardı.

Köye bir gün sonra taşınacak olan Ruslar dışında tümü de oradaydı. Lydall bir yandan oyununu oynarken göz ucuyla tümü de orada mı diye saydı. Rakipleri. Son zamanlarda hiç de formda olmayan Jorgensen dışında tümü de o mevsim Lydall'dan daha iyi dereceler yapmışlardı. Hepsi bu kadar mıydı?

Sonra Ochengwe'yi gördü. Siyah yüzü hiçbir anlam taşımayan bir maske gibiydi ama gözleri fıldır fıldır oyunuyordu. Lydall, Ochengwe'ye karşı içinden bir acıma duyardı. Ailesinin öldürülmesi tümü gazetelere geçmişti. Bu olaydan sonra Ochengwe felçli gibi yitik ve bitkindi. Ama o anda Lydall'ın gözlemi tam profesyonelceydi. Ochengwe çoktan yenik durumdaydı. Buraya da salt kendini göstermek için ya da ortam değiştirmek istediğinden gelmiş olmalıydı. Ya da İdi Amin gitmesini istemiş, o da karşı çıkamamıştı. Lydall içinde hem bir rahatlama duydu, hem de bu hesaplara girdiği için kendinden nefret etti.

Ama öbürleri de aynı hesaplar içindeydiler. Belliydi. Gutierrez kayıtsız görünmeye çalışıyordu, belki de gerçekten öyleydi, ama Diderot, Holmrath ve karşı yanda duran Irvine, özellikle Irvine, Ochengwe'de

belli olan yenikliğin farkına varmışlardı. Lydall onların da Ochengwe'den çekinmiş olduklarını anladı. Amin'in askerleri Uganda'nın tek altın madalya umudunu bir kurşunla delmişlerdi.

Uzun bir süre birkaç sözcükten başka konuşma olmadı. Lydall oynadığı sırada herkesin gözünü de üzerinde hissetti.

«Diskoya gidiyor musunuz?» dedi Gutierrez konuşmakla üstünlüğünü göstermek için. «Yoksa her gece erkenden yatıyor musunuz? Bazılarınız böyle bir iş için çok yaşlı sayılabilir.»

«Serseri,» diye mırıldandı Lydall onun işitebileceği bir sesle. Sonra başını kaldırıp güldü. «Demek kıvrımlarda seni kollamam gerekiyormuş, ha?»

«Sen hep önüne bak, beni görürsün.»

Irvine, «Benim arkama bak, Pete, arkamda koşan ufaklığı görürsün.» Irvine elleri kalçasında Gutierrez'in yanında dikilirken, ondan en az bir baş boyu daha uzun, kasları daha gelişmişti. Avustralya ikliminin reklamı gibi. Gutierrez kendi gövdesine şöyle bir bakıp omuz silkti.

Lydall, «Başka önerisi olan var mı?» dedi. Ochengwe'ye bakmamaya çalışıyordu.

Diderot, «Hepiniz düşebilirsiniz,» dedi gülerek, «Ya da sakatlanabilirsiniz.» Oradakilerin tümü de Diderot'nun son üç haftada gösterdiği üstün formu biliyorlardı. Belki geç kalmıştı ama çok da geç değildi. «Belki de yemekler işinizi görür.»

Holmrath'ın uyarısı üzerine Lydall yeniden dikkatini oyuna verdi. Bir yandan da düşünüyordu: Belki Ochengwe dışında, oradakilerin hepsi de kesinlikle finale kalırdı ve hiçbirisi de o güne dek Olimpiyat madalyası kazanmamıştı. İlk üç sıra için açtılar. Kimi çok genç ve yenilmez olduğundan, kimi

hâlâ bir şeyler kanıtlamak zorunda olduğundan,... Kendisiyse, ona bir zamanlar umut bağlayanlara birşeyler vermek için son fırsatı olduğu için. Çok uzun zaman umut veren adam. Kim demişti bunu onun için? Herhalde Joan.

Bu konuyu aklından uzaklaştırmaya çalışarak,. «Rusları da unutmayın,» dedi.

«Hey,» dedi Irvine. «Duyduğuma göre Federenko tavşan taktiğiyle (1) koşacakmış. Doğru mu?»

«Tavşan. Tavşan da ne oluyor?» Gutierrez meraklanmıştı.

Lydall, «Bunu sen mi çıkardın, Ken, yoksa gerçekten duydun mu?» diye sordu.

«Pekâlâ, kendim çıkardım. Ama birkaç uyduruk, yarışa katıldı yalnızca, üstelik gazetelerde de adı geçmiyor hiç. Ya kazanmak için koşar, ya da öbür herif, Tretsov için tavşan koşacak.»

Diderot, «Bak bu ilginç,» dedi. «Elemelerde ona dikkat edelim.»

Lydall, «Hiç farketmez,» dedi. «Eğer finalde roket gibi fırlarsa, biz de arkasından gitmek zorunda kalırız... sen, bile, Ken. Başka çaremiz de yok. Ö-nümüze ne atarlarsa yemek durumundayız.»

Bunun üzerine Rusları tartışmaya başladılar. Lydall oynadığı oyunda yenilmişti zaten. Afrikalıya bir daha baktıktan sonra Federenko'yı düşünmeye başladı. İster tavşan olsun, ister gerçek zorunda olduğu başka bir yarışçı, o da yarışın ortasında ya-

(1) Aynı takımdan iki yarışçı koşarken birinin yarışı kazanması için öbürünün diğer yarışçıları yorma taktiği.

•nından cıva gibi geçip gidenlerden biriydi, düşlerinde.

*
**

Telefon altı kez çaldı ve sustu. Telefon kulübesinin camları gerilimle buğulanmıştı. Dışarda bekleyen bir kadın, telefonu bile kullanmayan biri tarafından bekletildiği için sinirleniyordu. Elindeki bozuk parayla cama tıklatmak üzereydi. Telefon rehberine bak, tamam, rehber bak.

Sayfaları karıştırmaya başladı, doğru dürüst bakmadan.

Sonra birden yeniden çalmaya başladı. Dışardaki kadın önce şaşırdı sonra sinirlendi. Dört, beş, altı... sanki başka bir yerde çalışıyor gibiydi. Altı. Tamam artık bakabilirsin.

«Burgayne.» Soru değildi.

«Evet.»

«Güvende misin?»

«Şimdilik birazdan gitmem gerek.» Dışardaki kadının yanına biri daha gelmişti, spor gömlekli bir adam. Kadın, Rusça bilmediği belli olan adama elini kolunu sallayarak yakınmaya başladı.

«Tamam. Satış temsilcisiyle ilk bağlantın, açılış günü resepsiyonda olacak. Açılış günü. Tamam.» Telefon kapandı.

Dinle, dinle. Kapanma sesini izleyen başka çıt yok, telefon sağlamış.

İlişki kurulmuştu. Satış temsilcisi de ayrıntılarını anlatırdı.

Kulübeden çıkarken sırada bekleyen kadın ona nefretle baktı.

Kazantsev donatım fabrikasının baş güvenlik görevlisine bakıp yüzünü inceledi. «Envanterin tamam olduğundan eminsin, değil mi? Fabrikadan tek bir şey bile eksik değil?»

«Gördüğünüz gibi, yoldaş teğmen, her bir el bombasının, her bir şarjörün ve mermi kutusunun hesabını verebiliyoruz.» Kazantsev adamın yüzünü uzun bir süre inceledi, sonra önünde fabrika üretiminin son durumunu gösteren daktilo edilmiş sayfalara baktı.

«Biliyorum,» dedi. Adamın gözünden bir şey kaçmamış olduğundan ve yalan söylemediğinden emindi «Her şey tamam. FAE aygıtlarının da her biri yerli yerinde. Kendim baktım.»

«Bunlardan biri bile bütün bu işe girişmeye değer aslında,» dedi güvenlik görevlisi.

«Ve bir KGB görevlisini öldürmeye. Ama hepsi turnam.»

Kazantsev hüsrana içindeydi, zamanının boşa gittiğini hissediyordu. Bir türlü bu gizemin özüne veremiyordu kendini; belki de yaklaşan oyunlar gibi önemsiz bir nedenden. Hem bileti vardı, hem de boş zamanı. Oysa pislik içinde Donetsk'te bir odada oturmuş, bir türlü çözülmeyen bir sorunla karşı karşıya kalmıştı. Bir adam öldürülmüş, kafası ezilip cesedi saklanmış, ama kayıp olan tek şey yoktu.

«Acaba olaya yanlış ucundan mı bakıyoruz?» diye sordu. «KGB görevlisinin öldürülmesi için bir neden, acaba başka bir olayın başlangıcı mı? Burası başka bir fabrika olsaydı, o zaman öldürülme nedenini küçük çapta bir hırsızlığa tanık olmasına ya da bir sahtekârlığı farketmiş olmasına bağlardık.

Buna benzer şeyler oldu. Burada da olabilir mi?»

«Olabilir. Çok doğrucu bir adamdı.»

«Anlıyorum.»

Telefon çaldı, güvenlik görevlisi açıp dinledi, sonra Kazantsev'e uzattı. «Oksijen deposuna gönderdiğiniz adamım arıyor.»

«Evet?»

«Dikkate değer bir şey yok, efendim. Saat dört buçukta silindirleri teslim eden sürücü, iki adamın boşaltma işini yaptığını, beyaz önlük giymiş birinin de başlarında bulunduğunu söylüyor.

Resmini gösterince adamımızı hemen tanıdı, bu resimde daha iyi çıkmış dedi. «Sözkonusu fotoğraf cesedin başı morgda temizlendikten sonra flaşla çekilmişti.

«Pis herif.»

«İki adamın boş elarabasını geri götürdüklerini de anımsıyor, sonra kamyonuyla depoya dönmüş.»

«Pekâlâ. Raporunu daktiloyla yaz, ver.»

Kazantsev telefonu kapadı.

«Hiçbir şey yok mu?»

«Hiçbir şey. Gayet sıradan bir teslim işi. O zaman adam saat beşten sonra öldürüldü demek.» Kazantsev oturduğu koltukta yaslanıp sallanmaya başladı. «Cesedin hali haraptı, öyle mi?»

«Memur Druzhin mi?» Kazantsev başını salladı.

«Evet. Temizleninceye dek tanıtlamakta bile güçlük çektim. Başının bir yanı, yüzü olduğu gibi... çok feciydi.»

«Patoloji raporuna göre, oldukça yüksek bir yerden başına bir şey düşmüş, örneğin çok yüksek bir raftan ya da ağır bir cisim büyük bir güçle vurulmuş.» Kazantsev masanın üzerindeki sayfaları karıştırdı. «Evet, büyük olasılıkla silindir biçiminde

bir şey, fakat anlaşıldığına göre çapı oldukça büyük.» Kazantsev birden XXII. Olimpiyat oyunlarına ilgisini yitirmişti.

«Sana bu koşullarda ölmüş bir adamın resmini gösterseydim, sen de onu en son oksijen silindirlerini boşaltırken görmüş olsaydın, onu tanıyabilir miydin?»

«Belki.»

«Belki, iyice baktıktan sonra. Ama sana gösterilecek resmin ölmüş bir adamın resmi olduğunu bilseydin, o zaman hiç zorluk çekmezdin, değil mi?»

«Belki.» Adam şaşırılmıştı.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde çeşitli nedenlerle arada sırada KGB görevlileri öldürüldü. Bir donatım fabrikasında KGB görevlisini öldürme nedeniyse... tüm ülke zaten bir cephanelik gibiydi, üstelik çeşitli amaçlar için patlayıcı, mermi ve silâh gereksinmesi olan bir sürü adam vardı. Uzak Doğu'dan Polonya sınırına dek bir dolu küçük adam çarpık tutkularını doyurmak için oradan oraya dolaşıyordu. Ama bu olay acaba öyle bir şey miydi?

«Ama ancak tanıtlamak zorunda olduğun adamın ölü olduğunu bilseydin. Yok, yok, mantıklı olmadı. Eğer tanısaydın herhalde tanımadığını söylerdin. Böylesi daha masum görünürdü. Lanet olsun!» Kazantsev iri eliyle çenesini ovuşturdu. «Olası ölüm zamanıyla oksijen kamyonunun aynı anda orada olması midemi bulandırıyor. Ve Duruzhin'in başındaki çöküntünün biçimi...» Kazantsev gözlerini tavana dikti, birden canlandığını hissediyordu. Bütün veriler önündeydi artık. Daha önce de böyle durumlarda aynı tepkileri görmüştü kendinde. Bulmacanın parçaları toplanırken büyük bir durgunlukla bekliyordu. Son parçalar önüne getirildiğindeyse beynindeki

buzlar çözölüp neden - sonuç ilişkilerini kurmaya başlıyordu. Özellikle bulmacanın son parçası yerine uymuyorsa... oksijen deposundan gelen rapor gibi.

«Dur bakalım. Neden oksijen kamyonunda ve depodaki silindirler üzerinde bir inceleme yapmıyoruz?»

«Tümünün mü?»

«Evet, tümünün, hem de çabuk. O arada ben de öbür hamalla bir iki şey konuşayım. Neydi adı?»

«Ghekh!»

«Tamam, onu gönderin bana. Belki orada başka kim olduğunu öğrenebiliriz. Beyaz önlüklü birisi... laboratuvardan, teknik personelden mi acaba?» Güvenlik görevlisi afallamıştı. «Unuttum, kusura bakma. Bir de üçüncü kişi var, kamyon sürücüsünün dediğine göre. Kimdi acaba?»

Telefonun zili Kazantsev'i öğlen uykusundan uyandırdı. «Evet.»

«Moskova'dan arıyorlar. Yoldaş Kazantsev.» Otel resepsiyonunda bulunan KGB görevlisiydi.

«Bağlayın o zaman.»

Kazantsev yatağın içinde doğruldu, eliyle saçlarını geriye doğru tarayıp saatine baktı.

«Oleg, sen misin?»

«Evet, efendim.» Karşısındaki ses Puchkov'undu. Kazantsev'in amiri.

«Oleg, hemen Moskova'ya dönmeni istiyoruz.»

«Ama efendim, buradaki işler tam rayına oturdu. Galiba çözüme—»

«Gerek kalmadı. Ne çalındığını biliyoruz: Bir bomba. Bugün Pravda ve Isvestia'ya mektup göndermişler, Avrupa ve ABD'nin önde gelen gazetelerine de ya mektup ya telgraf. Televizyon kurumlarına da. Tümü Münih'ten postalanmış. Azınlık gruplarından biri olduğunu sanıyoruz, Ukraynalı dostlarımız olabilir.»

«Ne olur biraz anlatır mısınız, efendim? Burada hiçbir şey eksik değil.»

«Olması gerek, Oleg. Kendilerine Do pobachen-ya adını veren Ukraynalı bir grup — anlıyor musun? — Olimpiyat Oyunları sırasında Moskova'da 'çok önemli' bir hedefi tehdit ediyorlar. Burada yer yerinden oynadı.»

«Fakat, Albay Puchkov, efendim, burada hiçbir şey eksik değil, ne FAE aygıtı, ne de başka bir şey. Bundan eminim. KGB görevlisinin öldürülmesi için önemli bir neden olmalı, ama daha bunu bulamadım'. Söзettiğiniz grup bombalarını herhangi bir yerden de bulmuş olabilir.»

«Oleg, tartışmayı bırak. Yukardakiler bu iş başladıığında bomba ekibini senin yönetmeni istiyorlar. Yarın sabah ilk trene atla. Bu bir emirdir.»

Kazantsev telefonun kesildiğini duydu. Moskova'ya kızmıştı, çünkü Pravda ve öbür akşam gazetesine gönderilen kaçık mektuplara önem vermiyordu.

Moskova'daki bomba tehdidiyle Donetsk'de bir KGB görevlisinin öldürülmesi arasındaysa son derece somut bir ilişki görüyordu.

8

Olimpiyat Köyünde yaklaşık elli ülkenin günlük gazetelerini satan küçük bir köşe vardı. Gazetelerin köyden çıkarılması ve Sovyet vatandaşlarına satılması kesinlikle yasaktı.

François Diderot'nun zaten böyle bir niyeti yoktu. Bir gün önceki Le Mond'dan kopardığı sayfayı buruşturdu ve ovucunda küçük bir top yaptı. Yeterli bilgi edinemedikleri için haber iç sayfalardan birinde çıkmıştı.

Atletin imzasını taşıyan belgeler gazetemize iletilmiştir... Dumas - Quenelle Firması ile reklâm anlaşması yapıldığına ilişkin kanıtlar vardır... takımdan çıkarılma olasılığı... resmi soruşturma yapılması..

Okuduklarının nelere yol açabileceğini düşündükçe Diderot, altüst oldu, bazı zamanlar idmana başlarken hissettiği gibi gücünün ve soluğunun keşildiğini hissetti. Öylesine ürkmüştü ki, yanına gelmekte olan Fransız takımı yöneticilerinden birini karabasan gibi gördü. Kendi kendine, «Geriye dönüş, geriye dönüş,» diye yineleyip durdu. Bunun sözleşme imzaladığı zaman öncesine mi, yoksa *Fransız* takımından çıkarılıp yarışlara katılmadan ülkesine dönüş anlamına mı, geldiğinden emin değildi.

«Diderot, seni görmek istiyorlar, -hemen.» Diderot Takımın gözbebeği, sevimli François değil. Yalnızca Diderot. «Hemen gitmen gerek, Fransız Komitesine ayrılan odalar.» Yönetici, artık iyice yağlanmaya yüz tutmuş eski bir gülle atlasıydı. Söyleceklerini söyledikten sonra hemen oradan uzaklaştı.

Fransız Ulusal Olimpiyat ve Spor Komitesinin her şeyi altüst edebilecek yetkisi vardı. Takımdan çıkarılması durumunda o lanet olası sözleşme bile Dumas - Ouenelle tarafından feshedilebilirdi.

Elinde top yaptığı gazete sayfasını köşede duran üç ayaklı kâğıt sepetine attı ve elinden geldiğince dik ve kaygısız görünmeye çalışarak yürüdü.

Çöp sepetine düşen gazete sayfasında 'rejim düşmanı bir grup'ca yapılan bomba tehdidi ve Tanzanyalı birliklerin helikopterler eşliğinde Uganda sınırına saldırdığı söylentileri de çıkan haberler arasındaydı.

*
**

XXII. Olimpiyatların ana basın merkezi Novosti Basın Ajansı binasında kurulmuştu. Altı katlı bu yapıda gerekli tüm basın hizmetleri karşılanabiliyordu: Beş yüz kişilik bir toplantı salonu, üç bin tane basın bölmesi ve teksir makfnası, danışma servisleri, postane, banka servisi, telefonlar, teleksler, restoran ve kafeteryalar, günlük yarışma sonuçlarıyla katılanların listesini veren bir bilgisayar.

Ana toplantı salonundaki kulaklıklardan aynı anda beş dilde yapılan çevirileri dinlemek olasıydı. Basın iletişim görevlisi salonu dolduran yüzlere baktı. Pravda ve isvestia'ya gönderilen mektuplar hakkında sorulan soruları yanıtlamak ve gazetecilerin meraklarını yatıştırmak görevi ona verilmişti. Adı geçen gazeteler bu mektupları yayınlamadan doğrudan KGB'nin anti - terörist kesimine iletmışlerdi fakat aynı mektuplar Avrupa ve Amerika'nın önde gelen gazeteleriyle televizyon kurumlarına da gönderilmişti.

Gazetecilerin hiçbirisi mektubun tam metnini bilmiyordu. Bir akşam önce basın merkezinin telefon hatlarında büyük bir arıza olmuş, teknisyenler giderilmesi için hâlâ çalışıyorlardı. Salonda bulunan gazetecilerden pek azı kendi merkezlerinden bilgi alabilmişti.

Allardyce oturduğu yerde basın iletişim görevlisini izlerken çoğu meslekdaşından farklı olarak, dönmekte olan diplomatik ve hükümetler düzeyindeki dolapların farkındaydı. Basın görevlisi birazdan uyuşturucu konuşmasına başlayacaktı. Yine meslekdaşlarına oranla KGB'yi daha iyi tanıdığı — ve o anda için için korktuğu — için Do pobachenya olayından pek etkilenmemişti. Gazetelerde haber konusu olmak için düzenlenmiş bir şey olmalıydı.

Bağlantılar kesilmeden önce gazetesinin dış haberler sorumlusuyla yarım dakika kadar konuşabilmişti. Sonra birden tüm telefonlar kesildi. Çevredeki telefon kulübelerinde bile. Çoğu basın üyesi bu arızanın kasıtlı olmasından kuşkulanıyordu.

Basın görevlisi ayağa kalkınca, sıcak ve havasız toplantı odasında tüm sesler kesildi.

«Dünya basınının değerli üyeleri...» Allardyce yan gözle Karen Gunston'a baktı. Yapılacak açıklamadan bir şey öğrenemeyeceklerini biliyordu. Görevli devam etti. «Neler olduğunu öğrenmek ve sorularınıza yanıt almak en doğal hakkınızdır. Elimde hazırlanmış bir açıklama var.» Salonun arkalarından hoşnutsuz homurtular duyuldu. «Ne sizler için, ne de önümüzdeki iki hafta boyunca Moskova'da bulunacak yurttaşlarınız için herhangi bir tehlike söz konusu değildir. Gazetelerinize gönderilen mesajlar tüm amacı Sovyetler Birliği hükümetini konukları ö-

nünde zor duruma düşürmek olan kaçık fakat zararsız bir grubun işidir.

Allardyce, Karen'in kolundan tuttu. «Hadi gel,, burada hiçbir şey öğrenemezsin.» Karen önce şaşkın şaşkın baktı, sonra yerinden kalktı. Birlikte sıraların arasından geçip çıktılar.

«Yarın XXII. Olimpiyatların açılış töreni planlandığı gibi uygulanacaktır. Birkaç tane sapığın boş tehditlerinden korkmak için hiçbir neden—»

Arkalarından kapı kapanırken basın görevlisinin' sözleri de işitilmez oldu. Karen birden arsız bir çocuk gibi Allardyce'in koluna asıldı.

«Bana bir dondurma alsana, David Amca?»

«Tabii, canım.» Allardyce gülümsedi, sonra da hafif bir sesle, «Söyledikleri olacak, biliyor musun?» dedi.

«Ne? Havaya mı uçacağız yani?»

«En azından birer kanat takacağız.»

«Ciddi olarak, böyle bir şey olabilir mi? Sen dış haberlerdesin, bilirsin.»

Birlikte bir pastaneye girdiler. Allardyce oldukça iyi Rusçasıyla iki dondurma ısmarlarken Karen de onu inceliyordu.

«Di pobachenya?» dedi Allardyce dalgın dalgın. «Bugüne dek bu adı hiç duymadım... ama tabii bu bir şey demek değil. Ukrayna dilinde olduğunu biliyorum. 'Elveda' anlamına geliyor.»

«Sapık bir şaka mı?» Karen dondurmasını yalarken Allardyce'in gözlerini üzerinde hissetti. Dondurma yalayışını izliyordu.

«Bilmiyorum. Savaş sonrası, hatta öncesinden bu yana KGB'nin başı Ukraynalı milliyetçilerle derttedir. Ukraynalılar merkezi hükümetten hiç hoşlanmıyorlar. Rusları da sevmezler.»

Karen, Allardyce'in biraz daha açıklama yapmasını bekledi, fakat adam ısrarla onun ağzını inceliyordu. Sonunda Karen bu bakışlardan huzursuz oldu. Dondurmanın geri kalanını elinden geldiğince çabuk bitirip ağzını sildi. «Benim çalışmam gerek. Görüşürüz.»

Oyunların radyo ve televizyon yayını için merkez olarak kullanılan Ostankino'ya gitmek üzere Karen bir taksi ararken, Allardyce de arkasından bakıp hayıflanıyordu. Bu kızı baştan çıkarabilmek için biraz daha ciddi olarak uğraşabilmeyi isterdi.

Fakat böyle oyunlar oynayacak bir ortamda değildi. Onu bekleyen oyun silah patırıtlarının ve insanların birbirini öldürdüğü bambaşka bir oyundu.

Allardyce kendisini hiçbir işe yaramayan bir ahmak gibi hissetti. Bir işe yaramama duygusu tüm gün boyunca ve gece bile süreceye benziyordu. Belki de otuz iki saat sonra Burgoyne'la ilişki kurunca ya dek sürebilirdi.

**

«Ne yapmışlar...?»

Leonov öfke içindeydi. Anna yatağın içinde şöyle bir kıpırdandı, bir yana oturmuş telefonda konuşan adamın geniş omuzlarına baktı. Leonov'un öfkeli sesine aldırmayarak güldü. Korkunç derecede kılıydı Gennadi Leonov. Parmak uçlarını çıplak sırtında gezdirdi. Leonov'un derisi ürpermişti; sonra bir eliyle işaret ederek Anna'ya durmasını belirtti.

«Sen bekle orada, şimdi geliyorum. Hayır, sakın ha, bir şey yapmayın! Bu işe zaten gereğinden çok karışan oldu.»

Telefonu yerine bıraktıktan sonra Leonov bir

süre kımıldamadı, sonra dönüp Anna'ya baktı. Anna bu bakışın bedeninde odaklandığını farketmişti. Küçük bir çocuk gibi... doymak bilmez bir bakış.

«Bırak şimdi tablo seyretmeyi. Anladığım kadarıyla gidiyorsun, değil mi?»

Leonov güldü. «Evet, gidiyorum.» Öfkesi yeniden kabarmış, Anna'nın odadaki varlığını alıp götürmüştü. «Çocukları merak etme. Uyanmazlar.»

«Onları merak ettiğim yok, artık benim buraya gelip gitmeme alıştılar. Seni düşünüyorum. Böyle öfkelendirecek ne oldu?»

Leonov kısa bir an duraksadı. «iki gün önce CIA'nin harekât ajanını kanıtlamıştık.» Anna'nın yüzü tüm dikkat kesildi. «Bu bilgi hemen gerekli bölümlere dağıtıldı, ilişkisinde de 'El Sürmeyin' diye bildirmiştik. Geri zekâlarının biri adamı tutuklatmış, sonra da istenmeyen kişi olarak ülkeden kovulması için başvuruda bulunmuş. İstenmeyen kişi? Bense herifi öylesine istiyordum ki, burnumda tütüyordu!»

«Peki, neden kovmuşlar?»

«Reklâm etmek için. Eski numarada: Bak, şu yaramaz Amerikalıların yaptığına, masum XXII. Olimpiyatların ardına gizlenip nelerle uğraşıyorlar... İlet oluyorum. İkili ajanın peşindeyiz. Bu adam onun bağlantı yapacağı kişi olabilirdi, ama parlak çocuklardan biri her şeyin içine yaptı!»

Leonov kalkıp hemen giyindi. Anna'nın gözleri üzerinden ayrılmıyordu. Hazırlandıktan sonra, «Bak, bu iş ne kadar sürer bilmiyorum. Belki dönmem gecikebilir—»

«Unutma, Gennadi. Özür kabul etmem. Bu öğleden sonra açılış günü töreninde seni görmek istiyorum, kaytarmaya kalkmayasın. Unutma bu on beş gününü yalnız bana ayıracaktın.»

Leonov yatağın üzerine eğilip onu öptü. Birdenbire eli Anna'nın göğüslerine gidince eli yanmış gibi çekti hemen. Anna da ona sanki uzun bir ayrılık sonrası ya da oncesiymiş gibi ateşli ateşli karşılık verdi.

«Kimsenin kuyruğuna basma, tamam mı?»

«Tepmek daha çok yakışır bana.» Leonov son bir gülücük atıp odadan çıktı. Kapının kapandığını duyduktan sonra Anna bir başına kalmıştı.

Yeniden uyuyabilmesi için epey zaman.gerekti.

*
• •

19 Temmuz Cumartesi, Oyunların Açılış günü, sabah saat dokuzda Leonov, KGB Gene! Başkan Yardımcısının başyardımcılarından birinin karşısındaydı. Dzerzhinsky Sokağındaki KGB Merkez Binasının altıncı katında bulunan bu geniş odaya çıkabilmek için Leonov kendisinden yüksek rütbeli subaylarla beş saat tartışmak zorunda kalmıştı. Ama bütün bunlar ne öfkesini yatıştırmış, ne de biraz olsun temkinli bir yaklaşım yapmasını sağlamıştı.

«Yoldaş başyardımcı,» diye başladı alaycı bir sesle. «Gazetelerde reklâm savaşları beni ilgilendirmiyor. Benim işim vatan hainleriyle. Şu anda da birinin peşindeyim. Sizin ve başkan yardımcısının daha geçen hafta çok kaygılanıp, bakanlıktaki sızıntıyı hemen kapatmak gerektiğini söylediğiniz olay.»

«Daha kapatmadın, Leonov.»

«Savunma Bakanlığındaki soruşturmalarımı sürdürüyorum. Ama sizin bölümünüzde propaganda zaferleri peşinde koşanlar pek yardımcı olmuyorlar.» Leonov büyük makam masasının önünde duruyordu. Oturmasına izin verilmemişti. Başyardımcı onu içe-

ri kabul ettiğine bile pişman gibiydi. Leonov'un öfkesi daha da kabardı.

«Burfield denen adam Amerikan Büyükelçiliğine götürüldü. Oradan da alınıp New York'a giden bir uçağa bindirilecek.»

«Yazık, Olimpiyatları bile izleyemeyecek! Her şey berbat oldu, efendim, onunla mutlaka konuşmam gerekiyordu!»

«Bu artık olanaksız. Sen de soruşturmanın başına dönsen iyi edersin. Hem zaten artık bize zararı dokunamaz.»

«Birisi gelip aramızdaki haini kaçıracaktır. Burfield değilse tanımadığımız başka biri olur. Şimdi yine karanlığa döndük.»

«Görüşmemiz bitmiştir, Leonov. Görevinin başına dön.»

Leonov ellerini havaya kaldırıp bacaklarına çarptı. Karşısında onu izleyen siyah küçük gözler daha da kısıldı. Mesleki intiharın tam eşiğindeydi Leonov. Başını salladı. «Bana zamanınızı ayırdığınız için çok teşekkür ederim,» dedi ve odadan ayrıldı.

Dışarda güneş iyice yükselmiş, sıcak başlamıştı. Cadde Amerikalılar, İngilizler ve diğer Avrupalılarla tıklım tıklım doluydu. Leonov bu insan denizine bakarken, içlerinden herhangi biri bekledikleri satış temsilcisi olabilir, diye düşündü. Sonra omuz silkip bakanlığın yolunu tuttu. Öğleye dek burada biraz kalacak olursa hem bir ipucu bulabilir, hem de Anna'yı yemeğe daha erken çıkarabilirdi. Yemekten sonraysa —iç çekti— salt Anna'nın hatırı için açılış törenine gideceklerdi.

«O zaman saat bire dek kimseyi içeri sokamazsınız!» Oleg Kazantsev KGB Merkez Binasının çatı katındaki küçük odasında telefona haykırıyordu. Pencereleri ardına kadar açmış olmasına karşın odanın içi dayanılmayacak denli sıcaktı. «Dünya basını bundan ne anlam çıkarırsa çıkarsın, umurumda değil. Onları da içeri sokmayın!»

Telefonun öbür ucundan Novikov'un sesi küçük çığlıklar halinde geliyordu. Sovyet Olimpiyat Organizasyon Komitesi Başkanı olarak her türlü hoşnutsuzluğun hesabı ondan sorulmaktaydı. Tam açılış günü sabahı ana stadyumun KGB'ciler tarafından ele geçirilmesi kuşkusuz hiç hoşuna gitmemişti.

«Yoldaş Novikov, neden gidip Olimpiyat meşalesini taşıyan son koşucuyu izlemiyorsunuz? O şanslı genç kente girmek üzeredir şimdi.» Karşıdaki ses kesildi, sonra yine bıdı - bıdı - bıdı ve görev yaparcasına bir isyan. «Bakın, yine söylüyorum. Yoldaş Novikov, bu iş artık Devlet Güvenlik Komitesini ilgilendiriyor. Yok, tamam, onun için tasalanmayın. Havada çekim yapan kameraların tümü Sovyet. Adamlarımın stadyumda bomba ararken görüntüleri çıkmayacak.» Yine bıdı - bıdı - bıdı, sonra kabullenme. «Saat birde. O zaman herkesi içeri alabilirsiniz.»

Kazantsev telefonu yerine koydu. Zavallı adam, korkudan kaskatı kalmış, diye düşündü, ama hâlâ gerçek bir bombanın ne yapabileceğini düşünemiyor. Kazantsev alnındaki teri sildi ve odanın bu denli sıcak olmasına lanet etti.

Açılış gününde Lenin Stadyumu — ne hedef. Çoğunluğu yabancı olan yüz bin kişi.

Do pobachenya. Tüyler ürperten veda. Daha çok ...tiir git demeye geliyor, diye düşündü Kazantsev. Şu Ukraynalılar. Kendi yurttaşları — ne büyük bir ahmaklık ediyorlar, scit adlarını duyurmak için yapsalar bile kimse böyle bir şeyi hoş görmez ki. Stadyum içine kimsenin bir şey sokabilmiş olması olanaksızdı aslında; ama Kazantsev yine de emin olmak zorundaydı. Kıpırdayan herkesi, kıpırdamayan her şeyi kontrol etmek, kuralların ilkiydi. Ekibindeki adamlar otuz altı saatten beri bu işi yapıyorlardı zaten. İyice emin olabilmeleri içinde saat bire dek zaman gerekiydi.

Kazantsev onlara bu zamanı sağlamıştı. Eğer bir şey bulacak olurlarsa da, Tanrı yardımcıları ol-sundu. Elveda.

*
**

Helikopterden yapılan havadan çekim. Sovyet televizyonunun bir sunusu. Sessiz görüntülerin üzerine yüz ülkede yüzlerce milyon izleyiciye en azından elif dilde seslendirme yapılıyor.

Kamera yakın çekime girdi. Kırmızı üst, beyaz şortla bir atlet koşuyor, bir eli havada, meşalenin siyah dumanı geride kalmış. En geniş caddelerden koşuyor, bilet edinmeyen Moskovalılar görebilsin diye.

Kirov Sokağının ötesinde terkedilmiş bir deponun küçük odasında Shubin bu görüntüyü nefretle izliyordu. FAE aygıtlarını gereken zamana dek saklamak için yalnız Zenaida'yla ikisi kamp yerinden kalkıp buraya gelmişlerdi. Shubin nasıl bir paniğe neden olduğunu düşündükçe keyifleniyordu.

Şimdi Zenaida da dışardaydı, Kiev'den ayrılma-

dan önce daktiloyle yazdıkları mektupları postalamaya gitmişti. Mektuplarda KGB ile alay ediliyor, Politbüronun dikkati çekiliyordu; bir tane Andropov'a, bir tane birinci sekretere, bir tane de Novikov'a gönderilmişti. Zenaida bunları KGB Merkezine en yakın posta kutularından birine atacaktı. İyice alay etmek için. Artık Münih'teki kollarının Avrupa gazetelerine duyurmasına gerek yoktu; buradaki kameralar Shubin'e yetiyordu. Basın merkezine ve Ostan-kino'ya bir iki mesaj daha, sonra da zamanı gelince... ama daha erkendi.

Shubin arkasına yaslanıp portatif televizyonu izlemeye devam etti. Koşucunun elindeki meşale Moskova'ya Kiev, Ukrayna'dan geliyordu. Doğrusu çok da uygun bir simgeydi.

Anna gözlerinin önündeki görüntü karşısında büyülenmiş gibiydi fakat Leonov o denli etkilenmemişti. Tribündeki yerleri oldukça iyiydi ve bakanlığın önemli memurlarından biri olarak, daha kötü olması da düşünülemezdi zaten. Biletleri Anna sağlamıştı, Leonov'un fazla istekli olmadığını bildiği için.

Leonov, «Hoşuna gidiyor mu?» dedi gülerek.

«Ne görkemli, değil mi?»

«Çocuksun sen, büyük bir çocuk.»

«Sen de yaşlı bir kadın.» Anna dilini çıkardı. Leonov arkasına yaslanıp bir kahkaha attı.

«Peki, senin hatırın için ben de hoşlanayım.»

«Aman sağolun, efendim.»

«O zaman gidip şu Georgia şarabından bir iki yudum alayım, belki bayram çocuğu havana daha kolay girerim.»

«Cok kabasin.»

Leonov sırta sırta ayağa kalktı ve saatine

baktı. «Takımların içeri girmesine daha on dakika var.» Sıraların arasından geçip çıkış yerine doğru yürüdü. Anna arkasından bakarken, gözü birine takıldı. Tanıdık biri. Elleri kalçasında, nereye baktığı belli olmadan kalabalığı tarıyordu. Bir cam duvarla ayrılmış olan basın locası Anna'nın oturduğu yerin on iki sıra gerisindeydi. Eğer o yana bakıyor olsaydı, adam da onu görebilirdi.

David Allardyce. Anna ürperdiğini hissetti.

«Hayır, patron, her şey yolunda, korkacak bir şey yok.»

Kazantsev burnunu ovuşturdu.

«Eminsin, değil mi... gerçekten eminsin?»

«Bu serseriler ne yapacaklar bilmiyorum, ama, bugün burada bomba falan yok.»

Kazantsev saatine baktı. «Saat birden sonra da getirmiş olamazlar?»

«Kesinlikle.»

«Bir şeyler içmem gerek, söyle soğuk bir şey. Sonra da gidip karım ve çocuklarımla oturmak istiyorum.» Kazantsev bir iki adım yürüdükten sonra dönüp baktı. «Eğer hedefleri burası değilse, ne istiyor acaba bu herifler?»

*
**

İşaret verildi. Düdük sesini duyan bir çok izleyicinin başı o yöne döndü. Stadyuma açılan *ana* tünelin başında eski ve modern Olimpiyatların kuru-

cusu olan Yunanistan takımı duruyordu. Karen'in yanındaki spiker, sesine biraz daha heyecan katarak anlatımını sürdürdü. Alfabetik sıraya göre Afganistan, sonra Arnavutluk belirdi tünelin ağzında. Tüm sporcular giysilerini son kez gözden geçirip dikkat kesildiler.

«Yer kamerası şu koşucuyu bir kez daha alsın,» dedi Karen.

*
**

Saçlarında çiçekler, kırmızı beyazlı köylü giysileriyle beş bin çocuk kahverengi pistin üzerinde, yüz yirmi beş ülkenin sporcusuna dansederek hoşgeldin dediler. Stadyumu kaplayan uğultu yanında çocuklara eşlik eden dev orkestra güçlkle duyulabiliyordu.

Dans bittikten sonra çocuklar pistin çevresinde bir zincir-halka yaparak takımları sardılar. Bir Sovyet atleti tüm sporcular adına Olimpiyat andını içmek için birkaç adım öne çıktı. Sonra peşindeki fotoğrafçılarla birlikte Olimpiyat meşalesinin yanacağı noktaya doğru yürüdü.

**

Sonra koşucu görüldü. Sağır edici gürültü karşısında şaşırmişti. Pistin üstünde bir tur attı. Her yandan üzerine dökülen gürültü altında ezilir gibi koşarken, burnunun dibinde böcekler gibi sesler çs-karan kameralar ve tören sıralarından çıkıp piste yaklaşan binlerce sporcunun kimi ağlayan kimi gülen yüzleri, gözlerinin önünden kayar gibi geçti.

Basamaklara vardı —öyle çoktu ki— alttan ba-

kınca sanki düz bir halı yukardan aşağı indirilmiş gibiydi. Birer birer çıkmaya başladı. Tüm dikkatini adımını atacağı bir sonraki basamağa veriyordu. Tökezlenmemeliydi, yoksa tüm etki bozulurdu. Herkesin gözü onda odaklanmıştı.

Yukarı çıkınca yüzünü tribünlere döndü, gevşemeye çalışıp derin bir soluk aldı, kolunu gerip meşaleyi dik tuttu. Herkes sanki çok önemli bir konuşma bekliyormuş gibi, stadyumda çıt çıkmıyordu. Kulağına tıslayarak çıkan gazın sesi geldi. On beş gün boyunca bu tıslama susmayacaktı. Koşucu çenerek meşaleyi yaklaştırdı, çocukluğundan beri ateşten korkardı. Gaz alev alırken hafif bir vuumıph sesi çıktı, aynı anda kalabalıktan coşkun bir sevinç kükremesi yükseldi.

Moskova Olimpiyatlarında da önceki Olimpiyatlarda olduğu gibi, her ülkenin atletizm takımına özel bir idman alanı ayrılmıştı. Lenin Luzhniki sitesini oluşturan ve kentin çeşitli yerlerine yayılan irili ufaklı yüzlerce stadyum bu amaçla kullanılıyordu. Ama yine de sporcular kendilerine ayrılanlardan çok canlarının istediği pistlerde çalışmayı yeğliyorlardı. Bazı atletler izleyicilerin, fotoğrafçıların ve rakip takım çalıştırıcılarının en yoğun olduğu alanları seçerdi. Bazı alanlar diğerlerine oranla daha az rüzgâr alırdı. Bazı atletler de aynı dalda yarışacakları rakipleriyle psikolojik savaşa girmek için onların çalıştığı pistleri kollarlardı.

Sovyet Ordusu Stadyumu resmen İngiliz takımına ayrılmış olmasına karşın, çoğu orta - mesafe koşucusu çalışmak için buraya geliyordu.

Kapalı tribünün uzun gölgesi boyunca koşan Lydall yeniden güneş altına çıkınca gözleri kamaştı. Irvine onu izliyordu. Gutierrez de. Ruslar çalışmalarını daha gizli tutuyorlar, idmanlarını Hipodrom'da sürdürüyorlardı. Ama diğer Rus sporcuların ve antrenörlerin, kendi atletlerine bilgi toplamak için burada çalışanları izleyeceğinden Lydall'ın kuşkusu yoktu.

Lydall daha ilk günlerden diğer atletlerce bir ölçüt olarak görüldüğünü farketmişti. Sanki daha yaşlı bir kuşaktanmış gibi diğerlerine babalık ediyor, yol gösteriyordu. Düşündükçe içi burkulduğu başka bir şey daha farketmişti: Sınır çizgisi olarak kabul edildiğini. Onun önünde olanlar madalya alır, gerisinde kalanlar olamaz. Finale kalmak istiyorsan en azından Lydall kadar olacaksın. Her idmanda yanında bulunan fakat resmi antrenörü olmayan çalıştırıcısı Lydall'a kızıyordu. Belki de oyunlara katılmasını en yüksek nokta olarak görüp daha iyisinden umudu kesmişti.

Bir tur daha koştuktan sonra çalıştırıcısının yanına geldi. «Harry, boşver bunu be.» Harry anlamadı, gözlerini kıstı.

«Irvine burada... Yanki de, kurbağa da burada... ellerinde kronometreleri, Ruslar da var—» Harry bir şeyler sezer gibi olmuştu. «Pekâlâ, sen bir üç bin metre yap, tur derecelerine bir bakalım. Gerçekten de bunu—» Lydall onu daha fazla konuşturmadan başıyla evet dedi. «Pekâlâ, evlat. Hadi bakalım.»

Irvine soyunmuş ısınma turları yapıyordu. Gutierrez ise yine Polonyalı kızla konuşmaya dalmıştı. Holmrath da kendisini izleyenleri aldatan bir tempoyla ısınıyordu. Ruslar ellerinde kronometre, do-

nuk yüzlerle Irvine'i gözlüyorlardı. Ama nedense, hareketlerinden çok kendisiyle ilgileniyorlardı.

Lydall kendini çok iyi hissediyordu, Irvine'in yanından ilk geçişinde Avustralyalı atlet başıyla ona selam verip gülümsedi. Ochengwe gibi pistin üzerinde kaymıyordu. Ugandalı atlet takım yöneticilerinin ve çalıştırıcısının tüm öfkelerine karşın idmanlarını son derece kısa ve düzensiz tutuyordu. Lydall onun durumunu daha fazla düşünmek istemedi.

Gutierrez el salladı, sıkılı bir yumrukla, ama Lydall bunun destekleyen mi, yoksa alay eden bir hareket mi olduğunu çıkaramadı. Gutierrez de zaten hemen yanındaki Irena'ya dönmüştü.

Üç turdan sonra hızını değiştirdi. Gutierrez canı sıkılmış bir seyircinin kayıtsız yüzüyle onu izlerken, bir yandan da her turu kaç saniyede koştuğunu aklından hesaplıyordu. Neydi bu adamı böylesine harekete geçiren? Gutierrez bunu Lydall'in çalıştırıcısıyla tartışmış olmasına ya da çalışmayı yetersiz bulmasına yormuyordu. Nasıl oluyor da bu İngiliz kimseyle yarışmadığı halde, salt istem gücüyle derecesini böyle yükseltebiliyordu?

İsteksiz isteksiz, dikkatini yeniden yanındaki kıza yöneltti. Bu iş sarpa sarıyor, diye geçirdi içinden. Sorumluluk yüklenmeğe zorlanıyordu. Kızın aklı ülkesinden kaçmaktaydı... belki o da kıızı istiyordu, hemen orada ve o anda; ama birlikte Amerika'ya dönmeyi ve ilk on beş yirmi gün sonrasını düşünmesi bile olanaksızdı. Aslında her yanı duvarla çevrili bir yere sıkışmış gibiydi, ama neyse ki, kapının neredede olduğunu hâlâ biliyordu.

Eğer kıızı istemediyse, ne vardı önceki gün odasına gidecek? Ne vardı tam doyuma ulaştığı sırada kızın minnet dolu gözyaşlarını farkedecek? Yatakta

işe başlamadan önce ışıkları söndürmesi gerekirdi. Peggy bir İtalyan sporcuya takıldığı için Gutierrez öylesine girmişti Irena'nın odasına; sonra da idmana gidecekti, ama kız bu olayı beş perdelik bir dram havasına sokmuştu. Nasıl becerdiyse de, Gutierrez'e kişiliğinin hiç de övünç duymayacağı bir yanını göstermişti. Hoşuna gitmemişti tabii.

İşte, ne olduysa olmuştu ama şimdi bunun etkisini yok etmek istiyordu. Yan yana pisti saran çite dayandıkları sırada Gutierrez gövdesini kıza değmeyecek bir uzaklıkta tutmaya çalışıyordu. Lydall son bir buçuk tura girdiğinde gücünden bir şey yitirmemiş.

«Elli dokuz!» Bir eli kronometrede, bağırarak Harry'nin sesi geride kaldı. Böyle olacağını biliyordum, dedi içinden. Irvine ısınma turunu bırakmış, elleri kalçasında onu izliyordu. Diderot, Holmrath ve Jorgensen tribüneydiler. Gutierrez de izliyordu. Düzlüğe çıktığı zaman adımlarını büyüttü fakat Crystal Palace'da hissettiği o ağırlık, baskı ve başaramamak korkusunun yarattığı kasılma yoktu artık. Derece saptamasının sonuna dek bu tempoda koşabilirdi, hatta biraz daha bile hızlanarak. Yalnızca bir tur kaldı. Hiç de zor değil...

Yavaşladı, önce belli belirsiz, sonra farkedilir biçimde. Turu tamamlayıp yanına geldiğinde Harry keyifsiz gözlerle kronometreye bakıyordu. Geçerken bir göz kırptı. Ağız hareketleriyle altmış üç saniye olduğunu anlatıyordu fakat birden ne yapması gerektiğini anımsayıp rol kesmeye başladı. Kronometresiyle hoplaya zıplaya Lydall'ın yanında bir süre koştu, çıkışıyormuş gibi. Sonra durdu.

Lydall son turunu bitkin bir adam görünüşüyle bitirdi. Irvine kuşkulu bir yüzle yanından geçerken

Lydall iki büklüm olmuş, dizlerini avuçlamıştı. Harry ise yüzü öfkeden kızarmış, başında eğiliyordu. Irvine geçerken, birazcık alayla sırtını sıvırladı.

Lydall'ın duyabileceği bir sesle, «Gidip bir dizlik takmam gerek,» diye mırıldandı. Lydali soluğunu yavaş yavaş normale getirirken bunu duyup güldü.

Harry, «Nasıl hissediyorsun kendini, evlat?» dedi,

«Çok iyi, Harry. Bayağı iyiyim.» Lydali doğruldu, göz kırptı.

Sonra Gutierrez çarptı gözüne, elleri başının üstünde alaylı alaylı alkışlıyordu. Anlamış gibiydi. Irvine de öyle.

Harry, «Yüzde yirmisi iyice emin, onlar tam anlamıyla inanıyorlar,» dedi. «Hadi şimdi birkaç tur hafif koş da soğumaya çalış. İstedğin kadar da bitkin görünebilirsin.»

*
**

Açılış töreni öncesinde Allardyce zamanının büyük bölümünü Uganda ve Tanzanya takımlarının yetkilileriyle ve güney Afrika'yı en az kendisi kadar iyi tanıyan Reuter ajansının bir muhabiriyle konuşarak geçirmişti. Diğer gazeteciler de ilgilenmişlerdi fakat çoğu siyasal gelişmeleri Allardyce kadar bilmiyordu, bazılarıysa İdi Amin sözü edilince yalnız yüzlerinde nefret belirtip alaylı bir kahkaha atmakla yetiniyorlardı. Kof çıkan terörist tehdidiyle son siyasal çatışma ancak çok ısrarlı muhabirlerin irdelediği ikinci dereceden haberler olmuştu. Çoğunluk ya seksle ilgili dedikodular peşinde koşuyor —eşcinsel sporcular muhabirlerin gözdesiydi— ya da yarışmalarla ilgileniyorlardı.

Allardyce Sovyet Olimpiyat Komitesinin konuk yöneticiler ve dünya basını için Yunost Otelinde verdiği resepsiyona gitmeden önce İdi Amin'in bir telgraf gönderdiğini öğrenmişti. Resepsiyonda Politbüro, Prezidyum ve Parti Sekreterliğinin üyeleri de hazır bulunuyordu. Parti Genel Sekreteri, söylentilere göre açılış töreninde çok yorgun düştüğü için, resepsiyonda bulunamayacaktı.

Amin telgraf göndermişti. Büfe açılmadan Allardyce, Ugandalı yetkilileri konuşturmak için onca uğraşmasına karşın adamlar telgrafın içeriği hakkında en küçük bir şey çıtlatmamışlardı. Salonun bir başka köşesinde birbirlerine yapışık gibi duran Tanzania heyeti de, Ugandalıları görmezlikten gelip sorulan her soruyu kibarca yanıtsız bırakıyorlardı.

Greenberg'in yemek içmekten başka ilgilendiği bir şey yoktu. Karen bile bu iki önemli Afrika ülkesinin çatışmasına kayıtsızdı. Kırk ya da daha fazla altın madalya kazanmayı bekleyen bir ülkenin iki muhabiri için Üçüncü Dünyanın önemi işte bu kadar, diye düşündü Allardyce. Oysa kendisi inatçı bir böcek gibi bu iki gruptan bir şeyler öğrenebilmek için salonun bir ucundan diğerine gidip geliyordu. Aslında haber peşinde mi koşuyordu, yoksa Burgoyne ile kuracağı bağlantıyı biraz olsun aklından çıkarmaya mı uğraşıyordu, emin değildi. Ama en azından, muhabirlik yapmak, Karen Gunston'u tavlama için küçük, baştan çıkarıcı konuşmalar yaratmaktan daha kolaydı.

Sovyet Olimpiyat Komitesinin üst düzeydeki yöneticileri iki Afrika grubu arasında mekik dokuyordu. Uluslararası Olimpiyat Komitesinin iki üyesi de Afrikalı yöneticilerle harıl harıl konuşuyordu. Mr. No-

vikov da onlardan farklı değildi. Çevresine şöyle bir bakınca, Allardyce neler olup bittiğinin farkına varan çok az muhabir bulunduğunu gördü. Uluslararası Olimpiyat Komitesi Başkanı Killanin bile on dakika il-ganda takımı yöneticileriyle konuşuyorsa, hemen sonra Tanzanya heyetinin yanına gidiyordu. Yanında da Novikov ve diğer Ruslar vardı. Her iki grup da konuşmaya isteksiz ve gergin görünmekteydi.

Allardyce Oxford'dan eski bir dostunu görüp yanına gitti. Guiuloio Malagressi, Uluslararası Olimpiyat Komitesinin İtalyan üyesiydi.

«Giuolio, neler oluyor?»

«David..!» Malagressi elindeki şampanya kadehini devirmemeye dikkat ederek Allardyce'e sarıldı. Saçları ağarmış, biraz göbeği çıkmış fakat gözlerindeki sıcaklık gitmemişti. «İş peşindesin galiba?» Başıyla Uganda grubunu gösterdi. Novikov elini kolunu sallaya sallaya Ugandalılara bir şeyler anlatıyordu. «Ben de doğrusu bravo şu komiteye diyordum, hiç kimsenin kuşkusunu çekmeden çalışıyorlar diye, ama sen tabii sünger gibi içen şu spor yazarlarından değilsin, dış muhabirsin.»

«Ee... ne oldu? Telgraf takımı geri çekmek içindi, değil mi?»

«Sanırım.» Malagressi o yöne baktığı zaman Afrikalı diplomatlar yanlarında Killanin, Protokol Başkanı, Novikov ve Genel Sekreterlik Müdürüyle birlikte kapıya doğru yürümeye başlamışlardı. Aralarında Uganda büyükelçisi de vardı.

«David, konuşuruz. Bir sonuca varır varmaz, tamam mı?»

«Şimdi konuşalım, Giulio. Lütfen.» Malagresi isteksizce başını salladı. «Amin Uganda takımını geri çağırıyor, değil mi?» Malagressi başıyla doğruladı.

«Neden ama? Bu sınır saldırıları gerçekten olmamış, değil mi?»

«Sen benden daha iyi bilirsin, David.»

«Bütün gündür elimden geldiğince araştırdım. Sözümona Tanzanya askerleri hava kuvvetleri desteğiyle Uganda sınırını geçmişler. Tıpkı 1978'de olduğu gibi. Başkanın kısa bir zaman önce ortaya çıkardığı bir darbe girişimine yardım etmek için. Öğrenebildiğim kadarıyla, darbenin bastırıldığı gerçek, ama Tanzanya saldırısı değil. Bu yalnızca İdi Amin'in yarattığı bir şey.»

«Ben de öyle olduğunu sanıyorum. Ne yazık ki, Uganda Devlet Başkanı İdi Amin sporcularını geri çekmeye kararlı görünüyor. Eğer Uluslararası Olimpiyat Komitesi Tanzanya'yı oyunlardan kovmazsa, itiraf edeyim, bu olay beni çaresiz bıraktı. Tabii, Tanzanya'nın oyunlardan çıkarılması söz konusu olmaz. David, izinle şimdi gitmem gerek.»

Malagressi bir grup komite yetkilisinin bulunduğu yere yürüdü. Yirmi dakika sonra Killanin salona dönmüştü. Yüzünden anlaşıldığına göre bütün uğraşısı boşa gitmişti. Uganda büyükelçisi takım yöneticileriyle kısa bir konuşma yaptı, sonra tüm grup isteksiz adımlarla kapıya doğru yürüdüler. Birbirlerine sokulmuşlardı, sanki bundan güvenlik duyuyormuşçasına.

Onlar kapıya doğru yönelirken birkaç muhabir yeni yeni olup bitenle ilgilenmeye başlamıştı. Salonun karşısında Malagressi, Allardyce'e başparmağı aşağıda, sonucu belirten bir işaret yaptı. İşte, birkaç siyah adamın otel resepsiyonundan çıkmasıyla düzinelerce sporcunun dört yıllık çalışması boşa gitmiş oluyordu. Oyunlarsa bu olaydan hemen hiç etkilenmiyordu.

İdi Amin, kimbilir hangi çarpık nedenle, güney sınırları için Tanzanya'yla yine kapışmak istemişti. Belki de kendi topraklarındaki yeni bir kan banyosundan dikkatleri uzaklaştırmak içindi. Nedeni önemli değildi aslında, yapacağını yapmıştı.

«David!» Kulağının dibinde bir kadın sesi. Sesi hemen tanıdı. Gizli bir heyecanı, hatta korkuyu bastırmak için yapay bir neşeyle örtülü bir ses.

«Anna, seni gördüğüme çok sevindim.» Allardyce kollarını açtı, kucaklaşıp Rus - biçimi öpüştüler. Kadını kollarında tutup beğenir gibi süzdü. «Nasıl-sın?»

«Çok iyiyim, David. Sana dostum Yüzbaşı Gennadi Leonov'u tanıştırayım.» Anna'nın yanındaki uzun boylu adam soğuk bir nezaketle başını sallayıp selamladı. Rütbe söylenmesi Allardyce için bir uyarıydı. Kadının KGB'den olduğu su götürmeyen bu adamın yanında böylesine serinkanlılıkla bağlantı kurması Allardyce'i şaşırtmıştı. Olası bir rakip ya da eski bir âşık gözüyle onu incelediğine bakılırsa, bu adam hiç kuşku yok Anna'nın sevgilisi olmalıydı.

«Yüzbaşı Leonov.»

«Yalnızca Gennadi de, resmiyetten hoşlanmaz.» Anna başını adamın omzuna sürttü. Allardyce elinden geldiğince masum görünmeye çalışarak gülümsedi. Leonov'un Anna'yla seviştiğinden kuşku kal-mamıştı. Neler hissettiğini açığa çıkarmaması için yüzüne egemen olmaya çalıştı. İçkisini tazelemek ister gibi boş bardağına baktı. Anna kadehinde kalan şampanyayı bir yudumda bitirip, «Gannadi, ne olur, bana bir içki daha alır mısınız?» dedi.

«Tabii, siz de ister misiniz, Mr. Allardyce?»

«Sağolun.»

Leonov kendinden emin, içkileri almak için ayrıldı.

«David, bağlantım sensin, değil mi? Ne eğlenceli düşünüş.»

Allardyce başını salladı. «Evet, bağlantın benim.» Leonov hakkında bir şeyler sormak istiyordu fakat dile getiremedi.

«Evet,» dedi Anna yavaşça. «Gennadi'yle ben sevişiyoruz... onu seviyorum. Üstelik Savunma Bakanlığındaki ikili ajanı ortaya çıkarmak için o görevlendirildi.» Anna, Ailardyce'in yüzünü inceledi. «David, yüzüne dikkat et. Pek kontrol edemiyorsun galiba.»

«Bağışla. Peki, ne kadar yaklaştı aradığına?»

«Çok fazla. Beni çıkaracaklar mı?»

«Evet.»

«Ne zaman?»

«En çok on gün içinde.»

«Peki, ya Burfield denen adam? Onu ülkeden kovdular.»

«Nereden biliyorsun?..» diye başladı Allardyce, ama hemen anladı. «Önemli değil, o şaşırtmacaydı. Harekâtı yönetecek olan ajan Moskovava'da, gerekli işlemleri yapıyor.»

Anna, «Gennadi geliyor,» dedi ve sanki tatlı tatlı söyleşiyorlarmış gibi güldü. «Bir daha nerede buluşuruz?»

«Atletizm yarışmalarının ilk günü. Stadyumda rastlantıyla karşılaşırız.»

«Tamam. David, sağol.» Leonov o sırada yanlarına gelip içkilerini verdi. «Teşekkür, Gennadi. David de şimdi beni kutluyordu, edindiğim biletler için.»

Leonov, «Beni kutlamasanız da olur,» dedi buruk bir alaylamayla. «Günlerin büyük bir bölümünü yanında oturarak geçireceğim.»

Allardyce buna karşılık olan gülümsemesinin çok tutuk ve yapmacık olduğunu farkındaydı.

**

Altında kıpırdandığı sırada kız Lehçe bir şeyler söylüyordu. Gutierrez bunların ne anlama geldiğini anlamadı ama ses tonundan bir şeyler çıkarabiliyordu. Sanki kız bir şey için yalvarıyor gibiydi; Sonra doyuma yaklaştığı sırada tek heceli bir sözcüğü yineleyip durdu, belki de «Evet! Evet!» anlamında bir şeydi. Biraz sonra Gutierrez de doyuma vardı. Kız sanki olayın bittiğini kabul edemiyormuş gibi boynuna küçük öpücükler kondurmaya başladı. Nedense bu hareket Gutierrez'i her zaman olduğu gibi sinirlendirmemişti. Bir süre kızın üstünde dinlendikten sonra yana çekildi.

Esrar içmek gelmemişti içinden, hâlâ soyunma dolabında, eski bir idman ayakkabısının içinde duruyordu oysa. İsteddiği şey, sevişmeleri sırasında kızın neler düşündüğünü öğrenmekti.

Kız konuşmak için istekliydi, fakat çekiniyordu konuşmaktan, ileri gitmekten korkuyordu. Gutierrez uzanıp onun elini tuttu ve loş odada yassı göğüslerine, sıırım gibi gövdesine ve uzun bacaklarına baktı. Ama bütün bunlardan çok, yüzünü incelemek istiyordu.

«Sağol,» dedi, genzini temizleyip. Kız dönüp bakmadı. «İyiymi, değil mi?» Teşekkür bekler gibi. Kızsa sessizliği bozduğu için ona kızacaktı neredeyse. Sonra birden öğrenmek istedi. «Neden, İrena?»

Neden ben?» Gutierrez kendisini pasaport ve vize rolünde görüyordu.

Kız dönüp dik dik baktı. Aklının içinden geçenleri okur gibiydi.

«Neden sen?» Kız bir itiraf için kendini hazırladı. «Yani, California güneşini ve Disney Dünyasını isteyip istemediğimi mi soruyorsun?» Irena elini çekip yatakta doğruldu. «Böyle mi düşünüyorsun?»

Gutierrez bu denli acımasız görünmek istemedi. Hayır anlamında başını salladı. «Pekâlâ,» dedi. «Sen kaçmak istiyorsun, değil mi?»

«Tabii kaçmak istiyorum! Burada kalmayı isteyecek bir yaşamım mı var sanıyorsun?» Gutierrez ne denli farklı bir ortamdan geldiğini anlar gibi oldu. Değerini bilmediği ne çok şey vardı. «Çok mu dürüst konuştum seninle, Martin?»

«Hayır... Amerika'yı mı istiyorsun?»

«Seni istiyorum.»

Gutierrez ellerini başının arkasına koyup gözlemini tavana dikti. «Neden ben, Irena?» Sonra birden oturduğu yerde doğruldu. «Tanrı aşkına, neden beni seçtin? Birbirimizi ancak birkaç haftadır tanıyoruz, yahu!»

«Evet, ama ayrı kalmak insanı çok bağlıyor. Bunu iyi biliyorum. Bir yıl boyunca seni düşleyip durdum. İlk kez bir erkeği tanıdıktan sonra Polonyalı bir atlet ne düşler görür biliyor musun?»

Gutierrez yine çaresiz kaldığını hissetti. Kızın söylediklerinde yetişkinlere özgü, karşı çıkılmaz bir felsefe vardı. «Anlamıyorum...»

«Bilmiyorsun... nasıl bilebilirsin ki?» Gutierrez kızın büyük zorluklarla bir şeyler anlatmak istediğini anlıyordu. Irena aradığı sözcükleri bulmak için sa-

ğına soluna bakmıyor, elini çarşafın üstünde gezdiriyordu. Sonra yine gözlerini dikip yüzüne baktı.

«Tabii özgür olmak istiyorum. Polonya takımıyla çıktığım gezilerde bunun ne demek olduğunu anladım. Anlamıyor musun... senin ülkedeki, İngiltere'deki dükkân vitrinlerinin gücünü?» İrena yetersiz ve tutuk İngilizcesiyle söyleyemediklerini el hareketleriyle anlatmak istiyordu. Leh dilinde bir şeyler mırıldandı, sonra, «Duvarın öte yanında neler olduğunu küçük bir delikten görmek,» dedi. «Evet. Ve ...belki, belki de benim vizem sensin. Seni sevdiğimi sanıyorum. Seninle... böyle birlikte olunca başka kimseyi istemiyorum. Bana kimsenin senin dokunduğun gibi dokunmasını istemiyorum. Ama sana olan bu sevgimin gerçekten aşk olup olmadığını nasıl bilebilirim?»

İrena sonunu getiremedi. Gutierrez utanmıştı. İçini parçalayan bir duygu vardı, belki pişmanlık, hatta belki aşk. Kendi duygularının ikiyüzlülüğü ve belirsizliğine İrena'nın dürüstlüğü tokat gibi inmişti.

«Ben... ne söylememi istiyorsun, bilmiyorum. Şimdi bana senin için çıkış bileti olabileceğimi söyledin, buna ne dememi bekliyorsun?» Kızın yüzünü okşadı. «Öff, yavrum, yaşamımı öyle altüst ettin ki!» İrena yüzünü çekmek istedi, fakat Gutierrez bırakmadı. «Ben basit bir insanım. Her şey de basit olsun isterim. Yaşamı küçük olaylar içinde seviyorum. Belki de senin gibi biri için hazır değilim.» Bir süre hiç konuşmadan durdu. Kız üşür gibi olmuştu, kollarını bacaklarını ovuşturdu. «Ama şimdi buradasın, değil mi?» İrena başını salladı. «Pekâlâ, şimdi buradasın ve belki biraz farklısın. Bildiğim bir tek şey var: Artık seni yok sayamıyorum!»

Projektör ışığı altında Genç Öncü Stadyumu, il-gandan bir çift engel koşucusuya birkaç Romanyalı atlet dışında Winston Ochengwe bu küçük stadyum-da yalnız sayılırdı. Hafif tempoyla pisti turlarken ça-lışan yüksek atlayıcılara ve üç adımcılara dikkat bi-le etmiyordu. Kimse de ona aldırmiyordu.

Gövdesi uyuşmuş, damarlarındaki kan sanki ça-mur gibi akıyordu. Göğsü hiçbir amaç gütmeden ha-va çekip veren bir boşluktu. Ağır ağır koşuyor, son-ra durup beden hareketleri yapıyordu. Moskova'ya gelmeden önce çok az görmüş olduğu takım antre-nörü bile idman düzeyini yükseltmediği için ondan umudu kesip bırakmıştı.

Ochengwe ne yaptığını hiç düşünmüyordu bile. Yalnızca bazı geceler M'seka'ya yaklaşırken tırman-dığı son tepeyi ve karşısına çıkan zırhlı arabayla ko-şuşan askerleri düşlerinde görüp o anı yeniden ya-şıyordu. Sanki o an bir sakatlık geçirmiş, ne idman ne yarışma yapamayacak duruma gelmişti.

Ochengwe'nin bu çalışmasına idman bile dene-mezdi; aynı dalda onunla yarışacak olanların yaptık-larıyla ilgisi yoktu. Bir saat önce stadyuma girer-ken kapıdaki güvenlik gözetçisine geçiş kartını uta-narak göstermiş, yarışmacı kılığında gezindiği için neredeyse özür dileyecek gibi olmuştu.

Gece yarısına doğru yöneticilerden biri geldi. Önemli bir görev yapacakmış gibi isteksiz görünü-yordu. Ochengwe'yle Kampala'dan gelmiş olan biri kadın diğeri erkek iki engel koşucusunu yanına ça-ğırdı. Bu sporcular Ochengwe gibi Tutsi göçmeni değil, Uganda asıllıydılar.

Yönetici durumu açıkladı. Sporcu kız bir dakika bile düşünmeden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Belki de her bir şey o anda gözlerinin önüne gelmişti: Boşa giden çalışmalar, tehlike, gösteremediği büyük öfke ve gizlemek zorunda olduğu isyan. Erkek başını sallayıp kolunu kızın omzuna koydu. Yönetici sonra Ochengwe'ye döndü.

«Üzgünüm, ahbap.» Hiç de üzgün görünmüyordu, özellikle Ochengwe'yle konuşurken. Diğer iki sporcuyla konuşurken daha içten bir görünüşü vardı Ochengwe herkesi düş kırıklığına uğratmıştı, zaten beş bin metreye girse bile ne olurdu ki?

Ochengwe başını iki yana sallamaya başladı. Yönetici şaşırılmıştı.

«Hemen toparlanın, tamam mı?» dedi üçüne birden. «Uçağa yetişmemiz gerek.»

«Hayır.»

O kadar. Oysa böyle bir kararı daha önce hiç düşünmemişti. Ama artık ağzından çıkmıştı bir ke-re, yöneticiyle arasında dipdiri ve tehlikeli' bir biçimde asılı kalmıştı.

«Ne demek istiyorsun, ahbap?»

«Hayır... hayır işte. Demek istediğim bu: Hayır. Söylediğin her şeye yanıtım.»

«Hey, bayım. Bu Başkanın emri, anlıyor musun? Hayır diyor... Deli misin sen be?» Yönetici diğerlerine dönüp kendisiyle birlikte gülmelerini bekledi. Kız başını kaldırdı, Ochengwe'ye bakıp gülümsemeye çalıştı, fakat onun için de korkuyordu. Adamsa koyun gibi bakakalmıştı.

Ochengwe yine başını iki yana sallayıp, «Ülkeye dönmüyorum,» dedi sözcükleri birer birer hecele-yerek.

Sonra da kimse ağzını açamadan yürüdü gitti. Arkasından gelen 'geri dön, deli olma, gibi uyarılara ve kof tehditlere kulak asmadı. Eşofmanını çıkardı, durduğu yerde ellerini kalçasına dayayıp derin ve düzenli soluklar aldı. Geri dönüş yoktu artık, kararlıydı. Düşüncesi de yöneticiye söylediği sözcükler gibi kesindi.

Kronometreye gerek duymuyordu.

Birinci tur, elli sekiz. İkinci tur, elli sekiz. Üçüncü tur, elli dokuz. Dördüncü tur, elli üç.

Ochengwe koştuğu sırada iki engel yarışcısıyla yönetici ses çıkarmadan izliyorlardı. Dördüncü turdan sonra kalp atışlarını indirmek ve soluğunu düzenlemek için temposunu düşürdü. O sırada bir alkış sesi duydu, tek kişiden gelen. Başını çevirip baktığında bunun Ugandalı kız atlet olduğunu gördü. Kız tünele doğru yürürken son kez ona bakıp el salladı. Projektör ışıkları altında Ochengwe yalnız kalmıştı.

Üç Avustralyalı sporcuyla birlikte kaldığı odanın kapısını çaldılar. Konuyu son derece kibarca açıp giyinmesini beklerken, özür diler gibiydiler. Avustralyalı yöneticiler ve Olimpiyat Federasyonuyla görüşebileceğine ilişkin güvence verdiler.

Ama suçlama vardı, adam yaptığı anlaşmayı itiraf edip tutuklanmıştı. Tanınmış bir karaborsacıya karaborsa fiyatıyla iki blucin satmakla suçlanıyordu. Oyunlar bittikten sonra götürebilmesi için ABD doları istemişti karşılığında. Tabii, Rus rublesinin ülke dışına çıkarılamayacağını biliyordu.

Evet, gerçekten de iki blucini kayıptı. Bunu da

ilgili kimselere bildirmişti... ama bütün bunlar ne demek oluyordu?

Volga marka otomobilin arkasında KGB merkezine giderken Kenneth Irvine başına gelenlere inanmakta güçlük çekiyordu. Daha hâlâ olayı ciddiye almamıştı.

9

24 Temmuz Perşembe. Lenin Stadyumunda atletizm yarışmalarının ilk günü. François Diderot sırtlarında beyaz harflerle СССР yazan mavi eşofmanlı iki sporcu izlerken bir yandan da yarışmaların ilk günü oynayacak küçük dramı düşünüyordu. Tretsov ve Federenko. İkisi de bu ana dek perde arkasına saklanmış ampuller gibi karanlıkta tutulmuştu. Epey iyi olmalıydılar, buraya da gözdağı vermek için gelmişlerdir, diye düşündü Diderot. İçinden gülmek geldi, onların bu meydan okuyan durumlarını görünce kapışmak isteğiyle göğsünün sıkıştığını hissetti. Sonra yanında duran Loiret'ya döndü.

Gözünde Givenchy güneş gözlükleri, soluk mavi giysisiyle Loiret her zamanki gibi şık, parmaklıklara dayanmış güneşin tadını çıkarıyordu. Pistte işe Ochengwe kendi halinde koşarken, Lydall o güne dek hiç görmediği iki vahşi hayvana bakar gibi Rusları izliyordu.

«François, işler ciddileşti.» Mekanik bir gülümseme, hiç güven verici değildi. «Senden gizleyecek değilim. Patronlar endişeli. Kötü reklâm bize çok zarar verebilir. Aslında şu anda zarar veriyor zaten. Çoğu gazete sanki seni baştan çıkarmışız gibi dav-

ranıyor.» Loirot yine gülümsedi.

«Söylesene, Loirot, Paris'te neler oluyor? Firma hiçbir şeyi kabullenmedi, değil mi?»

«Şimdilik öyle gibi.»

Altlarından portakal renkli ulusal takım eşofmanıyla Ochengve geçti. Diderot onun hâlâ bu eşofmanı giydiğini farkedince tuhaf buldu. Lydall antrenörüyle konuşuyordu. Diderot o anda piste gelen Holmrath ve Jorgensen'i gördü. Gutierrez görünürlerde yoktu.

«İnkâr etmeyi sürdürecekler mi?» diye sordu, birden eski korkusunu duyarak. Susmak zorundaydılar. O anda piste çıkıp diğerleriyle birlikte koşmaktan alıkonduğunu hissediyordu. Oysa tek istediği buydu.

Ruslar iki kişilik bir gösteri idmanı yapıyorlardı, gözdağı mı yoksa aldatmaca mıydı? Diderot merak etti. Takım yetkilileri ve antrenörler yakın aralarla pisti sarmışlar, ellerinde koronometrelerle onları izliyorlardı. Ochengve hiç aldırmadan çalışmasına devam etti. Bu yalnız adam, bir başına Uganda blokunda yatıp kalkıyordu. Ta ki biri gelip *onu* İngiliz takımının kaldığı yere götürünceye dek Lydall'dı galiba. Yalnızca idman yapmak için odasından çıkıyor, sonra hemen dönüyordu. Söylediklerine göre tüm zamanını yatağın üstünde oturup yere bakarak geçiriyordu.

Fakat kim ne derse desin, pistte bayağı iyiydi.

Diderot başkalarıyla ilgili düşüncelerden sıyrılmak istedi. O anda kendisi de ölüm kalım savaşı veriyordu.

«François, seni yarı yolda bırakacak değiliz şimdilik. Bu işin yüzüme gözüme bulaşmasını senin kadar biz de istemiyoruz; Gazeteler her ne kadar- bizi

uğraştırıyorlarsa da, ellerinde hiçbir kanıt yok, sözleşmenin başka sureti de yapılmayacak. Bu kesin.» İçtenliğini göstermek amacıyla Diderot'nun koluna dokundu. «France - Allemagne Spor Firması böyle bir skandali göze alamaz. Merak etme. Yeter ki, sen çeneni tut ve yarışta iyi koş...» Anlamlı bir susma. Bir şeyi vurgulamak ister gibi parmaklarını Diderot'nun eşofmanına vurdu. «Ama madalya olmazsa, sözleşme de yok. Anladın mı?»

Loirot sözlerini bitirir bitirmez hemen kaybolurken, Diderot'nun gözleri pistteydi. Kırmızı üst, beyaz şortlu Ruslarla portakal renkli bir eşofman koşuyor, İngiliz yüksek atlayıcıları stadyumun öbür köşesinde çalışıyorlardı. Dev gibi sakallı bir güileci bir deneme atışı yaptı. Bütün bu gördükleri Diderot'ya anlamsız geliyordu, ya da sanki renkleri silinmiş gibi. Loirot uyarıyordu onu: Eğer yarışa katılamazsan biz de yokuz. Fransız yöneticileriye kesin karara varmak için elemelerin yapılacağı gün toplanacaklardı.

Kanıt yerine geçebilecek en küçük bir şey, gazetelerden birinin sözleşme fotokopisi için büyük bir ödemeyi gözden çıkarması demek, kendini takım dışında bulması olurdu. Her şeyi inkâr etmiş, hiçbir şey kanıtlanmamıştı. Yöneticiler korkup yine de onu takımdan çıkarabilirlerdi, ama Diderot böyle olacağını sanmıyordu.

O ana dek Uluslararası Olimpiyat Komitesi olayı Fransız yetkililerin eline bırakmayı uygun görmüştü. Ama onlar da aklanmak için her şeyi yapacağı benziyorlardı.

Lydall kendi idmanını bitirmiş, antrenörü Harry'le birlikte Rusları izlerken, işin içinde bir oyun var mı, diye düşünüyordu. Neden artık göz önüne çıkarıl-

dıklarını ve gölge koşusu yaptıklarını anlamıştı, ama gerçekten ikisi de aynı güçle yarışacaklar mıydı?

Altı hızlı tur koşuttuktan sonra hafif tempoya geçen Ochengwe Rusların varlığından bile habersiz görünüyordu. Ama Holmrath, Jorgensen ve Diderot öyle değildi. Birazdan açık arttırmaya girecek değerli bir eşyaya bakar gibi onları izliyorlardı.

Rusların idmanı aldatmacaydı. Tretsov ve Federenko, Siyamii ikizler gibi kalçalarından yapışık koşuyorlardı. Bazen orta - mesafe yarışlarında Doğru Avrupalı yarışçılar taktik tavşan koşusu yaparlardı; biri diğer yarışçıları yorar, diğeri yarışı kazanmak için koşardı. Şimdiyse Ruslar ayna görüntüsü gibiydiler. İki robot her turu tıpatıp aynı derecede koşuyordu.

Blöftü bu. Üç bin metre tempo koşusu için her ikisinin de yapması gereken derece saptanmış, gözler önünde yapılan bu idmanda izleyenleri etkilemek hatta korkutmak amacı güdülmüştü. Her ikisi de aynı dereceyi yapacak, sonra da güçlerinden hiçbir şey yitirmemiş izlenimini vereceklerdi.

Lydali iki Rus arasında bir ayırım yapmaya çalıştı. Saat gibi düzenliyidiler. Ne kondisyonları, ne taktikleri, ne de aralarında bir çekişme olup olmadığı kesinlikle anlaşılmıyordu.

Son turu hızlı koşuyorlardı. Dış kulvarda koşan Ochengwe'nin yanından geçtiler. Siyah adam yanından geçenleri izler gibi göründü, fakat Lydali çok uzakta olduğu için onun yüzündeki ifadeyi göremiyordu.

Ruslar son kavise girdikleri anda Ochengwe birden hızlanıp adımlarını büyüttü ve bir 200 metreci gibi depara kalktı. Lydali için için gülüyordu. Hep merak etmişti, acaba Ochengwe'nin gerçekten ya-

rışmaya İlgisi var mıydı, yoksa yalnızca koşmaktan mı zevk alıyordu? Yoksa o da mı kazanmak için koşacaktı?

Tretsov onu gördü, anlam veremedi fakat bir şey yapmadı. Federenko ise parlak renkli eşofmanı farkederek etmez hemen ileri atılır gibi oldu ama sonra yavaşlayıp Tretsov'u bekledi.

Onlara yetişince Ochengwe de temposunu düşürdü, sonunda üç koşucu da bitiş çizgisini aynı anda geçtiler. Diğer ikisi hemen eşofmanlarını giymek için davranırlarken Ochengwe koşmaya devam etti. Lydall'ın yanından geçerken gülümsüyordu. Lydall onun Moskova'ya geldiğinden beri ilk kez güldüğüne tanık olmuştu.

«Winnie, sen ne hergelesin,» dedi gülerek. Ochengwe hâlâ dudaklarında gülümseme koşusunu sürdürüyordu. Ruslar eşofmanlarını giymişler, götürölmeden önce soğumaya çalışıyorlardı.

Evet, götüröleceklerdi. Gerekli gösteri için vitrine konmuşlar, istenen amaca ulaşılmış, şimdi de vitrinden alınıp götüröleceklerdi. Küçük bir psikolojik savaş.

Keşke Gutierrez ve Irvine de burada olup olanları görseydi, diye düşündü. Aklına İrvine gelince Lydall'ın yüzü ekşidi. Rusların oynadığı oyunu artık hiç de gülünç bulamıyordu.

*
**

İstedikleri oluyordu işte. Kenneth Irvine'i Luzh-nîki sitesindeki idman aianına götüröen otobüs, takım yöneticileri, Avustralya Olimpiyat Federasyonu üyeleri, Uluslararası Komiteden birkaç yetkili ve Sovyet Olimpiyat Komitesinden üç kişiyle birlikte

güvenlik görevlilerini de taşıyordu. Güvenlik görevlileri, gazetecilerin ve hayranların İrvine'i çalışırken rahatsız etmemeleri için hazır Bulunuyorlardı.

Oysa onun istediği tek şey yalnız kalabilmektir. Kimsenin hatırını sormayacağı, özür dileyerek, derdini paylaşmaya çalışarak kafa şişirmeyeceği sessiz bir yer. Birbiri ardına gelen sorulardan, uykusuzluktan ve ardı arkası kesilmeyen inkârlardan başı ağrımişti.

Bir başkasının karabasanını yaşadığı ya da büyük bir yanlışlık kurbanı olduğu düşüncelerini çoktan bir yana atmıştı. KGB her gece Olimpiyat Köyüne dönmesine izin veriyordu. İsteddiği anda özel beslenme programına uygun yiyecekler sağlanıyor ama hemen ardından yine sorular başlıyordu. Her sabah yeni bir sorgu vardı; sonra idman yapması ve takım yöneticileriyle görüşmesine izin veriliyordu. Sonra yine merkeze götürülüp sorgu sürdürülüyordu. Tam dört gün bu böyle devam etmişti. Sanki tüm dünya onunla konuşmak, onu incelemek, ona cesaret vermek ister gibi geliyordu.

Sorgunun duracağı ya da durdurulabileceği yoktu. Uluslararası Komite olsun, Avustralya Olimpiyat Federasyonu olsun, herkes yaygarayı basmış, protesto etmiş, tehditler savurmuş, avukatlara danışmıştı. Hatta büyükelçilik bile. Ama boşuna. Irvine tanınmış bir karaborsacıya iki blucin satmakla suçlanıyordu. Fotoğraflar vardı kanıt olarak, resimdeki adamlardan biri uzun sarı saçları ve giysileriyle Irvine olabilirdi. KGB bu karaborsacı çetesini —onun da yardımıyla— deliğe tıkmaya kararlıydı. Yalnız Irvine değildi bu durumda olan. Doğu Avrupalı sporcular, birkaç tane Amerikalı, birkaç Afrikalı da onun gibi

KGB'ye yardımcı olacaklardı.

Avustralya gazetelerinin bu haberle dolu olduğunu, büyükelçinin her gün protesto notaları çektiğini, ülkeden avukatların gönderildiğini söylemişlerdi Irvine'e; kısa zamanda kurtaracaklardı ama hâlâ bitmemişti işte. Öğleden sonra 10.000 metre elemelerine katılması için izin veriliyordu. KGB yine özür diler gibiydi, hatta iyi şanslar bile dilemişlerdi, tabii yarıştan sonra yine bekliyorlardı, birkaç soru daha için:

Nasıl tanıştınız bu adamla? Sizi nerede buldu?
Yanında kim vardı?

Tanrı aşkına, bilmiyorum. Sonra biraz daha sakinleşerek. Bu adamı ömrümde görmüş değilim. Resimdeki adam da, ben değilim, bir yanlışlık var.

Adam sizin olduğunuzu söylüyor, Mr. Irvine. Biz onu tanırız, neler konuştuğunuzu anlattı. Dolar istemişsiniz. ABD doları ya da İsviçre Frankı, böyle diyor. Sizinle fiyat konusunda tartışmış, sonra başka şeyler de getirmenizi istemiş, takım formaları, idman ayakkabıları, bunun gibi şeyler...

Korkacak bir şey yok...

Yanlışlık var.

İstedikleri olmuştu işte. Sivri uçlu bir şeyin ucu köretilmişti. Otobüsten inerken birkaç düzine izleyiciyi karşısında görünce, Irvine kendini sahne ışıkları altında çıırılçıplak kalmış gibi hissetti. Ruhsal dengesi bozulmuştu. Hazır değildi. Yapmış olduğu idmanlar Moskova'ya gelmesinin asıl amacı için değil de, yalnızca sorgular arasında kısa molalar gibi olmuştu.

Isınma pistine çıkıp eşofmanını çıkarmadan bir-

kaç tur koştu. İzleyiciler onu görünce soluklarını tutup bir yerinde yara bere var mı diye dikkatle izlediler. Bedensel olarak bir eksiği yoktu. Ne kramp, ne yorgunluk, ne de tutukluk. Ama moral sıfırdı. O coşkusu, görünmeyen rakipleri geçmek için yaptığı ataklar hep geride kalmıştı. Artık yalnızca boş bir pisti sessiz izleyecilerin bakışları altında turlayan bir adamdı.

Kollarını sallayıp tribündekilere bağlamak geldi içinden, bir ses çıkarsınlar, bir şeyler yapsınlar diye. Böyle incelenmeye dayanamıyordu. Yarım tur daha hafif koşuktan sonra yaptığı işi saçma bularak hızlandı. Antrenörü Bili şaşırmış görünüyordu, hatta daha çok endişeli gibi.

Tekrar koşularını bitirip eşofmanını giyen Irvine otobüsüne binerken Allardyce de onu izliyordu. İki Altın madalya almasına dört yarış kalmış bir adam, çok uzak değil...

Ama belki de aşamayacağı bir uzaklık.

«Çok sarsılmış görünüyor, değil mi?» Greenberg hemen dirseğinin dibindeydi ama o anda Allardyce'in akli kişisel sorunlarına dönmüştü. Harekât Ajanının adı ne? Dunkley. Uygulama nasıl olacak? Kaçış yolu hazırlanıncaya dek Anna'nın elinden tutacağım. Hangi yoldan? Londra'ya dek yolcu bileti, sonra diplomatik kanaldan Washington. Ne zaman? Ne zaman olduğunu Allardyce bilmiyordu. Dunkley bunu söylememişti. Biz hazır oluncaya dek onu elinden tut, Dave, yalnızca bunu yap.

Allardyce, «Ne?» dedi Greenberg'e.

«Irvine, çocuk çok sarsılmış görünüyor.»

«Evet.»

«Uluslararası Komite bugüne dek bu işi çözmemiş olmalıydı.»

«İlgilenmekte haklısın, Ben. Eğer bütün bu olanları Irvine yarışlar öncesine bir eğlence gibi görmediyse, senin çocuğun kazanma şansı bayağı artmış oluyor.»

«Doğru, ama onun yerinde olmak ister miydin, dört gün boyunca sorgu, sorgu? Hem de iki tane blucin için? Bana armağan etsen sana teşekkür bile etmezdim.»

«Tabii,» dedi Allardyce. «İstemezdim.»

Harekât Ajanının adı neydi...

O öğleden sonra Anna'ya CIA'nin kaçırma operasyonundan önce ondan neler istediğini bildirecekti. Yolculuğa çıkmadan eve son kez bir göz atar gibi, son bilgi kırıntılarını toplamasını istiyorlardı.

Tiksindi, bunu düşününce.

*
**

Yüksek atlama barajlarına iki gün vardı. İrena Witlocka o sabah yaptığı idmanda sürekli olarak omzunu düşürüyordu. İki metreyi aşmaya çalışan yüksek atlayıcıların en sık yaptığı hata.

Grachikov kızırıyordu, her zamanki gibi. İrena dört kez daha atladı, tümü de hatasız. Yalnız yazdan beri üzerinde çalıştığı çift kol kaldırma hareketini tam yapamıyordu. Yarışma havasına girmişti artık, ama yine de gerektiği kadar değildi. Martin Gutierrez yirmi metre kadar gerisinde bir bank üzerine oturmuş idmanını izliyordu. Ama asıl İrena'yı etkileyen, Martin'in idman öncesi ona söyledikleriydi. Büyükelçiliğe gidip adamlarla atışmıştı. Yetkililer şimdilik böyle bir şeye yanaşmıyorlardı. Belki daha ilerde...

İrena yeni bir atlayışa hazırlanırken Martin'e bir

göz attı. Tüm dikkatiyle onu izliyor, ara sıra gülücükler atıp ciddi olarak ilgilenmiş görünüyordu.

Martin'e inanabilir miydi, güvenebilir miydi? Onu yanına alıp kaçırmak için gerçekten de uğraşır mıydı acaba?

İnanmak istiyordu, öylesine istiyordu ki...

Kavisli koşusuna başladı. Hızlı fakat zorlanmadan on adımla yaklaş, uzakta kalan bacağı kaldırı, sıçrama ayağını çubuğun tam karşısına yerleştir, sonra hamle —iki kolla birden— içerde kalan kol hareketi yönetsin, omuz kalkık, baş ve omuzlar çubuğun karşısında, kalçaları kaldır, bacaklar geride —şimdi bacakları topla, dizlerini göğsüne çek, kollarını ger—.

Sağ topuğuna takılan çubuk madeni bir sesle düştü. İrena köpüklerin üstüne omuz üstü inerken Grachikov'un asık yüzünü görüp içinden gülmek geldi.

«Dikkat etsene!» diye bağırdı antrenörü.

Ayağa kalkarken Gutierrez'in hâlâ ona baktığını gördü. Onca derde değer mi diye inceleyen bir bakışı vardı. Gutierrez gülümsedi. İrena da karşılık verdi fakat gülümsemesi dudaklarında dondu. Gözleri iki adama takılmıştı, üstlerinde yazlık gömlekler ve açık renk pantolonlar, güneş gözlükleri, ellerinde birer fotoğraf makinesi. İrena'nın baktığı yere Gutierrez de döndü.

«Hadi, hadisene!» diye seslendi Grachikov.

Gutierrez yeniden ona bakıncaya dek İrena bekledi. Genç adam yüzünü döndüğünde artık gülümsemedi, ama sanki güven vermek istermiş gibi başını salladı.

Gutierrez, İrena'yı izlemeye devam ederken gözletlendiğinin farkındaydı. Elçilikte konuştuğu adam-

lar bu işe girişme istemiyorlardı ama olmaz da dememişlerdi. Gutierrez de kızı çıkarmak için tüm gücünü koymuştu ortaya. Bundan hiç hoşlanmamışlardı ama hayır diyerek hemen kesip atmamışlardı. Belki de becerebilirdi.

Irena'nın buna değer olup olmadığından emin değildi. Kimbilir belki de elçiliktekilerin karşı çıkması üzerine bu denli asılıyordu; Meydan okunduğu zaman duyduğu tepki. Her neyse, artık girmişti için içine, kolay kolay da bırakacak değildi.

Ellerinde kameralarla oturan iki adama dönüp bakmamak için Gutierrez kendini zorladı. Turist gibi görünmek için çok fazla çabalıyorlardı, gerçek olmayacak denli. Gutierrez ürperdi, hafifçe, yalnız bir kez, ama ürperdi.

Sanki adamların birbirleriyle şöyle konuştuklarını duyar gibi olmuştu: «Sen de kabul ediyor musun bir olay olacağını?»

«Evet. Kız yine ilgisini uyardı.»

«O zaman benim önerimi destekleyeceksin?»

«Akla yatkın. Böyle bir şeyin duyulmasını istemeyiz.»

«Güzel. Gözetlemeye devam ederek bu cılız ilişkiyi yıpratabiliriz ama belki de bir işe yaramaz. Üstüne üstüne gidip oğlanı ürkütelim mi?»

«Olur.»

**

Serebryany Bor Park'ının bir bölümü Olimpiyat oyunları sırasında Moskova'yı ziyaret eden turistlerin yararlanacağı bir kamp alanı olarak ayrılmıştı. Oleg Kazantsev adamlarıyla birlikte yüz kadar çadırın

arasında kamp sakinlerinin izin belgelerini gözden geçiriyordu.

Kazantsev adamlarını uyarmıştı. Yabancılarla, özellikle Amerikalı ve İngilizlerle konuşurken çok dikkat etmeliydiler. Ukraynalılara bakmaları gerekiyordu, özellikle öğrencilere: Belgeleri sahte mi ya da kuşku çeken bir durumları var mı diye. Belki Ukrayna soyundan gelen Avrupalılar bile çıkabilirdi.

Aslında pek akıllıca bir yöntem değildi, ama başka seçenek de yok gibiydi. Geçmişte çeşitli eylemlere katıldığından kuşku duyulan Ukraynalıların tümü toplanmıştı. Epey sıkıştırmışlardı bunları, ama sonuç yoktu. Do pobachenya çetesinin geçmişi yoktu, darphaneden yeni çıkmış para gibiydiler ve tanıtlanamıyorlardı. Gözleri karaydı, ama bir donatım fabrikasına gizlice girebilecek denli de örgütlenmiş olmalıydılar. Ancak bir şey çalmamışlardı.

Bir FAE aygıtı neredeyse bir nükleer silah kadar teröristlerin bayılacağı bir şeydi. Üstelik kullanması da daha kolaydı. Ama eksik çıkmamıştı ki.

Oksijen kamyonunun yüklenmesini gözeten Belousov boş silindirlerden başka bir şeyin alınmamış olduğuna emindi. Kamyon sürücüsüyle yardımcısını daha önce hiç görmemişti, ama sahte olmadıklarını söylüyordu. Ama Kazantsev bu adamların gerçek olmadığını biliyordu. Silindirlerden birinin üzerinde ve kamyonun arkasında kan izleri bulunmuş, direksiyondaki parmak izlerinin her zamanki sürücüye ait olmadığı saptanmıştı. KGB görevlisi kamyonun arkasında öldürülmüştü ve herhalde bir nedeni vardı.

Fakat oksijen şirketinin yöneticisi Donetsk'de ona hiçbir şey söylememişti, belki de bir şeyden haberi yoktu. Belousov ve fabrikadaki öbür adam Ghekh de bir şey bilmiyorlardı.

Acaba şu önündeki küçük grup gibi bir şey miydi? Sorgu sırasını beklerken şımarık şımarık yılışan veletler. Kazantsev ellerini kalçasına dayayıp önlerinde dikildi, tüm iriliğiyle gücü hakkında bir şeyler sezsinler diye. Biri parlak portakal renkli, diğeri biraz daha küçük mavi, iki çadır. İkisi de oldukça yeni. Kazantsev çadırların içine bakarken gülümsemeye çalıştı. Beş kişiydiler, iki kız, üç erkek. Hiçbiri de yirmi yaşından fazla değil.

«Pekâlâ, kâğıtlarınızı görelim bakalım.» Ukrayna şivesini vurgulayarak konuştu; kimbilir, diyordu içinden, belki de çocukları yumuşatır. Kızlardan birinin uzandığı halıya diz çöktü. Kızın gözünde güneş gözlükleri, bikinisinin askılarını indirmişti. Öyle ufak tefekti ki, Kazantsev'in içinden gülmek geldi. Erkeklerden ikisi kızın serinkanlılığıyla etkilenmişlerdi. Kazantsev'in utanıp sıkılmasını bekliyorlardı. Kız belki de bikinisinin üstünü indirir miydi?

Kazantsev gözlerini kızın üstüne dikmiş olan yardımcılarından birine bir işaret çaktı.

Kızın kâğıtlarını incelerken, «Zenaida Federenko,» diye kağıtsız bir sesle okudu. Kız bütün bu olanlardan canı sıkılmış gibi görünüyordu. Kazantsev çadırların arkasında duran minibüse baktı. Kiev plakalı eski bir araçtı. Kiralanmış olmalıydı.

«Sen mi kullanıyorsun?» diye sordu kıza.

«Sırayla kullanıyoruz,» dedi kız, gözlüklerini çıkarıp doğruldu.

«Beşiniz de mi?»

«Lyudmila,» diye başıyla öbür kıızı gösterdi. «Ve Yakov dışında, onların ehliyetleri yok.» Kız kendine güveniyor, diye düşündü Kazantsev. Yarı çıplak durumuna ve onun KGB'den olduğunu bilmesine karşın evindeymiş gibi rahattı.

«Buraya oyunlar için geldiniz, herhalde? Sen onun kız kardeşisin, değil mi?»

Kız bir anda şaşırması gerektiğini unuttu, bakışlarını titretmeden, «Kimin?» diye sordu. «Arkady'nin mi? Evet. Nereden bldiniz»

«Spora meraklıyım, geçenlerde tanışmıştım onunla. Senden söz etmişti.»

«Anlıyorum.» Gerçekten de anlıyor muydu?

«Shubin nerede?»

Şimdi punduna getirmişti çocukları. Kazantsev artık puan alıyordu.

«Shubin mi? Feodor Leyisavich Shubin mi demek istiyorsunuz?»

«Evet. Sizinle birlikte gezmiyor mu?»

Bir an için hiçbiri yanıtlayamadı. Sonra çocuklardan biri, «Spordan pek hoşlanmaz. İşinden ayrılmaya değmez buldu,» dedi.

«Sen kimsin?» dedi Kazantsev sertçe.

«Kostya.»

«Pekâlâ, Kostya. Sen Shubin'i tanıyorsun. Zenaida, sen de. Peki ya geri kalanınız?»

Bu soruya da hemen yanıt gelmedi.

«Hepimiz tanıyoruz onu,» dedi Zenaida sonunda. «Uzaktan, yakından. Kuşkusuz siz de tanıyorsunuz.» Sesi nefret doluydu.

«Oo, tabii. Tanırız onu.»

«Hâlâ peşini bırakmadınız mı Shubin'in?» Kız oldukça kayıtsız görünüyordu. İyi bir numara. Shubin Moskova'da mıydı yoksa? Kiev'den sormak gerekirdi.

«Bugün için biletiniz yok mu?» diye sordu Kazantsev.

«Sattık,» dedi kız açık açık. Sanki biletlerin Kazantsev'den geldiğini bilip de onun bu armağanını aşışlamak ister gibi. «Amerikalılara, ama üzerinde yazılı olan fiyata sattık.»

Kazantsev güldü. «Karaborsa beni ilgilendirmez, tatlım. Ben terörist peşindeyim.»

Lyudmilla gülümsediği sırada erkeklerden Ferenc yüksek sesle bir kahkaha attı. Sinirleri boşalmıştı herhalde. Tümünde de bir gerginlik vardı. Bu küçük grup giderek Kazantsev'in daha çok merakını uyarıyordu.

Zenaida, «Biz terörist miyiz?» diye sordu alayla.

«Sanmam. Ama eğer Shubin sizinle birlikte olsaydı epey kuşkulanırdım.»

«O terörist değil...»

Kazantsev birden ayağa kalktı, kimse bunu beklemiyordu.

«Do pobachenya,» dedi, sonra da her birinin yüzünü inceledi. «Hoşçakalın.»

«Do pobachenya,» dedi kız yapmacık bir kayıtsızlıkla. Ama tümünde de gözden kaçmayan bir elektrik vardı.

Kazantsev gruptan ayrıldıktan sonra yardımcısına, «Alexei,» dedi. «Bu çocukların gözetlenmesini istiyorum... sürekli. Nereye giderlerse.»

«Sizce—»

«Belki öyle, belki değil. Ama gözetlenmelerini istiyorum.»

Merkez kayıtlarından David Allardyce'le ilgili dosyayı istemesi, doğrusu yapılır şey değildi; kararsızlık ve duygusallık kokuyordu, özsaygınlığına karşıydı ama tutamamıştı kendini. Moskova'da iki yıl dış muhabir olarak kaldığı için böyle bir dosya vardı tabii.

Kıskançlık duygusu Gennadi Leonov'un içini kemiriyordu, bu yüzden dosyayı incelemek istemişti. Anna'yla David Allardyce... düşünmesi bile acıydı ama eskiden seiyor olmalıydılar. Boşuna zaman geçirdiğinin farkındaydı fakat Allardyce'i aklından çıkarmak için başka yol yoktu.

Üç zanlı var, diye düşündü. Savunma Bakanlığı içinde üç kuşkulu kişi. Ancak üç kişiden biri tam dört yıldan bu yana dışarı sızdırılan bilgilere erişebilirdi.

Dört, dört...

Dört yıldan beri bu işin sürmesi kabul edilir gibi değildi.

Dördüncü olasılık Anna Akhmerovna'ydı, kendi metresi. Diğer iki zanlı gibi, sekreterliğin üst düzeydeki görevlilerinden biri olduğu için onun da sızan bilgilere ulaşma olasılığı vardı.

Bu olasılık aklına geldikçe yüreği sıkışıyor, göğsünden başlayan bir sıcaklık boynuna ve yüzüne doluyordu. Anna gibi güçlü, akıllı bir memur.

Sızdırılan bilgi artık kurumuştı. Kaynak köşesine çekilmiş, kendini kolluyordu. Bunun bir anlamı da beklediği yardımın çok yakınlarda olması demekti, kısa zamanda Moskova'dan kaçırılacaktı.

Allardyce'in dosyasını incelemeye başladı. Saat üçe geliyordu, Anna'yla olan randevusuna daha şimdiden geç kalmıştı.

Anna yıllık izninin büyük bir bölümünü Olimpi-

yat oyunlarına denk gelen zaman için ayırmıştı. Ne kadar da masum görünüyordu.

Okumaya devam etti. Pek fazla bir şey yoktu: KGB ile küçük sürtüşmeler, geri çevrilmiş gezi - izni başvuruları, birkaç tane yasaklanmış makale, gerici Batı gazeteleri için Moskova'da dış muhabirlik yapan gazetecilere özgü tipik kayıtlar... Dosyanın «Bilinen Tanıdıkları» bölümüne geçerken Leonov'un içini yiyordu.

Başka gazeteciler ve büyükelçilik görevlilerinden oluşan listeye bir göz attıktan sonra «Yerli Tanış-ları» başlığını gördü. Leonov bu listeyi tararken büyük büyük bir ödülü kazanan adlar içinde kendininkini arar gibiydi.

Âkhmerovna, Anna Borisovna

İşte oradaydı. Saatine baktı, şu anda 800 metre elemelerde olmalıydı. Anna'nın tribünde oturan hali gözlerinin önünde canlandı. Okumaya devam etti.

Moskova'da üst düzeydeki memurların yararlandığı toplumsal olaylar: Büyükelçiliklerde yemek davetleri, kokteyl partileri vb. Bu çeşit olaylar sırasında Anna'yla Allardyce sık sık buluşmuştu. İlişkisini fazla kişiselleştirmemesi için uyarmışlardı Anna'yı. Leonov bunu okuyunca içi titredi. Fakat sonra buluşmalar giderek seyrekleşmiş zamanla tümünden ke-silmişti.

Dosyayı kapattı, artık gitmesi gerekiyordu. Anna'ya sözü vardı. Alışkanlıkla masasının üstünü dü-zeltti. Bir yanda Allardyce'in dosyası, masum ve ö-nemsiz gibi duruyor, diğer yanda içlerinde Anna'nın-ki de olan başka dosyalar, gözlem raporları, varsayımlar, kararlar her bir şey,...

Okuduğu sözcükler büyük bir netlikle belleğin-deydi.

Haziran 1976, Varsayım: Allardyce b r haberalma örgütüne kuryelik yapabilecek durumda. Olasılık derecesi Eksi B.

Oldukça yüksek bir olasılık, diye düşündü Leonov.

Karar: Aralık 1976. Allardyce fırsat kollamıyor. Haziran ayında yapılan varsayımı destekleyen bir davranış saptanmadı. Olasılık Eksi C'ye d   t .

Nereden bakılırsa bakılsın, adam gerçek bir basın muhabiriydi, ajan değil.

 ubat 1977. Olasılık D'ye d   r ld .

Bu varsayım ve kararlar Allardyce'in dosyasında yazılanlardı. Ama bir şey Leonov'un aklına takılmış kalmıştı. Anna'yla Allardyce'in —tümü de sosyal olaylarda— en sık bulu tu u aylar sırasında olasılık Eksi B gibi oldukça yüksek bir düzeye çıkmıştı.

Gennadi Leonov binadan çıkıp bir taksi  a ırdı. Dosyayı incelemeden önce i i bu denli sıkılmıyordu.

   Oohh  dedi Greenberg ve gürültülü bir soluk verdi.  Ne güzel hava!  Basın locasının en üst sırasında Allardyce ile birlikteydiler. Allardyce'in gözü  n sıralarda 800 m. elemelerini izleyen Anna'nın sarı saçlarından ayrılmıyordu. Pistteki yarış Doğu Alman atletlerinin  st nl   yle bitmek üzereydi.

Allardyce,  Atletizmden eskisi kadar ho landı ımı sanmıyorum,  dedi.

 D rt gün boyunca kürek, basketbol, boks...  Greenber işlenmiş su lan sıralar gibi parmaklarıyla sayıyordu.  Bisiklet, atıcılık, yüzme g re . Daha

sayayım mı?» Allardyce başını sallayıp istemediğini belirtti. «Hele jimnastik... burama kadar geldi artık bel!»

«Gazeten de tam adamını göndermiş.»

«Hesap makinesi gönderseler daha iyi olurdu, şu anda tek istedikleri şey madalya dağılımı.»

«Üstelik şanlı ABD grekoromende hava aldı, hı?»

Greenberg, «Yurda dönünce bu başarısızlığın hesabını sormak için bir cadı - avı düzenlerim,» dedi şakayla şişinerek. «Boşver. Sen hiç ülken için koşmadın, değil mi, Dave?» O sırada 20 km. yürüyüş yarışçıları başlama noktasında toplanıyorlardı. Hiçbirinin de sporcuya benzer yanı yoktu.

Allardyce başını salladı. «Hayır. Ben hep David Allardyce hesabına koştum, önümde bitiş şeridi yerine başkalarının sırtını görmekten bıkıncaya dek.»

Bir süre ikisi de ortak geçmişleriyle baş başa kalıp sustular. Sonra Greenberg, «Eğer o hanımla konuşacaksan, neden işimize başlamadan önce bunu yapmıyorsun?» Sözlerinin Allardyce'de yarattığı şoku görünce şaşırdı. Başıyla Anna'nın sarı saçlarını işaret etti. «Şu eski tanıdığın, ikide bir buraya bakıp duruyor. Yerinde olsam Karen'e çaktırmazdım. Sende gözü var, bozum olmak istemez.» Allardyce'e kurnar kurnaz baktı. «Bir sorunun var mı, Dave?»

«Yok... hiçbir şey yok. Haklısın, onunla konuşmam gerekiyor. 10.000 elemeleri başlamadan bu işi bitirsem iyi olacak.» Allardyce eliyle Greenberg'e veda işareti yapıp Anna'nın yanına giden merdivenleri indi. Yürüyücüler öğle üzeri güneşi altında yarışa başlamak için hazırıldılar, Greenberg kiminin başında düğümlü mendiller, kiminde sivri kepler bulunan çoğu sıska ve kısa boylu yarışçılara bakıp gül-

dü. Allardyce kadının yanına varmış, oturuyordu.

Greenberg başını salladı. «Kendini kolla, Dave,» dedi yavaşça. «Erkek arkadaş KGB'dendir.»

Tabanca atışıyla birlikte yürüme yarışı başladı. Robot adımlarla yarışçılar pistin çevresinde bir tur yaptıktan sonra stadyumu terkettiler. Moskova sokaklarında 20 km. dolaştıktan sonra içlerinden biri altın madalyayı kapacaktı,

Greenberg, Rus kadınıyla hemen harıl harıl konuşmaya dalan Allardyce'i ve kadının KGB'li sevgilisini düşünürken bir yandan akıllı Gutierrez'deydi. Öğlan Polonyalı yüksek atlayıcı uğruna olmadık işlere bulaşmıştı. Ama anlaması gerekirdi artık: Salt o istedi diye CIA kızı kaçırarak değildi ya.

Allardyce, Anna'yla konuştuğu sırada gözleri pisti terkeden yürüyüşçülerdeydi. Her nedense bir türlü kadının yüzüne bakamıyordu.

«İstedikleri bu, Anna. Üzgünüm ama bana söylenenler böyle işte. Harekât Ajanının sözünü ettiği o dört ilgi alanı.» Allardyce'in yüzü tiksintiyle buruştu. Bu tepkisi Anna'nın hoşuna gitti. «İstenen bilgiyi edindiğine beni inandırdığın zaman planı sana açıklayabileceğim.» Yüzünü Anna'ya döndü. Anna, Allardyce'in sarı saçlarına ve çocuksu güzelliğine bakarken onun bu görev için yeterince güçlü olmadığını düşünüyordu. Karşısındaki adama göre kendini çok daha güçlü ve yaşlı hissetti. «Gerekli ayrıntıları sana çıtlatırım korkusuyla bana bile söylemediler.»

«Üzülme, David.» İnce ve soğuk elini Allardyce'in elinin üstüne koydu, bir süre ayırmadı. «O tasarıların mikrofilmlerini sağlayabilirim. Cuma günü dağıtım için çoğaltılacak nasıl olsa. Beni çıkarmadan önce savunma bütçesiyle ilgili ne varsa öğrenmek isteyecekleri belliydi.» Anna donuk donuk güldü ve

ekledi. «Ama fotokopi çıkarmam olanaksız. Eski bir kamerayla işi görmem gerekiyor.»

«Çok üzgünüm, Anna. Bu işin bu duruma getirilmesine üzüldüyorum!» Anna, Allardyce'in yüzündeki ifadeyi görünce bir an korkar gibi oldu. Eğer birisi kuşkulanacak olursa hemen açık verebilirdi. Gennadi, David Allardyce'le bir kez daha karşılaşmamalı, diye düşündü.

«Merak etme, David. Sonuna geldik sayılır. İstedikleri şeyi sağlarım.» Güldü, Allardyce'in elini okşadı.

Sanki elli bin kişi aynı teraneyi söylüyormuşçasına kalabalıktan büyük bir uğuldu yükseldi. Allardyce piste baktı. Yeşil eşofman altı, sarı üst. Avustralya, Irvine. Irvine'in 'polis soruşturmasına yardım' ettiğini hemen herkes biliyordu. Yara bere içinde, bitkin bir durumda mı olacağı sanılıyordu ne?

Allardyce birden Leonov'u kışkandığını hissetti. Aynı anda Anna için de büyük bir korku duyuyordu.

«Sen yine basın locasına dön, David. Bilgiyi topladığım zaman seni bulurum.» Anna öfkesini bastırmaya çalışıyordu, yüzü gerildi. «İşte o zaman çıkarın beni buradan diye yaygarayı basacağım.»

Allardyce ayağa kalktı, başını sallarken birden patlayan tabanca sesiyle irkildi. Yarışçıların 10.000 *metre* elemesi için dizildiklerini bile farketmemişti. Piste baktığında koşucular ilk kaviste doluşmuşlardı. Anna'ya bir baş işareti daha verip basın locasına çıkan merdivenlere yürüdü.

Leonov sıranın öbür başına geldiği zaman ayrılmakta olan Allardyce'in sırtını görüp tanıdı. Öfke den yüzü karardı. Sonra Anna gördü onu, el salladı ve bir daha Allardyce'in gittiği yöne bakmamaya çalıştı.

Leonov'un yüzüne bu denli dikkatle bakışı Anna'yı şaşırtmıştı.

Irvine hatalı koştuğunun farkındaydı, böyle devam edeceğini de biliyordu. Nedeniyse belliydi. Stadyumdaki yüz bin kişi bir anda KGB görevlileri gibi olmuş, sanki son dört günde çektirdiklerinin formunu ne denli etkilediğini görmek istiyordu.

Daha yirmi tur varken, beşinci turu önde koşması gerekirdi. Tempusu öyle fazla hızlı olmasa bile. Ama, sanki doping yapılmış gibi enerjisini kontrol edemiyordu.

On bin metre kolay kazanabileceği bir daldı. Kimse başı çekmek istememişti; Irvine de istememişti ama onu zorlamışlardı ve ondan kopmak niyetinde de değildiler. Arkasından gelen grupla arasında en az beş metre vardı. Şimdi kendini koyvermesi nasıl da kolaydı, hızı biraz daha arttırarak bir dört tur çektin mi...

Bu düşünce Irvine'i korkuttu. Aklını korumalıydı.

*
**

«İyi görünüyor ama tehlikeli.»

«Kendisi için mi, demek istiyorsun?»

«Evet, onu demek istiyorum. Son üç turda yaptığına bak, bilmiyorum, acaba farkında mı?» Greenberg burnunu ovuşturdu. Allardyce dudaklarının ucunda bir sigarayla önündeki kâğıda bir şeyler yazıyor, sanki 'yalnızca gazeteci' kimliğinin tadını çıkarıyordu.

«Bu on üçüncü tur. Kenny hiç de yorulmuşa

benzemiyor.» Konuşan Sydney'li bir gazeteciydi. İçinde beliren kuşkuları örtmek için böyle söylüyordu.

Greenberg, «Hiç gereği yokken hızlandırdı tempoyu,» dedi. «Yolda kalabilir.» Allardyce başını sallayarak bu sözleri onayladı. Irvine'e baktı. Yüzü sanki karşı gelinmez bir emir uygulayan robot gibiydi. Onu böylesine etkileyen şey, kalabalığın çıkardığı ardı kesilmeyen vızıltı sesiydi.

Bitime on bir tur kala İrvin en yakın izleyicileri olan Doğu Alman ve Fin atletinden otuz metre öndeydi.

Ne bir yorgunluk, ne de enerjinin tükenmesini gösteren bir duygu. Irvine başka bir şey yitirdiğini hissediyordu: Yarışa bakışı değişmişti. O güne kadar koştuğu her yarışa başından sonuna dek gidecek güçlenen bir bilinçle asılır, dünyada en önemli şey o yarışmış gibi görürdü. Yarışta attığı her adımın bile o mevsim için öngördüğü hedefe uygun olmasına dikkat ederdi. Hep böyle olmuştu.

Oysa şimdi 10.000 metrenin finalini ve 5000 metrenin elemeleriyle finalini bu yarışın bir parçası olarak göremiyordu. Bu koştuğu yarış değildi. Sergileme gibi bir şeydi.

On sekizinci tur. Yedi tane daha kaldı... ama reye? Bitiş çizgisini geçtiği anda bir şeylerin sona ereceğini hissediyordu. Ve yine geleceklerdi üstüne, sorularıyla birlikte, yarış biter bitmez.

Omzunun üzerinden arkasındakilere baktı. Doğu Alman, Finli, Arikalı ve İspanyol bir aradaydılar. Tüm de finale kalırdı.

Irvine koşmaya devam etti, ama artık yarış değildi bu.

Arkada oturan Sydney'li gazeteci, «N'aparsa yapsınlar, iyi bir atleti söndüremiyorlar işte!» diye atıldı.

«Çok doğru,» dedi bir başka Avustralyalı gazeteci. Irvine'in önde gitmesi onları aldatıyordu.

Artık basın locasında ne kadar Avustralyalı varsa, ellerinde kronometre, her turun süresini ölçüyorlardı. Kuşkularını açamayacak denli gururluydular. Kenny Irvine dünyada bir taneydi. Ülkesine madalyaları getireceği tartışılmazdı.

Greenberg, «Zavallı çocuk,» dedi.

«Nedenmiş?»

«Beceremez. Bunu kazanabilir, hatta finali bile. Ama iki madalya alacak durumda değil. şu anda koştuğu her tur beş bin metreyi kaybettiriyor.»

Spora en küçük bir ilgi bile duymayan Shubin, Lenin Stadyumunda olanları büyük bir ilgiyle izliyordu. Kirov Sokağındaki boş depoda günün büyük bölümünü televizyonun başında geçirmişti. Özellikle gördüğü büyük kalabalık ve mavi egemenliğindeki renk cümbüşü onu büyütüyordu.

Renkli televizyon alıcısını Moskova'da onlara tehlikesizce katkıda bulunmak isteyen bir Ukraynalıdan edinmişti.

KGB yanlarından ayrılır ayrılmaz Zenaida kamp yerinden telefon etmişti. Shubin artık oraya gidemez-

di. Gözetlendikleri de kesindi. İzlerini nasıl kaybettireceklerini uzaktan bildirmesi gerekiyordu.

Duvarda asılı duran ilk yardım kutusunun içinde HE bombası vardı. Büyük gösteri öncesi peşrev için kullanacaktı. Göndereceği mektuplar da aynı yerdeydi. Tümü de uslu uslu duruyorlardı ilk yardım kutusunun içinde.

De pobachenya örgütünü çok iyi düşünmüştü doğrusu. Geçmiş eylemlerle ilgili, hiçbir izleri olmadığı için ortaya çıkarılması olanaksızdı. Örgüte katılan çocuklar bunu Bunderovtsy yada Helsinki'li Ukraynalılar örgütünün bir kolu olarak biliyorlardı, ama Do pobachenya aslında Shubin'in kendisiydi. Tırnak aralarında hâlâ yeraltında baskısı yapılan bildirilerin mürekkebi, elleri hâlâ döviz sallamaktan nasırlı Shubin. Do pobachenya'yı kimse ciddiye alamazdı, hele bir de gerisinde Shubin'in olduğu bilinirse.

«Daha sesimizi duyurmadık,» dedi kendi kendine. «Henüz başlamadık.»

Avustralyalının kolayca kazanacağı belli olan yarış biter bitmez Zenaido'ya telefon edecekti. Açık telefon kulübelerinden birinde telefonunu bekleyeceklerdi. O da onların Serebryany Bor Parkından çıkıp tehlikesizce Moskova'ya gelmelerini sağlayacaktı.

Irvine son turuna başlarken spiker on bin metre finalinin cumartesi günü yapılacağını duyuruyordu.

O zaman cumartesiye, diye karar verdi Shubin.

Bitiş çizgisi, şerit, gerisinde kümelenmiş görevliler, Irvine'in gözünde birbirine karışmıştı.

Yarışı bitirmek istemiyordu, çünkü hemen ar-

dından sorular yine başlayacak, içi tıklım tıklım dolu küçük odalara girmesi istenecekti.

Olimpiyat rekoruna az bir şey kalmış, ikinci gelen Doğu Alman'dan yüz metre öndeydi. Tüm stadyum, az önce kuşkulu oldukları sonucu kutlamak için son metreleri ayakta izliyordu.

Kolları havada şeridi göğüsledi ve küçük adımlarla bir süre koşuyu sürdürdü. İçinde hiçbir duygu yoktu.

Sekreteri Savunma Bakanlığı 1980 - 81 Bütçe Tahminleri'nin son sayfalarını tamamlarken, Anna Borisovna Akhmerovna sigara dumanını savuruyor, sinirli sinirli ayağıyla yerde tempo tutuyordu. Yazılar kopya çıkarılmadan daktilo ediliyordu. Biter bitmez fotokopileri çekilip bir yerde kilitlenecekti. Pazartesi günü toplantıların birinci turunda tartışmaya sunulacaktı.

Anna koridordan gelen sessizliğe kulak verdi. Görevlilerin çoğu gitmişti. Temizlik görevlileri işlerine zemin katta başlamışlar, güvenlik görevlileriyse birer birer odaları dolaşıp masalarda, dosya dolaplarında açıkta kalan bir şey var mı diye gözden geçiriyorlardı.

Taslakların daktilo yazımı biter bitmez fotokopileri çekilecekti. Sonra da bakanlığın hazine odasında kasaya kilitlenecekti. Anna bu işi burada bitirmeliydi. İş uzun sürüyor diye sabırsız görünmeye çalışırken, fotoğraflarını çekeceği sayfaların numaralarını düşünüyordu.

Bir süre sonra sekreter oturduğu yerde doğrulup gerindi. Dört buçuk saatten beri yazıyordu.

«Haydi, Svetlana, ceketini giy ve artık kocana git.»

Sekreter kız daktilo edilmiş sayfaları derleyip toplarken gülümsedi. Ceketini giydi, tarn kapıdan çıkarken dönüp, «Pazartesi görüşmek üzere,» dedi.

«Sanmam, tatlım, oyunlara gidiyorum.»

«Ne şanslısın.» Svetlana dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Anna sakın olmaya çalışarak büyük el çantasını aldı ve sekreterin masasına gitti. Saatine baktı: Beş elli sekiz. Bakan yardımcısı her an telefon edebilirdi. Zaten yarım saatte bir arayıp ne kadar kaldığını sormuştu. Anna taslakları onun odasına çıkaracak, birlikte fotokopi işlemi yapıldıktan sonra bakan yardımcısı kasaya koyması için sayfaları güvenlik görevlisine verecekti. Çantasından küçük kamerasını çıkardı. Kibrit kutusu büyüklüğündeki aygıtın tepesinde küçük bir flaş vardı. En üstte duran sayfanın fotoğrafını çekti ve yana koydu, sonra öbür sayfayı. Klik, bir sayfa daha. Sonra bir daha.

Telefon çaldı. Anna hemen koşup açtı.

«Anna? Ben Alex. Daktilo sesi gelmiyor, tümü bitti mi?»

«Evet, Alex. Şimdi getiriyorum. Ama önce şöyle güzel bir deri kaplı klasör bulayım.» Anna hiç zorlanmadan güldü.

«Peki, Anna. Bir an önce gitmek istiyorum. Akşam yemeğine nefis bir randevum var.» Her nedense Alex hep Anna'ya özel yaşamının birbirinden güzel kadınlarla dolu olduğunu kabul ettirmeye çalışırdı. Anna'ysa artık onun neden böyle yaptığını merak bile etmiyordu. «Haa, aklımdayken, yeni asistanım Vassily oralarda bir yerde olacak. Taslakları bu-

raya getirmene yardım etmek istiyordu... uyanık çocuk.»

«Öyle mi?» Anna renk vermemeye çalıştı. «Ama onu bekleyecek değilim. Görüşürüz.»

Kapıya kulak verdi. Ses yoktu. Vassily'nin, Leonov'un adamı olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Bakanlığa yeni atanmıştı, ama Anna polis kokusunu hemen almıştı. Yoksa birini mi yakalamayı umuyordu... şimdi mi?

Elindeki kameraya baktı, sonra da *öbür* elindeki sayfaya. Vassily —eğer Anna'nın düşündüğü gibiyse— Svetlana çıktıktan sonra bir süre bir yerde bekleyip Anna'nın harekete geçmesi için bekliyor olabilirdi. Ama bilmesi olanaksızdı. Gennadi Leonov da özellikle onu gözetlemesini söyleyecek değildi. Önemli olan, taslakların göz altında bulunmasıydı.

Klik, sayfayı ayır, klik. Allardyce, dört ilgi alanı, demişti. Araştırma ve Geliştirme, Stratejik Roket Gücü, Hava Gücü ve Denizaltı Silahlanma Kapasitesi. Hangi sayfalardaydı...?

Sayfa sayıları bir an için aklından çıkmıştı, fakat bu bile her yanma ter basmasına neden oldu. Yeniden kulak kesilip koridoru dinledi. Alt katta temizliğe başlayan elektrik süpürgesinin sesi duyuluyordu. Temizlikçilerden önce odaları dolaşan güvenlik denetçileri az sonra oraya gelmiş olurlardı, tabii, Vassily de.

Sayfa 17'den 19'a dek, 5, 6, 8'den 11'e, 22'den 24'e. Aklına gelmişti. Ya bir de odaya dalıp girerlerse... elinde kamera Svetlananın masasının önünde... Kuduz bir hayvan gibi bir köşeye tıklmadan önce KGB merkez binasıyla cezaevi arasında herhalde epey gidip gelirdi.

Ne yapabilirdi... ne dipebilirdi? Yaptığı işi nasıl örtebilirdi ki?

Telaşla geri kalan sayfaları yere devirdi, Syetiana'nın masasının altına itti. Sonra eğilip kapıyı dinledi. Elektrik süpürgesinin gürültüsü kapı açılıncaya dek duyulabilecek her türlü sesi bastırıyordu. 22'ci sayfayı bulup resmini çekti. 23'ü aradı. 24 neredeydi? Ya 19? Bir türlü bulamıyordu, bunun üzerine sayfaları yere yayıp elinden geldiğince çok resim çekmeye çalıştı. Saat altıyı bir dakika geçiyor, çoktan yola çıkmış olması gerekiyordu. 17 neredeydi?

Birden yaptığı işin saçmalığını farketti. Gizli yaşamı olanlar için her şey poker masası nitelikleriyle doluydu. Öyleyse...

İçin için gülerek sayfa 8'i seçti. Allardyce'e kanıt olarak bunu gösterir gerisine de boşverirdi. Zaten yeterince yapmamış mıydı? CIA merkezinde olsun, Pentagon'da olsun ABD uydularının programlanması için yeterince bilgi vardı.

Sayfa 8.

Kapının kulpu dönmeye başladı. Deklanşöre basan parmağı çok yavaş hareket etmişti. Patlayan flaşın beyaz aydınlığı bir türlü geçmek bilmedi.

«Sen misin, Vassily?» diye seslendi, kamerayı hemen çantasının içine sokarak. «Lanet olası sayfaları yere düşürdüm.»

Kapı kapandı. Halı üzerinde yürüyen askeri bot sesleri... gelen Vassiy değil, daha yaşlıca bir yüz, güvenlik görevlilerinden.

«Bağışlayın Yoldaş Akhmerovna, bir şey mi dediniz?»

«Yaklaşma,» diye bağırdı Anna. «Ben toplarım. Sen bunları görmeye yetkili değilsin!»

Anna sayfaları yerden toplarken güvenlik görevlisi birkaç adım geri çekildi. Anna başını kaldırıp adama baktı. «Ben sana bildirinceye dek kimseyi içeri alma. Hiç kimseyi, tamam mı?»

«Anlaşıldı, yoldaş,» dedi adam ve odadan çıktı. Anna oturdu, gülesi geldi. Kapıya gözetçi koyarak Vassily'nin girmesini önlemiş, artık rahat rahat resim çekebilirdi. Fakat birden kendisini kolları bacakları sarkmış bir kukla gibi gördü. İpler küçük bir çocuğun elindeymiş gibi acımasızca, şeytan gibi oradan oraya çekiliyordu.

Hızla sayfaları derledi, klasörün içine yerleştirip kapıya gitti. Gözetçi orada bekliyordu. Koridorun ucundan Vassily görüldü. Anna'nın kapıya gözetçi dikmesini iyi bir önlem olarak gördüğü belli oluyordu.

10

Saat on. İrena Witlocka kolları beyaz çizgili kırmızı eşofmanının içinde büzülüp kalmış, çiseleyen yağmur saçından koynuna akıyordu. Üçte ikisi boş stadyumda yüksek atlama elemeleri vardı. Yarım saat sonra engel yarışmaları, sonra da 400 ve 200 metrelerin elemeleri yapılacaktı. Bu yarışlar için stadyum dolardı. Kadınlar yüksek atlamayla yine kadınlar pentatlon yarışları pek ilgi çekmiyordu.

İrena'nın bir yanında favorilerden Batı Alman kız atlet, diğer yanındaysa final şansı olabilecek Amerikalı sporcu oturuyordu. Eleme için baraj bir seksen di.

İşte, ne antrenör, ne yönetici, ne de sessizce

seni izleyenler... hiçbirini yanında yoktu artık, tribünde onları görmek olanaksızdı. Belki de o anda Martin'i gözetliyorlardı. Irena derin bir soluk alıp ayağa kalktı ve bir yetmiş beş için ilk atlayışına hazırlandı. Onun için bu yükseklik ısınma atlayışı gibi bir şeydi.

Düğüm düğüm. Midesi bir anda düğüm olmuştu, tıpkı hızla dolanan bir yılan gibi. Eşofmanını çıkardı.

İlk atlayışta çıtayı devirmesi rakiplerinin çoğunu şaşırttı.

«Onları bulmak zorundasınız.» Kazantsev ekibindeki görevlilerle merkez binasının brifing salonlarından birinde konuşuyordu. Karşısındakilerin tümü de genç ve toydu.

Tıpkı elinden kaçırdığı gençler grubu gibi. Doğru dürüst bir gözetim takımı oluşturuncaya dek çocuklar sırta kadem basmışlardı. Demek ki ondan kaçıyorlardı. Zenaida Federenka ve arkadaşlarını ürkütmüş olmalıydı. Onların kaçıışından da Shubin'in Moskova'da olduğu anlaşıyordu. Zaten Kiev'de olmadığını da soruşturup öğrenmişti.

«Ya bugün ya da yarın mutlaka bulmalısınız. Zamanınız yok. Buraya gelmelerinin çok önemli bir nedeni olmalı, o da eğlenmek değil kuşkusuz. Mutlaka durdurmalıyız onları.»

Kazantsev karşısında kendisini dinleyen gençlerin yüzünü inceledi. Parlak gençlerdi, ikisi kız; soru—yanıt uygulayıcıları içinde en iyileri, tümü de Le-

nin— Lomonossov Üniversitesi mezunu, KGB eğitim okullarından geçmiş profesyonellerdi. Kazantsev bu gençlerin yeteneklerinden ve bağlılıklarından kuşku duymuyordu. Ama ne var ki, bu çocuklar bir türlü neler olabileceğinin farkına varamıyorlar, ince katlı buz üzerinde paten yapanlar gibi nasıl bir tehlike içinde olduklarını kavrayamıyorlardı. Sistemin onlara tanıdığı ayrıcalıklar, sağladığı ödüller çocuklara özgü bir ölümsüzlük duygusu yaratıyordu; tıpkı ince buz üzerinde paten kayan çocuklar gibi. KGB memuruydular ve burası Moskova'ydı: Ciddi hiçbir tehlike olamazdı.

Kazantsev bir kez daha denemek istedi.

«Biliyorum, beni Ukraynalı bir budala, ilkel bir yamyam gibi görüyorsunuz...» Bastırılan gülücükler, hafif kızarmalar. «Ama canınızı sıkmak pahasına da olsa, size şunu anımsatayım ki Ukraynalılar siz Ruslar'ı tepelemek için ilk kez bir oyuna girişmiyorlar.» Kazantsev sırtıttı. «Bu örgüt, Do pobachenya, kötü bir oyun tezgâhlıyor. Sizin işiniz Moskova'da yeraltına gizlenen Ukraynalı örgütlerin altını üstüne getirip bu öğrencileri bulmak.» Gençlerden biri el kaldırmak istedi; Kazantsev onu susturdu. «İstediğiniz gibi kırıp dökebilirsiniz, umurumda değil. İstediğiniz zorbalığı yapın. Nerde olduklarını bilen vardır mutlaka. Bu kimseyi bulup konuşturun!»

Gençler çıkıp gittikten sonra Kazantsev asansöre binip kendi odasına gitti ve hemen telefona sarılıp Donetsk'i aradı. Oraya dönmek için Puchkov'a ısrar edecekti. Çözüm orada olmalıydı, donatım fabrikasında, Donetsk'tekilere Belousov ve Ghekh'i yeni bir soruşturma için orada tutmalarını bildirdi. Sonra da bir randevu almak için Puchkov'u aradı.

İrena baraj yüksekliğine kadar olan atlayışlarında yalnızca bir kez daha çıtayı düşürdü. Artık duygularına egemen, kendini yarışmaya verebiliyordu. Hatta çekişeceği rakiplerini bile saptayıp değerlendirmeye başlamıştı. Alman, Kanadalı, Rus, İngiliz ve bir Romen.

Madalyalardan birini alacağını biliyordu artık. Hangisi olduğuna kendisi de karar veremiyordu ama kesinlikle birini alırdı.

Martin 5000 elemelerini koşarken o da final için yarışıyor olacaktı. Bunu düşününce ürperdi, bir anda madalyanın sıcaklığı uçup gitmiş, gizli tasarılarının havasına girmişti.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Akşam Olimpiyat Köyünün kuaföründe saçlarını yaptıırırdı. Sonra da Martin'le buluşurdu.

*

**

Anna, Allardyce'le Cafe Praga'da buluştu. Kendisini izleyen olmadığına hemen hemen emin gibiydi, fakat daha çok Allardyce'in izlenmiş olacağından korkuyordu. Neyse ki hiç olmazsa salonun dip köşelerinden birinde oturmayı akıl etmişti. Yağmurluğunu ve şemsiyesini hemen oradaki bir askıya bırakıp Allardyce'in karşısına geçti, oturdu. Cafe'nin içi Moskova'yı gezmeye gelen turistlerle doluydu.

Allardyce, Anna için tam bir bilmeceydi. Eski bir sevgili olarak ona yalnızca belli belirsiz bir ilgiyle biraz saygısı kalmıştı, o kadar. Acaba Allardyce'i bu işe iten ne olmuştu, merak etti. Belki kendisi de bilmiyordu. Aslında onu güvenilir bir ajan ya da 'bağlantı' yapacak çok az niteliği vardı.

Allardyce, «Beni izleyen olmadı. Sana sormama

gerek yok,» dedi. «Kahve?»

«Lütfen,» Aksanını ei.nden geldiğince gizlemeye çalıştı.

Allardyce garsonu çağırdı; bu gibi işlerde ve kadınları baştan çıkarmakta üstüne yoktu zaten. Kahve geldikten sonra, «Ne berbat bir gün, değil mi? Çok ıslandın mı?»

«Hayır.» Anna, Allardyce'in bir an önce işe girişmekte isteksiz olduğunu sezdi. Sinirine dokundu. Kulak misafiri olup da bir şey kapacak denli yakında oturan yoktu. «Ödevimi yaptım, kanıtı yanımda,» diye girdi konuya.

«Güzel, güzel...»

«Bir tane mi?» Allardyce kahve fincanı ağzında, kalakaldı. Şaşırmıştı. «Yalnız bir tane mi?» Anna adına hem üzgün, hem de korkmuş görünüyordu.

«En çok bir sayfa veririm... Washington uçağına bininceye dek.» Duruma egemen olmanın keyfiyle koyu kahvesini yudumladı. «Çünkü, David, artık onlara güvenmiyorum. Elimdekine baktıkları zaman daha çok malım olduğunu anlayacaklardır, ama buradan çıkarılmadıkça benden hiçbir şey alamazlar.»

Allardyce'in yüzündeki endişe yerini gülümsemeye bıraktı.

«Bak bu hoşuma gitti.» Garson masanın yanından geçerken Allardyce kahvesini yudumladı, sonra Anna'ya sigara tuttu. Anna sigarasının yakılması için masaya eğildi. «Olağanüstü bir kadınsın, Anna... bayağı şanslı bir adammış.»

«Kim?» diye sordu Anna, bir anda tüm serinkanlı görünüşü dağılmış.gibi oldu. «Onu terk ediyorum diye mi şanslı, demek istiyorsun?»

«Bağışla,» diye mırıldandı Allardyce. «O kareyi alayım ben o zaman. Efendilerimizi senin çok kararlı

olduğuna ve istenen malı bulduğuna inandırırır, filmin geri kalanını gözlerimle gördüğümü söylerim.» CIA'nin üçkâğıda geldiğinden Allardyce'in kuşkusu yoktu; Anna bunu anlamıştı. Ama hiç dert etmiyor, hatta biraz hoşlanıyor bile denebilirdi. Kendisinden çok farklı olarak, Allardyce bu işe şantaj altında başlamış, tüm geleceği tehdit edilmişti. Efendilerinin dolandırılması umurunda değildi.

«Sağol.» Anna çantasının içinden üstünde adres yazılı ve pulu olan bir zarf çıkarıp uzattı. «On kopeck'lik pulun altında, tabii. Sayfa 8, yalnızca bir tadımlık.»

«Aperitif gibi... eminim çok iştah açıcıdır.» Anna'nın uzanan elini titriyor görünce Allardyce'in ses tonu değişti. «Ne oldu?»

Anna, «Sağlam kalenin çöküşü,» dedi titreyen dudağını kontrol etmeğe çalışarak. Gözleri de nemlenmişti. «Şimdi geçer.»

«Çok pis bir iş,» dedi Allardyce, Anna'yı avutmak için bir yandan elini sıkarken, diğer eliyle zarfı gizlice cebine attı.

«Bile bile bulaştım ben. Para için, herhangi bir orospu gibi.» Anna biraz kendini toplar gibi olmuştu.

«Para için yapmadın.» Allardyce boşalan fincanına baktı. «Biraz daha kahve ister misin ya da daha sert bir şey?»

Anna hayır anlamında başını salladı.

«Korktuğum için bulaştım, haklısın. Para istedim —bayağı çok hem de— çünkü idealistlerin satın alınması açgözlülere oranla daha pahalı olur. Hep nakit istedim, adima yatırdıkları miktarların kanıtlarını gösterdiler. Bana sağlayacakları evin resmi bile var yanımda.» Buruk buruk güldü. «Aslında çok pis bir iş

tabir, kaldırımda yürürken köpek pisliğine basmış gibi oluyor. Artık hiçbir erteleme kabul etmeyeceğimi söyle onlara, David, artık aldatmaca yok. Ya beni çıkarırlar ya da bu sayfadan başka hiçbir şey alamazlar!»

Allardyce başını salladı. «Söylerim.»

«Ama yalnızca bunu söyle. Karşındaki kadının neredeyse ağlayacak duruma geldiğini ve bütün bu gizli işlere yeni bir dünya savaşı çıkacağından korktuğu için bulaştığını sakın söyleme.»

İster Amerikalı, ister Rus, ister başka ülkeden, hiç kimse CKR televizyonu için durup mikrofona konuşmak istemiyordu. Giderek gücünü artıran yağmur turistlerin çoğunu müzelere ve sanat galerilerine sığınmak zorunda bırakmıştı. 10.000 m. finaline daha bir saat vardı.

Karen Gunston her ne kadar hava koşullarına uygun giyinmişse de yine de durumundan hoşnut değildi. En az kırk, elli kişinin burnuna mikrofon dayadığı halde topu topu iki, üç dakikalık işe yarar film yapabiliyordu.

Olimpiyat oyunları sıkıcıydı Karen için. Moskova" ya geleli yedi gün olmuş, ilk günlerin heyecanı da geçmişti. Sokaklarda çekim yapma izni önceden alınmıştı ama yanlarında her zaman bir güvenlik görevlisi bulunuyor, gerektiğinde filmlerini sansür etmek için hazır bekliyordu.

Lenin Anıtının önünde her zamankinden az bir kalabalık vardı. «Hey, Korkunç Ivan,» diye güvenlik görevlisine seslendi Karen. Çok iyi İngilizce bilen adam böyle takılmalara kızmıyordu. «Şurada sıra bekleyen-

lerin yanına gidebilir miyiz?» Eliyle kızıl granit anıtı gösterdi.

«Tabii,» dedi adam sırtarak. Büyük şemsiyesinin altında kupkuruydu.

«Hadi, çocuklar, şuraya bir gidelim. Hem artık biraz canlansanız iyi olacak.»

Karen çekim ekibinden beklediği canlılığı bulamadı.

Federenko kendi dairesinde kalıyordu, Olimpiyat Köyüne gitmemişti. Kazantsev önce evine bakmakla boşu boşuna köye gitmekten kurtulmuş oldu. Taksiiyle geldiği halde, arabayı birkaç sokak ötede durdurup inmiş, salt biraz daha öfkelenip genç atleti etkilemek için yağmur altında eve kadar olan yolu yürümüştü. Federenko'nun suçsuz olduğundan ve Do pobachenya'yla ilgisi bulunmadığından emindi; ama Zenaida'nın nerede olduğunu ya da olabileceğini bilebilirdi.

İçeri girdikten sonra mahsustan bir süre oturmadı, üstünden damlayan sular yerdeki halıyı ıslattı. Ani ve sert hareketler yapıyor, daha önce provasını yaptığı, sert bir sesle konuşuyordu.

«Dinle beni, Arkady Timofeyich,» Kız kardeşinden soyutlamak, ona yardımcı olmak isteyen polisin yanına çekmek için çalışıyordu. «Bu bölücü grupla kız kardeşinin ilgisi olduğunu biliyoruz. Onlara şimdilik terörist demiyor bölücü diyorum.» Sözlerini sürdürmeden önce Federenko sindirsin diye durakladı. Genç adam da bunu duyunca daldığı kısa bir uykudan uyanır gibi oldu ve daha çok dikkat etmeye başladı. «Ama korkarım bir şeyler tezgâhlıyorlar. Ne olduğunu bilmiyorum ama çok kötü bir şey, belki bir bomba...»

Yine gerekli etkiyi sağlamak için Kazantsev bekledi, genç adamın gözleri büyümüş, ağzı isyanla açılmıştı. «Evet, belki. Dediğim gibi, onlara biraz yaklaşıp yaklaşmaz hemen kayboldular. Shubin de onlarla Moskova'ya gelmiş, sahte kimlik kullanarak. Şimdi tümü gizlendi. Sana verdiğim biletleri aralarından kimse kullanmamış. Demek ki, onları çok ürkütmüşüm.» Kazantsev'in sesi sertleşti yine.

«Neredeler?»

«Bilmiyorum.»

Kazantsev karşısına geçip oturdu. Odanın sıcaklığında kurumaya başlayan yağmurluğu kokuyordu.

«Onu iyi tanıyorsun. Düşün biraz! Moskova'da hiç dostu var mı, senin bildiğin herhangi bir bağlantısı?»

Federenko'nun yüzü endişeyle asılmıştı. Kazantsev genç sporcunun korktuğunu görebiliyordu. Ama Federenko belki de olan bitenin tam farkında değildi. Belki de Zenaida'nın hâlâ başına bir şey gelmemiş olmasıyla yetiniyor, Shubin'le olan ilişkisinden hiçbir tehlike çıkmadığını sanıyor olabilirdi.

«Shubin delinin biri... bir kaçık,» dedi Kazantsev. «Ondan her şey beklenebilir.»

Federenko, «Onu uyarmıştım—» diye başladı.

«Nerede olabilir? Peki, Shubin'in burada ilişki kurduğu kimse yok mu?» Kazantsev bu konuda Federenko'dan daha çok bilgisi olduğunu biliyordu, ama yine de sordu.

«Ben... inanın bana, teğmenim, hiçbir şey bilmiyorum!» Kazantsev, Federenko'yu biraz sıkıştırıp yararlandığı ayrıcalıklarını tehdit etmekte zarar görmüyordu.

Telefon çaldı. Federenko önce şaşırdı, sonra ürkek Kazantsev'e baktı.

«Aç, haydi.»

«Evet, evet, Arkady Federenko.» Federenko'nun başka söz söylemesine gerek kalmadan, telefonda yalnızca bir fısıltı gelmesine karşın Kazantsev ondaki şaşkınlığı görüp arayanın Zenaida olduğunu anlamıştı. «Zenuşka!» Her şeye karşın Federenko kız kardeşinin adını söylemekten alamamıştı kendini.

Kazantsev sanki telefonu elinden kapacakmış gibi yaklaştı. «Konuşmaya devam et,»

«Zenuşka, polisler buraya geldiler, seni arıyorlar...» Kazantsev başını sallayıp onayladığını gösterdi. Bu Federenko iyi çocuktan doğrusu; gördüğü eğitim, ayrıcalıkları, kız kardeşini koruma kaygısı, otorite korkusu, tümü birleşip polislerle işbirliği yapmasını sağlıyordu.

Kazantsev oturduğu yerden kalktı, Federenko birden irkilmişti. Kazantsev elleriyle işaret edip konuşmayı sürdürmesini istedi. Sonra kapıyı gösterip telefon edeceğini belirtti. Federenko üst üste başını sallayarak anladığını gösterdi.

Kazantsev merdivenleri uçarcasına inip fuayedeki telefona sarıldı. Kalbi deli gibi atıyordu. «Çabuk—izini bulun! Bırak ulan kim olduğumu. Ben Kazantsev'im, sersem!» Telefonun üzerinde yazılı numarayı okuyup yazdırdı. «Tamam mı? Hadi hemen davran. Aradığımız kız, ağabeyiyle konuşuyor.»

Apartman kapıcısı odasından çıkmış, şaşkın gözlerle telefonun başında duran yabancıya bakıyordu. Kazantsev görüşmesini bitirdikten sonra duvarda yazılı karalamalara bir göz attı. Bir yerde Dinamo yazılıydı. Yanında KGB bok yesin yazılmış, hemen ardından başka bir kalemle, Brejnev'in annesi de eklenmişti.. Kazantsev bunları okuyup güldü.

Zenaida ağabeyiyle konuşurken bir yandan da çevresine bakmıyordu. Kızıl Alanda bulduğu bu telefon kulübesinin soğuk cam duvarından hiçbir şey görünmüyordu. Sinirliydi, belki de bu yüzden sırasını beklediği kuyruktan çıkıp Arkady'i aramıştı. Avunmak değildi istediği, yalnızca biraz öfkesini boşaltmayı düşünmüştü.

«Dinle beni, Arkady, KGB sorun değil. Nerede olduğumu bilmiyorlar. Kimse bilmiyor. Hiçbir şey yapamazlar.»

Federenko'nun sesi korku doluydu. «Zenuşka... lütfen, Zenuşka! Senin ne olduğunu biliyorlar! Eninde sonunda bulacaklar.»

«Farketmez—» diye başlamıştı Zenaida.

«Etmez olur mu, Zenuşka? Ne olursun sonra sen... biz ne yaparız?»

«Zenuşka yok artık, Arkady, anlamıyor musun? Çoktan beri. Kendi kendini aldatamazsın artık.» Zenaida birden bağırıldığını farketti, ama sesi kulübenin içinde boğuluyordu. Aynı anda içindeki kararsızlığın da geçtiğini anladı. «Sen orado oturup önüne konulanla yetinebilirsin, Arkady, ama ben istemiyorum. Yok artık. Shubin haklıymış. Sen ödleğin birisin!» Bunu söylerken epey zorlanmıştı, ama devam etti. «Do pobachenya büyük bir yankı uyandıracak, bomba gibi. Tüm dünyanın duyabileceği bir şey! Sovyetler Olimpiyatları Moskova'da düzenlediklerine bin pişman olacaklar!»

«Zenaida, Tanrı aşkına, Zenaida, dinle beni!» Federenko da telefona haykırıyordu, sanki çok uzaktan birine bağırıyormuşcasına. «Deli olma, bir şey yapayım deme!»

«Oturayım da üstüme pislesinler diye mi? Senin gibi. Hoşçakal, Arkady... do pobachenya.»

«Yapma!»

Zenaidai telefonu çarparak kapadı. Omzundan büyük bir yük kalkmış gibi duruşunu düzeltti. Kapıyı açıp çıktığı zaman çok sakin ve kararlı hissediyordu kendini.

Kazantsev dev gibi gövdesiyle Federenko'nun kapı eşiğinde belirdi. Telefon hâlâ Federenko'nun elindeydi, yanağından bir karış ötede.

Kazantsev, «Eee?» diyebildi soluk soluğa.

Federenko telefonu yerine koyarken başını sallayıp bir sonuç alamadığını belli etti.

«Yüzüme kapadı telefonu.»

Kazantsev hemen merkezin numarasını çevirdi. «Alo, Maxim, bir şey yakalayabildiniz mi?» Kazantsev birkaç kez başını salladı. «Yapma be!. Bir şey yok, ha?» Sustu. «N'apalım, senin suçun değil.» Telefonu kapatıp Federenko'nun tepesine dikildi. «Ne dedi sevgili küçük kızkardeşin?»

Federenko, !«Çok tuhaf,» dedi ve derin derin düşünmeye başladı.

«Nerede olduğunu, ne yapmak niyetinde olduklarını söyledi mi?» Federenko olumsuz yanıt verdi. «Sesi nasıldı?»

«Çok heyecanlıydı, zaten aklımda başka bir şey kalmadı. Öyle heyecanlıydı ki...» Birden uyanır gibi oldu düşünceden. «Söylemedi ama... ne yapacaklarsa, şimdi yapacaklar herhalde.»

«Nereden biliyorsun?»

«Kendini benden koparmak ister gibiydi. Bir şey yapmak için kendini hazırlıyordu.»

«Ama ne olduğunu bilmiyorsun?»

«Bilmiyorum.»

«Tüh!»

İrvine midesinin bulandığını hissediyordu, Başlama çağırışını beklerken, o da diğer rakipleri gibi hafif hafif ileri geri koşuyor, ısınmaya çalışıyordu. İçinde biriken adrenalin neredeyse kusturacaktı. Yarış için hiçbir planı yoktu, yalnızca bu yarışı kazanamayacağına ilişkin giderek büyüyen ve içini kavuran bir korku duyuyordu.

Mutlaka kazanmalıydı bu yarışı. Dört yıl sonra çok yaşlanmış olacaktı, daha iyi, daha hızlı atletler çıkarıldı ortaya. Bunu mutlaka kazanmalıydı.

On bin metre. Yirmi beş tur. Altı milden biraz fazla.

Rakiplerine bir göz attı: Kendi eleme grubunda koşmuş olan Doğu Alman ve Finli, ikinci gruptan bir Kenyalıyla Yeni Zelandalı. Yarışı nasıl koşması gerektiğini düşünemiyordu bile. Yalnız kaldığı anda tüm istediği başını dinlemek, gözlerini kapayıp sessizlik içinde kalmaktı.

Düdük sesini beklerken sıırsıklam ter içinde kalmıştı.

Basın locasında Allardyce ve Greenberg onu izliyorlardı. Allardyce elindeki dürbünü bırakıp, «Cok kötü görünüyor,» dedi.

Greenberg, «Daha şimdiden yenilmiş gibi,» diye karşılık verdi. Avustralyalı gazetecilerin ağzını bıçak açmıyordu. «Bu gece tüm suçlamalar düşecek, biliyor musun?»

«Nereden biliyorsun?»

«Tahmin ediyorum.»

«Sence...»

«Apaçık ortada, İrvine bu yarışı bile kazanamaz, bırak beş bini. İşi bitik. Polisin zaten epey dili yandı tepkilerden, biraz daha tutacak olurlarsa İrvine herkesin gözünde kahraman olacak.»

Allardyce hak verdi. «Zavallı çocuk. Gerçekten kazanabileceğine inanmıyor musun?»

Greenberg hayır anlamında başını sailadı. Aşağıda, pistte düdük sesinin ardından yarışçılar başlama yerlerini aldılar. Tümü de yağmurdan sıırıslıslam olmuştu. Allardyce dürbününü alıp İrvin'e baktı. Acınacak bir görünüşü vardı. «Zavallı çocuk,» dedi yeniden.

Tabanca sesi ve çıkan duman. Birinci kavise do-luşan yarışçılar. Herkes kavisi dönerken olabildiğince içte yer almaya çalışıyordu. İlk düzlüğe çıktıkları sırada İrvine on ikinci, Finli önde koşuyordu.

Her saat başı değişen gözetçileri farkedince Zenaida hemen saatine baktı. Beş. Yalnızca dışarda kı-mıldamadan duran gözetçiler değişiyordu, içerde herkesin çantasını, kamerasını kontrol edenler değil. Nöbet devir teslimi için gelen adamların kaz adımlarıyla yerleri inletmesi Zenaida'nın nefretini kabarttı. Sanki hiç yağmur yokmuş gibi yürüyorlardı, sanki yağmur onları ıslatmaya cesaret edemezmiş gibi.

Film ekibiyle Amerikalı kadın kuyrukta sıra bekleyen ziyaretçilere sorular soruyordu. Kendisiyle de röportaj yapması olasılığı aklına geldi ve elinde olmadan güldü.

Bir şey söyleyebileceğinden değildi, tabii. Ama kameraların bir saat daha orada kalıp Kızıl Alanın ne duruma geldiğini kaydetmelerini için için istedi. Hiç

hesapta olmayan, yadsınamaz bir tanık olurdu.

Bronz giriş kapısına varmak üzereydiler. Bomba Yakov'un pardesüsünün içindeydi. Çalıştırmaksa en çok birkaç dakika alırdı. Zenaida ne büyük bir panik yaratacaklarını düşündü.

Mesai bitimi kalabalığı Kızıl Alanda daha yeni başlıyordu. Yüzlerce taksi, yüzlerce otobüs saat beş buçuk tıkanıklığını yaratabilmek için akın akın gelip geçiyorlardı. Anıtsa her zamankinden farklı olarak bugün saat dörtte kapanmamış, Olimpiyatlar nedeniyle Moskova'da bulunan turistler düşünülmüştü.

Olimpiyat sözcüğünün hemen üstüne ağabeyi Arkady'nin aklına gelmediğini farketti. İyi ki ona telefon edip söyleyeceklerini söylemişti.

Kapıdan girdikten sonra sol yandaki merdivenleri inince, içinde V. I. Lenin'in kalıntılarının süslene püsüne saklandığı kabir vardı. Ayaklarını hışır hışır sürüyerek ilerleyen ziyaretçilerin ıslanmış giysileri, yeni açılmış bir mezar gibi kokuyordu. .

Görevliler çantaların içine arıyor, kamerası olanları resim çekmemeleri için uyarıyorlardı. Görevli çantasını arayıp geri verirken Zenaida arkasına dönüp Yakov'a gülümsedi.

Shubin buranın bir planını bulup her şeyi göstermişti onlara. Kostya gelip gözleriyle görmüştü. Kabinin öteki yanında merdivenlerin yaptığı bir kavis vardı. Ziyaretçilerin çıktığı merdiven. Yeterince süre göze çarpmayacak, karanlık bir köşe. Yakov bombayı gözleri kapalı kuracak denli iyi çalışmıştı. Pardesüsünün içinde kurguyu tamamlayıp kayışını çözecek ve biraz eğilip yere bırakacaktı. Neredeyse durmasına bile gerek yoktu. Zenaida onun arkasında durup ayak bileği burkulmuş gibi numara yaparsa hiç kimse Yakov'u

farketmezdi. Depoda bu işi kusursuz yapabilmek için. bıkmadan usanmadan çalışmışlardı.

Hışır, hışır... ayakların sürünmesi.

Son adım. Kabir içinde durmak yasaktı. Yakov, Zenaida'ya gülümseyip birdenbire önüne geçti, sırlıklam olmuş yün kepinin çıkarıp cebine attı, sonra her iki elini cebine soktu. Pardesünün içinde hiçbir kıpırtı belli olmuyordu.

Dört gözetçi vardı. Zenaida'nın içinden tümünün de yüzüne tükürmek geldi, hatta cam bir koruyucu içinde duran Lenin'in mumyasına bile. Kostya o sırada Shubin'e telefon etmek için dışarda hazır bekliyordu.

Beşinci basamakta yapacaktı. Üç, dört... ayağını burktu, canı yanmış gibi bağırdı. O sırada arkadan gelen birisinin kollarından tuttuğunu hissetti ve şaşırdı. Bir Amerikalıydı.

«Bir şeyiniz yok ya?» Zenaida başını salladı. «Merdivenler çok kaygan, değil mi? Neden yapılmış, biliyor musunuz?» Zenaida hayır anlamında başını salladı, gülesi geliyordu. Bileğini ovuşturdu. Sert bakışlarla yanından birisi geçti. Zenaida'nın içinden adama dil çıkarmak geldi, çünkü Yakov çoktan işini bitirip dışarı çıkmıştı.

«Sağolun,» dedi ayağını yerde tartarak. Çekine çekine birkaç adım attı, sonra geri dönüp yine gülümsedi. «Çok teşekkür ederim.»

Yakov'un bıraktığı yerde duran sırt çantasını doğru dürüst göremiyordu bile. Yakov yere bıraktıktan sonra ayağıyla dibe kadar itmişti.

Ama yine de görülebilirdi, tabii. Her şey zamanlamaya bağlıydı. Dışarda Yakov'un kendisini beklediğini gördü.

Tanıdık bir çınlama, bir telefon sesi. Yakovla kol

kola girip alanın öte yanına yürürlerken alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Lenin'in türbesi soyulmuş gibi.

*

Shubin, Kostya'dan istediği bilgiyi alır almaz telefonu kapamış, hemen KGB Merkezini aramıştı. Bağlantı kurulurken yapacağı konuşmayı düşünüp keyifle gülüyordu. Çocuklar iyi iş başarmışlardı doğrusu. Şimdi de o, suçsuz — dolayısıyla bombalardan anlamayan — birisi sırt çantasını bulup da içinde ne var diye bakmadan alarmı uçurmalıydı.

Santral memuru karşısına çıkınca, «Anti - Terörist Birliği, lütfen,» dedi, sanki herhangi bir iş yerinde iç hat bağlantısı ister gibi. Önce bir karşı çıkma, merak, kuşku belirdi karşı tarafta. Shubin istediği anın geldiğine karar verip, «Belki daha başlamadıysanız hemen bu telefonun izini saptamaya çalışın, çünkü sahte değildir. Lenin Anıtında şu anda bir bomba vardır. Yarım saat sonra patlayacak. Lütfen bu mesajı iletiverin, olmaz mı? Do pobachenya»

Telefonu yerine koyup arkasına dayandı ve kendini tutamadan kahkahalarla gülmeye başladı.

Beşinci tur. Yarışçılar iki grup oluşturmuşlardı. Önde koşan beş kişilik grubun başında Doğu Alman ve Finli vardı. Finlinin elli metre kadar gerisinde koşan İrvine, ikinci grubun en sonunda yer almıştı. Pistte en modern drenaj sistemine karşın yer yer su birikintileri görülüyordu. Tüm çabasını gerideki gruptan kopmoma için harcayan İrvine'in durumu Allardyce'i çok üzmüştü.

«Gayret, Kenny,» diye inledi Avustralyalılardan biri.

«İşi bitik,» dedi bir İngiliz gazeteci. Şimdiden İrvine'in çöküşünü anlatan bir yazı hazırlamaya başlamıştı. Form düşüklüğü için KGB'yi sorumlu tutacaktı.

«Biraz bekle, görürsün,» dedi Avustralyalı.

«Nasıl kendini bu kadar kandırabiliyorsun...» diye başladı İngiliz, ama sonunu getirmedi.

Altıncı tura girilirken stadyumda olduğu gibi televizyonlarının başında izleyen milyonlarca izleyici de artık İrvine'in arayı kapatmasının olanaksız olduğu sonucuna varmıştı.

Allardyce'in içindeki sıkıntı giderek büyüyordu. Gözleri yine Anna'nın her zaman oturuyor olduğu boş koltuğa döndü. Belki de sıkıntısı İrvine'in başarısızlığından çok bununla ilgiliydi.

Kazantsev tam merdivenlerden incekken Federenko'nun seslenişi üzerine döndü. Telefon sesini o da duymuş, arayanın Zenaida olduğunu ummuştu, ama Federenko, «İş yerinizden,» demişti.

«Evet?»

«Oleg?» Arayan Puchkov'du. Bir an için Kazantsev saat beşte randevuya gitmediği için amirinin kızmış olabileceğini düşündü. «Hemen buraya gel. Anıta bomba bırakmışlar. Şimdi ortalığı boşaltmak için uğraşıyoruz?»

«Ne tip bir bomba?»

«Bilmiyoruz. Herkesi buradan uzaklaştırmak için

uğraşıyorum. Bu trafik ve kalabalık ölüm gibi bir şey...»

«Sizi görürüm orada.»

Kazantsev telefonu kapayıp Federenko'ya baktı.

«Ne ol..?»

«Sevgili kız kardeşinle oyun arkadaşları Lenin Anıtına bomba koymuşlar. Ne şaka, değil mi?»

Kazantsev karşılık beklemeden yıldırım gibi çıktı, merdivenlerden atlaya atlaya inip hemen bir taksi çağırdı.

Dokuzuncu tur. İki grup arasında koşan Yeni Zelandalı artık ikinci gruba kalmıştı. İrvine hâlâ yerindeydi. Finli ve Doğu Alman'ın önderliğinde ilk grup yaklaşık kırk metre açmıştı arayı. İrvine'in madalya kazanabileceğine hemen hiç kimse inanmıyordu.

Kalabalığı ite kaka yarıp önünü kesen her polise kimliğini göstere göstere koşan Kazantsev'e, kentin tüm araçları Kızıl Alanda toplanmış gibi geldi. Klakson sesleriyle polis - itfaiye - cankurtaran araçlarının sirenleri büyük bir gürültü yarışına girmişlerdi.

Aralıksız yağan yağmurun altında polisler kalabalığı uzaklaştırmak, tehlikeli bölgeyi engellerle çevirmek için canla başla çalışıyorlardı. Do pobachenya veletlerinin istediği buydu işte.

Anita yüz metre yaklaştığında Kazantsev içinde kabaran bir panik duygusu hissetti. Açık duran bronz

kapının iki yanında her zaman duran gözetçiler yoktu.

Puchkov bir polis aracının başındaydı. Islanmış durumuyla olduğundan yaşlı ve kontrolünü yitirmiş görünüyordu. Onun arkasında Kazantsev'in takımından üç adam patlamalara karşı koruyucu yeleklerini gi yiniyorlardı.

«Oleg!» Puchkov'un sesinde büyük bir rahatlama belli oluyordu. Kazantsev birden kendini çok çaresiz ve yetersiz hissetti. Çocuklar bombalarla oynuyorlardı işte... teröristlerle anti-teröristler. Hiçbiri paramparça olmuş bir ceset görmemişti, Belfast ya da Roma'da çekilmiş birkaç fotoğraf dışında. Hiçbiri bilmiyordu.

Kazantsev hemen eğilip yerden bir koruyucu yelek aidi. Puchkov yanına gelmişti.

«Ne çeşit bir bomba?»

«Bilmiyoruz. Yalnızca bir sırt çantası, merdivenlerin altına bırakılmış. Tüm bildiğimiz bu kadar.»

«O zaman korktuğumuz şey değil..?»

Puchkov başını iki yana salladı. «O olmadığına eminiz, tabii eğer sırt çantası bir aldatmaca değilse. Pek sanmıyorum.»

«Hadi, hemen başlayalım işe.»

Puchkov gözlerini Kazantsev'in yüzüne dikti. Kolunu tutan eli engellemek içindi. «Hayır, Oleg, ekip sensiz girecek içeri. Çocuklar hazır.»

Kazantsev içeri girmek için hazır bekleyen insanların rengi uçmuş yüzlerine baktı. Sonra Puchkov'a dönüp sert bir sesle fısıldadı. «Benim de girmem gerek, görevim bu.»

Puchkov bocalıyordu karar vermek için, ama zorunluydu. «Hayır, Oleg. Biliyorum, böylesi tehlikeli olacak, ama kentte bir FAE aygıtı olduğunu bile bile...»

Başını salladı. «Biliyorsun, bir tanesi çalınmış olabilir. Eğer böyleyse, senin mutlaka hayatta olman gerek. Eğer içerde yaralanan birisi olacaksa, bu kimse sen olmamalısın. Emrediyorum.»

Trafik sıkışıklığında yolunu açmak isteyen bir cankurtaranın sireni acı acı ötüyordu.

I* *

On üçüncü tur. Öndeki grupta hiçbir hareket yoktu. Yarış sanki herkesin katlanmak zorunda olduğu, bir an önce bitmesi istenen bir durum olmuştu. Olimpiyat finali olmaktan öylesine uzaktı ki, izleyiciler bile en küçük bir tepki göstermeden, sıkıntı içinde yarışın bitmesini bekliyorlardı.

Çoğu da İrvine'in ikinci grupta başı çektiğini farketmemişti. Aradaki uzaklıksa yeniden otuz metreye düşmüştü.

Bomba ekibinin üç genç elemanı anıt kapısından girmeden önce dönüp el salladılar.

Kazantsev, «Deneme, deneme,» dedi elindeki mikrofona. «Sayılarınızı söylesenize keratalar.»

«Bir, burada.»

«İki, şef.»

«Üç.»

«Güzel. Şimdi sakın olun ve gördüğünüz her şeyi anlatın.»

İçlerinden biri güldü. Kazantsev. anıt kapısına baktığında üçü de içeri girmek üzereydiler; üç tane yuvarlak adam, üstlerindeki koruyucu yelek ve yüzlerini örten siyah vizörlerle gülünç görünüyorlardı.

Kazantsev onlarla konuşurken işi şakaya vurur gibiydi. Neden birlikte gitmediğini anlasınlar istemiyordu.

«Şimdi merdivenlere geldik.»

«Hiç olmazsa burası kuru.»

Hevesli ayak seslerini duydu. Boş salonda yankılar çıkarıyordu. Bunlar da çocuktaki aslında. Akıllı ve iyi eğitim görmüş çocuklar.

Puchkov kalabalığı kontrol etme görevini üstlenmişti. Sanki Kazantsev'i anıt dışında tutmak için gösterdiği çaba tüm istem gücünü ve sinirlerini tüketmiş gibiydi.

«Ne oluyor?» dedi Kazantsev sert bir sesle, ama sonra hemen pişman oldu.

«Gizlendiği yere geldik, efendim.» Aynı sert tonda karşılık.

«Pekâlâ, tanımlayın bana şimdi.»

«Sırt çantasının üstü açık. Biri paltosunun içinde gizleyip sokmuş olmalı, kayışlarına bakılırsa.»

«Güzel. Mekanizmasını görebiliyor musunuz?»

«Hayır, şu kapağını kaldırayım da... tamam.» Ses kesildi. Kazantsev bir kulağı kulaklıkta, diğeri eli metre ötede gelecek bir patlama sesinde bekledi.

«Tamam, şimdi pijamasını çıkardık işte.» Çocuk cerrahlarla ilgili bir şakayı anımsamıştı. Ama şimdi ona 'bırak saçmalığı' demenin sırası değildi. İş alaya almakla telaştan kurtulurlardı en azından.

«Ne görebiliyorsun?»

«Bir bubi tuzağı, şef. Detonatör olarak bir saat var... ama onun üzerinde de bir tertibat var.»

«Sökebilir misin o tertibatı?»

«Bir bakayım. Görünüşe bakılırsa, evet, sandığım gibi.»

«Ne?»

«Bir başka tel var, çok daha ince. Saat bağlantı-

sını kopardığın zaman bağlantı hiç etkilenmemiş oluyor.»

«Dışarı çıkarabilir misin?»

«Burada yapsam daha iyi olur. Ortalık kuru hiç olmazsa.» Genç adam kıkır kıkır güldü. «Baba Lenin artık buna katlanmak zorunda.» Sonra arkadaşına seslendi. «Git bak bakayım, yaşlı zampara hâlâ uyuyor mu?» Kazantsev kahkaha sesleri duydu. Artık dayanamayacaktı.

«Şunu tanımlayın bana... tüm ayrıntısıyla!»

On yedinci tur. İkinci grup arada kalan öbür Doğu Alman atletini de içine alıp önde koşan dört kişilik gruba yirmi beş metre yaklaşmıştı. İrvine çıkardığı hızlı dört turla grubunda kimseden kopamamıştı fakat önde gidenlerle aradaki uzaklık azalmıştı.

Sonunda kendini yarışa verebiliyordu, bunun için şükretti. On yedinci tur koşulurken birden içinde bir kıpırdanma olmuş, başını göğze kaldırıp gri bulutlara bakarak bağırmak gelmişti içinden. Başına gelenleri bağıra çağıra boşaltmak istiyordu.

Dağılmaya yüz tutmuş iradesi birdenbire toparlanmış, birisi sanki kulağının dibinde parmaklarını şıklatmış gibi dikkatini vermeye başlamıştı. Artık duyduğu yorgunluk az önceki ruhsal yorgunluk değildi, yarışa asılmanın ve harcadığı çabanın sonucuydu. Artık kazanacağından emindi.

Dişlerinin arasından her soluk verişte yineliyordu: Sıçayım KGB'ye, sıçayım KGB'ye... sıçayım Doğu Alman'a, sıçayım Finliye, sıçayım Kenyalıya...

Ne denli yapmacık ve zorlamayla olursa olsun,

nefret duygusu en iyi ruhsal hazırlık oluyordu. Galiba on sekizinci tura da gelmek üzereydiler.

**

*

Daha ne olduğunu anlamadan kolunun dibinde Karen Gunston bitivermişti. Kazantsev onu görüp söylediklerini işiterek ağzına dayanan mikrofonu farke-dince öfkesinden deliye döndü.

«Amerikalı bayan, zamanım yok,» dedi, neden engellerin içine bırakılmış olacağını düşünmeden. Sonra kadının arkasında duran Puchkov'u gördü. Puchkov'un yüzünden her şey anlaşılıyordu. Üst makamlardan birisi bütün bu olanların KGB için bulunmaz bir propaganda olacağına karar vermişti herhalde. Nasıl olsa, örtbas edilmesi olanaksızdı, çok sayıda yabancı tanık vardı, zaten tehlikeli veletlerin de istedikleri bu olmalıydı. İşte bu amaçla yabancı film ekibine film çekme ve röportaj yapma izni verilmişti.

«Hadi, bayan, gidin başımdan. İşim var. Şefimle konuşun.» Kazantsev, Karen'e sırtını döndü. Nasıl olsa film sansür edilirdi.

«Şimdi iyi dinleyin. İkinci pili de çıkarmanız gerekli, tertibata güç vereni. Yerini biliyor musunuz?»

«Bombarın alt kısmında.»

«Ona erişmek için çantayı kesemez misiniz? Bir tel olsa yeter.» Kazantsev yüzünü sildi. «Ne kadar zaman kaldı?»

«On dakika kadar... tam tamına on dakika on dört saniye.»

«Pekâlâ, çantayı keserek açın.»

«Bu çantayı bebek taşıy gibi tutmuş olmalı.»

«Öyle yapmış.»

«Tamam, kesmeye başlıyorum»

On dokuzuncu tur. Arada yirmi metre kaldığı anda İrvine iyice yaklaştığını anlamıştı. Birlikte koştuğu grup artık ona yetişemiyordu. İki grup arasında tek başınaydı. Herkesin gözü onda, herkes ne yapacağını merakla bekliyordu. Bu, İrvine'i daha da güçlendirdi.

Yeniden düzlüğe çıktığında beş tur kalmış, kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başlamıştı. Bunun nedeni yarışın dörtte üçünün geride kalmış olmasından değil, İrvine'in yaptıklarındandı.

«Tamam, o işte.Tel yalnızca dolanmış burada.»

«Başka bir şey olmasın?»

«Tamam, şef, tamam, herifin yaptığını anladım, saate bağlamadan önce birbirine dolamış telleri. Dikkat et!»

«Ne oldu?»

«Boris az kalsın düşürüyordu. Beceriksiz herif.»

«Aman dikkat—»

«Tamam, şimdi çözüyorum.» Aradaki suskunluk Kazantsev'e sonsuzluk gibi geldi. Kalabalıktan da çıt çıkmıyordu, gerilimin doruk noktasını anlamışlar gibi. Sirenler ve klaksonlar bile susmuştu.

«Tamam—»

«Ne..?»

«Basit. Bir o yana, bir bu yana açıp çözerim. Yalnızca uzun sürüyor.»

«Tamam. Hadi şimdi onu al ve patlatma kamyonuna getir.»

Kazantsev bombanın içine bırakılacağı kurşun Kaplı basık kamyona baktı.

«Merak etme, patron, saat bağlantısını şimdi çözerim. Bir dakikalık iş.»

«Çabuk çık oradan. Emrediyorum.»

«Yalnızca birkaç dakikalık işi var?»

Kısa bir sessizlik. Kazantsev tam zıvanadan çıkacakken, bir başka ses, belki Boris araya girdi.

«Lanet olsun, bombanın arkasında bir başka zamanlayıcı var!»

«Çıkın oradan, çobuk!» Kazantsev artık haykırıyordu.

Üç tur kala İrvine yağmura, piste ve baldırlarından başlayıp bacaklarına ve kalçalarına doğru çıkan müthiş yorgunluğa karşı savaş veriyordu. Önünde koşan üç kişi artık madalyalarını tehdit eden birinin yaklaştığını farketmişlerdi. Kalabalıktan yükselen heyecanlı uğultu onları da harekete geçirmişti, ama sesler yalnız İrvine içindi. İzleyicilerin önyargıları silinmişti artık, çekişmeli bir son bekliyorlardı.

Kavise girerken on metre kalmıştı. Finli yorgun görünüyor, Doğu Alman daha güçlü, Kenyalıysa üçüncü sıradan Finliyi zorluyordu. Onlardan başka herkes yarış dışıydı.

Kendisi de öyle miydi acaba? Kenyalıyla arasındaki uzaklık gözünde büyüyordu. Finliyi yakalamak için koşarsa madalyayı garantiye alırdı. Hadi bakalım.

İki tane zamanlama tertibatı, biri hemen göze çarpan bir saat, öbürüyse gizli ve yirmi dakika için

de bombayı patlatacak biçimde kurulmuş bir zamanlayıcı. Karmaşık gibi görünen saat zamanlayıcısıyla bomba uzmanlarını oyalamak amaçlanmış. Bunu düşünen çok akıllı biri olmalıydı. İsteddiği yalnızca dünyaya sesini duyurmak değil, kan dökmek, öldürmekti. Tüm istediği buydu.

«Dışarı çıkın - dışarı çıkın!» Kazantsev anıta doğru koşuyordu. Kızıl Alanda hareket eden tek şey oydu. «Dışarı çıkın - dışarı çıkın!»

Bir anda anıtın giriş kapısında koruyucu yeleklerle yusuvarlak olmuş bir adam görür gibi oldu, hemen ardından büyük bir parlama.

Sonra da gürültü.

Zil sesi. İrvine Bronz sırasında koşarken, kalabalıktan koro halinde bir kükreme yükseliyordu. Son turun koşulduğunu duyuran zil sesiyle artık iyice yorulmuş Finliyi geçmiş, önünde Kenyalı ve Doğu Alman kalmıştı. Kavise girdikleri zaman tek sıra içindeydiler. Yalnızca bir atak yapmak için güçleri vardı ama hiçbir de bunu kullanmaya cesaret edemiyordu. Henüz erkendi.

Sıralamada bir değişiklik olmadığını gören kalabalıktan hüsrana gösteren bir uğultu koptu. Üç yüz metre... İrvine bekliyordu, çünkü beklemek zorundaydı, çünkü Gümüşü gözüne kestirmiş gibi görünen Kenyalının kendisinden daha çok gücü kaldığından korkuyordu. İki yüz elli metre... onca az kalmasına karşın kimse temposunu değiştirmemişti. Son kavise gelmişlerdi.

İrvine atak yaptı. İlk denemede harekete geçmeyen bir motor gibi tüm gövdesi sarsılmıştı. Sonra ya-

vaş yavaş Kenyalıya yaklaştı. Kenyalı atletin atak yapacak gücü kalmamıştı ya da isteği yoktu.

Gümüş, Gümüş...

Yeni bir atak. Yine sarsılma. Düzlüğe girdiğinde artık seslerden başka bir şey algılamıyordu. Her şey gözünün önünden uçup gitmiş, Doğu Almanaya yetişip yetişmediğini bile göremiyordu. Önünde kimse *var* mı, farkında değildi. Yalnızca koşuyordu, bakınmaya korkan bir çocuk gibi.

Bitiş ipini göğüslerken Gümüş Madalyayı kazanan Doğu Alman atleti iki metre, Bronz durumunda olan Kenyalıya altı metre geride kalmıştı. İrine pistin üzerine yığıldı. Hemen başına üşüşüp oksijen maskesini getirdiler.

Uzunca bir süre sonra gözlerini açtı ve kulak verdi. Yağmur uğultusu sandığı ses kalabalıktan yükselen sevinç gürültüsüydü.

Sessizlik. Kazantsev dumandan gözleri yaş içinde anıt dışına çıktı. Patlamanın büyük gücü merdiven kavisinden geri tepip adamlarından ikisini paramparça etmişti; değil kimliklerinin tanıtlanması, bu parçaların insan parçası olduğunu bile anlamak olanaksızdı. Aynı nedenle cam koruyucu içinde bulunan mumya da çok az hasar görmüş, V. I. Lenin'in yalnızca mumyalanmış elleri ve yüzünde cam kırıntıları görülebiliyordu. Başka hasar yoktu.

Üçüncü adamı Kazantsev'in uyarısını dinleyip dışarı çıkmak için davrandığından patlama sırasında kapıya varmış, yalnızca beyin sarsıntısıyla kurtulmuştu. Ama öbür ikisi uyarısını dinlememişlerdi.

O sırada bir KGB görevlisi Amerikalıların filmle-

rine ve kameralarına el koyuyordu. Kırmızı plastik yağmurluk giymiş olan kadın avaz avaz tartışmaya girmişti. Kazantsev bu olayın hiç olmamış gibi geçiştirileceğini anladı. Tass ajansı dışında verilen tüm haberler abartılmış olarak nitelenecekti.

İki adamı ölmüştü. Birisi kolayca öldürebileceklerini kanıtlamak istemişti. Moskova'nın göbeğinde, Kremlin'in duvarları önünde hem de...

Ve Do pobachenyo — artık hiç kuşkusu kalmamıştı— Moskova'da bir FAE aygıtı bulunduruyordu. Binlerce insan ölebilirdi. Bunu kullanmak niyetinde olduklarını da midesini bulandıran bir kesinlikle biliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KIZIŞMA

11

Pazar günü, sabahın dört buçuğuydu. Oleg Kazantsev, Oustinski Köprüsü üzerinde giderek pembeleşen bulutlar altında gün doğuşunu izliyordu. Buraya gelirken yolunu uzatmış, Kızıl Alanı geçmekten kaçınmıştı. Lenin Anıtı halka kapalıydı, 'küçük onarımlar için.

KGB Merkezi iki bomba uzmanının ölümüyle çalkalanmaktaydı. Ama olayın fazla önemsenmeden geçştirilmesi için çalışılıyor, elden geldiğince biçimi değiştirilerek boyutları çarpıtılıyordu. Yerlerde KGB bağırsakları, duvarlarda KGB beyinlerinden oluşan tabloyu görmemek için Devlet Güvenlik Komitesi gözlerini yummak istiyordu.

Kazantsev'in saatlerdir aklınöan çıkaramadığı bir ad vardı: Shubin. Shubin'in fotoğrafını bulup büyütmüş, odasının duvarına asmıştı. Ve karşısında oturup saatlerce düşünmüştü.

Terör. Do pobachenya'nın tek istediği buydu. Çünkü yalnızca tehdit vardı ortada, sonra da uygulama. Yalnızca: devlet gemisini sarsıp su kesiminde bir delik açmaktı amaçlanan. Takas falan düşünmüyorlardı.

Bu nedenle de, yapacakları şeyi engellemek olanaksızdı.

Kazantsev, Donetsk Donatım Fabrikasından bir FAE aygıtının çalınmış olduğundan emindi. Korkunç, pis bir silahtı, tam terör için. Uygun koşullarda binlerce insanın ölümüne yol açabilirdi. Bir gün önce Kızıl Alanda böyle bir şey bırakılmış olsaydı, o kalabalıkta, o trafikte... Kazantsev bu düşünceyle ürperdi.

KGB'nin bu örgütü bir iki gün içinde ortaya çıkarabileceğini düşünmek sersemlik, hatta bağnazlık olurdu. Tüm soruların yanıtı yine yüksek tuğla duvarlar ardındaki tozlu ve sıcak donatım fabrikasında olmalıydı.

Kazantsev ne yapacağına karar vermişti.

Kenneth İrvine yatağında gözlerini tavana dikmiş yatıyordu. Oda arkadaşlarının horultusu ya da herhangi bir şey değildi uykusunu kaçırان, ama uyuyamıyordu işte. Çünkü gözlerini kapadığı an her şeyi yeniden görür gibi oluyordu.

Tüm suçlamalar kaldırıldı. İçtenlikle özür dileriz.

Ve buna benzer şeyler. Kafasının içinde dönüp dolanıyordu. Madalya töreninden sonra bu haberi alınca içinden ağlamak gelmişti. Ama kurtulmanın verdiği sevinçten değil, günlerdir biriken öfke ve yorgunluk gözyaşlarıydı boşaltmak istediği.

Basın toplantısında çeşitli gazetecilerin ve televizyoncuların göz altında tutulmasıyla ilgili sorularını yanıtsız bırakmıştı. Daha sonra onuruna verilen partide herkes şampanya ve kilolarca birayla kafayı bulurken İrvine'in ağzını bıçak açmıyordu.

Kazandığı Altın Madalya başucundaki komodinin

çekmecesindeydi. Sıradan bir cep romanının duracağı yerde. Kimsenin dikkatini çekmesin diye bunu bile saklamak zorunda kalmıştı.

Ne Avustralya'dan gelen gazeteleri okumak, ne de herkesin onu gösterip hasetle gülerek elini sıkacağı yerlere gitmek istiyordu. Onun için her şey bitmiş gibiydi. Ertesi gün yapmak zorunda olduğu idmanı ve 5000 m. elemelerini düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Dovid Allardyce odasının penceresinden günün ilk trafiğine bakarken Karen Gunston'la yaptığı seks maçının pek başarılı sayılamayan birinci raundunu düşünüyordu. Herhangi bir zaman olsa böyle bir olayın üstünde durmaz, gülüp geçerdi, ama şimdi ne oluyorsa, sanki olaylara gülme yeteneğini yitirmiş gibiydi.

Oysa kendisi istemişti sevişmeyi. Kadının isteğini uyarmak için gereken her şeyi yapmış fakat en çok kendisini vermesi gereken bir anda odada bir başka birinin varlığını hissetmişti. Anna.

Anna tehlikedeydi... kendi sorumluluğu, kendi suç yüzünden.

Bu işe bulaşmasına ve casus durumuna gelmesine Allardyce neden olmuştu. Şimdi de pisliği temizlesin diye onu göndermişlerdi buraya. Ve Allardyce korkuyor, bu işten nefret ediyordu.

Yarı sertleşmiş organına baktı; işeme gereğindendi, başka hiçbir şeyden değil. Aşağıda, otelin ana girişini kollayan siyah bir Volga duruyordu.

Birisi onu göz altında tutmaya değer bulmuştu. Leonov'dan başkası olamazdı tabii.

Beiki de mesleki kuşkusunu değil, her halinden belli olan kıskançlığıydı nedeni.

Bu düşünce yüreğindeki sıkıntıyı hafifletmedi.

Karen Gunston yatağın içinde bir iki kıpırdandı ve karınüstü yatarak uyumaya devam etti. Sevişirken de bu biçimde yatmış, elleriyle Allardye'ye yardımcı olmaya çalışmıştı. Uzun parmaklarıyla. Allardye hemen boşalmıştı, daha doğru dürüst giremeden.

Dışarda bir KGB arabası bekliyordu. Allardye'in düşünüp düşünebileceği tek şey buydu: O pazar günü.

Arkady Federenko kararını vermişti. Zenuşka'yı KGB'den önce kendisi bulacaktı, hem de bulabilirse o gün.

Radyo ve televizyon ne derse desin, bu işin gerisinde kim olduğunu çok iyi biliyordu. Shubin, Shubin!

Bu ad aklına geldikçe beynine çekiç yemiş gibi oluyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Shubin. Zenuşka'yi onunla yatakta düşündü. Her istediğini yapıyor, her emrine uyuyor...

İki polisin öldüğü söylentileri vardı. Birisi cesetler dışarı taşınırken görmüştü. Ama gerek radyo, gerekse televizyon hâlâ tehdidin asılsız çıktığını, meydana gelen önemsiz hasarın zararsız bir kaçık tarafından yapıldığını anlatıyordu.

Oyunlar sürüyor, aklını takma.

Federenko soğuk düşün altında kendine gelmeye çalışırken bir yandan Moskova'da tanıdığı Ukraynalıları düşünüyordu. Belki kız kardeşinin nerede olduğunu onlar bilebilirdi. Uzaktan bir akraba, Zenaida'nın üniversiteden iki arkadaşıyla, yine aynı okuldan

birkaç kız vardı aklına gelen.

Aslında pek umut yoktu, ama seçeneği de kalmamıştı.

Asansörle aşağı indi. Uzak akrabası Dinamo Elektrik Fabrikasında çalışıyordu. Evi de Moskova Nehrine bakan büyük bloklardan birindeydi. Acele ederse onu evde bulabilirdi.

Komsomolskaia istasyonuna doğru hızlı hızlı giderken peşinden gelen otomobili farketmedi.

«Çabuk ol, gözden, kaçırma.» Kazantsev arabanın içinden Federenko'nun çıktığını farketmişti. Elindeki telsizle Federenko'nun peşine düşen adamından bilgi alacaktı. Kazantsev'in içi içini yiyordu. .

«Sakin gözden kaçırmayın. Biriniz onunla trene binsin.»

Otomobil Rusokovskaya Caddesini geçip Komsomolskaia Alanına doğru ilerledi.

Kazantsev, Donetsk'e gitmek için Puchkov'dan izin istemiş ama isteği geri çevrilmişti. Moskova'da: bir FAE bombasının bulunma olasılığı vardı ve Kazantsev'in burada olması gerekliydi. Puchkov'un dediği gibi, bomba Donetsk'te değil, buradaydı.

İstasyona vardıklarında Kazantsev otomobilden inip metro istasyonuna girdi. Federenko'yu izlemesi belki bir işe yarayabilirdi. Evden böyle telaşla çıkması, yanında malzeme çantasının olmaması pazartesi günü elemeleri için idmana gitmediğini gösteriyordu.

Kalabalık peronda Kazantsev kendi adamını ararken neredeyse Federenko'yla burun buruna gele-

çekti. «Ben gideceğim peşinden,» dedi memura. Adam bunun hatalı olduğunu söyleyecek oldu, fakat Kazantsev bırakmadı. «Evet, biliyorum, beni tanıyor. Ben de görünmemeye çalışırım. Sen şimdi arabaya dön, kameranı da bana ver.»

✱✱

Federenko Pavoletskaia istasyonunda indi, Kazantsev de peşinden. Kalabalık Volovaya Caddesini geçerlerken gözden kaybetmemek için Kazantsev genç odanın üzerindeki tişört rengini ve blucini bellegeğine yerleştirdi. Bir ara kamerasını kullanır gibi yapıp içine gizlenmiş telsizle otomobildeki adamlarına bilgi verdi.

Federenko'nun yürüyüşünde bir kararlılık vardı, nereye gittiğini biliyordu.

✱✱

Federenko apartman sakinlerinin adlarını gösteren listeye bakarken geldiğine pişman gibiydi. Kuzeni, Zenuşka'nın yerini bilip de söylerse diye neredeyse korkuyordu. O zaman bir şeyler yapması, harekete geçmesi kaçınılmaz olacaktı.

Kapıdan girmek üzereyken karşısına çıkan yengesini zorlukla tanıdı. Ne kadar da kilo almıştı son gördüğünden beri.

«Nina...»

Kadın ilk şaşkınlığı geçtikten sonra elindeki sepeti yere bırakıp Federenko'yu kucakladı. «Arkady!»

✱✱

Kazantsev gizlendiği yerden Federenko'nun şişman bir kadınla kucaklaşıp apartmandan içeri girdiği gördü. Sonra yine kamerasındaki gizli telsizi kullanarak adamlarını oraya çağırdı.

Acaba buradan bir şey çıkar mıydı?

«Federenko çıkacağını düşünmüş olmalı,» dedi kendi kendine. Şişman kadının ardından kocası ve çocukları da gelmiş, hepsi de Federenko'yu görünce şaşırıp kalmıştı.

Adamlarını getiren otomobil sokağın başında göründü. O anda Federenko apartmandan dışarı çıktı, ardından şişman kadın ve diğerleri. Kazantsev hemen adamlarına koştu. «Çabuk şu devanasıyla kocasını enseleyin. Ben Federenko'nun arkasından gidiyorum. Onlardan ne öğrendiğini öğrenir öğrenmez bana bilgi verin.»

Kazantsev, Kirov Sokağında bir postane dışında beklerken can sıkıntısı ve düş kırıklığı içinde ne yapacağını bilemiyordu. Bütün gün Federenko'nun peşinden koşmuş, elindeki kameranın içine konuşup adam kimle görüşüyse sorguya çekerek kendisini maskara etmişti.

Sonuçsa sıfır.

Şimdi Federenko bu postanenin içinde bir posta memuruyla konuşuyordu. Çocuk kız kardeşine çok düşküncüydü, ama nerede olduğunu KGB kadar o da bilmiyordu. Bu gerçeği kabullenmek Kazantsev'i iyice çileden çıkardı.

Tam o sırada Federenko dışarı çıktı. Kalkık omuzları, öne doğru uzanmış başıyla merdivenleri inip yürümeye başladığında yine aynı kararlılığı vardı. Ka-

zantsev biraz ötede park etmiş olan otomobile ısıklık çalıp yanına çağırıldı. Adamlarına postaneyi gösterek Federenko ile görüşen posta memurunu sorguyo çekmelerini istedi. Sonra da hızlı adımlarla Kirov Sokağı boyunca ilerleyen Federenko'ya baktı. Aralarındaki uzaklık epey açılmış, daha şimdiden gözden kayırmamak güç bir iş olmuştu. Kazantsev esnedi, sonra davranacak gibi oldu...

Federenko yok olmuştu. Görünmüyordu artık. Şimdi şuradaydı... Yok. Karşıya geçti. Otobüs durağına mı? Yok, yoktu işte.

«Bok yedik,» diye homurdandı yine esneyerek. «Bok yedik!» Federenko onu atlatmayı mı tasarlamıştı? İnanamıyordu Kazantsev. Peki ama neredeydi?

Koşarak gelen adamını gördü. «Ne oldu?» Kazantsev uykudan uyanır gibiydi. «Bir şeyler öğrenebilirsiniz mi? Benimkini kaçırdım.»

«Posta memurunu tanıyoruz, daha önce birkaç kez sorguya çekmiştik. Temiz çıkmıştı.»

«Başka?»

«Shubin'i tanıdığını itiraf etti!» KGB görevlisinin yüzü heyecanla kızarmıştı.

«Çabuk getirin onu!»

Kazantsev, Federenko'nun neden onu atlattığını anlamıştı. Posta memurundan adres ya da önemli bir şey öğrenmiş olmalıydı.

Çok geçmeden onlar da öğrenirlerdi.

Kirov Sokağında yan yana duran bir dizi depo. Federenko bunlardan bir tanesinin kapısını zorladı. Bu adresi posta memuru Boris'ten KGB'ye haber verme tehditiyle almıştı.

Federenko çaresizlik içinde bu yola başvurmuştu. Görüştüğü Ukraynalılardan bilgi alabilmek için K-GB'yi öne sürmüştü. Birkaç yerden eli boş çıktıktan sonra bir lokantada çalışan bir garson kadın birlikte yaşadığı Boris'i, Shubin'in tanımına uyan bir adamın ziyaret ettiğini söylemişti. Yanında da Zenuşka olabilecek bir kız vardı.

Kapının tokmağını bir kez daha zorlarken, «Zenuşka!» diye kükredi, kız kardeşini yasak bir oyun oynarken yakalamış gibi. «Zenuşka!»

Son iki gün içinde Shubin depodan dışarı adımını atmamış, yiyecek ve gazeteleri Boris sağlamıştı. Şu anda da herhalde tüm örgüt üyeleri kapının arkasına çömelmiş, korkudan ne yapacaklarını şaşırılmış olmalıydılar.

Tam içindeki öfkeyi sıkı bir sövgüyle boşaltacakken arkasından bir şeyle dürtüldüğünü hissetti. Dönüp baktı. Karşısında Shubin'in sakallı yüzü vardı, gözleri çılgın gibi ve elinde bir tabanca. Shubin tabancasıyla birkaç kez daha dürttü Federenko'yu.

«Açın,» diye seslendi içerdekilere. «Senin popo yalayıcı ağabeyin!» Bir kez daha dürttü Federenko'yu. Federenko dişlerinin arasından soluyordu. «Sen budalanın tekisin, Arkady!» diye tısladı Shubin. Siyah sakalının içinden kırmızı dudakları ve bembeyaz dişleri görünüyordu.

Kapı açılınca Federenko içeri itelendi. Zenaida kapının önünde duruyordu. Yanında sarışın bir çocuk vardı.

«Zenuşka!»

«Zenuşka'yımış,» diye yineledi Shubin. «Ne işin var burada, Federenko?» Herkese otoritesini anımsatmak için yüksek sesle sormuştu.

«Seni almak için geldim, Zenuşka...» Ağzından

çıkan sözleri Federenko bile gülünç buldu. Uyuyan güzeli uyandırmak için gelen bir prens gibi konuşmuştu.

Shubin gülerek tabancasıyla şaka yapar gibi bir kez daha dürttü.

Örgütün diğer üyeleri birer ikişer gizlendikleri gölgelerden çıkıyorlardı. Altı kişi olmuşlardı.

Federenko, «Demek örgütün bu, Shubin,» dedi. «Sen ve beş çocuk.»

Gençler ona kötü kötü baktılar. Zenaida hâlâ bir şey söylememişti.

«Arkady...» dedi Zenaida donmuş gibi. «Arkady, neden geldin buraya? Ne yapmak istiyorsun, koca budala?»

«İki kişi öldürdünüz, daha yüzlercesi ölebilirdi! Ne oluyor size böyle? Delirdiniz mi?» Tuttuğu sineğin kanatlarını koparıırken yakalamış gibi görüyordu kız kardeşini. «Delirdin mi?» diye bir kez daha sordu güçsüz ve etkisiz bir sesle.

Zenaida biraz etkilenir gibi oluyordu. Fakat Shubin'in kahkahası etkiyi bozdu.

«Bütün dünya delidir, Federenko, bilmiyor muydun?»

Çocuklar bu sözleri büyük bir felsefe kabul edip gülüştüler. Federenko onların bunu nasıl ciddiye aldıklarını görünce Shubin'in ne denli etkili olduğunu anladı.

«Senin deli olduğunu biliyorum, Shubin.» Çocuklar Federenko'nun çevresini sarmışlardı ama yalnız Shubin'in elinde tabanca vardı. Shubin gözünü bile kırpmadan onu izliyor fakat herhangi bir tehlike beklemiyordu. Federenko'nun da kendini güvende hissettiğini anladı. «Ormanın içinde açlıktan geberen bir kurt gibi kaçsın.» Zenaida ellerini kalçasına dayadı.

miş, meydan okur gibi duruyordu. «İki kişi öldürdünüz, çok daha fazlasını da öldürebilirdiniz. Zenuşka, ne dediğimi anlıyor musun? Eğer seni yakalarsalar, ölüme mahkûm olursun. Katil oldun!»

Shubin hemen araya girdi. «Hiçbir şey anlamıyorsun, Federenko, hiçbir şey! Ne tarihten anlıyorsun, ne Rusya'yı, ne de şu kadarcık olsun Ukrayna'yı» Federenko sıkı bir gösteriyle karşı karşıya olduğunu sezmişti. Kendisi için değildi bu gösteri üstelik. Fakat Shubin rolünü fazla abartarak oynuyor gibiydi... yoksa kendi kendine mi yapıyordu gösterisini?

«Milyonlarca Ukraynalı öldü, Federenko, 1917 ve Sovyetler'den bu yana... Faşistler geldiği zaman Stalin kadar kırım yapmadılar!» Shubin sözlerindeki tutarsızlığa aldırıyor, yalnızca can alıcı noktaları örplana çıkarmaya çalışıyordu. Bir parmağını Federenko'nun göğsüne dayadı. «Sen Sovyet olmuşsun! Popolarını yalıyorsun, ayaklarını öpüyorsun, yükselmek için burnunu sürtüyorsun. Satın alınmışsın. Gulag Takımadaları hâlâ yerinde duruyor, hâlâ gece yarısı Ukraynalılar evlerinden alınıp bir daha görünmüyorlar. KGB gösteri yapan herkesi sopayla kovalıyor, bilim-adamları, düşünce, çalışma, konuşma özgürlüğü isteyen herkes zindanlara atılıyor.»

Shubin'in sımsıkı yumruklarından kan çekilmişti.

«Kafasının ya da ruhunun satın alınmasını istemeyen herkes ya deliğe tıkılıyor, ya sürgüne ya! da kamplara, akıl hastanelerine gönderiliyor.»

«Düşüncelerini kabul etsinler diye sen de onları bombalıyorsun?»

«Hayır.»

«O zaman eğlenmek için yapıyorsun?»

Shubin sustu. Can alıcı noktaya geldiğini anlamıştı. Öğrencileri yeni bir felsefe bekliyorlardı.

«Hayır eylemi, eylemin kendisi için yapıyoruz. Yok etmek için, korku salmak için!»

Bu sözler Zenaida'dan gelmişti. Federenko inanmadı. Sanki bir karabasandan sıyrılmak istemişçesine silkindi. Zenaida gözünü bile kırpmamıştı.

Federenko bir şey söylemek gereğini duydu. «Sapıkça...» Özür diler gibi çıkmıştı sözcükler ağzından. Genzini temizledi. «Benimle gelmelisin. Zenuşka. Seni bu kaçıkla bırakamam.»

Çocuklar bakiştılar; yüzlerinde, 'şimdi bu adamı ne yapacağız,' sorusu vardı.

Shubin güvenliydi. «Zenuşka,» dedi alayla yüzünü buruşturarak. «Onunla gitmek istiyor musun?»

«Hayır.»

«Zenuşka!»

«Git buradan, Arkady, hemen git!»

«Onunla kalamazsın!»

«Git! Git hadi.» Kız kardeşi onu kovuyordu. Hiç tanımadığı biri gibi.

Hevesli gençler merakla Shubin'e dönmüşlerdi. Shubin'in elindeki tabanca hiç hedefinden kıpırdamıyordu. «Hayır,» dedi usulca.

«Evet,» dedi Zenaida, aynı tonda, gözlerini Federenko'dan ayırmadan, «Evet, Shubin, Arkady gidecek şimdi.»

Çocuklar düş kırıklığı içinde ağızları açık kaldılar. Shubin öfkeyle tabancasını Federenko'nun karnı üzerinde dolaştırdı.

«Aptal kaltak! Nasıl bırakırız onu?»

Zenaida, Shubin'e döndü. «Bizi ele veremez. Eğer bunu yaparsa beni öldürmüş olacağını biliyor.» Yeniden Federenko'ya baktı.

Shubin daha fazla; üsteleyemedi. Ama Zenaida'ya ne oluyordu böyle?

«Silahlarımız var, Arkady. Daha beter şeylerimiz de... Anlıyor musun? Eğer bizi KGB'ye ihbar edersen ben burada ölürüm.»

«Zenuşka!» Shubin gülüyordu. Oynanan dramı eğlenceli bulmuştu. Çocuklar da kabullenmişlerdi kararı. Federenko tehlikenin geçtiğini anladı.

Shubin tabancasını indirdi. «Kız kardeşini öldürsün, anlıyor musun?»

Zencide başını sallayarak onayladı. «Hadi git.»

Federenko onu yitirmişti. Tümünden değişmişti kız kardeşi. Tanınmayacak denli. Birden aklına evin bir köşesine çekilmiş yaşlı annesi geldi. Nasıl anlatacaktı ona?

Tökezlenerek dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Dar sokakta hiç kimse yoktu. Gözlerindeki yaşları silip yürümeye başladı.

★★

12

Pazartesi sabahı saat yedide posta memuru Boris'in dili çözüldü. Kazantsev on dört saat süren sorgu sırasında yalnızca iki kez ayrılmış, kısa sürelerle uyumuştur.

Ardı arkası kesilmeyen sorular sonunda ne bir tehdit, ne de bir karşılık vaati olmadan, Boris masanın üzerine yığılmış, Do pobachenya'nın gizlendiği yeri açıklamıştı.

Odadan çıktıklarında Puchkov yorgun ve kork-

muş görünüyordu. «Sence bombaları var mıdır?»

Kazantsev gözlerini ovuşturdu. «Evet, ellerinde bir bir şey olduğundan eminim.»

«O zaman hiç ürkütmememiz gerekir.»

«Gidip bakması için birini göndereceğim. Yalnızca deponun çıkış yerini ve çevresini kolağan etsin diye.»

«İyi olur. Adamlarına söyle, kendilerini göstermesinler.»

Elemeleri ikinci grupta koşacak olan Winston Ochengwe sabah altıda uyanmış, yatağında sırtüstü yatıyordu. Karısı ve çocuğunun düşleri artık tribündeki izleyiciler kadar uzaktaydı. O sabah, yatakta düşündüğü sırada, artık ne ölü ne de diriydiler... Ochengwe'nin dışında bir yerde kalmışlardı. Şu anda buna üzülecek zamanı da yoktu. İlerde yine gözlerinin önüne geleceklerdi tabii, bir an bile ayrılmaksızın. Ama şimdi, her türlü acıya, üzüntüye, korkuya ve yalnızlığa karşı uyuşturulmuş gibiydi.

Başını kaldırıp Lydall'ın yatağına baktı. Hiç buruşmamış yastığına bakılırsa Lyddll sakın bir gece geçirmişe benzerdi. Ochengwe güldü. Lydall'ı da o gün yarışacağı rakipleri kadar uzakta görüyordu. Artık her şey gerektiği yerini buluyor, gerektiği önemi alıyordu. Ochengwe hazırdı.

**

François Diderot Olimpiyat Köyü bitişiğindeki parkta koşarken kendini kandırdığını hissediyordu. Yasaklanmış bir oyuncakla gizli gizli oynarken anne-

sinin ya da babasının yaklaşan ayak seslerini duymuş gibi. Birazdan tokadı yiyecek, odanın ışığı söndürülüp oyuncağı elinden alınacak.

Ağacların arasında asık yüzle koşan mavi eşofmanlı adam. François Diderot sabah gazetelerim ve kendisini yarıştan alıkoyabilecek toplantıyla ilgili haberi dehşet içinde bekliyordu.

Gutierrez kötü bir gece geçirmişti. Uyuyamamasının nedenini ne İrena'da, ne de turist kılığında sürekli olarak onları gözetleyen adamlarda buluyordu. Her ikisi de tehdit ediniyordu, ayırım gözetilmeden. O halde ne yapmalıydı? Sinirlerini boşaltmak. Yarışta koşup fazla gelen sinir yüklü enerjisini atmak.

CIA'ciler kafaya gelmiyorlardı; başka numaraları olduğundan Moskova'da uslu duracaklardı. «Kız izleniyor,» demişlerdi. «Bizden yardım bekleme, evlat.»

Gutierrez'in aklına bir şey geldi. Greenberg ve gazetesi... Karen Gunston ve televizyonu. Bir daha onunla röportaj yaptıklarında, —belki o gün yarıştan sonra olurdu— konuyu açıklardı. Yüz milyon insan İrena'nın durumunu öğrenirdi. Herkes Romeo Juliet öykülerine bayılırdı. Gutierrez de onlara verecekti bunu.

Peki, kızı çıkardıktan sonra ne yapacaktı? Bunu düşünmek istemedi, duygularına kulak vermedi. Kız nasıl olsa tam anlamıyla ona bağlıydı.

Bir an önce yarışa girmek istiyordu.

Odanın loş ışığında kendi kendine güldü. Fazla sıcak bir gün olmayacaktı. Bu onun yarışıydı. Kazanacaktı.

**

*

Federenko geçmek bilmeyen uykusuz gece boyunca yalnızca Zenuşka'yı düşündü. Gün doğduktan sonraysa Sokolniki Parkında uzun bir yürüyüşe çıktı. Önemli olan yalnız Zenuşka'ydı; eğer kendini buna inandırabilirse Shubin'le çocukların, Moskova ve Zenuşka için ne büyük bir tehlike olduğunu unutabilirdi. Yapması gereken tek şey, kız kardeşinin bulunduğu yeri polisten gizlemektir. Zenuşko bir cinayete ortak olmuştu, şimdi korunması gerekiyordu.

Federenko kararsızlıktan kurtulunca biraz rahatlar gibi oldu. Islak çimenler üzerinde hafif hafif koşarken kendisini daha rahat, neredeyse yenilenmiş gibi hissediyordu.

İrvine oda arkadaşlarını uyandırmadan odanın içini voltalarken bacaklarında büyük bir bitkinlik hissediyordu. İçinde istek de kalmamıştı.

Biraz kendine gelince kantine gidip bir şeyler yemeye çalışacaktı. Sonra da yine odasına çekilir, Lenirt Stadyumuna gidinceye dek orada kalırdı.

Oda arkadaşlarından biri, yarışması bir gün önce biten bir kürekçi yatağında biraz kıpırdanır gibi oldu. Irvine hemen voltasını kesip banyoya girdi. Yataktan yeni kalkmış izlenimini vermek için gürültüyle yılandı.

Kirov Sokağındaki depo. KGB gözcüleri otomobilli yetmiş, seksen metre ötede bir yerde park ettiler. Sürücü bir sigara yakarken, diğer görevli aşağı indi ve gezinti yapıyor gibi görünmeye çalışarak deponun

kapısına doğru yürümeye başladı.

Tehlike yoktu. Sıvaları dökülmüş yapılar, yakın sokaklardan gelen trafik gürültüsü, pırlı pırlı bir gökyüzü. Birikmiş çöplere ve köpek pisliği kokusuna karşın yine de temiz bir hava. KGB görevlisi o gün oyunlara bileti olmadığı için kendini şanslı hissetti. Teğmen Kazantsev nasıl olsa bütün gün onlara gözcülük ettirecekti.

O sırada deponun kapısı açıldı. Görevi öyle şaşırmıştı ki, elinde olmadan hemen savunma duruşuna geçip eli belindeki tabancasına gitti. Kapıdan çocuk denecek yaşta bir genç çıkmıştı; elleri boş, kapının önünden süt şişesi alacak gibi telaşsızdı. Birden KGB görevlisini gördü, ağzı yavaş yavaş açıldı ve eli hemen az önce bıraktığı kapı kulpuna gitti.

«Dur orda!» Görevli bu durumla hiç uyuşmayan, alışkanlıklarına dayanan bir hareket yaparak her şeyi altüst ettiğini anlamıştı. Oysa hiç belli etmeden yürümesine devam etmeliydi. Tabancasını da çoktan çıkarmıştı. «Sakin kıpırdama!» Bacaklarını iki yana açmış, tabancasını nişan alır gibi doğrultmuştu. Çocuk ne yapacağını bilemeden geri geri yürürken iki silah sesi duyuldu. Bunlardan biri Shubin'in atışıyla vurulan KGB görevlisinin tabancasından çıkmış, beton zemine saplanmıştı.

Ferenc şaşkınlık içinde kendini yere attı. Shubin yerde hareketsiz yatan adama iki kez daha ateş ettikten sonra eğilip Ferenc'i yerden kaldırdı ve içeri çekti.

«Çabuc, çabuk gir içeri! Orada park etmiş bir araba var. İçinde de poposu tutuşan bir başka KGB'li.»

Otomobildeki görevli ilk şaşkınlığı geçince hemen aşağı indi. Ölü yatan arkadaşına doğru iki üç adım attıktan sonra vazgeçip *durumu rapor* etmeye ka-

rar verdi. Depo kapısı kapanır kapanmaz hemen otomobile dönerek mikrofonu aldı ve verici düğmesine bastı. Sesi kısılmış, soluk soluğaydı.

«Gözcü otomobili Yedi - Dört - Alfa... Arkadaşımı vurdular. Kirov Sokağındaki depodayız. Kazantsev'e söyleyin, teröristler eyleme başladı!»

Deponun arkasında küçük, toz içinde, pis kokulu bir avlu vardı. Kirov Sokağına bakan birkaç dükkânın açık helalar yaptırmış olduğu bu avluda depolar boş kutularını ve sandıklarını saklıyorlardı. Deponun üst katında camları kırık bir pencereden Shubin, Zenaïda ve Yakov avludaki helayı kullanmak için kasap dükkânından çıkan bir adamı izlediler.

Shubin gülümseyerek üst galerinin ucuna kadar yürüdü. Çocukların tümü ona bakıyorlardı. Kapanar kısılmıştılar. Dışarı çıktıkları anda gözcü otomobili peşlerine takılırdı. Daha şimdiden siren seslerini duyur gibi oldu.

Yeniden pencereye döndü. «O herifi buraya getirin. Çıktığı kasap dükkânında bulunanları da. Bu saatte tüm personel orada olmalı.» Saatine bakarak başını salladı. «Bize rehine gerek. Buradan çıkmak için takas ederiz.»

Zenaïda uzun bir süredir yüzünü inceliyordu. Shubin en küçük bir korku ya da kuşku göstermemeliydi. Zenaïda tüm dikkatiyle böyle bir belirti arıyordu. Sonunda kız aradığını bulamayacağına inanıp başıyla Shubin'i onayladı.

«Yanınıza Ferenc'i de alın. Çabuk olun.»

Çocuklar giderken Shubin arkalarından baktı. Re-

hine olmak en kolay işti. Kim olsa yapabilirdi bunu. Üstelik çok da işe yorardı. Elindeki bir akıl hastası ya da sıradan bir temizlikçi kadın bile olsa bir polis memuruyla ya da başka bir memurla takas edebilirdin. Takas ede ede sonunda Brejnev'i bile bulabilirdin.

Polisin gelmesi mutlaka kaza olmalıydı. Federenko onları ele verip kız kardeşinin hayatını tehlikeye atmazdı; ama bu kaza Shubin'in çok işine yarayabilirdi. Çocuklardan ayrılıp maskesini çıkarmak zamanı gelmek üzereydi.

Bir silah sesi ve ardından siren sesleri duydu. Sonra beyaz iş önlükleriyle üç adam ve iki kadın dükânın arka kapısından çıkmaya başladı. Adamlardan birinin kolu kıpkırmızı olmuş, omzundan sarkıyordu. Zenaída ve Yakov arkalarından iteliyorlar, emirler yağdırıyorlardı. Güveni yerine gelen Ferenc dayılanmaya başlamıştı. Helanın kapısını bir tekmeyele açarak bağırdı. İçinden fena halde korkmuş bir adam çıktı.

Rehinelerin varlığını hissedince Shubin rahatladı. Takas için altı tane rehinesi vardı. Kendi çıkışını satın almak için.

Siren sesleri iyice yaklaşmıştı. Shubin yolun iki çıkışının da tutulmuş olduğunu anladı.

**

«Bir şeyler yemen gerek, kızım.» Gutierrez kendi kahvaltısını yerken karşısında ekmek kırıntılarını didikleyen İrena'ya bakıyordu.

Köyün yemekhanesi tıklım tıklımdı. Yarışmaları biten ya da herhangi bir perhiz gerektirmeyen dalların sporcuları sanki bir daha hiçbir şey yemeyeceklermiş gibi ne bulurlarsa mideye indiriyorlardı. Özellikle Afrikalılar her zaman olduğu gibi burada

do yemekten patlayacak duruma geliyorlardı. Oc-hengwe biie hafif bir gülümsemeyle kilo aldığını kabul ediyordu.

Gutierrez'in gözü, elinde bir tepsiyle dağlar gibi yemek taşıyan bir Rus haltercisine takıldı. İrena'ya da göstermek istedi ama kızın bunu eğlenceli bulmayacağını biliyordu. İreno'nın somurtup oturması Gutierrez'i sinirlendirmeye başlamıştı. Ama kendisi için değildi. O öğleden sonra İreno'nın yüksek atlama finali vardı ve kız bu durumuyla hiç de hazır sayılmazdı. Artık konuşarak onu havaya sokmak için de zaman yoktu. Ama Gutierrez güne çok iyi başlamış, kendi yarışına dek de bunu sürdürmek niyetindeydi.

«Hadi, tatlım, bırak artık şu ekmekle oynamayı,» diye çıkıştı Gutierrez. Sonra do uzanıp İreno'nın elini tuttu. Bir an için ona âşık olduğunu hissetti, hiç alışık olmadığı bir sıcaklık duydu. Ama hemen kendini frenleyip yarışı düşündü. Duygularını daha sonra salıverirdi.

İrena'nın gözleri dolmuştu. «Martin...»

Gutierrez'in aklına bir yol geldi. «Bak, bu öğleden sonra iyi bir atlayış yapman gerek. Grachikov'a nanik yapman için. O alçak işin başından beri seni baltalamaya çalışıyordu. Sen de ona böyle karşılık verirsin. Yüzüne tükürüp kasiğine tekme atmış olursun.» İreno ona inanmak ister gibi bakıyordu. «Söz veriyorum. Bu öğleden sonra plan yapmaya başlıyoruz. Hep birlikte olacağız.»

İrena gözyaşlarını bastırdı. Artık ekmek kırıntılarıyla oynamıyordu.

**

«Üzgünüm fakat bu sporcuyu öğleden sonra gi-receği yarıştan çekmek zorundayız.» Fransız Ulusal Olimpiyat ve Spor Komitesi Başkanı söylemişti bu

sözleri. Oylama falan olmayacaktı, çünkü elde tartışılmaz kanıtlar vardı. Ele geçirilen fotokopiler François Diderot'nun Dumas - Ouenelle ile sözleşme imzaladığına hiç kuşku bırakmıyordu. Toplantı sürdüğü sırada takım yöneticileri, Diderot'nun antrenörü ve Diderot bitişik odada bekliyorlardı. Kararı final sonrasına erteleme konusunda tartışma çıkmış fakat başkan bunu da kabul etmemişti.

«Eğer yarış kazanırsa madalyayı geri alabilirler. Ne komitemizi, ne de Fransa'yı böyle küçük düşürücü bir duruma sokamayız. Diderot'yu içeri çağırın. Yarışının başlamasına daha birkaç saat var, durumu hemen bildirelim kendisine. Baylar, karar verdiğimiz gibi, Diderot Fransız takımından çıkarılıp en kısa zamanda ülkeye gönderilecektir.»

Odadan dışarı çıktığı zaman, hatta binadan çıktığında artık gözyaşlarını bırakabilirdi. İçerde bayağı iyi tutmuştu kendini: Yüzü gergin, gözünü kırpmadan, bildiriye hafifçe başını eğerek kabullenmiş, sonra da dönüp odadan çıkmıştı. Ama şimdi tamamdı artık. Parkta bir ağacın altında otururken onu görebilecek kimse yoktu. Zaten olsa bile umursayacak durumda değildi.

Bir süre sonra başını kaldırınca Loirot'nun tepesinde dikildiğini farketti. Gözlerini silecek gibi oldu ama Loirot'ya belli etmek istemiyordu.

«Her şey bitti demek, öyle mi, François?» Diderot adamın yüzüne bakamadı. «Böyle bittiği için çok üzgünüm. Şirket de üzgün. Ama...»

Diderot artık Dumas , Ouenelle ile tüm ilişkilerinin koptuğunu biliyordu. Ama Loirot bunu söylemekten zevk mi alıyordu ne?

«Kes sesini,» dedi Loiro't'ya.

«François, çok sarsılmış olmalısın...»

Diderot yüzünü döndü adama. «Şirketinizde çalışan bir domuz gazetelere bildirmiş, Loiro't, para karşılığında. Bütün bu iş bok yığını gibi zaten. Anlıyorsun, değil mi? Mallarınızı reklam edeyim diye bana para veriyorsunuz, ben de açgözlü olduğum için alıyorum, sonra da bir başka açgözlü pezevenk çıkıyor, beni satıyor. Şimdi sen de gelmiş bana sözleşmenin feshedildiğini söylüyorsun. Züppe herif!» İçinden Loiro't'ya vurmak geldi. «Ama benim suçum. Biliyorum. Kimseye sözüm yok. Lanet olsun tümüne. Bütün bu Olimpiyat denen saçmalığa.»

Loiro't'nun karşılık vermesine olanak bırakmadan Diderot yerinden kalktı ve gitti, Lorient'nun da zaten pek aldıracağı yoktu. Dumas - Ouenelle yönetim kuruluna Diderot yerine iki kişi önermişti. Barseaux adında bir kızla Philippe Modraine adında bir başka genç. Fransa'nın giderek ünlenen tenis yıldızlarıydı. Loiro't onlarla yapılacak reklam kampanyalarını düşünmeye başladı.

Sokağın iki çıkışı da tutulmuş, engellerle çevrilmiş, Kirov Sokağında ne kadar dükkân ve depo varsa hepsi kapatılmıştı. Polisler kuşkuyla gördükleri kimseleri hemen durdurmak için hazır bekliyorlardı.

Depo ve çevresi, içinde KGB ve Do pobachenya adlı örgütü barındıran kızgın bir küçük ada oluvermişti. Keskin nişancılar çevre binaların üst katlarına ve deponun çıkış kapısını görececek yerlere yerleştirilmişlerdi.

Deponun ön avluya bakan yüzünde pencere ya da kapısı yoktu. Kazantsev ve Puchkov karargâhlarını burada, arkası kapalı bir kamyonun içinde kurmuşlardı.

Puchkov sigara içiyordu. Kazantsev onu biraz daha sakinleşmiş gördü. KGB'nin anti - terörist birliği başkanı olarak tüm karşı önlemlerden o sorumluydu fakat bir yıldan beri tüm işleri başyardımcısı olan Kazantsev yürütüyordu. Bunu her ikisi de biliyordu, ama aralarında düşmanlık yoktu. Anti - terörist birliği 'her olasılığa karşı' kurulmuş bir bölümdü. Kimse'nin uykusu kaçmasın diye. Olanakları çok sınırlı ve çoğu deneyimsiz gençlerden oluşan bu birliği büyütme demek teröristlerin varlığını kabul etmek olacağından bu işe kimse yanaşmamıştı.

Şu anda da üst düzeydeki yetkililer Kirov Sokakındaki olayların ve olabileceklerin üstüne bir hasır örtmüşler, unutmaya çalışıyorlardı. Teröristlerin elinde pekâlâ bir FAE bombası olabileceğini kabul edemiyorlardı; zaten çoğu FAE bombası nedir onu bile bilmezdi.

Donetsk'ten hiçbir haber çıkmamıştı: Hiç ama hiçbir şey. Eksik olan tek bir şey yoktu!

Puchkov, «Her yandan kuşattık,» dedi. «Kirli işler şubesinin ödünç verdiği nişancıları da her türlü çıkış noktasına yerleştirdik.» Puchkov belli belirsiz gülümsedi. «Tam kapana kısıldılar. Onlar da farkındadırlar herhalde. Ne yaparlar şimdi? Megafonla yaptığımız çağrılara da kulak vermediler.»

Kazantsev gömleğinin kollarını sıvadı. «Çıkıp gitmek isteyecekler. Başka bir şey isteyeceklerini sanmam.»

Puchkov bir kaşını kaldırdı. «Oleg, senin içini kemiren bir şey mi var? Gözle görünenin dışında, demek istiyorum.»

Kazantsev portatif koltuğunun arkasına yaslandı. «Üst düzeydekiler bunun son oyun mu olmasını istiyorlar?» Puchkov başını sallayarak doğruladı. «Sandığım gibi. Ben de neden kirli işler şubesi nişancılarını ödünç vermek için o denli hevesliydim, diyordum. Çocukları temizleyip halının altına, süpüre-

çekler. Öyle duruşmalarla, hapfs cezalarıyla falan kimseyi uğraştırmamak için. Temizle gitsin.»

«Bırak şimdi ahlak yönünü—»

«İlgisi yok, Sergei. Yalnızca... yalnızca anlamadıkları için kızıyorum. Bir türlü görmek istemiyorlar işin içyüzünü. İçerde bir FAE bombası olduğunu biliyoruz, yalnızca nasıl elde ettiklerinden haberimiz yok. Eğer o çocuklarla birlikte bomba da havaya uçarsa, kimsenin bir şey saklayacak hali kalmaz.»

«Peki, sence ne yapmamız gerekir?»

«Zayıf noktalarından işlemek.»

«O da?»

«Buradan çıkıp gitmelerinin gerekliliği. Gerek dosyasından, gerekse Federenko'yla yaptığım konuşmalardan anladığım kadarıyla, Shubin şu anda ona sağladığımızdan çok daha büyük bir izleyici topluluğu istiyor. O nedenle mutlaka buradan çıkması gerek.»

«Ya rehineler?»

«Gerekirse...» Kazantsev başparmağıyla boğazını keser gibi yaptı.

«Hadi canım! Peki o zaman Özel Soruşturmalar Şubesine nasıl hesap verimiz?»

«Pekâlâ, o zaman yapabileceğimiz hiçbir şey yok.»

Genç yardımcılarında Kolya kamyonun içine başını uzatarak, «Efendim... konuşmak istiyorlar,» dedi.

«Sonunda isteklerini mi bildirecekler?» diye sordu Puchkov.

«Kimbiiir. Hadi gidip bakalım.»

Saat iki on beş. Lenin Stadyumunu dolduran yüz bin kişi az önce kadınlar 110 m. engelli elemelerini izlemiş, şimdi kadınlar yüksek atlama finalinin

başlamasını bekliyorlardı. Yine az sonra başlayacak olan erkekler engel yarışmasından önce çekiç atma-da Rus, Doğu Alman ve Romen sporcuların çekişmesini izliyorlardı.

Atlama sırası İrena'ya geliyordu. Sinirlerine bir şey olmuştu. Yo da yalnızca zihnindeydi. İlk dört kız ilk atlayışta çıtayı aşmışlardı fakat beşinci olarak atlayan Kanadalının topuğu takılarak çıtayı devirmişti. Bu küçücük olay İrena'nın yüzüne çarpılmış soğuk su gibi gelmişti. Bir anda düşen çıtanın gü-rültüsü ve çekiç atan Rus sporcusuna yağan alkış sesleri dikkatini bilemişti.

Ayağa kalktı, eşofmanını çıkarıp başlama çizgisine doğru yürüdü. Gutierrez'in onca uğraşıp da yapamadığını İrena kendi kendine yapmış, içindeki uluslararası yarışçılara özgü bencil hırsı yüzeye çıkarmıştı.

Çıta bir seksen dördtüydü. On iki yıl önce Meksika'da bu yüksekliği aşmak Altın Madalya kazanmak demekti. İrena çıtaya doğru koştu.

Düştükten sonra başını çevirip çıtaya baktı. Yerrinde duruyordu. Kollarını havaya kaldırdı, kulakları Polonyalı izleyicilerin sevinç seslerine gitti. Atlayış bittikten sonra biraz olsun milliyetçiliğe yer verebilirdi. Dudakları geniş bir gülücükle yayıldı.

Otobüsten inerken tümü de sanki parlak, alacalı bulacalı giysiler giymiş gibi sıkılganlık içindeydi. Hemen duruşları değişmiş, başlar havada, poz atmaya başlamışlardı. Stadyum bitişiğindeki ısınma pistini dolduran kalabalık belki en çok Gutierrez'e yarıyordu. Ama hiçbirisi de orada bekleyen izleyicilere karşı üstünlükten başka bir şey duymuyordu. Artık gerek antrenörler, gerekse yöneticiler de onlar için izleyicilerden farklı değildi.

Saat üç.

Ochengwe ikinci eleme grubunda koşacağı yarış için küçük adımlarla koşuyor, yavaş yavaş ısını-

yordu. Irvine kollarını çırparak bacaklarını geriyor, Lydall hiçbir anlam taşımayan bir yüzle antrenörü Harry'e bir şeyler anlatıyordu. Gutierrez'in yüzünde gülen bir maske tüm yapmacıklığına karşın hiç değişmeden duruyordu. Holmrath sakin, Jorgensen heyecanlıydı. İkinci grupta koşacak olan Federenko pisti çevreleyen korkuluğa dayanmış, duvar gibi bir yüzle Rus izleyicilerin önünde koşan Tretsov'u göz-lüyordu.

Diderot otobüste kalmıştı, oturduğu yerde artık yalnızca bir izleyiciydi.

Kazantsev tıpkı bir güreşçi gibi gözleriyle Shubin'i tarttı. Kendinden en az bir on beş santim daha kısaydı fakat karşılaştığı insanların çoğu kendisinden kısa olduğu için Kazantsev bunun üzerinde durmadı. Kemikleri ince, deler gibi bakan gözlerini daha da etkili yapan siyah sakal ve kırmızı bir ağız. Shubin'in yanında duran kız, Serebryany Bor Parkında gördüğü bikiniliydi. Elindeki Polonya yapısı PM-63 yarı otomatik silahla bütün dişiliği uçup gitmişti, Eyleminin bu sınıra varmasından oldukça hoşnut görünüyordu.

Diğerleriyle silahlarını kasaplara doğrultmuşlardı.

Kazantsev nedense rehinelere karşı bir yakınlık duyamamıştı. Onların da kendisini düşman gibi gördüklerinden emindi, çünkü teröristlerin güvenliğini kendi güvenlikleriyle özdeş görmeye başlamış olmalıydılar.

Evet, diye karar verdi Kazantsev, nasıl körü körüne hevesli olduğuna bakılırsa bu kız ölümüne dalmıştı bu işe, sonuna dek de giderdi. Ama Shubin öyle miydi? Kazantsev olmadığından emindi. Öyle bir görünüşü vardı ki, sanki Kazantsev'e baktığı zaman,

onun arkasında çok net çizgilerle belirlemiş olduğu oir gelecek görür gibiydi.

Fakat Kazantsev hâlâ ellerinde bir bomba olup olmadığına karar verememişti.

Oldukça uzun bir süre konuşmaksızın geçtikten sonra, «Ne istiyorsun, Shubin?» diye sordu Kazantsev.

«Yiyecek ve içecek bir şey.» Shubin otomatik tabancasını kavuşturduğu koluna dayadı ve güldü. «Tabii ilaçlanmadan.»

«Bu kadar çabuk ilaç bulamayacağımızı sen de biliyorsun.»

«Belki. Ama tabii, önce kasaplara vereceğiz. Yiyecekleri bir an önce istiyoruz.» Shubin'in sırtması kesilmemişti. Yoksa bu güveni bir şey mi gösteriyordu?

«Koşullarını ne zaman konuşmaya başlayacağız?»

«Ne koşullarını?»

«Rehineleri salıvermeniz için.»

«Buradan serbestçe çıkıp gitmemizi demek istiyorsun?»

Kazantsev ağır ağır kollarını salladı ve şöyle bir geri dönüp adamlarına baktı. Tümü de donmuş gibi hareketsiz bekliyordu.

«Aklımdayken, sana bir haber vereyim. Üstlerim burada olup bitenleri şu kadarcık önemsemiyorlar. Bir iki tane kasabın yaşamı dışında, tehdit edecek hiçbir şeyin olmadığına inanıyorlar. Kaldırımdan köpek pisliği temizler gibi temizlenmenizi istediler.» Kazantsev kendisini savunur gibi avuçlarını gösterdi. «Benim kararım değil bu. Yalnızca ne kadar pazarlık konusu olduğunu bilesin dedim. İki adamımı öldürdüğünü biliyorlar ama önemli ya da tehlikeli olduğunu sanmıyorlar. İşte bu yüzden oturup bekleyeceğiz.»

Tepelerinde vızır vızır dolanan helikopterin gürültüsü altında Kazantsev yarattığı etkinin tadını çıkarıyordu. Fakat kız Shubin'in tepkisini çok yetersiz buluyor gibiydi. Belki de bir an önce çatışma başlasın istiyordu. Çok tehlikeliydi. Önce onu haklamaları için nişancılara söylese iyi olacaktı.

Shubin, «Demek ki altı tane rehine yeterli değil sizin için,» dedi. «Nasıl olsa bizi ezip geçeceksiniz.» Kazantsev başını sallayıp doğruladı. «O halde neden yapmıyorsunuz, hı?» Shubin yine sırtıttı. «Yok, tepedeki osurukların bizi önemli görmediklerine inanıyorum. Ama Moskova'da onca yabancı varken bizim oradan oraya koşuşup silah atmamızı doğru bulmuyorlar. Böyle bir şey hiç de politik olmaz. Bu yüzden bizi burada tutmak zorundasınız. Başka bir şeyi göze alamazsınız.»

Kazantsev zaten başka bir karşılık beklemiyordu. Her şey belliydi.

«Bomba nerede, Shubin?»

«Ne bombası?,»

«Ne bombası olduğunu biliyorsun, FAE bombası. Yoksa açıklamamı mı istiyorsun?»

«Anlıyorum, köylü değilim, mühendisim ben.»

«Elinde bu bombadan olduğunu biliyorum, Shubin. Nasıl edindiğini bilmiyorum ama var. Ancak onu buradan çıkaramayacaksın. En az hasar verebileceğin yer de burası zaten. Düşün bir. Yalnızca kendinizi ve birkaç adamımı kurban etmiş olursunuz, o kadar.»

Kazantsev sözünü bitirir bitirmez arkasını döndü ve yürümeye başladı. Shubin'e ne denli yalnız ve umutsuz durumda olduğunu yeterince açıklamıştı.

Shubin, «Yiyecek, içecek göndermeyi unutmayın,» diye seslendi ve hemen depoya girip kapıyı kapadı.

Elemeler için dört grup koşacaktı. Her grubun birinci ve ikincisi otomatik olarak finale kalacak, diğer altı kişiye en iyi dereceleri yapanlardan oluşacaktı. O mevsim yaptığı derecelere bakılırsa, Lydall, Gutierrez'in favori olduğu grupta ölümüne bir yarış çıkarmak zorundaydı.

Allardyce dürbünüyle koşucuların soyunup ısınmalarını izledi. Gutierrez'in gözü yüksek atlama yarışında, İrena'daydı. Lydall bembeyaz yüzeyle epey kararlı görünüyordu. Allardyce'in gördüğü kadarıyla finale kalması gerekirdi.

Bu grupta herkesin gözü Gutierrez'in üzerinde olacaktı. Greenberg sanki kendisi yarışacakmış gibi bekliyordu. Allardyce dürbününü bir süre daha pist üzerinde gezdirdikten sonra izleyici kalabalığını taramaya başladı. Sonunda Leonov'la birlikte oturan Anna'yı buldu. Anna'yla konuşması gerekiyordu fakat bir türlü gözü kesmemişti. Artık onun yerini Harekât Ajanı alacaktı. Bunu açıklamaktan hem korkuyor, hem de duyduğu büyük rahatlama için biraz suçluluk duyuyordu. Peşine adam takılması CIA'yi rahatsız etmiş, başka bir plan yapmalarına yol açmıştı. Bugünden sonra Allardyce'in rolü bitiyordu.

Tabanca sesiyle birlikte yarış başladı. Her zaman olduğu gibi yarışçılar kavise birinci kulvarda girmek için atak yaptılar. Siyahlar önde, Avrupalılar geride kalmıştı. Greenberg de artık dürbünle izliyordu. Tabii yalnızca Gutierrez'i, diye düşündü Allardyce.

Bu çocuk havada yüzer gibi koşuyordu doğrusu, tıpkı Viren ve öbür Finliler gibi, sanki yerçekiminden hiç etkilenmiyormuşçasına. Doğrusu iyi bir koşucu için ne gerekiyorsa Gutierrez'de vardı.

Son sıralarda koşan Lydall'a baktı. Kamburu çıkmış, sıska fakat kararlı ve çetin ceviz görünüyordu. Lydall'a bakan, hiç yarış kazanabileceğini düşünmezdi. Allardyce, biraz da Greenberg'den özenerek

kendini Lydall ile özdeşleştirip duygularına azıcık da milliyetçiliğini kattı. Ama İngilizlerin bir numaralı başka bir grupta koşuyordu.

O zaman, bu milliyetçilik falan değil, yalnızca Peter Brian Lydall için duyulan bir heyecandı, Greenberg'e dönüp sordu. «İyi bir derece olur mu?»

«Hayır. Diğerleri çok zayıf kalıyor. Senin adamınla benimki hiç zorlanmayacaklar.»

Hiç de öyle değildi. Beşinci tur koşulduğu sırada Lydall yarışın temposundan rahatsız olmuştu. İlk beş tur boyunca grubun en sonunda koşmakta sakınca görmemişti fakat otuz metre önündeki Afrikalılar en önde koşuyor olmamak için çabalıyorlar, dolayısıyla tempoyu büyük ölçüde düşürüyorlardı. En yavaş koşulan eleme grubu bu olacak gibiydi. Finale kalması için Lydall'ın ya kazanması ya da ikinci gelmesi gerekiyordu.

Lydall kendine kızıyordu. Tüm amacı, yarışı uzun süre geride koştuktan sonra hızlı bir finiş yapmak, bu arada elinden geldiğince stilini ve taktiğini belli etmemekti. Ama artık bunu yapamazdı; tüm kozlarını şimdiden ortaya dökmek zorundaydı.

Bu tempoda koşan bir gruptan ancak iki kişi kalarlardı finale; taş çatlasa belki bir üçüncü, ama başka olmazdı. Lydall atak yapıp Gutierrez'i geçti.

Son tura girildiğinde önünde yalnızca Kenyalı vardı. İki yüz elli metre kaldığında Gutierrez de atığa kalkmış, Güney Amerikalıyı geçmek için uğraşıyordu. Kenyalıya yetişmek için Lydall bir atak daha yaptı.

Kavise geldiklerinde Lydall birden Gutierrez'le omuz omuza koştuğunu farketti. Kenyalı hâlâ üç metre önündeydi. Gutierrez yanından kayar gibi geçti. Kenyalı bunu farketmesine karşın hızını arttıramı-

yordu. İlk ikiye girmeme korkusuyla Lydall'ın bacakları buz kesmiş, midesi yerinden fırlayacak gibi olmuştu.

Geri düzlükte Kenyalıyı yakaladı, fakat geçemedi. Gutierrez üç metre öne geçmiş, bu arayı koruyordu. Artık onu kovalamanın anlamı yoktu. Geçilmesi gereken yalnızca Kenyalı vardı.

Elli metre kala Lydall Kenyalıyı santim santim geçmeye başladı. Bunu farkedenden kalabalıktan beğeni gösteren bir uğultu kopmuştu.

Bitiş. Gutierrez kolları havada ipi göğüslerken Lydall onun iki metre gerisinde, üçüncü gelen Kenyalının iki metre önündeydi. Derece oldukça düşüktü.

Gutierrez küçük adımlarla soğumaya çalışırken Lydall ona yetişti. «Salak herif,» dedi dişlerinin arasından soluyarak. «Az kalsın ikimizi de mahvediyordun!»

Gutierrez omuz silkti. Yaptığı, planının bir parçası olduğu için ona yetiyordu.

Herkesin dikkati Federenko'yla Ochengwe'nin koşacağı ikinci eleme üzerindeyken Allardyce, Anna'nın yalnız oturduğunu gördü. Dürbünüyle en yakın çıkış kapısına baktı, fakat Leonov ortalıkta görünmüyordu. Şimdi hemen konuşması gerekiyordu Anna'yla.

Greenberg de Gutierrez'le konuşmak için basın locasından ayrılmıştı. Allardyce yerinden kalkıp beton merdivenleri inmeye başladı.

Anna sanki onun gelişini hissetmiş gibi başını çevirip baktı, ama yalnızca hafif bir baş işaretleriyle gördüğünü belli edip yanında yer açmak için kımıldandı. Bir kez bile dönüp bakmamış olması ve hiç renk vermeyişi Allardyce'i çok şaşırtmıştı.

Yanına oturur oturmaz Anna, «Gennadi'yi ofisinden aradılar,» dedi. «Yarışları kaçırdığına çok üzüldü.» Gulumsuyordu. Anna'nın bu denli telaşsız ve güvenli oluşu Allardyce'i de biraz rahatlattı.

«O halde biraz konuşacak zamanımız var,»

«Evet.»

Allardyce biraz sokularak, «Dinle, Anna, beni devreden çıkardılar. Bundan böyle Harekât Ajanının kendisinden bilgi alacaksın.»

Anna'nın yüzü kararır gibi oldu, öfkелendiği belliydi. «Neden böyle aptalca oyunlar oynamakta ısrar ediyorlar, David?» Bu soru hem CIA'yi, hem de Allardyce'i suçluyordu.

«Bak, Anna, çok üzgünüm. Kabul etmek istemedim, ama peşime adam takılması onları çok ürküttü. Şimdi sana yalnızca nasıl ve nerede olacağını söyleyeceğim, gerisini onlar yapacak.»

«Peşine adam mı takıldı?»

«Evet. Sürekli izliyorlar. Önemli değil, ama durum bu işte.»

«Gennadi,» dedi Anna yavaşça. Kaşları çatılmıştı, dudakları titrer gibi oldu. O anda patlayan tabanca sesinden ürküdü; 5000 metrenin ikinci elemesi başlamıştı.

Allardyce, «Ne demek istedin, Gennadi diyecek?» diye üsteledi.

«Bilmiyorum... asıl sorun da bu zaten. Ya eski aşkımızın alevlendiğinden kuşkulaniyor ya da gerçek durumumuzu seziyor.»

«Tanrım!»

«Öyle.»

«Sana karşı davranışı..?»

«Her zamanki gibi. Bana âşık.»

«Seni kandırıyor olabilir mi?»

«Sanmıyorum.» Anna sanki hemen yanibaşında Leonov'u görecekmiş gibi çevresine bakındı. O sıra-

da yarışçılar tribünün önünden geçtiler. On ikilik turları koşacaklardı.

«O halde bir daha buluşmamamız iyi olacak.»

«Belki de.»

«Soruşturmaları nasıl gidiyor?»

«Eskisine oranla daha gevşek...» Sonra birden ne söylediğinin ve bundan nasıl bir sonuç çıkabileceğinin farkına vardı ve ekledi. «Ama gizli soruşturmalarında bir hızlanma yok.»

«Seni de izliyorlar mı?»

Önde bir kırmızılı atlet, tüm yarışçılar bir renk cümbüşü içinde kavisi döndüler.

«Hayır. Belki Gennadi tek başına beni göz altında tutuyor.»

«Yanında çalışanlar izleniyor mu?»

«Kimseden böyle bir şey duymadım... şimdilik.»

«Hiç kuşku çekmeden yazlık evine tek başına gidebilir misin?»

Anna'nın gözleri şaşkınlık içinde büyüdü. «Yazlık evimi mi kullanmak istiyorlar, David? Bunlar demiş, çok tehlikeli...» Artık korktuğu iyice belli oluyordu.

«Merak etme, çok dikkat ederler. Buna söz verdiler.»

Anna'nın dudakları kenetlenmişti. «Pekâlâ, ne zaman?»

«Yarın. Sen ne zaman fırsat bulursan. Orada birisi seni bekleyecek. Yarın gidebilir misin?»

«Gitmek zorundayım.» Donuk donuk güldü. «Hadi, şimdi işinin başına dön, David. Gennadi her an gelebilir.»

Allardyce kendini birden sahnede gibi hissetti. Tam ayrılırken uygun bir şeyler söylemek istiyordu, hatta kolay kolay unutulmayacak bir şey. Ama sonunda yalnızca başını sallamakla yetindi.

«Hoşçakal, Anna.»

«Hoşçakal, David.» Anna hemen yüzünü piste

dönüp yarışı izlemeye başladı. Kalabalık, Arkady Federenko'nun önde koşmasından hoşnut sesier çıkıyordu.

Leonov elindeki dürbünle Aliardyce'in yerine gidişini izledi. Yanında yardımcısı Georgi vardı. Allardyce basın locasına girmeden önce sıranın son ucunda oturan bir adamla işaretleşince, Leonov heyecandan soluğunu tutup dürbünü bir Anna'ya bir adama çevirdi.

Yarışın ortasında adam yerinden kalktı ve çıkmak için davrandı.

«İşte o adam,» dedi Leonov. «Şimdi Anna'nın yanından geçip çıkış kapısına gidiyor.»

«Çektim.»

«Resimde iyice belli olsun. Peşine düşün!»

Georgi çıkış tünelinin merdivenlerini üçer beşer atlarken, Leonov da Allardyce'in Harekât Ajanını tanıtlamanın heyecanını yaşıyordu. Ve karnında bir boşluk hissetti, iç organları çekip gitmişlerdi sanki.

Arına Akhmerovna ikili ajanın ta kendisiydi!

Adamları içeri girmiş, teröristlere sandviç ve bira taşırken Kazantsev kapı eşiğinde bekledi. Gözleri yarı karanlığa alıştıktan sonra çocukların durumunu değerlendirmek için tüm dikkatiyle bakındı. Yiyecek getiren adamları psikoloji eğitimi görmüş olanlardan seçilmişti. Tümü de ikide bir sağa sola bakıyor, orada bulundukları birkaç dakika içinde olabildiğince çok bilgi toplamaya çalışıyorlardı.

İçerdekilerin durumu hiç de fena değildi. Eğer kasapları kurtarmaya kalkarlarsa bu iş çok uzun sürerdi. Kazantsev tüm ilgilerini sandviçleri yemeye vermiş olan rehinelere baktı. İçinden onlara karşı hiçbir şey duymuyordu, Shubin'e ne duyuyorsa o kadar.

Yiyecek dağıtımı bitip de KGB memurları dışart çıkınca Shubin rahatladı. Kazantsev'in iri gövdesiyle kapıda durması içinde çocuksu bir korku uyandırmıştı.

Merdivenleri tırmanıp deponun üst galerisine çıktı. Sanki aklından geçenleri birisi görecekmış gibi gizli bir köşeye çekildi ve sandviçini yemeye koyuldu. Kız bir süre onu gözetleyip neden böyle yaptığına bir anlam vermeye çalıştı, ama sonra o da sandviçini yemeye devam etti.

Shubin artık kaçma zamanının geldiğine karar vermişti. Kaçması ne kadar sürerdi bilmiyordu ama her şey çocukları inandırabilmesine bağlıydı. Kuşatmayı yarıp geçmeleri gerektiğine onları inandırmak zorundaydı.

Bu biraz zaman alabilirdi ama tümünü de inandıracağından kuşkusu yoktu: Çocuklar FAE bombasını minibüsün döşemesinde gizli sanıyorlardı; bu kapandan dışarı çıkarmak için her şeyi göze alırlardı. Shubin'in yapması gereken şey, başka çare yokmuş gibi davranmak ve bu duyguyu onlara bulaştırmaktı. Hepsinden akıllı ve onu çok iyi tanıdığı için özellikle kıza çok dikkat etmeliydi.

Eğer kız inanırsa, çocuklar da inanırdı. Ve işte o zaman gerçekten Do pobachenya olurdu.

Beşinci tur. Neredeyse yarışın yarısı. Federenko kendisinden istendiği gibi yapmış, hep önde götürmüştü. Geriden gelen grup onun önde koşmasına aldırımıyordu; kendine aşırı güvendiğini, nasıl olsa tükeneceğini sanıyorlardı. Yarışın derecesi iyi olacağı benzerdi. Görünüş de iyiydi doğrusu. Rus forması herkesten on beş metre önde koşuyor, gerisinden gelen Ugandalıyı, Finlerin ve Yeni Zelandalıların bir numaralarını istemedikleri denli hızlı bir tempoda

koşmaya zorluyordu. Federenko tümünü de çetin bir ikilem karşısında bırakmış, taktiklerini değiştirmeye zorlamıştı. Elemelerde kimsenin böylesine ısrarla önde koşacağı beklenmiyordu. Bunu yapmak doğrusu maskaralıktı; bu gidişle kendi kendini yakacağı, bi-time üç dört tur kala herkes tarafından geçileceği düşünülüyordu.

Altıncı tura girildiğinde kalabalıktan keyif ve biraz do kuşku anlatan bir uğultu yükseldi. Oysa Federenko'nun kuşkusu yoktu. Belki daha sonra başlayabilirdi, bacakları yorulup yerini korumak için zorlanması gerektiği zaman.

Her turu ya altmış iki ya da altmış üç saniyede koşmak için tüm dikkatini verdiğinden artık bir gece önce uykusunu kaçıran konular, Zenaida'nın depodaki durumu, Shubin'in kömür gözleriyle sakalı artık aklını kurcalamıyordu.

On birinci tura girdiği zaman Ugandalı altı yedi metre kadar yaklaşmıştı. Son turu bildiren zil sesinden sonra Federenko hemen atağa kalktı ve arayı on metreye çıkardı.

Vladimir'in utana sıkıla söylediği son sözleri anımsıyordu. Amerikalının çıkardığı yarıştan sonra mutlaka favori olduğunu göstermelisin. Ama şimdi kalabalığın kükremesi için Federenko yalnızca içinden yükselen sesi dinliyordu. İşte benim işim bu, Zenaida, herkesten iyi becerdiğim iş.

Son düzlüğe girince Federenko nesi var nesi yoksa toplayıp yeni bir atağa kalktı. Ugandalı arkasında kimse görmeyince fazla asılmadı ve Federenko ipi altı metre önde göğüsledi. Yarışı baştan sona önde götürmüştü.

Şeref turu atarken hâlâ bir yorgunluk duymuyordu. Kolları havada kalabalığın sevinç gösterisini kabul ederken sırtındaki ulusal formanın bilinci gitmiş, yerini kişisel doyum duygusu doldurmuştu.

Derecesi Irvine'in dünya rekorundan iki nokta dört saniye daha kötü, Viren'in Olimpiyat rekorundan on beş saniye daha iyiydi.

* * *

Çıta bir dokan beşteyken İrena ikinci atlayışını yapmak için Federenko'ya yağın alkış gürültüsünün dinmesini bekliyordu. Bu yükseklik Olimpiyat rekorunun iki santimetre üstündeydi. Önce Kanadalı atlet rekoru kırmış, Romen de onu izlemişti. İrena ilk atlayışında çıtayı düşürmüştü. Bir doksan beş artık finale kalan sekiz kişi arasında bir sınır çizgisi olacaktı. İrena çizgfnin doğru yanına düşmek zorundaydı.

Federenko eşofmanını giyinirken kalabalıktan çıkan gürültü de dinmişti. İrena durduğu yerde bir ileri bir geri sallandıktan sonra ileri atıldı. Yüzlerce kez üzerinde çalıştığı hareketleri kusursuz yaparak yükseldi ve düştüğü yerden hemen kalktı.

Çıta yerindeydi. Bir doksan beşte.

13

Karen Gunston basın locasına gelip Allardyce'le Greenberg'in arasına oturdu. Allardyce kızın tutumunda cinsel bir zafer kazanmış gibi bir hava sezdi ve pek hoşuna gitmedi. Karen Gunston artık onu da Greenberg'le bir düzeyde tutuyor gibiydi. Bu arada pistte İrvine, Jorgensen, Holmrath, bir Doğu Alman ve Tanzanyalının oldukça gerisinden yarışı sürdürüyordu.

Sayıları yüzü bulan Rus gazeteciler Federenko'nun çıkardığı parlak yarışın pek hoşnuttular. Greenberg, Federenko'nun derecesini öğrenince ağzı açık

kalmıştı. Gutierrez'in derecesinden çok üstündü.

Dört tur kalmasına karşın İrvine hâlâ gruptan otuz metre gerideydi fakat temposunda hiçbir değişiklik yoktu. Bitkin görünüşüyle acınacak durumdaydı. 10.000 metrenin Altın Madalyasıysa çoktan unutulup gitmişti. Yarışın temposu ilk elemenden çok daha hızlıydı fakat korkunç bir tempoda koşulan ikinci elemeye grubu bayağı çok finalist çıkarırdı. Bu gidişle İrvine'den umut yok gibiydi.

Karen Gunston, «Bir şeyler dönüyor,» dedi. Bir budunu iyice Allardyce'e yaslamıştı.

Greenberg, «Senin bulunduğun her yerde bir şeyler döner,» dedi. Allardyce'in tüm dikkati yarış üzerindeydi. Yalnız ara sıra yanı yine boşalmış olan Anna'ya bakıyordu. Büyük bir beğeniyle. Anna'nın nitelikleri yanında Karen'in boş şişinmesini çok ucuz buluyordu.

Karen, «Bütün sorun oraya bir kamera ve film ekibi sokabilmekte,» dedi.

«Film mi yapmak istiyorsun?»

«Benjamin, bırak cinlik yapmayı,»

«Peki tatlım, söyle bakalım, anlat Ben Amcana derdini.»

«Bizimkilerden biri söylendi, Kirov Sokağındaymışlar. Ben de gidip baktım. Yol başları tutulmuş, bir sürü polis, kötü kötü bakan tuhaf giysili adamlar var. Engeller kurulmuş. Sözde çökmesi beklenen bir bina varmış.»

«Sen de inanmadın?»

«Bunun gibi olayları çok gördüm. Oradaki adamlar toplum polisiydi, ayaklanma gibi bir şey bastırmak için. Çatıda dürbünlü tüfekler, gaz tabancaları, daha bir yığın şey...»

«Kuşatma mı?»

İrvine tam önlerinden geçiyordu. Bitime iki tur kala biraz arayı kapatmış gibiydi. Allardyce önde gi-

den grubun bitiş için hızını arttırdığını tahmin etti. Eğer Irvine de onlara yetişirse...

Dikkatini daha da yoğunlaştırdı. Artık Karen Gunston'un konuşmalarından hiçbir şey anlamıyor, yalnızca sinirli bir ses duyuyordu o kadar.

«Bence öyle.»

«Yani..?»

«Evet, Benjy, o mektupları gönderip Lenin Anıtına bomba koyanlar.»

«Yapma yahu!»

«Şimdi n'apsak da oraya bir kamera sokabilirsek?»

Irvine arayı yirmi metreye indirmişti. Yarışın temposu oldukça hızlanmış, belki de ikinci en hızlı eleme olacaktı. Irvine belki ucu ucuna finale kalabilirdi.

«Bunu başka bilen var mı?»

«Bilmem. Kamera izni almak için belki düzinelerle başvuru yapılmıştır.»

«O zaman sen de başvur.»

Son tur zili çalınca Jorgensen hemen atağa kalktı. Tanzanyalı da birlikte. Holmrath ve Doğu Alman kavise gelinceye dek beklemeyi yeğlemişlerdi. Irvine arayı on sekiz metreye indirdi.

Son düzlüğe girildiğinde Irvine önündekilere santim santim yaklaşmaya başlamıştı. Onlar da kendi önlerinde bulunan Jorgensen ve Tanzanyalıya yaklaşıyorlardı. Bitiş de bu sırada oldu: Jorgensen, Tanzanyalı, Doğu Alman, Holmrath ve Irvine. Irvine bitiş çizgisini geçer geçmez bitkinlikten yere yığıldı. Hemen oksijen maskesi getirdiler, sedyeyle cankurtarana götürdüler.

Kazantsev karargâh olarak kullandıkları kamyonun içinde psikologları dinlemekten usanmış, dışarı

çıkmişti. Sıcak ve aydınlık bir akşamdı. Bir aşağı bir yukarı volta atarken içinde kapkara bir huzursuzluk vardı. Yorgunluk ya da gerilime benzemiyordu. Kazantsev bunun nedenini anlamıştı: Teröristler ne başka bir istekte bulunmuşlar, ne bir tehdit, ne de herhangi bir çözölme göstermiştiler.

Artık Shubin'in çok önceden hazırlamış olduğu bir oyunu oynadığından korkuyordu. Bu kuşatmanın gidişi hiç alışılmışa benzemiyordu, psikologlar bile bunu kabul etmişlerdi. Teröristlerin davranış biçimi-ne, tepkilerine —ya da tepkisizliklerine— bir türlü akıl erdirememişlerdi.

Çıkış yolu yoktu. Herhalde tutup Kirov Sokağı boyunca tünel kazacak da değildiler. Shubin deli olmadığına göre ne yapıyordu acaba içerde? Oturup göbeğini mi kaşıyordu?

Kazantsev içindeki sıkıntının tehlikeli bir sınıra vardığını farketti. Artık biri gelip de içerdeki rehine-leri düşünmeden saldırın dese, seve seve kabul edecekti.

İçerde ne yapıyorlardı acaba?

Hiç dikkati çekmeden finale kalması için Tretsov son eleme grubuna bırakılmıştı. Bu grupta doğal favori Diderot'ydu, ama koşmamıştı. İngilizlerin bir numaralıyla Belçikalının ardından Tretsov üçüncü olarak bitirmişti. Derecesiyse barajın ancak iki saniye üstündeydi. Yarış bittiğinde Tretsov hiç yarışmamış gibi diriydi.

Tretsov eşofmanını giyip tünele doğru yürürken Gutierrez onu şaşkın gözlerle izliyordu. Federenko'ya baktığı zaman onun asık yüzünü görüp daha da şaşırdı. Federenko'nun çıkardığı yarış Gutierrez'i korkutmamış, en çok kendisini zorlayacak herhangi bir rakibi kadar heyecanlandırmıştı. Fakat Tretsov'-

un yarışını izledikten sonra epey endişeliydi. Yarış öncesi Tretsov hakkında ne biliyorsa, yarış sonrasında yine o kadar bilgisi vardı.

Hafif adımlarla koşarak kadınlar yüksek atama alanına gitti. İrena üçüncü durumdaydı. Alana girdiği zaman yetkililerden biri onu çıkarmak istedi fakat Gutierrez adamın yanından geçip gitti, arkasından seslenmesine de kulak asmadı.

Kanadalı kızın kazanması hemen hemen kesinleşmişti. Çıtayı bir doksan dokuzda çıkarmış, dünya rekorunu zorlayacağına benzerdi. Bu arada' Fransız beşinciliğe, Romense dördüncülüğe düşmüştü; İrena üçüncü durumdayken, İtalyan yarışçı da Gümüş için hazır görünüyordu.

İrena oturduğu sıradan kalkıp Gutierrez'in yanına geldi ve elini tuttu.

«Üzgün müsün?» diye sordu Gutierrez, kızın gözlerini görünce.

«Evet, ama salt açgözlü olduğum için. Aslında Bronz da yeter bana, Martin.»

Birlikte İtalyan kızın bir doksan dokuzu aşmasını izlediler.

«Ben bu yüksekliği geçemem,» dedi İrena.

«Geçersin, kız.»

«Yok. Bir doksan sekiz benim için...» Bir an uygun sözcüğü bulamadı ve elini kolunu salladı. «Benim için son sınır. Yapabileceğimin en iyisi bu işte. Olimpiyat rekorunun beş santim üstü, bir doksan sekiz için madalya kesin diye düşünürdüm, nitekim öyle de oldu. Ama Altın değil.»

İrena son bir kez elini sıktıktan sonra yerine döndü. Gutierrez onun yanında kendisini çocuk gibi hissetmeye başlamıştı.

İrena yerine döner dönmez iki tane yetkili alanı terketmesi için yanına geldi. Gutierrez sevimli bir gülücükle özür dileyip yüksek atlama alanından ge-

rektiği kadar uzaklaştı. Yarım saat sonra İtalyan kız iki metre yükseklikte üç kez başaramamış, İrena bir doksan dokuzda kalmış, Kanadalı da iki metreyi geçmemesine karşın önceki atlayışlarında daha az hata yaptığından birinci olmuştu.

Madalya kazananların adları birer birer yazıldı, ardından başarısız yarışçıların adları elektronik göstergede çağlayan gibi döküldü. İrena Gutierrez'e el sallayıp duşa gitti. Sonra da hemen saçını yaptıırıp madalya törenine gelecekti.

Anti - terörist birliğı ve onun gibi birkaç küçük şubenin daha sorumlusu olan KGB Başkan Yardımcısı, Kirov Sokağında hiçbir gelişme olmamasından hoşnut değildi. Kazantsev bu adamla konuşurken elinde zehirli bir yılan tutuyormuş gibi dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

«Bomba falan yok.» Bu kesin demeç, karargâh olarak kullanılan kamyonun içinde ölüm sessizliğı yarattı.

Çoğu genç memur gibi Kazantsev de üstlerinin herhangi bir başarısızlık durumunda suçu yükleyecek adam aradıklarını bilirdi. Yine iyi bildiğı bir şey de, suçu yükleyecekleri adamı önce hareket biçimini saptaması için özendirdikleriydi.

Şu anda Başkan Yardımcısı kendine göre kesin bir olguyu dile getirmişti; Kazantsev başına neler gelebileceğinin farkındaydı.

«Size kim bilgi vermişse, fena halde yanılıyor, efendim.»

Puchkov, Başkan Yardımcısının arkasından Kazantsev'e dikkatli konuşması için işaret ediyordu.

«Herhalde kanıtın vardır?»

«Hayır, ama deneyimim var, üstelik teröristlerle konuştum.»

«Ve..?»

«Ve örgütün başı olan Shubin süt görmüş kedi gibi ağız kulaklarında, gülüyor. Belki o kapana kısılmış olmakla bir hata yapmış olabilir, ama gizli bir kozu olduğundan çok emin.»

Başkan Yardımcısı danışmak için yanında duran gözlüklü psikologa baktı, sonra yine Kazantsev'e döndü. «Hiç kanıtın yok. Donatım fabrikası uzmanlar tarafından didik didik edildi, oradaki güvenlik görevlileriyle konuşuldu. O depoda FAE bombası yok, hiç de olmadı.»

Kazantsev başka bir şey söylemedi. Yalnızca gülümsedi.

«O halde, farklı görüşlerimiz başka seçenek bırakmıyor. Gün doğmadan önce depoya başarılı bir saldırı yapmak için plan hazırla.» Başkan Yardımcısı kurnaz kurnaz gülümsedi. Kazantsev'i küstahlığı için hoş görebilirdi; ne de olsa ahmaklığıyla durumu kendi istediği yola sokmuştu. «Eğer bomba yoksa, teröristler ya tutuklanır ya da öldürülür. Eğer varsa... o zaman bir an önce ne olacaksa olsun, öyle değil mi?»

Kazantsev bunu daha önce düşünüp aklı yattığı halde biraz isteksizce kabullendi. Kendini sanki Shubin'e yenilmiş gibi hissediyordu.

Madalya kürsüsünde yalnızca iki kişi vardı. Altın Madalya ve Gümüş Madalya sahipleri. Kanada ulusal marşı stadyumu doldururken Gutierrez az önce hoparlörlerden yapılan duyuruya hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

«Bronz Madalya sahibi Polonyalı İrena Witloca, aşırı yorgunluk nedeniyle hastaneye kaldırılmıştır,» demişlerdi hoparlörden. «Yarışçının durumu için endişeye gerek yoktu. Kendisine madalyası bir baş-

ka tören sırasında sunulacaktır.»

Aynı duyuru dört dilde yinelenmişti.

Kanada ulusal marşı çalarken Gutierrez kulaklarına inanamıyordu. İrena için söyledikleri doğru olamazdı... olanaksızdı.

Birden içini büyük bir korku kapladı. Ne merak, ne endişe, ne de onun yanında, hastanede bulunma isteği... yalnızca sivri bir korku.

14

Greenberg çocuğunun üzerinde titreyen bir babd gibi meraklanmıştı. Aiiardyce oturduğu yerden basın locası kapısında Greenberg'le gözlen faltaşı gibi açılmış Gutierrez'in konuşmalarını izliyordu. Önce fısıllı fısıllı başlayan konuşma sonra heyecanlı ses tonlarına varmıştı.

Aiiardyce yerinden kalkıp yanlarına gitti. Gutierrez bir yabancıнын burnunu sokmasından rahatsız olarak, basın locasının kapısını kapadı. Yalnız üçü dışarda kalmıştı.

«Yardım isteyen var mı?» dedi Aiiardyce. Bu yaklaşımından sporcunun rahatsız olması hoşuna gitmişti.

«Cek arabanı.»

«Kes sesini, evlat,» diye uyardı Greenberg, eli hâlâ Gutierrez'in kolunda. Allardyce'e döndü. «Bu çocuk İrena için endişeleniyor... şu törene gelemeyen yüksek atlayıcı.» Aiiardyce başıyla anladığını belirtti. «Yarım saat önce hiçbir şeyi yoktu, diyor. Çok iyiymiş.» Gutierrez'e dönüp onaylaması için bekledi.

«Kim bu adam?»

«David Aiiardyce, Marty Gutierrez. Şimdi artık kes sesini. Eğer yardım istiyorsan, bunu önce Dave»

den bulabiliriz, tamam mı?» Gutierrez biraz burulur gibi oldu ama başını sallayıp kabullendiğini gösterdi.

«Anlıyorum, tamam,» Sonra sanki televizyon istasyonu değişmiş gibi yüzündeki asıklığın yerini aydınlık bir gülümseme aldı. Uzanıp Allardyce'in elini, sıktı. «Tanıştığımıza sevindim.»

«Ben de. Sağlık görevlileriyle görüştün mü?»

«Hayır, doğruca buraya, Ben'e geldim.» Greenberg bundan haşlanmıştı.

«Pekâlâ, hadi gidip birlikte bulalım onları. Ben Miss Witlocka ile röportaj yapmak istiyorum diyerek hastanenin adını ve diğer ayrıntıları sorarım.»

Greenberg başını salladı. «Bu adam seninle aynı takımda olduğu için çok sevinmen gerek, Marty. Bak, şimdi nasıl iş görüyor...» Allardyce'e dönüp gülümsedi, Allardyce de başını hafifçe eğerek bu övgüyü kabullendi. O sırada gözü stadyumu terketmek üzere ayaklanmış olan Anna Akhmerovna'yla Leonov'a takılmıştı.

Sağlık merkezine vardıkları zaman sorumlu doktor Allardyce'i gazeteci olduğu için asık bir yüzle karşıladı. Sırtında hâlâ ABD eşofmanıya yalnızca üstü kapalı bir düşmanlık çeken Gutierrez sağlık merkezinin kapısında Greenberg ile bekliyordu. Allardyce sedyeleri, oksijen silindirleri, yataklar ve pırıl pırıl gereçlerle dolu edanın içinde bir güvenlik görevlisinin bulunduğunu sezmişti. Üstündeki beyaz önlüğe karşın. Adam önündeki ilaç dolabından başını bile çevirmediği halde odadaki konuşmaya egemendi.

«Fakat, doktor, Miss Witloeka birkaç kez İngiltere'de yarışlara katılmış bir sporcudur. En azından yurttaşı Szewinska kadar sevilir ve tanınır. Okuyucularım onun hastalığı hakkında bilgi bekleyeceklerdir. Bana ayrıntılarını anlatmalısınız...»

«Üzgünüm. Basın için söylenecek bir şey yak şimdilik.» Kesin bir teşhis gibi çıkmıştı ağzından. Al-

lardyce önce gülecek gibi oldu, ama sonra doktorla güvenlik görevlisi arasında bir gerginlik olduğunu farketti. Doktor baskı altındaydı.

«Anlıyorum. O zaman bari hangi hastaneye kaldırıldığını söyleseniz? Gidip orada görüşmeyi denerim.»

Güvenlik görevlisi başıyla belli belirsiz bir işaret verdi.

«Üzgünüm. Başka soranlar da oldu ama Miss Witlocka'nın rahatsız edilmemesi gerekli. İyileşir iyileşmez bir bülten çıkarılacağından eminim. Şimdi lütfen...» Doktor eliyle Allardyce'in çıkması için işaret etti.

«Kız nerede, ulan?» Gutierrez azgın bir boğa gibi Greenberg'in yanından sıyrılıp içeri daldı. Allardyce önce bu hoyratlığa sinirlendiyse de, sonra güvenlik görevlisinin hareketini incelemek amacıyla karışmamaya karar verdi. Gutierrez doktorun yakasına yapışıp sarstı. «İrena'ya n'oldu, ha?» Doktoru geri geri iteledi. «Nerede, ulan?»

Allardyce göreceğini görmüştü. Sert bir hareketle Gutierrez'i tutup çekti. «Ben, şu kaba dostunu çıkar buradan, lütfen.» Sonra ikisi birlikte Gutierrez'i sağlık merkezinden dışarı çıkardılar.

Greenberg, «Ne oldu, yahu?» dedi.

«Seni yalnızca bir tatsızlığa karıştırmaktan kurtarmadım, evlat,» dedi Allardyce. «Önce hareketine engel olmadım, çünkü bir şey öğrenmek istemiştim. O ilaç dolabının başında duran adamın silahı vardı. Sanırım senin üzerinde kullanmaktan çekinmeyecekti. En azından namlusuyla kafanda bir çentik atmak için.»

Gutierrez bu küçücük olayın ne entrikalar gizlediğini büyük bir şaşkınlık ve dikkatle dinliyordu.

Greenberg, «Dave, neler oluyor, allasen?» dedi, hemen kendine gelerek.

«Bilmiyorum, Ben. Ama kız hasta falan değil.»

Allardyce, Gutierrez'e baktı. «Anladığım kadarıyla seni sevgilinden uzak tutmak istiyorlar.»

«Şimdi ne yapacağız?»

«Birer birer hastanelere telefon açarız... ne kadar varsa.»

Shubin istediği etkiyi yaratmak için her şeyi yapmıştı. Sinirli sinirli voltalar atmış, ikide bir pence-reden dışarı ya da minibüse bakmış, hiçbir amacı olmadan küçük bölmenin kapısını açıp kapamıştı. Yerinde oturamayacak denli huzursuzrouş gibi. Silahını elinden bırakmadan.

İstediği de olmuştu. Çocukların tümü de havaya girmiş, sinirleri dağılmıştı. Yakov tırnaklarını yiyor, Ferenc ve Kostya nöbet tuttukları kapının önünde harıl harıl fısıldaşıyorlardı. İlya pencerenin önünde korku içinde bekliyor, Lyudmila'ysa köşeye sıkıştırılmış bir kedi gibi sinirli hareketler yapıyordu. Ama Zenaida farklıydı. Gözlerindeki tehlikeli parıltıları farkedince Shubin, Zenaida hakkında önceden var-dığı yargılarının hatalı olabileceğini kabul etti.

Shubin oturduğu yerden kalkıp Zenaida'nın yanına gitti. «Kuşatmayı yarıp çıkmamız gerek. Ne dersin?» Shubin ilk kez kıza karşı bir yakınlık duyduğunu farkediyordu. Elinde silahı, bağdaş kurmuş otururken tam poz verir gibiydi.

«Evet, ne zaman?»

Shubin derin bir soluk çekip ağır ağır boşalttı. Bu kadar kolaydı demek. Zaten o ana dek yalnızca ne istediğini söylemesi gerekmişti.

«FAE silindirlerini çıkarmamız gerekiyor.» Daha önceden aklında hazırladığı konuşmayı yapmak zorunda hissediyordu kendini. «Davamız—»

«Bana nutuk atma, Shubin.» Zehirli bir yılan gibi tıslamıştı. «Neden burada olduğumuzu ve ne ya-

pılması gerektiğini ikimiz de biliyoruz. Bırak bana maval okumayı da ayrıntıları söyle. Nasıl, ne zaman?»

Kısa bir suskunluk. «Gün doğmadan bir saat önce. Sanıyorum gün doğarken onlar harekete geçerler. Böylece biz onlaraan önce davranmış oluruz.»

«Evet.» Komutanın yardımcısının fikrini onaylaması gibi. «Ben de öyle sanıyorum. Pekâlâ, Shubin, nasıl?»

«Minibüsü kullanarak. Önümüze çıkanı yarıp geçeriz.»

Yine içinde bir amirine öneri yapıyormuş duygusu.

«Şuradan sola dönmemiz gerekir, oranın savunması daha güçsüz.»

«Evet, yalnızca iki araba var. Bir tanesine çarpıp yolu açarız. Yakov direksiyonu kullanırken tümümüz birden her yandan ateş açarsak büyük bir panik yaratırız. Eğer arabalar önümüzü tıkayacak olursa...»

«Oraya kadar gidebilirsek arabaları yoldan açabiliriz.» Zenaida artık sabredemiyordu. Bir an önce eyleme girmek için hevesliydi. Shubin'in istediği olmuştu. «Peki, ya bombalar?» diye sordu birdenbire. «Patlamaz mı?»

«Hayır.»

«Güzel. Burada patlarsa harcanmış olurdu.»

«Gidip ötekilere söyleyim.»

«Kasaplar ne olacak?»

«Onları bırakabiliriz.»

«Pekâlâ.»

«Yok işte! Telefon rehberindeki hastanelerden hiçbirinde yok!» Greenberg deliye dönmüştü. Kendi

Ruscası çok ilkel, telefonda karşısına çıkanlarsa ya isteksizliklerinden ya da domuzluklarından, doğru dürüst İngilizce konuşmamışlardı. Basın locasında gazetecilere ayrılan telefonları, kullanıyorlardı. Gutierrez arkada oturmuş, öfkeli ve sessizdi. Belki biraz da korkuyordu.

Allardyce konuşmasını bir teşekkürle bitirip telefonu kapadı ve Greenberg'in sözlerini onaylamak için başını salladı.

Gutierrez, «Ama o herifin dediğine göre bir can-kurtarana tıkıp yollamışlar kıızı!» diye patladı. «Belki sizin için bu oyun gibi geliyor, sıradan bir gazete haberi, ha?»

Allardyce, «Ne kadar ilgin var bu kıza?»

Gutierrez bir an tokat yemiş gibi oldu. «Başına bir şey geldi diye korkuyorum. Yetmez mi?»

«Yeter herhalde. Düşünelim şimdi, acaba neden ortadan kayboldu? Ben, senin kuramın nedir?»

Greenberg'in gözü pist üzerinde zincirli köpeği ve otomatik silahıyla gezinen güvenlik görevlisine dalmıştı. «Benim kuramım mı?» Gutierrez'e döndü. «Bu kız kaçmak istiyor, değil mi?» Gutierrez başını salladı. «Geçen yıl Amerika'da bunu denedi?» Gutierrez yine doğruladı. «Tamam o halde. Kız gitmek istiyor, onlar da bunu istemiyor. Şimdi belki çoktan Varşova'ya ya da oralarda bir yere götürülmüştür bile.»

«Bu mu kuramın? Biraz—»

«Uzak olasılık mı? Çok mu sivri buldun? Belki de. Ama sen spor yazarı olmadığın için bilmezsin, Dave. Dış ülkelere yönetici diye kimleri gönderdiklerini görmedin. Adamların Hitler'in fedailerinden hiç farkı yok. Ne röportaj yaptırırlar, ne de yanlarından bir dakika ayrılmalara izin verirler. Hep sürü halinde oradan oraya götürülürler.»

Gutierrez, «İlk girişiminden bu yana hep gözaltında zaten,» dedi. «O da, ben de sürekli izleniyor-

duk... burada buluştuğumuzdan beri.» Kıza olan duyguları sanki güçsüzlüğünün itirafıymış gibi Gutierrez utandırmıştı.

«Pekâlâ. Ben'le birlikte onu bulmaya çalışırız. Nasıl yaparız bilmiyorum, belki de başaramayız. Ama uğraşırız.»

Allardyce elini uzattı, Gutierrez bir an duraksadıktan sonra uzanan eli sıkı.

«Sağol.»

Karen Gunston, Kirov Sokağında, polislerle dolu engellerden yüz metre uzakta, bir dükkânın kapı aralığında bekliyordu. Nikkormat kamerasını enfra-ruj merceklerle donatmıştı. Tüm yorgunluğu ve gerginliği yanında bir de daha fazla yaklaşamamanın hüsrânını duyuyordu. Eninde sonunda bu saçma fikrinden vazgeçerek çekip gidecekti.

Teröristlerin dar bir sokakta köşeye sıkıştırıldıklarını öğrenmenin heyecanı artık sönmüş, hatta burada edineceği bilginin kolayca herkes tarafından elde edilebileceğini düşündükçe durumunu gülünç bulmaya başlamıştı. Gözünün önüne kâhkahalarla gülen Allardyce geldi, hatta Ben Greenberg. Belki kendi TV ekibi bile onun bu durumuna gülerdi.

Daha ne kadar sürecekti bu bekleyiş? Saat en azından iki ya da üç olmalıydı.

Olur şey değildi.

«Göze çarpan bir şey var mı?»

«Hayır, teğmenim.»

Kazantsev'in 'kirli işler şubesi' diye sözünü ettiği 5. şubeden gelen keskin nişancı, dürbünlü tüfeğiyle deponun arka avluya bakan çıkışı gözlüyor-

du. Elindeki silahın 7.62'lik mermileri deponun ahşap-kapısını yumuşak bir peynirmişçesine delip geçebiliyordu.

«İşareti alır almaz şarjörünün yarısını kapıya, yarısını da pencereye boşaltırsın.» Nişancı başını sallayarak anladığını belirtti. Kazantsev saatine baktı. «Kırk dakika sonra. Tabii bir değişiklik olmazsa.»

Deponun kapısını yıkıp geçmek için gereken zırhlı araç daha gelmemişti. Bu araçla kapıyı yerle bir ettikten sonra tümü birden içeri dalıp içerde kırmıldaayan ne varsa ateş edecekler, rehineleri de yere yatmaları için uyacaklardı.

Kazantsev bu baskın biçiminin Batı'dan ithal edildiğini biliyordu ama tabii KGB bunu kabul etmezdi. Artık içinde baskının gerekliliği için kuşku kalmamıştı.

Shubin ve Ferenc kapının hemen ardındaydılar. Onların arkasında minibüs dışarı fırlamak için hazır bekliyordu. Yakov direksiyonda, yanındaysa silahını son kez gözden geçiren Zenaida vardı. Geride oturan diğer çocuklar dışarı çıkar çıkmaz minibüsün camlarını kırıp ateş açacaklardı. Rehinerler ağızlarında tıkaç, sımsıkı bağlanıp deponun bir köşesine bırakılmıştı.

Shubin ve Ferenc kapıyı açıp el bombalarını fırlatacaklar, bunun yaratacağı panik ve telaş içinde minibüs engelleri yarıp geçmeyi deneyecekti. Shubin bir süre daha ateş ederek dikkatin dağılmasını sağlayacak, sonra tek başına kaçacaktı. Çocuklar onun bu görevi üstlenmesini pek yiğitçe bulmuşlardı.

Shubin elini kaldırıp Yakov'a işaret etti, sonra Ferenc'e baktı. Her ikisi birden kapıya yüklendiler. Kapı büyük bir gürültüyle açılınca Yakov motoru çalıştırıp elfrenini çekerek minibüsü harekete geçirdi.

İlk kurşun Shubin'in yanağını sıyrıp kapıdan küçük bir parça kopardı ama bu sırada elindeki bombalardan birini atmayı başarmıştı. Minibüs yanından geçerken arkasına gizlenip ikinci bombayı da fırlattı. Bombalar birbiri ardına garaj avlusuna düştü.

'Minibüsün arka kapısı açıldı, Kostya Ferenc'i içeri çekmek için elini uzattı. Ferenc'in attığı bomba yolu tıkayan polis arabasını aydınlatmıştı.

Shubin bombalarını atarken beton zemin altındaki benzin tanklarını uçurabileceğini hiç düşünmemişti; tek isteği panik yaratabilmektir. Fakat istediğinden fazlası oldu ve benzin pompası portakal renginde bir alev bulutu çıkararak havaya uçtu. Shubin hemen deponun içine geri kaçtı. Her şey yolundaydı.

Yakov minibüsü önüne çıkan ve kolu kopmuş gibi sarkan bir polisin üzerine sürdü fakat tam çarpacakken içi elvermeyip yanından geçti. Ama penceresi açık olan Zenaida adamın acıdan bembeyaz kesilmiş olan yüzüne iki kurşun sıktı. Artık minibüs yolun bir ateş altındaydı.

Zenaida duyduğu çığlıkların aracın içinden mi, dışından mı geldiğini farkedemiyordu. Omzuna bir el düştü. Lyudmila'nın bileziğini tanıdı. Az sonra Lyudmila'nın kanlar içindeki cesedi kayıp yere düştü.

Yakov bombaların etkisiyle açılan küçük bir aralığa doğru ilerlerken, bir polis de arabayı iterek arayı kapamaya çalışıyordu. Zenaida ateş edip adamı vurdu. Yakov birden sarsıldı fakat direksiyonu bırakmadı. Polis arabasıyla duvar arasındaki açığın önünde iki polis diz çöküp minibüse ateş açtılar. Ön cam tuzla buz olup Zenaida'nın kucağına yığıldı. Bir kurşun kulağını sıyrıp geçti, sonra birden hiçbir şey göremez oldu. Simsiyah yapışkan bir şey gözlerinin içine dolmuştu. Elinin tersiyle gözünü silip silahı otomatiğe çevirdi ve tetiğe bastı. Minibüsün önünde kimse kalmamıştı.

Zenaida hiçbir şey düşünemiyordu. Yalnızca içgüdüleriyle silahını karnına dayamış, hortumla bahçe sular gibi bir yandan bir yana ateş yağıdırıyordu. Derken büyük bir sarsıntı ve sarı portakal karışımı bir parlama. Elindeki makinelinin son mermileri havaya boşaldı. Minibüs vahşi bir at gibi arka tekerlekleri üzerinde havalandı. Geride bulunanlar açık arka kapıdan patır patır dışarı döküldüler, bir kutudan boşalan zarlara gibi.

Zenaida ne şakağına yediğı kurşunu, ne de ağzından ve burnundan boşalan kanın tadını ve kokusunu duymuştu. Silahın elinden kaydığını hissetti, son bilinçli algısı minibüsün bir yana doğru yatıştıydı.

Kazantsev çocukların kurtulma olasılığı olmadığını biliyordu. Hele el bombalarının) etkisiyle havalandıran minibüs ters döndükten sonra tümü ölmüş olmalıydı. Fakat akıllı Shubin'deydi. Minibüste olmadığından emindi. Tabancasını kılıfından çekip depoya doğru yürümeye başladığı sırada Puchkov'un çığlık çığılığa peşinden geldiğini farketti.

«Oleg, Oleg! Bombalar!» Kazantsev çevresi cesetle dolu minibüse baktı. FAE bombaları içinde olmalıydı, yoksa böyle bir kaçışa girişmezlerdi. Kazantsev deli gibi koşmaya başladı.

«Açılın oradan!» Nasıl bir patlama düzeni olabileceğini hiç bilmiyordu. Sarsıntıdan patlayabilirdi, ısıdan ya da... «Açılın oradan!»

Shubin kendisini depodan içeri attığı zaman rehinelere büyük bir korkuyla kendilerini öldürmek için geri geldiğini sandılar. Hemen o anda arka avluya bakan pencereler ve kapı yoğun bir ateş yağmuruna

tutuldu. Shubin nişancıya nasıl bir emir verilmiş olabileceğini biliyordu. Adamın boşalan şarjörünü değiştirmesi için ne kadar süre gerektiğini tghmin etmek zor değildi.

Hiç duraksamadan avluya çıktı ve daha önceden gözüne kestirdiği bir kapıya omzuyla yüklendi. Fakat tüm yıpranmış görünüşüne karşın kapı açılmadı.

Kurşunlar yine ayaklarının dibine yağmaya başlamıştı. Shubin bir adım çekilip yeniden yüklendi. Yine olmadı. Bir daha yüklendi...

Tam ayağının dibine bir kurşun geldi. Bir tane daha hemen başının yanından duvarı buldu ama o sırada kapı menteşelerinden sökölüp açıldı. İçeri girildiğinde peşinden hâlâ ateş ediliyordu. Karanlıkta kassap dükkânının baltalarına ve testerelerine çarpa çarpa ilerledi. Kirov Sokağına açılan kapıyı buldu ve yavaşça kendine doğru çekip açtı. Kapı eski köy dükkânlarında olduğu gibi açılıp kapanırken zil sesi çıkarıyordu. Sokak boştu. Engel başındaki polisler de yerlerinden ayrılmışlardı. Shubin koşmaya başladı.

Karen Gunston kapı zilini duymuş, enfraruj merceği yardımıyla sesin geldiği yeri taramıştı. Neden sonra Shubin'i gördü. Karen ilk patlama sırasında kaçmayı düşünmüştü, özellikle alevlerin yükseldiğini görünce, fakat birden bacaklarından güç kesilmiş, ağzı açık, kamera elinde durduğu yerde kalakalmıştı.

Tek başına koşarak gelen adamı görünce korku duymadı. Peş peşe resim çekmeye başladı. Koşan adam onu görünce yönünü değiştirip üstüne doğru gelmeye başladı. Adam silahının namlusuyla ona yandan vuruncaya dek de resim çekmeyi sürdürdü. Bir eliyle de kameraya asılmıştı. Karen kolundaki acıya karşın kamerasını bırakmadı. Adam önce

bacaklarını, sonra kaburgalarını tekmelemeye başladı.

Karen çılgılığı bastı; öfkesinden ağlayacak gibiydi. Yediği tekmelere karşın dayanması gerektiğini biliyordu. Fakat kameranın kayışı kopunca- tüm ağırlığıyla yere düştü. Yanından kaçarak giden ayak seslerini duyar gibi oldu.

Sonra düdük sesleri ve başka ayak sesleri... Karen kendinden geçti.

Minibüsün yer döşemeleri sokulurken Kazantsev FAE bombalarının burada olmadığını anlamıştı. Çatıdaki nişancı kaçan bir adamı vuramadığını bildirdiği zaman Shubin'in sağ olarak kaçtığını, bombalarıysa depoda da bulamayacaklarını biliyordu.

Yangını söndürme uğraşı sürerken Kazantsev cesetlere baktı. Zenaida Federenko boş gözlerle yıldızlara bakıyordu. Kazantsev'in içinden cesedi tekmelemek geldi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FINAL

15

Gutierrez kasetli teypi doğruca kaldıkları otele getirdiği için Greenberg neredeyse sevinmiş gibiydi. Ailardyce bunu farketti ama bir şey söylemedi. Greenberg hemen teypi onun eline tutuşturmuştu.

«Şunu bir dinlesene, Davie,» dedi.

Gutierrez bir düğmeye bastı, sonra bir adım çekilip Greenberg'in yanında bekledi.

Ağdalı bir Orta Avrupalı aksanıyla bir kız son derece bozuk bir İngilizce konuşuyordu. Ailardyce bunun İrena olduğunu tahmin etti. Mesaj bir dakika kadar sürüyor, İrena hastalığının gerçek olduğunu, iyi bakıldığını ve kısa zamanda yine birlikte olacaklarını, hiç merak etmemesini söylüyordu.

Konuşma sırasında duyulan soluma tümünün de dikkatini çekmişti. Sözcükleri örten duygusal bir ton vardı fakat bu duygusal ton verilen mesajla uyumlu değildi. Ailardyce bu mesajı kayda almadan önce İrena'ya kaç kez prova yaptırmış olabileceğini düşündü.

Kız mesajı çok anlamlı bir yorumla bitiriyordu: «Senin yarışının da benim madalyamın da hiçbir önemi yok, Martin... yeter ki birlikte olabilelim. Birlikte olduktan sonra gerisi vız gelir... bu da olanaksız değil. Seni seviyorum—»

Gutierrez homurdana homurdana teypi kapattı. Ailardyce son sözlerin gözyaşları içinde seslendiril-

diğini seziyordu. Mesajdan anlaşılabilir bir tek gerçek vardı, o da kızın Gutierrez'i gerçekten sevdiğiydi.

«Ne zaman buldun bunu?»

«Bir saat önce... teypi açtım. Benim kasetim bununla değiştirilmişti.»

«Duyduklarına inanıyor musun?»

Greenberg, «Amma da yaptın!» diye başlayacak oldu fakat Allardyce eliyle ona susmasını işaret etti.

«O zaman İrena neden bunu gönderdi? Kim getirdi? Ve neden? Bu soruların karşılığını buldunuz mu, ikiniz de?» Allardyce oturmaları için işaret etti. Başkalarının işine bulaşmanın verdiği sinirlilikten silkinmek, kendini bu işe iyice vermek istiyordu. Özellikle Anna'nın kaçırılmasında rolünü yitirdikten sonra.

«Sağ olduğu kesin,» dedi. «Üstelik durumu da iyi olmalı. Fakat mesajın amacı sana bunu bildirmek değil galiba, ne dersiniz?» Dikkatle Gutierrez'i inceledi. «Korkarım, eğer madalya kazanırsan onu bir daha göremeyeceksin.»

Allardyce'in bu açıklaması Greenberg'le Gutierrez'e sindirmesi güç, ağır bir yemek gibi geldi.

«Evet, dediğim gibi, bu kızla ortak geleceğiniz yarışa bağlı. Ona pek bir kötülük yapacaklarını sanmıyorum, ama eğer yarışı kazanırsan kesinlikle bir daha görüşemeyeceksiniz. Sanırım, sen de bunu anlamaya başladın artık,, değil mi?»

Valentina yine kapıda kocasının görünüşüne çeki düzen veriyordu. Boyunbağını düzelterip yakasındaki tozu silkelerken Kazantsev'in sabrı iyice taşmıştı artık.

«Yeter artık, Valentina, bıktım bu törenden!»

Karısı tokat yemiş gibi bir elini yanağına götürdü, diğer eliyse Kazantsev'in şişkin göğüs cebi üzerinde kalmıştı. Bu cebin içinde Amerikalı kadının Shubin kaçarken çektiği resimler vardı. Salak kadın, şimdi hastanedeydi. Do pobachenya'nın tüm üyeleri ölmüştü; Shubin ve FAE bombaları ne oldu, kimse bilmiyordu.

«Oleg, çok yoruldun, böyle devam edemezsin artık.»

«Gitmem gerek. Bomba işi için Donetsk'e gitmeliyim. Eğer elinde FAE bombası olduğunu bilmeseydim, Moskova'yı karış karış arayıp onu burada bulurdum.»

«Neden bu denli aklını takıyorsun?»

«Çünkü bu Shubin denen herif bir kaçık, daha beteri, bir fanatik. Bu nedenle de çok tehlikeli.»

«Ne istiyor peki?»

«Herhangi bir şey istediğini sanmıyorum. Belki yalnızca ünlü olmak istiyordur.»

«Neden Donetsk'e gidiyorsun?»

«Neden mi? Çünkü bombaları oradan sağladı. Bu bombalar hakkında bilgi edinmek istiyorum, nerede kullanılacağını bilmem gerek. Çünkü bununla bir çırpıda yüz bin kişi öldürülebilir.»

Kazantsev karısını öptü ve merdivenleri hızla inmeye başladı. Karısı arkasından bakarken her zamanki gibi ürperiyordu, fakat nedense bu kez kocası için değil, kendisi ve çocuklar içindi.

Tretsov tıpkı bir robot gibi günlük idmanını yapıyordu. Boş stadyumun pistinde koşarken antrenörler, doktorlar ve psikologlar onu izliyorlardı. Her yüz metrede bir görevli saniyeleri bildirirken, antrenörler ellerindeki çizelgelere ikide bir bakıp hesaplar yapıyorlardı. Tretsov ipnotize edilmiş gibi yalnızca attığı

ad;mlarla ilgiliydi.

İki bin metreden sonra yanına hiç beklemediği rakipler soktular. Bu koşucular onun omzu dibinde koyup, bazen önüne geçtiler, bazen temposunu de-ğiştirmesi için kızıştırdılar. Salt dikkatini dağıtmak için.

Ancak işe yaramadı. Antrenörlerin taktik de-ğiştirmesi için bağırımları, yanında koşanların kendisiyle konuşmaları da boşunaydı. Tretsov tıpkı bir polis atı gibi eğitiliyordu, hiçbir şeye aldırış etmeyecek biçimde.

Son tura de-ğişik bir hızla girdi. Son altı yüz metrede yükselttiği hızını daha da artırmıştı. Bitiş çizgisini geçtikten sonra hiçbir şey olmamış gibi hafif hafif koşmaya devam etti.

Doktorlar ve psikologlar hemen Tretsov'u ablu-kaya aldılar. Antrenörlerden iki tanesi her yüz metrede tutulan saniyeleri toplamıştı. Sonuç ortaya çıkınca keyiflendiler. Karşılıklı sırtımlarla başlayan neşeleri, daha sora birbirlerinin sırtını sıvazlamaya dönüştü. Artık Tretsov umurlarında bile de-ğildi.

Başantrenör tümünün düşündüğünü seslendir-di. «Dünya rekorundan bir saniye daha geri. Baylar, haydi gidip Altın Madalya adayımıza başarısını bildirelim.»

Gülüşmeler, kahkahalar...

«İrvine'in işi bitik...»

«Federenko söyleneni ydpacak...»

«Amerikalıyla Afrikalı daha bu derecenin yanına bile gelemediler...»

«Ne derece be!»

Karen Gunston yumuşak beyaz yastıklara dayanmış yata-ğında oturuyordu. Alçı içine alınmış kolu bir makara düzeniyle yükseltilmişti. Allardyce odaya gi-

rer girmez önce Karen'in kolu dikkatini çekti. Son derece pahalı kırmızı güller ve şaka olsun diye bir kesekâğıdı dolusu üzüm getirmişti.

Fakat içeri girdikten sonra kadının yüzünü gördü. Gözü şişmiş, yanağı ve çenesi morarmış, başı sargılar içindeydi. Girmeden önce iki kaburgasının kırıldığını da öğrenmişti.

«Alçak,» dedi Karen. Zedelenmemiş gözü öfkeyle büyümüşü. Bir eliyle hemen sargıların dışında kalan saçını düzeltmeye kalktı. Alardyce bu içgüdüsel davranışın yersizliğine güldü.

«Ne farkeder canım?» diyerek eğilip morarmış yanağından öptü ve gülleri verdi. Sonra bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu. Bir yandan gülmüyordu, konuşmaya hiç gerek görmeden.

Sessizlik, bir hemşirenin gelip Karen'in ateşine bakarak çiçekleri yerleştirmesine dek sürdü. Kadın işini bitirdikten sonra şaşkın şaşkın dışarı çıktı.

Allardyce üzümlerini yiyordu.

«Pekâlâ, güller için sağol ama benle konuşsana!» Allardyce 'hayır' anlamında başını salladı. «O zaman ne halt etmeye geldin buraya, Allardyce?»

Allardyce'in gülesi geldi. «Seni iyice bir görüp gülmek için geldim,» dedi ve sen üzümü de ağzına attı. «İtiraf edeyim, çok müthiş görünüyorsun.» Göz kırptı, kesekâğıdını buruşturup çöp sepetine attı, ayağa kalkıp üstünü silkeledi, eğilip Karen'i yanağından öptü ve odadan çıkıp gitti. «Yarın aynı saatte, aynı yerde görüşmek üzere,» derken sesi kapının ardından geliyordu.

Karen inanmadı. Öfkeyle öyle bir çığlık attı ki, hemşire yataktan düştüğünü sandı. Öfkesinin nedeni kendi çaresizliği, Allardyce'in üstün durumu ve... evet, açıkçası, çirkinliğiydi. Koluna batırılan yatıştırıcı iğneyi neden sonra farkettiler.

Ara sıra kaburgalarından gelen acıya karşın bir süre uyudu. Bir ara uyanıp karşısında siyah saçlı bir

kız gördüğünü sandı. Sonra... belki o anda, belki de daha sonra, gürültüler duyar gibi olmuştu, fakat ne olup bittiğini anlayacak denli gözlerini açamıyordu. Açabildiği zaman, kız çoktan gitmişti. Herhalde öğrenci hemşirelerden biriydi.

Üzerinde ameliyat geceliğiyle mi?»

Gerçekten böyle mi görmüştü? Akıllı fikri hep Allardyce'deydi, yaptığı numarada. Böyle bir şeyi hakettiğini kabul edecek değildi. Ama iyi numaraydı doğrusu.

- Birden aklına geldi ve siyah saçlı kızın kim olduğunu anımsadı. Madalya töreninden önce kaybolan Polonyalı yüksek atlamacı kız. Demek buradaydı o da, hasta olarak,

Aklı yine Allardyce'e ve birlikte ilk yattıkları geceye gitti. Kaburgası ve yüzü fena olmuştu. Demek ki, kız duyuruda bildirdikleri gibi gerçekten de hastaydı.

Leonov basık tavırlı odada çavuşları Dmitri ve Georgi'yle birlikte beklerken çok kritik dakikalar yaşıyordu. Ekibindeki diğer elemanlar daha sıradan soruşturmalar ve gözlemler için kente dağılmışlardı.

Daha sıradan...

Burası Anna Akhmerovna'nın Moskova dışındaki yazlık eviydi. Oturma odasına, mutfığa ve banyoya gizli mikrofonlar yerleştirmişlerdi. Yatak odasına mikrofon yerleştirmek Leonov'a çok güç gelmişti. Çünkü bu odada birlikte yattığı, seviştiği kimse bir ikili ajandı.

İşte bu şöminenin karşısında çırılçıplak oturup kadeh kaldırmışlar, sonra sevişmişlerdi. Daha geçen kış. Lanet olsundu, öyle çok anısı vardı ki, görüntüler bir türlü aklından çıkıp gitmiyordu.

«Anlıyorsunuz, değil mi?»

İki adam da Leonov'un yanında on beş yıl görev yapmışlardı. Ama şimdi ona uyacaklar mıydı?

«Ses kaydı yapmayalım demek istiyorsun, değil mi, Gennadi?» Aslan Dmitri. Vurgulamasındaki amaç güven vermek için miydi? Georgi senli benli olmaktan pek hoşlanmazdı. Şimdiyse bu entrikaya karışmanın verdiği burukluk vardı yüzünde.

«Ses kaydı yok. Yalnızca arabanın içindeki alıcı olacak. Artık tanıtladığımıza göre, bu ajan bundan böyle bizim için çok yararlı olabilir. Yalnızca onu korkutmak istiyorum, ilişkilerinden soyutlamak... fakat tutuklamadan.»

Dmitri'yle birlikte dışarı çıktılar, Georgi deneme için içerde kaldı. Arabaya girip alıcıyı açtılar. Mikrofonun yerleştirildiği odalarda Georgi'nin söyledikleri kolayca anlaşılıyordu. Georgi evden dışarı çıkıp onlara doğru gelirken Leonov, «Sen ve Georgi—» diye başladı.

Dmitri, «Merak etme,» dedi. «Georgi'yle ben Harekât Ajanının gereğine bakarız. Sen işin öbür yanını hallet.»

Leonov başını salladı. Georgi otomobile girdi.

«Hadi. Bir an önce bir yere gizlenelim.»

* *

: *

Shubin aynada bir süre yüzüne baktıktan sonra elindeki makasla sakalını iyice kısalttı. Sonra traş sabunuyla köpürtüp usturasını buharları tüten sıcak suya daldırdı. Büyük bir özenle traş olmaya başladı.

Karanlık bir gecede resimleri çekilmişti. Yıllardan beri sakalsız tek resmi yoktu. Artık yüzünün sert çizgileri ortaya çıkarak daha genç görünecek ve hiç sevmediği küçük çenesi iyice belli olacaktı.

Birden banyo kapısının önünde kendisini izlemekte olan Zabotin'i farketti. Endişeli görünüyordu.

Shubin, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

Zabotin sinirli sinirli öksürdü. Uzun boylu, zayıf görünüşüyle tipik bir doktordu. Ama şimdi yüzünde doktorlara özgü profesyonel gülücükler ve özgüven yerine korku vardı.

«Yapma. İyi ki farketтин.»

Shubin kısa çenesinin üstündeki sakalları dik-katle aldı.

«Ben yalnızca...»

«Eee?»

«Oldu o zaman, yarın.»

«Yarın.»

Zabotin tam dönüp çıkacakken durdu. «Mutlaka öldürmek zorunda mısın onu?»

«Neden sordun?»

«Hiç, ne bileyim?»

«Kimlik belgelerim var, Zabotin, hem de çok sağlam. Stadyum sağlık merkezindeki güvenlik görevlisinin yerini alacağım. Eğer beni sınamaya kalkacak olurlarsa, onlara kendimi yutturabilmem için bana sporcuların sağlık sorunları hakkında bir şeyler öğretmelisin. Bunun için de ancak yarına dek zamanımız var.» Yüzündeki son sabun kırıntılarını da aldıktan sonra Shubin kendisini çıplak kalmış gibi hissetti. Sert bir yüz ve ona hiç uymayan çocuksu bir çene. Zabotin'e döndü. «Yarın oradan ayrılırken beni içerde bırakacaksın. Silindirlerle beni kapıdan soktuktan sonra başka işin kalmıyor.»

Zabotin garajında gizlenmiş dört silindiri düşündükçe içi içini yiyordu.

«Amerikalı geldi ve hemen içeri daldı,» diye bildirmişti Dmitri. Yazlık evin yarım mil kadar uzağında bir tümsekten dürbünle gözlüyordu. Onlar evden ayrıldıktan bir saat sonra Amerikalı gelmiş, may-

muncukla kapıya açıp girmişti. Anna saat beşe doğru geldi.

Pencereler açık olmasına karşın otomobilin içi oldukça sıcaktı. Kapının kapanmasından sonra çok uzun bir sessizlik oldu. Leonov Amerikalının mikrofonları farketmiş olmasından korktu. Ama korktuğu olmamıştı.

«Evet? Yok, yok, lütfen tanışma olmasın.» Her zamanki gibi Anna durumu kontrolün altına alıyordu. Leonov gülecek gibi oldu.

«Buraya beni dışarı çıkarmak için hazırladığınız görkemli planı anlatmaya geldiniz. Lütfen bunu yapın ve hemen gidin.»

«Pekâlâ, Miss Akhmerovna.» Georgi, CIA ajanının bu kibarlığına kıs kıs güldü. «Hemen konuya gireyim. Yarın değil öbür gün Lenin Stadyumundan çıkın, dışarda sizi bir otomobil bekliyor olacak, köprünün yanında.» Anna ses çıkarmadan dinliyordu. «Arabanın sürücüsü kareli bir pantolon ve mavi gömlek giymiş olacak. Doğruca havaalanına gideceksiniz. Yolda giderken otomobilde bulduğunuz peruğu ve giysileri giyersiniz. Ayrıca bir bavul, biletleriniz, pasaport ve vizeniz de yine otomobilde olacak, Sivil bir uçakla, Pan - Am'le Polonya üzerinden New York'a gideceksiniz. Uçakta yanınıza adamlarımızdan biri oturacak. Yolcular arasında başka adamlarımız da var.»

Sessizlik.

«Pekâlâ. Tam olarak saat kaçta?»

«Dışarda bekleyen adamımızın kulağı radyoda olacak. Beş bin metre yarışının bittiği anda yerinizden kalkarsınız. Otomobile gelmeniz en çok on dakika alır, havaalanına gelmenizse olsa olsa kırk dakika. Uçak tam yedide kalkıyor.»

«Sağolun.» Anna'nın sesinde büyük bir rahatlama vardı. «Şimdi lütfen gidin artık.»

Leonov arkasına yaslandı, terden sıırılsıklam ol-

muştı. «Kapat artık şunu,» dedi sert bir sesle. Sanki daha fazla dinlemesi ayıp olacakmış gibi. Arabadan indi. «Ben buradan gözlüyorum. Sakın bir hata yapmayın. Öldürün o herifi!» Sözlerindeki öfkeye kendisi bile şaşırdı. «Öldürün ama geçerken Anna ölüsünü göreceğiz biçimde olsun.»

16

Otomobil köknar ağacının içine saplanmış gibi duruyordu. Motor kapağı korkunç bir akordeon olmuş, sürücü ön camdan fırlayıp ağacın gövdesine başını çarparak boynu kırılmıştı. Yüzü ve başı kırık camlarla kesilmişti. Sarkan bembeyaz ellerinde manikürlü tırnaklarıysa hemen hiç bozulmamıştı. Kan birikintisinde şölen çeken sineklerin keyfine diyecek yoktu.

Kusması kesildikten sonra Anna boş öğürtülerle birkaç kez daha sarsıldı, sonra hemen otomobiline döndü. Bir an önce oradan uzaklaşması gerekiyordu. Hemen—.

Gördüklerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Gennadi'nin uyarısıydı. Bir ceset, sevgilerle...

Anna'nın otomobili gözden kayboluncaya dek Leonov dürbünüyle arkasından baktı. Ne denli korktuğunu görmüştü. Korkusunu görmek Leonov'un hem hoşuna gitmiş, hem de sevdiği kadını avutmak isteğini doğurmuştu.

*

**

Konuşması gereken adam Belousov olmalıydı ama adam mide rahatsızlığı nedeniyle donatım fabrikasında değildi. FAE projesinin müdürü çok yaşlı bir adamdı, bu nedenle deneyler sorumlusu olan yardımcısı Kazansev'in sorularını yanıtlayabilirdi.

Kazantsev biraz sakinleştikten sonra Shubin'in elinde olduğunu sandığı FAE bombalarının nasıl ele geçirildiğinden çok, bu bombalar hakkında bilgi edinmesi gerektiğini anlamıştı. Eğer korktuğu gibi, bunlar kullanılacak olursa —ki bundan emindi— tüm ayrıntıları bilmesi gerekecekti.

Kazantsev otomobilinden indi. Büyükçe bir bahçesi olan bu evde Belousov tek başına yaşıyordu; dosyasında karısından boşanmış olduğu yazılıydı. Hava kararmak üzereydi.

Zili çaldı ve bekledi. Bir kez daha çaldı. İçerden ağır ağır yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Belousov belki de buzlu camın arkasında dev gibi gölgesini görünce ürkmüştü.

«Kim o?»

Kazantsev adamın sesinden çok gergin olduğunu anladı.

«KGB,» dedi dobra dobra.

«Ne istiyorsunuz?»

Korkmuş muydu ne?

«Biraz konuşmak istiyordum, Yoldaş Müdür Yardımcısı Belousov.» Gereken saygıyı göstermişti işte. «Daha önce tanışmıştık. Ben Oleg Kazantsev. FAE aygıtları hakkında sizden bilgi almak istiyorum... genel olarak. İçeri girebilir miyim?»

«Pek iyi değilim...»

«Çok üzüldüm. Ama uzun sürmez.»

Kapının zinciri ve sürme kilit açıldı. Neden bu önlemlere gerek duymuştu ki?

«Buyrurt, girin.»

Kazantsev içeri girerken içinde bir heyecan titreşimi duydu. Belousov korku içindeydi. Bu evde mutlaka sorularına bir yanıt bulacak gibiydi. Belousov daha korkmaya yeni başlıyordu.

«David, belki mezbahadan kaçmış bir hayvan gibi görünebilirim ama aklım başımda.»

«Pekâlâ, düş görmüyordun. Yatıştırıcı ilâç verilmişti ama sarnı görmedin. Irena Witlocka bu hastanede. Peki, ne yapmamı istiyorsun?»

«Aman, David, neden hep böyle pısırsın?» Alardyce, Karen'in öfkesini ilgiyle izlerken, bir yandan da Witlocka işine iyice girmeye karar veriyordu. Bir şeyler yapabilirdi.

«Nerede olduğunu bilmiyor musun?» diye sordu. Karen başını sallayıp bilmediğini belirtti. «O zaman gidip bir keşif yapayım.»

Karen yine başını sallayıp bu fikri beğenmediğini belirtti. «O kızın burada ne işi var, David? Hasta mı?»

«Hiç sanmıyorum. İltica etmesin diye buraya kattılar. Onca yatırım yapılmış olan bir sporcu, neden engel olabilecekken ellerinden kaçırsınlar. Bir de—»

«Bir de ne?»

«Gutierrez'i bozmak için... Irvine'i karaborsa suçuyla bozdukları gibi.»

«Şaka ediyorsun, değil mi?»

«Keşke öyle olsaydı. Ama bu adamlar burada dostca yarışma falan düşünmüyorlar, resmen savaşıyorlar.»

Karen güldü. «Bana şu küçücük kameralardan bir tane getirsene, şu eski casus filmlerinde gördüklerimizden hani, hı?»

«Yapamazsın—»

«Yanarım. Burada hiç kuşku çekmeden dolaşabilen birkaç kişiden biriyim. Eğer kızın bir resmini çekebilecek olursam, sonra sen, Greenberg, o atlet çocuk ve CKR televizyonu yaygarayı basarsınız.» Karen parmağını burnuna bastırdı. «Karen Gunston, korkusuz muhabir bu işi becerir.»

«Son kez resim çektiğinde başına neler geldi, unutmama.»

«Hadi oradan. Şimdi git de kamera bul.»

«Önce şuraları bir kolaçan edeyim.»

«Sakin! Eğer seni görecektir olurlarsa benim de dolaşmamdan huylanabilirler. Sen git kamerayı bul, sonra her şeyi yoluna koyarız.»

Anna, Leonov'un taktiğini anlamış ve onun bulunduğu ölçülü havanın dışına çıkmaya çaba harcamıştı. Gece boyunca ikisinin de gerginliği kendini göstermişti.

Amerikalı ajanın cesedini gördükten sonra Anna evinde düşün altına girmiş, önce sıcak, sonra soğuk suyun altında yirmi dakika kaldıktan sonra biraz kendine gelebilmişti. Gennadi Leonov onu uyarmak istemişti. Onu kurtarabileceğini sanıyordu, yeter ki ülke dışına kaçmaya kalkmasın. Amerikalının ölümü yalnızca bir uyarıydı.

O gece Anna mutfakta yemek yaparken Leonov salonda oğullarıyla model uçak yapmıştı. Yemek süresince de sessizlik vardı. Leonov her zamankinden çok içmiş, ortaya çöken ağırlığı dağıtmak için çeşitli konularda konuşmaya çalışmıştı. Anna'yı daha çok endişelendiren, onun ahlaksal yönden yargısıydı. Sessiz duruşu, yoksa bu işi ona yakıştıramamasından mıydı?

O gece yatakta sevişmediler, yalnızca birbirlerine sarılarak uyudular. Sabah olduğunda yine havada bir eksiklik duyuluyordu. Leonov etinden geldiğince kayıtsız görünerek o gün neler yapacağını sormuş, sonra da hemen çıkıp ofisine gitmişti,

Anna ne yapıp yapıp David Allardyce'le stadyumda konuşmalıydı. Evet, tehlikeli olacaktı, hatta belki de çılgınlıktı, ama Gennadi onu kurtaramazdı.

Kurtarmak isterdi ama başaramazdı... hatta zamanla bu isteği bile geçebilirdi. KGB onu yakalamak istiyordu. Bir an önce buradan çıkıp gidemezse —bu düşünce boğazında düğümlendi— işi bitikti.

Elveda, Gennadi.

*

Gutierrez takım yöneticilerine rest çekmişti. «Ya sesinizi çıkarırsınız ya da benden final koşmamı beklemeyin!» Bunu söylerken hiç de fazla umutlu değildi.

Yönetim kurulu üyelerinden çoğu Meksikalı olduğu için zaten Gutierrez'i pek sevmiyorlardı. Bir de böyle ültimatom çekince iyice bozuldular. Ya yarısıyla ilgilenirdi ya da çekip ülkesine dönerdi, böyle çıkışlar yapmak ona kalmamıştı. Yönetim kurulu olarak olsa olsa belki o durumu biraz soruşturabilirlerdi, daha fazlasını değil, ama.

Gutierrez yanlarından ayrıldıktan sonra esrarlı sigarasını aradı. Bulutları dolaşmak istiyordu, çünkü Irena artık onu iyice sarmıştı. Hem de bayağı sarmıştı, yarışı falan aklından çıkaracak denli.

Alışılmışın çok dışında bir sorgu oluyordu. Ne bir telaş, ne karşılıklı terieme, ne de en küçük bir tehdit. Zaman ölçüsü de çok farklı olmuştu. Kazantsev sıfatının gücünü kullanarak Belousov'un evinde tüm geceyi ve ertesi sabahı geçirmiş, hiç adı geçmediği halde onca zaman KGB'nin gücü evde kendini hissettirmişti. Ama şiddet kullanılmamıştı.

Tabii ikisi de hiç uyumamıştı. Söyleşi, karşılıklı sorularla, anılarla ve fıkralarla sürüp gitmiş, Belou-

sov'un gizi çevresinde dolanıp durmuştu. Kazantsev onun bir şey gizlediğinden emindi. Eğer sorgu uzmanlarından biri olsaydı belki çok daha önce bunu ortaya çıkarabilirdi fakat Kazantsev bu tekniği bilmiyordu. Üstelik söylenen her şeyin doğru olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Mutfakta öğle yemeği için soslu mantar hazırlarken Beiousov da ekmek kesiyordu. Kazantsev o ana dek edinmiş olduğu verileri bir kez daha gözden geçirdi.

Beiousov, Shubin'le aynı üniversiteden mezun olmuştu ama onunla hiçbir ilişkisi yoktu. Do pobachenya ile de. Ilımlı bir Ukrayna milliyetçisiydi. Askeri gereçler ve bombalar üzerine çalışmış, bu arada tanıştığı bir işçi kızla evlenmiş, ama evliliği yürümemişti. Kazantsev'in vardığı sonuç, Belousov'un hiç de tehlikeli bir insan olmadığı, fakat şiddet ölümlerinin onun için yalnızca bir araştırma konusu olduğuydu. Evet, her türlü bombayı yapabiliyordu. Bomba yapımı onun için yalnızca bir görevdi.

Ama acaba Shubin'in bombalarla neler yapabileceğini biliyor muydu?

Yemekten sonra birlikte bulaşık yıkadılar, sonra Beiousov kahve yaptı. Mide rahatsızlığının o denli çabuk geçmesi üzerine ikisi de bir şey söylememişti. Birer sigara yaktıktan sonra Kazantsev sordu. «Bana FAE hakkında biraz daha bilgi versene, Rudolf Ivanovich.»

Beiousov biraz duraksadı. «Bu bilgi oldukça gizlidir, biliyorsun.»

«Biliyorum ama benim yetkim var. Bu yetkim olmasa anti - terörist örgütünde olmam herhalde. Sizin fabrikada ne çeşit FAE yapılıyor?»

Beiousov öksürdü. «Genel ilkelerini biliyor musun?»

«Birazını. Bayağı kötü bir şey, değil mi?»

«Ben o açıdan bakmıyorum, zaten hiç kullanılmayacak.»

«O zaman neden yapılıyor ki?»

«Amerikalıların elinde var, o yüzden bizde de olması gerekli.»

«Peki o zaman. En etkili tipleri hangileri oluyor?»

«Kuşkusuz, uçaktan ya da helikopterden atılan tipjery.» Kazantsev kahvesini yudumlarken yüzünü büyük fincanın ardına gizlemeye çalıştı. Bak bu hiç aklına gelmemişti işte... ama olamazdı canım. Do pobachenya Shubin dışında hep amatör gençlerden oluşuyordu.

«Yere düşünce mi patlıyor?»

«Hayır.» Belousov öğrencisinden düş kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi başını salladı. «Daha önce saptanmış bir yükseklikte. Dış kaplaması dağılır... bu bazen hava basıncıyla bile olabilir, sonra da FAE kutuları çok geniş bir alana saçılır. Bu teneke kutuların yerine cam kutu kullanmak için çalışıyoruz bugünlerde, daha iyi saçılabilsin diye.»

«Yayıma alanı ne kadar?»

«Ne kadar istediğine bağlı. Bombanın büyüklüğüne, içindeki FAE kutusu sayısına, lav tipi mi, yoksa başka tip mi istediğine bağlı.»

«Anlayamadım?»

«Belli bir yükseklikten mi yayılsın istiyorsun? Buharlaştan sıvı dev bir tabak gibi yavaş yavaş aşağı süzülür, sonra da belirli bir yükseklikte alev alır. Tıpkı su üstünde yüzen petrol gibi havada kalır. Ağaç ya da insan boyuna inince tutuşur.»

«Aman ne güzel.»

«Gaz aşağı inerken neye bulaşmışsa parlamadan sonra tümü alev alır.» Belousov'un gözleri parlamıştı. Kazantsev anlayıncaya dek her şeyi açıklamaya kararlı görünüyordu.

«Peki, ya yerden kullanılırsa?»

Belousov hiç duraksamadı. «O denli etkili olmaz. Yayılması daha küçük bir alanda olur. Dış kaplama parçalandıktan sonra kutuların saçılması için itici bir güç gerekli. Tabii gaz yine yükselir ve yayılır, ama daha çok zaman alır. Ancak yine de gecikmeli bir tutuşturucu gerekir.»

«Anlıyorum. Demek, o zaman çok etkili bir silah olmuyor?»

«Evet. Diğer tiplere oranla o denli etkili değildir.»

«Bahçede bir gezinti yapmaya ne dersin, Rudolf Ivanovich?» dedi Kazantsev. «Bahçevanlıktan anlar mısın?» Beiousov 'hayır' anlamında başını salladı. «Yazık. Moskova'da bir apartman dairesine tıkdıktan sonra bilmezsin bahçeleri nasıl özlüyorum... Hadi gel, çıkıp bir gezelim.»

Birlikte bakımsız bahçeye çıkarlarken Kazantsev bombaları sağlayanın da, yapanın da Beiousov olduğu sonucuna varmıştı. Ama adam yerden yayılan FAE bombasını öylesine küçük gördükten sonra oturup bunu yapar mıydı?

Kazantsev artık konuyu iyice sınırlamak zorundaydı, bilimsel merak örtüsü altında.

«Bu FAE bombaları özellikle anti - personel amaçla mı yapılmıştır?»

Belousov yüzünde hafif bir öfkeyle baktı, başını salladı. «Tabii ki hayır. FAE bombası yalnızca askeri amaçlar ve hedefler içindir.»

«Peki, peki, kızma, Rudolf Ivanovich. Yalnızca aklıma takıldı, bu silah en azından nötron bombası kadar etkili bir anti - personel silahı olabilir diye düşündüm.»

«Duygusal olma, bomba uzmanı olarak senin de bu konuda tarafsız olman gerekir.»

«Ne bileyim? Bombalar patladıktan sonra gidip kalanları toplamak bana düşüyor, biliyor musun? Hiç de hoş değil. Bir de Shubin'in askeri amaçlı bir si-

lahla ne yapacağını merak ediyorum, elinde nasıl ol-
sa var da bir tane.» Kazantsev sırtmaya başladı.

«Shubin mi? O da kim?» Belousov'un şaşkınlığı
doğal görünüyordu.

«Bir terörist. Anti-personel silah isteyecek bi-
ri. Şimdi FAE bombosınm ne denli etkin bir anti -
personel silah olabileceğini anlatır mısın bana?»

17

Shubin, Zabotin'in garajında gizli FAE silindir-
lerini bir kez daha gözden geçirdi. En küçük ayrıntı-
sına dek spor alanına ve piste getirilen oksijen si-
lindirlerine benziyordu. Keyifliydi, çünkü FAE tü-
müyle onun fikri olmuştu. Kullanma yeri de. Ukray-
nalı örgütler bir çırpıda çoğunluğu Batılı konuklar-
dan oluşan yüz bin kişiyi öldürecek denli nefret et-
miyorlardı Ruslardan. Ama Shubin'de yeterince nef-
ret vardı.

Alevden bir bulut.

Silindirleri arabaya yerleştirdikten sonra elini
şişkin göğüs cebinde gezdirdi. Burada Pravda'ya ya-
zılmış bir mektup vardı; ertesi gün de Kremlin'e ile-
tilirdi. Diğer mektupsa Valentina Kazantseva'nın ad-
resineydi.

Çocukları öldüren polisin adresini bulmak zor
olmamıştı, telefon rehberinden. Atletizm yarışmaları-
nın doruğu olan 5000 m. finali için bilet de Fede-
renko'nun Zenaida'yı gönderdiği biletlerdi. KGB kö-
peğinin karısı ve çocukları için üç bilet. Do pobac-
henya.

Elveda Arkady Federenko, popo yalayıcı. Elve-
da herkese.

Stadyum girişindeki güvenlik kontrolundan ge-

çış zor olmadı. Arabayı diğer resmi araçların bırakıldığı yere park edip silindirleri sağlık merkezine getirdiler ve çelik bir dolabın içine kilitlediler.

Zabotin, Shubin'e beyaz bir önlük verdi. Shubin'in elindeki belgeler onu sağlık görevlisi ve aynı zamanda KGB elemanı olarak tanıyordu. Geceyi sağlık merkezinde geçirmesi için böyle bir kimlik gerekebilirdi.

Artık tribüne çıkıp yarışmaları izleyebilirdi.

Anna Akhmerovna endişe içinde David Allardyce'in gelmesini bekliyordu. Pistte süren 1500 metre çekişmesi hemen hiç ilgisini çekmiyordu. Amerikalı ajanın cesedini gördükten sonra Leonov'la geçirdiği o uzun ve bitmeyecek gibi gelen geceden sonra zaten hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Allardyce'i görmek umuduyla sabah yapılan üç adım ve dekatlon yarışmalarına bile gelmişti.

Fakat Allardyce yoktu. Anna kurtuluşu için Allardyce'i tek şans olarak görüyordu. Başka güvencesi kimse yoktu.

Gennadi uyarmıştı onu, başka ne yapabilirdi ki? «Kal burada, bu işi bırak,» demişti. Her şeyi biliyordu ama kendine özgü yollarla onu bu işten saptırmak istemişti. Eğer burada kalırsa onun üzerinden kuşkuları saptırmak için de Gennadi'nin aynı çabayı göstereceğini biliyordu.

Ama başaramazdı! Yanına bırakmazlardı böyle bir şeyi. Hem kendisi, hem o mahvolurlardı. Anna ölmek istemiyordu daha, ne Gennadi'yle, ne de başka biriyle.

Allardyce saat üçte geldi. Durduğu yerden gülümseyerek bakarken Anna neredeyse koluna yapışıp oturacaktı. Kadının yüzündeki ifadeyi görünce hemen dikkat kesildi.

«David, bir haber aldın mı?»

«Hayır.» Anna'nın soluk soluğa konuşmasına şaşırılmıştı. «Biliyorsun, ben devreden çıktım.»

«Amerikalı öldü.»

«Ne?»

«Dün. Otomobili yoldan çıkmış.»

«Kaza mı, yani?»

1500 metrenin ikinci turu koşuluyordu. İkisi de bunu farketmediler bile.

«Kaza değildi, Gennadi her şeyi biliyor.» Sesinde panikten çok öfke vardı.

«Peki, ne yapacak?»

«İlişkimi kesmeye çalışıyor... burada kalmamı istiyor.»

«Neden hemen seni tutuklamıyor?»

«Saçmalama, bana âşık da ondan. Beni burada tutup kurtarmaya çalışıyor.»

«Nasıl öğrenmiş?»

«Bilmiyorum, ama eminim, senin hakkında bir şey bilmiyordur.»

«O zaman planın değiştirilmesi gerek.»

«Hayır! Plan aynı kalmalı. Söyle onlara, oraya yarıştan önce geleceğim. Mutlaka sözlerinde dursunlar.»

«Ama...»

«Başka kimseye güvenmiyorum, David. Bunların tümü de çocuk, benim yaşamımla oyun oynuyorlar. Söyle onlara, beni havaalanına sen götüreceksin. Başka kimse değil, sen.»

1500 metre yarışı biterken stadyumda hiç kıpırdamadan oturan yalnız ikisi vardı. Ya da dürbünle onları izleyen Leonov'a öyle geldi. Allardyce ayrıldıktan önce Anna'nın elini öpünce Leonov'un içi kıskançlıkla burkuldu.

Gözlerinden yaşlar sızıyordu. Demek ki, Anna gidecek, onu bırakıp kaçacaktı. Demek güvenmiyordu onu kurtarabileceğine.

Leonov artık yapacak bir şeyi kalmadığına karar verdi.

*
**

Kazantsev ve Belousov iyice dalmışlardı. Bahçede Kazantsev otların yüksek olduğu bir yeri kazmaya başlamıştı. Bir yandan kazıyor, bir yandan sürekli olarak konuşuyordu. Her ikisinin de üstü başı dağılmıştı.

Onca süre konuşulan konu FAE bombaları, fi-tiller, detonatörler, bombaların büyüklüğü, ağırlığı, biçimi, hasar gücüydü. Bombaların kaç kişi öldürebileceği ve kullanımının ahlaksal yönü, yanıklar, insan bedeninin nasıl kolayca parçalanabildiği...

Ve Kazantsev'in anımsadığı olaylar: Bombalar insanların yanında patladığı zaman geride kalan cesetler, ceset parçaları, bir insana ait olabilecek ceset parçaları, bir insana ait olduğu hiç belli olmayan parçalar. Kahvehanelerde ya da barlarda patlayan bombalar ve sonrası.

«Ama tam olarak etkisi ne olabilir? Merak ediyorum, acaba Kızıl Alanda bunlardan birisi patlarsa ne olur? Bir sürü bomba gördüm ama bunun gibisini... Ya yeterince çabuk yayılırsa? Gazın kapladığı her yer kömür olur mu? Olur değil mi? Binlerce insan yanarak ölür, en küçük bir kurtulma olasılıkları bile yok.» Kazantsev bir süre daha kazdı, sonra yine durup başını kaldırdı. «Dediğim gibi olur, değil mi? Peki en uygun koşulları rüzgârlı havalar mıdır, yoksa rüzgârsız mı? Herhalde rüzgârsız olur, değil mi?» Kazantsev yine sustu. «Ne biçim yanarlar ama, ha? Kibrit kutusu gibi, kaldırımlarda yakılan çöp yığınları gibi, ha?»

Kazantsev havada sanki parlamaya hazır bir gaz bulutu varmışçasına göğe baktı.

«Birden derinin üstünde bir gıdıklanma hissediy-

yorsun, sanki biri koluna bir deodorant püskürtüyor-muş gibi... sonra birden, ötede bir yerden küçük bir kıvılcım... bak şimdi şu karşıda duran kız nasıl yanmaya başlamış... şimdi de senin kolun alev almış, bak derin nasıl kalkıyor... yağların da mavi alevle yanıyor galiba. Bir de bakıyorsun herkes yanıyor... ne gösteri bel!» Kazantsev'in sesi hiç de he-sapta olmayan heyecanlı bir tona çıkmıştı. «Her yer-de kıvıl kıvıl yanan insanlar!»

Belousov'un midesi bulanmıştı. Elini ağzına gö-türüp eve koştu. Kazantsev ona engel olmadı. Bil-giç ukala, gidip içini dışına kussun, diye düşündü. Sonra da duvara mihlardı artık.

On dakika kadar bekleyip içeri girdi.

Tabii her yer kan içindeydi. Bilekleri jiletle yar-ma çılgınlığı biraz daha akılcı bir biçimde ortaya çıkmış, Beiousov banyo kapısına sıkıştırdığı mutfak bıçağına yaslanmıştı. Banyo fayansları, lavabo ve küvet kan içindeydi. Beiousov hâlâ ayakta, kapıya yaslanmış yorgun bir adam gibi duruyordu.

Kazantsev hırs içinde aynaya bir yumruk atıp parçaladı. Bu salak herif bomba yapıyordu, insan-ları öldürmek için, hem' de kitle halinde.

Şimdi de pişman olmuş, bilimsel şehvetinin deh-setini ve suçluluğunu duyuyordu.

Ve tam itiraf edip her şeyi anlatarak düzeltmesi gerekirken, kendini öldürmüştü.

Saat beş olmuştu. Daha bir gün var mıydı, yok-sa bugün müydü?

Ve neredeydi?

Kazantsev öfkesinden ve çaresizliğinden ağla-yacak gibi oldu.

**

Büyük bir çalışma odasında Kremlin ileri gelen-lerinden bir memur Komünist Partisi Birinci Sekreteri

ve KGB Başkanına, Shubin'in Pravda gazetesine gönderdiği mektubu okuyordu.

«Devam et, gerisini de oku,» dedi KGB Başkanı.

«Ukrayna ve Ukrayna halkının ulusal bağımsızlığı tanınmadığı takdirde...»

Başkan'ın dudakları nefretle buruştu. Birinci Sekreter renk vermiyordu.

«Tehdit bölümünü oku!»

«Eğer Ukrayna halkının aşağıda bildirilen hakları tanınmazsa, Lenin Stadyumunda patlatılacak bir bombayla tüm izleyiciler ve sporcular öldürülecektir. Anıt olayı yalnızca bir uyarıydı. Birinci Sekreter radyo ve televizyonda yapacağı duyuruyla Sovyetler Birliği halklarına ve dünyaya...»

Birinci Sekreter, «Yeter bu kadarı!» dedi. «Mektubu bırakın ve çıkın.» Kremlin yetkilisi seve seve odadan çıktı. Sovyetler Birliği'nin en güçlü iki adamı odada yalnız kalmışlardı.

Uzun bir suskunluktan sonra, «Olanaksız!» dedi KGB Başkanı.

«Nedir olanaksız olan, tehdit mi, yoksa istedikleri mi?»

«Bütün bu olanlar.»

«Tehdite inanmıyor musun?»

«Yok sayacak durumda değilim.»

Birinci Sekreter çenesini ve yanaklarını ovuşturdu. «Ne yapmamız gerekir? Yarın stadyumda sen ve benle birlikte yüz bin kişi olacak. Belki iki yüz milyon insan televizyondan izleyecek. Bayağı akıllıca bir plan değil mi?»

«Beğenmek mi gerekiyor?» KGB Başkanı alayla sordu. «Peki, ne yapmamı istiyorsun? Bütün Ukraynalıları toplayıp stadyumu tepeden tırnağa arayayım... başka bir yol var mı?»

«Bunlar yapılabilir tabii. Şimdilik Batı basınında

ses çıkmadı. Yoksa bu örgüt dışardan hiç destek almıyor mu?»

«Umarım öyle değildir. Yoksa onlar hakkında hiçbir şey öğrenemeyiz.»

«Kendilerine Do pobachenya diyorlarmış, bildiğimiz bu kadar.»

«Şimdi neden bu adı kullandıklarını biliyoruz!»

«Kara mizah. Evet, sen yine gereken tutuklamaları yap, stadyumu arat. Bu arada ben de oturup en güç olan işi üstleneceğim.»

«Neymiş o?»

«Oturup hiçbir şey yapmadan beklemek.» Birinci Sekreter hafifçe gülümsedi. «Kötü bir kapana kısıldık. Hiçbir şey yapamıyoruz. Oyunları ertelemeye cesaret edemeyiz. Bunu yaparsak güçsüz, korkak ve şantajla açık görünürüm. Bunun içerde ve dışarda yaratacağı sonuçları düşün.» KGB Başkanı başını sallayarak onayladı. «Ukraynalılara özerklik veremeyiz. Bunun doğuracağı sonuçları düşünebiliyor musun?» Birinci Sekreter yine yanağını ovuşturdu. «Evet, biliyorum. Ya gerçekten bomba varsa ve tüm dünyanın gözü önünde patlarsa?» Gözlerini KGB Başkanına dikti. «Tamam o zaman, ne yapman gerektiğini biliyorsun.» Elini kaldırdı. «Kendi paçanı kurtarmak için bana numara yapmaya kalkma, Yuri. Eğer korktuğumuz olursa ikimiz de kurtulamayız. Şimdi şu anti - terörist birliğine istedikleri yardımı yapalım. Bombayı bul, yerleştireni bul. Ondan sonra başarıyı üstlenmek için numara yaparız. Bu arada ben ikimiz adına oturup tasalanırım.» KGB Başkanı bir şey diyecek gibi oldu. «Yok. Tartışma bitti artık. Bombayı bul. Yarın ve öbür gün ikimiz de Lenin Stadyumunda olacağız. Ve ikimiz de yaşamayı seviyoruz.»

*

Dzerzhinsky Caddesinde KGB Merkezinin üçün-

cü katı. Başkan masasında oturmuş, Puchkov karışısında terliyordu.

«Bu Kazantsev ne biçim adam? Neden Donetsk'-de kalmakta ısrar ediyor?»

«Teğmen Kazantsev en deneyimli subayımızdır.»

«Neden hâlâ orada? Burada bulunması gerekmez mi? Sonra o sorguya çektiği adam... neden bunun için bir uzman kullanmadı? Bize ipucu verebilecek tek adamın kendini öldürmesine fırsat verdi.»

«Evet, ama o—»

«Dinle beni, Puchkov. Az önce Birinci Sekreter fazla konuşmayıp işe koyulmamı söyledi. Şimdi ben de sana aynı şeyi söylüyorum. Bir şeyler yapılmalı. Bu bomba ve bombayı koyan hakkında ne biliyoruz?»

«Cok az, yoldaş başkan. Kazantsev bu Beiousov denen adamın yaptığı bir ya da birkaç FAE bombasının Shubin'e verilmiş olduğunu sanıyor.»

«Peki bu bombalar nasıl şeyler?»

«Bilmiyoruz...»

«O halde Kazantsev neden hâlâ Donetsk'te? Ruhlarla ilişki kurmaya mı çalışıyor? Anlamıyorum neden gerek görüyor?»

«Belousov'un evinde bir ipucu bulabileceğini umuyor. Bombalar donatım fabrikasından başka bir yerde yapılmış olmalı.»

«Bütün izleri de yakılmış ya da yok edilmiştir. Her neyse, biz bombaları burada bulmak zorundayız. Yarının programı sabah onda başlıyor. Demek ki en iki saatimiz var. Gerekli güvenlik düzenlemeleri için fazladan personel sağlanacak. Şimdi senden Lenin Stadyumuna gitmeni istiyorum, hemen.»

Beş bin metre finalinin bir akşam öncesi. Winston Ochengwe idman pistinde tembel tembel koşuyor. Yüzünde rahatlık ve sevinç var. Koşarken en küçük bir zorlanma belirtisi yok, yarınki an için her bakımdan hazır.

Winston Ochengwe artık Uganda'yı düşünmüyor. Karısı, çocuğu ve annesi de günlük idmanların düzeni içinde çoktan gömülüp gitmiş.

Son bir tur daha, diğerlerinden hızlı, sonra yürüyerek pistten ayrılıyor. Artık hazırdır.

Peter Lydall, kültür merkezinde müzik dinliyor. Sibelius'un bir senfonisi. Müzik iyi geliyor Lydall'a. Endişelerini yatıştırıyor. Ertesi günü diğerlerinden farksız bir gün gibi görmemeyi başardığı an, o da kendini hazır hissedecek.

Kenneth Irvine uyuyamıyor. Bomboş odada sırtüstü yatmış, gözleri tavana dikili, hiç kıpırdamıyor. Hâlâ sorgu günlerini yaşar gibi; başına üşüşen insanlar, bir an bile yalnız kalamamanın verdiği boğucu duygu. 10.000 metre başarısıysa unutulmağa yüz tutmuş bir anı.

KGB ile olan serüvenin hiç iz bırakmayacağını ummuştu. Hatta belki de yarışlara dek olan süre içinde onu can sıkıntısından kurtaran bir olay gibi bile görebilirdi. Ama öyle olmamıştı. Tersine, tüm organlarına ağır bir yük konmuş, beyni aşırı derecede yorulmuştu.

Komodinin içinde madalyasını çıkarmayı düşünüyor, ama sonra vazgeçiyor.

Tretsov göğsünde ve kollarında alıcılar, görüntü olmayan bir ekran önüne oturtulmuş. Odada saat yok. Antrenörlerin, doktorların ve psikologların gözü üstünde. Sol elinde bir kumanda düğmesi var.

Sessizlik içinde bir dakika geçiyor, ekran boş. Sessiz geçen bir dakikadan iki üç saniye sonra Tretsov elindeki kontrol düğmesine basıyor. O anda ek-

randa bir koşu pisti beliriyor, hemen altta bitiş çizgisi. Koşucunun gözüyle çekim yapan kamera birinci kavise girerken görüntü yine kayboluyor. Tretsov'un arkasında fısıldaşmalar. Yine bir sessizlik. Sonra Tretsov düğmeye basıyor, beyaz bitiş çizgisi yine ekranda. Sonra kamera yine çizginin üstünden geçiyor.

Yine sessizlik, sonra bir kez daha. Beyaz çizgi ekranın hemen altında beliriyor. Tam on iki kez bu işlem yineleniyor ve her keresinde bitiş çizgisi kameranın en çok iki ya da üç metre ötesinde. Motorlu bir araçla yapılan film çekimi Tretsov'un yarışı kazanması için saptanan hızla pisti dolanmış.

Yalnız on ikinci turda kamera daha hızlı bir tur yapmış, elli beş saniyede, bir de en birinci tur, elli yedi saniye.

İşlem bittikten sonra Tretsov aynı rutini bir kez daha yineliyor, sonra bir kez daha.

Antrenörleri ve doktorları artık hazır olduğuna karar veriyorlar.

Gutierrez sinirli bir enerjiyle köyün içinde dolaşüyor, koşmak isteyen ama yürümesi emredilmiş bir çocuk gibi.

O da yarış için hazır. Eğer yarışı kazanırsa —ki kazanabileceğini biliyor— bir daha Irena Vitlocka'yı hiç göremeyecek. Aslında çok basit bir ikilem. Kıza karşı duygularından emin olsa hemen karar vererek bu olayı romantik bir biçimde bağlayacak. Fakat duygularından emin değil, hele kızın yanında olmadığı şu anlarda. Ona bir kötülük yapacaklarından korkmuyor, tehlikede olması da söz konusu değil. Aslında bunu düşünmek bile istemiyor. Eğer yarışı kazanırsa Irena Polonya'ya gönderilecek ve bir daha hiç görüşemeyecekler.

Eğer kız karşısında olsaydı sorun kolayca çözümlenirdi, çünkü onun yüzüne baka baka ilişkiyi, koparamazdı. Ama şimdi Irena yok ve madalya ka-

zanmak istiyor. Hem de öyle istiyor ki, sanki ağzında tadını duyar gibi oluyor.

Greenberg'le Allardyce bir plan yapmışlar, ucuz bir film den alınmış gibi ahmakça. Karen Gunston resim çekecekmiş, ondan sonra da artık kıza kimse bir şey yapamazmış, hemen serbest bırakmak zorunda kalırlarmış, çünkü olay artık uluslararası boyutlara varırmış.

Gutierrez bunun işe yarayacağını hiç sanmıyor,, ama inanmak zorunda. Yoksa aynanın karşındaymış gibi kendi görüntüsüyle baş başa kalacak ve gerçek kişiliğini görecek. Ucuz, pis, boktan bir herif.

Madalyaysa gerçek Altın bile değil.

Ama istiyor işte. Kazanabilir de. Hazır.

Arkady Federenko evinde, Zenuşka için döktüğü gözyaşlarını gizlemek istemişçesine karanlıkta oturuyor. Federenko artık kararlıdır; öç istiyor, kız kardeşinin horgörmeyeceği bir insan olarak.

Federenko da hazır. Yarın yarışı kazanacak.

«Miss Gunston, yataktan çıkmamanız gerek.» Gece hemşiresinin İngilizcesi kusursuzdu. Birden ortaya çıkmasıysa beklenmiyordu.

Karen küçük kamerasını hemen cebine indirdi ve geceliğine sarındı. Ağır ağır geri dönüp çok yorulmuş ve akli karışmış gibi görünmeye çalıştı.

Alçılı kolu yüzünden yataktan çabuk çıkıp giyinememiş, gece hemşiresinin devriyesine yakalanmıştı. Kadın Karen'in omzu üzerinden Irena'nın odasına giden koridor girişine baktı.

«Neden yataktan çıktınız?» dedi, profesyonel bir sertlikle.

Karen ancak şirretliği sayesinde bu durumdan kurtulabileceğine karar verdi. «Çünkü yatakta kal-

maktan bıktım, hemşire!»

«Ne zaman kalkacağınıza doktorlarınız karar verir, Miss Gunston,» dedi hemşire buz gibi bir sesle. «Midenizden bir sıkıntınız mı var?» Kadının gözü Karen'in karnındaki çıkıntıya takılmıştı.

«Hayır, bu kuşağı nasıl bağlıyorum sanıyorsun? Karen nefretle alçılı koluna baktı. «Bu boktan şeyden de gına geldi artık!»

«Hemen odanıza!» diye emretti hemşire.

Karen, «Yahu, şu kalın kafana anlatamıyorum ki!» diye başladı daha yüksek bir sesle. Hemşire onu alçılı kolundan tutup çekti ve dengesini bozdu. Karen'in canı yanmıştı, fakat bu kadarla atlattığı için yine de sevinçliydi. İnledi, söylendi fakat odasına gitti.

«Burada bekleyin, iğnenizi hazırlayınca dek başınıza bir hemşire dikeceğim.» Böyle dedikten sonra odadan ayrıldı. Karen kamerasını hemen dolabında bir yere gizledi. Şanssızlığına, kırık koluna ve birazdan verecekleri yatıştırıcı ilaca sövüyordu.

Yarın mutlaka Allardyce'i hastaneye getirtmeliydi, mutlaka.

* *

Shubin Lenin Stadyumunun sağlık merkezinde çelik dolabın içine gizlenmiş, odayı süpüren temizlikçi kadınların çıkmasını bekliyordu. Daracık yerde uzun süre iki büklüm durmaktan her yanı sızılar içindeydi.

Belousov'un her bir silindire yerleştirdiği zaman - fitili dakikası dakikasına on sekiz saat sürerdi. Shubin'in silindirleri istediği saatte patlatabilmesi için çok az zamanı kalmıştı fakat kadınlar bir türlü çıkıp gitmiyorlardı.

Neden sonra kadınlar odadan çıkınca Shubin «deli gibi silindirlerin saklandığı dolaba koştu ve he-

men kurmaya başladı. İşini bitirdiğinde saat dokuzu yirmi beş geçiyordu. İsteddiği olmuştu, bombalar ertesi gün öğleden sonra saat beşi yirmi beş geçte patlayacaktı.

Güçlü projektörlerin aydınlığında Belousov'un bahçesi kazılıyordu. Kazantsev aramaya yalnız başlamış, evin altını üstüne getirerek bombanın yapımıyla ilgili bir ipucu bulmaya çalışmıştı. Fakat Belousov iz bırakmamak için çok uğraşmış olmalıydı, çünkü en küçük bir kalıntı bile yoktu. Kazantsev daha sonra ekip çağırıp bahçeyi kazdırmaya karar vermişti.

Beş saatten beri süren kazı da bir sonuç vereceğe benzemiyordu. Adamlar sıcaktan ve yorgunluktan ter içinde kalmışlar, Kazantsev ise sabırsızlığından çatlayacak gibiydi. Belousov çalışma artıklarını başka bir yere de götürmüş olabilirdi. Bu arada bulunan bir kâğıt parçası donatım fabrikasında bir dümen döndüğünü ortaya çıkarmıştı. İki düzine güdümlü FAE kutusu hurda gösterilmiş, belgeyi Belousov imzalamıştı. Bunları Belousov'un kullandığına hiç kuşku yoktu. Tümünün içine FAE nepalm sıvısı doldurmuş olmalıydı, ama kutuları neyin içine yerleştirmişti?

Mutlaka bir iz bulunmalıydı.

*
**

Anna Akhmerovna penceresinin önünde sinirli sinirli sigara içiyordu. Leonov önceki gece gelmemişti. İşlerinin yoğunluğu nedeniyle. Ne de kibarca söylemişti ama. Gennadi'nin nezaketini ve anlayışlı

tavırlarını Anna, soylu bir mahkûma gardiyanların gösterdiği yapmacık nezaket gibi görünüyordu.

Gözlendiğini sanmıyordu, öyle olsa da farketmezdi zaten. Buluşma, sözleşildiği gibi saat beş on beşte gerçekleşecek, David Allardyce onu Cheremetievo Havaalanına götürecekti. Oradan da Sovyetler Birliği dışına.

Artık hiçbir şey umurunda değildi, düşüneceği hiçbir şey yoktu. Ne geçmiş ne de gelecek. Şimdi buradaydı, kısa bir zaman sonra aydınlığa kavuşacaktı.

Sabah birisi evine gelip bavulunu alacaktı. Şimdi yapması gereken bir şey vardı: Bavul hazırlamak. Geniş gardrobunu açıp birbirinden çok sevdiği giysilerine baktı.

Leonov onun pencere önünden ayrılışını gördü, tavana vuran gölgesi bir büyüdü, sonra küçüldü ve kayboldu. Yatak odasından çıkmıştı. Gözlem için kullandıkları oda Anna'nın evinin karşısında, birkaç kat aşağıdaydı.

Georgi her zamanki gibi yanındaydı. «Bugün gidiyor, herhalde,» dedi Leonov.

«Efendim, şef?»

«Bugün gidiyor olmalı. Hep böyle olurlar... her zamankinden daha heyecanlı, biz de daha karışmadık. Başaracağına kesinlikle inanıyor.»

«Öyle şef.»

Metresi ikili ajan olan patronuna başka ne diyebilir ki, diye düşündü Leonov. Öyle, şef. Her şeyin özeti işte.

Leonov kararlıydı, Anna'nın gitmesine izin vermeyecekti. Kolunu kırması bile gerekse. Sonu ne olursa olsun ona engel olup burada kalmasını sağlayacaktı.

Anna'yı ne Batı'ya, ne de devlet çarkına kaptırmıyordu. Bunun için de planını hazırlamıştı. Ne düşündüğünü Georgi bile bilmiyordu. Her türlü gerekli bel-

geyi hazırlamış, planı için Anna'nın yazlık evini kullanmayı tasarlamıştı. Kaza olayındaki gibi.

Adamları tribünlerde her yeri didik didik aramaya başladığı zaman Puchkov uykusunu açmak için votkasından bir yudum aldı. Gün doğuşuna az bir zaman kala dev stadyumu büyük bir sessizlik kaplamıştı.

Saat dört buçuktu. Aramaları bitinceye dek ne izleyicileri, ne de Tanrının cezası sporcuları içeri bırakmayacaklardı. Lenin Stadyumunda KGB görevlilerinden başka yalnızca Olimpiyat yetkilileri olacaktı, onlar da gereçlerin aranmasında yardımcı olmak için.

«Başlatma tabancasını bile aramalı,» diye mırıldandı kendi kendine. Votkasından bir yudum daha çekti. «Hadi, Oleg Kazantsev,» dedi içinden. «Ne biçim bir şey aradığımızı söyle artık bize.»

Yoksa koskoca stadyumu parça parça sökmeleri bile gerekebilirdi.

*
**

Valentina çocukluğundan beri postacının uğramasından heyecan duyardı. Her mektup tatlı bir sürpriz getirecekmiş gibi.

Bu sabah da adına gelen kalın zarfı görünce içinde tatlı bîr ürperti duydu. Oleg'den miydi acaba? Gerçi kocası pek mektup yazmazdı, hele daktiloyla hiç yazmazdı ama... Ofisinden miydi yoksa?

Zarfı mutfağa götürdü ve orada açtı. İçinden çıkan tek yaprağı okumak üzere çıkarırken biletler kucağına düştü. Valentina dikkatle baktı, gözlerine inanamıyordu. Oleg'in ofisinden geliyor olmalıydı. Demek sonunda kocası başarmış, kendisi Donetsk'de olmasına karşın hem ona, hem de çocuklara bilet sağlayabilmişti.

Heyecandan soluk soluğa gazeteyi buldu ve günün programına baktı. «Çocuklar, çocuklar çabuk hazırlanın. Bilin bakalım nereye gidiyoruz!»

18

Lenin Stadyumu. 31 Temmuz 1980. Sabah on buçuk.

Puchkov dekatlon yarışmasının sonunu bitkin gözlerle izliyordu. Sabah dokuz buçuğa dek süren arama sonuç vermemiş, o saatten sonra izleyicileri içeri almak zorunda kalmışlardı. Stadyuma giren binlerce izleyici ve yüzlerce yönetici de giriş sırasında didik didik aranmıştı.

Tümü de boşuna. Herkes giriş sırasında yapılan aramalara alışmıştı artık, bu nedenle yeni bir açıklama yapmaya gerek olmamıştı.

Sıcak bir gündü, rüzgâr yok denecek denli azdı. Puchkov elinde ısınmaya yüz tutmuş kokakolasını yudumlarken havanın FAE bombası için çok elverişli olduğunu düşündü. Oleg böyle bir bomba olduğuna ısrar ediyordu.

Ama üst düzeydeki yetkililer böyle düşünmüyorlar, güvenlik mekanizması da onları doğruluyordu. Onca aramaya karşın stadyumda bomba bulunmamıştı. Kapılar açıldıktan sonra da kimse sokmuş olamazdı. Tabii güven vermek için tüm büyükler gelecekti yarışmalara, Birinci Sekreter, KGB Başkanı ve Politbüro üyeleri. Tümü de kurşun geçirmez cam bölmeli beton koruganın içinde oturacaklardı. Oturdukları yer gerçekten de güvenliydi. Ama cam bölme ısıdan erimez miydi acaba?

Oleg Kazantsev'in inancını paylaşan Puchkov içinden cam bölmenin de erimesini diledi; çünkü Politbüro korkunç bir karar vermiş, yarışmaları ertelemek yerine böyle bir felâket olasılığını göze almıştı.

Bu sırada dev elektronik gösterge tablosunun aranması bitmiş, yeniden kuruluyordu. Yirmiye on beş metre boyutlardaki dev aygıt otuz ton ağırlığındaydı, içinde ikibuçuk mil uzunluğunda tel ve kablo vardı. Bunun içinde gizlenen bir şey pekâlâ gözden kaçabilirdi.

Hadi, Oleg

Üzerinde beyaz önlüğü, el arabasıyla son çift FAE silindirini getirirken Shubin sırtıyordu. Silindirlerin üzerindeki resmi yazılara yeni olarak bir de YE-DEK etiketi eklenmişti.

Pistte bir çift de gerçek oksijen silindiri bulunuyordu, ivedi kullanım için. Shubin dört FAE silindirini de alana sokmuş. Kutulardan çıkar çıkmaz buharlaşan FAE sıvısı yerden beş metre yükseklikte üç metre kalınlığında bir tabak biçimi alıp birkaç dakika içinde yayılacaktı.

Do pobachenya Sonunda anlamına kavuşacaktı. Herkese elveda.

*

Winston Ochengwe yarış günü olmasına karşın günlük düzenini bozmamış, eviyle iş yeri arasında koşar gibi köyü çevreleyen parkta koşuyordu. Yaşamının her sabahında yapmış olduğu gibi. Hafif bir kahvaltıdan sonra. Artık evi terimini de kullanmıyordu düşünürken, yalnızca eksiden, diyordu. Her şeyin geçmişte kaldığını vurgulamak için.

Geçmiş artık kapanmıştı. Gelecekse belirsiz, görüntüsüz. Her şey bugün üzerinde sınırlıydı:

Peter Lydall, her yarış öncesi yaptığı gibi, yirmi dakika hafif koşmuştu. Sonra odasına kapanıp gazeteleri gözden geçirdi. Spor sayfasına bakmaktan kaçınıyordu. Cinayet, borsa ve skandal haberlerini ayrıntılarıyla okudu. Tüm bedensel ve zihinsel enerjisini saklamak istiyordu.

Martin Gutierrez Daily News gazetesinin spor sayfasını okudu. Yarış için kazanmaya aday olanların adlarını bir bir düşündü. Altın Madalyayla kendisi arasında olan adlar: Federenko, Tretsov, Lydall, Ochengwe, Holmrath, Jorgensen, Irvine. Her birinin de şu ya da bu nedenden ötürü bir eksiği, güçsüz bir yanı vardı. Her birini elemek için bir neden buluyor, sonunda kendisinden başka kazanacak kimse kalmıyordu.

Bir tek şey dışında...

Ama düşünmemek en iyisiydi.

İrena.

Aklına gelince oda birden daralmış, pencereler açık olmasına karşın boğucu bir havasızlık bastırmıştı. Birden İrena'yı yanında görür gibi oldu. Eğer yarışı kazanırsa onu bir daha hiç göremeyecekti. Basit bir denklemdi işte.

Dördüncü sınıftan belge alan bir öğrenci bile çözebilirdi bu denklemi. Çözümü belliydi. İrena'ya elveda.

Bunu demesi bile kolay değildi. Topu topu on üç dakika ve birkaç saniye aklına getirmemeyi başlaşırsa bu iş olurdu. Yarıştan sonra olsa olsa elli yıllık yaşamı kalırdı. O süre içinde de yeterince anardı İrena'yı. Yarış koşulurken televizyondan izletirlerdi ona da. Anlardı ne olacağını, kendisi de.

Şu Greenberg'le İngiliz ne yapacaklardı peki?

Yeniden gazeteye döndü. GUTIERREZ KAZANABİLİR diyordu başlık.

Yok yahu?

Tretsov hemen hemen boş görünen Kara Kuvvetleri Spor Alanında otuz dakika hafif koşu yaparak kan dolaşımını ve kalp atışını düzenledi. Daha sonra yapılan son yoklamada planın uygulanması için hazır bir makine gibi pırıl pırıl ve kusursuz olduğu saptandı.

Federenko son taktik açıklamalarını dinlerken, bir yandan ısınma hareketleri yapıyor, bîr yandan robot Tretsov'u göz ucuyla izliyordu. Uykusuz geçirdiği gecenin tutukluğunu daha üzerinden atamamıştı.

Federenko tüm yaşamının en hızlı yarışı için hazırды. Belki de 5000 metrenin bugüne dek koşulmadığı bir derece için. Ancak böyle garanti olurdu kazanması.

Kendisi için, Ukrayna için, Zenushka için. Kim için olduğu da önemli değildi artık. Yalnızca yapması gereken bir görevdi.

Holmrath kahvaltı etmemiş, öğle yemeğini bekliyordu. Yattığı yerde tavana bakarken, en azından iki kişinin düşüp yarış dışı kalmaması durumunda kazanamayacağını biliyordu. Kendine daha küçük bir hedef çizmişti. Kendi kendisiyle yarışacak, 5000 metrede en iyi derecesini yapacaktı.

Jorgensen bir gün önce bir Oslo gazetesine bu yarıştan sonra uluslararası yarışmalara katılmayacağını duyurmuştu. Son bir kez iyi bir yarış çıkarmaya kararlıydı. Eskimeye yüz tutmuş Avrupa rekoruna yakın ya da onun biraz üstünde bir derece. Sonra da Orta Doğu'dan aldığı çekici antrenörlük önerisine evet der, karısı ve çocuklarıyla geçmişteki sıkıntılarının biraz olsun acısını çıkarabilirdi. Saçlarını dö-küp göbek bağlardı sonra da.

Bunu düşünmek hoşuna gitti. Son kez iyi bir yarış çıkardıktan sonra hiç üzülmeden bu görünüşü kabullenebilirdi.

Kenneth Irvine. Sabah yatağından kalkarken bir gün öncesine oranla daha rahatlamış gibiydi. Yarışı, koşmayı ve hele 5000 metreyi düşünmek bile içini karartıyordu bir gün önce.

Yarışa hazır sayılmazdı, hiç hazır değildi hem de. Ama düne oranla daha yakındı.

François Diderot Paris'teki evinde alışverişe çıkmak üzere hazırlanıyordu. Yatak yapma, traş olma ve alışveriş listesini hazırlama gibi günlük işlemleri sırasında aklı hep yarışla doluydu. Televizyonda izleyip tüm yasal yarışçılarla birlikte koşacaktı o da. Ama aklından.

Bir an önce evden çıkmalıydı. Saat beşte döner yarışı izlerdi. Yalnızca o yarışı.

**

Anna Akhmerovna Lenin Stadyumuna Leonov'un kolunda girerken, duyduğu gerginliği Leonov'a iletecekmiş gibi korkuyordu. Birlikte yedikleri öğle yemeği bile sanki bir türlü açıklayamadıkları bir veda yemeği olmuştu sanki.

Stadyum dışındaki bayraklarda en küçük bir kıpırtı bile yoktu. Anna iki saat sonra kendisini bekleyecek olan CIA otomobilinin duracağı yere bakmak için kendini tuttu. İçeri girerken atletizm yarışmalarının ilk gününde duyduğu coşkunluğu göstermeye çalıştı fakat deri değiştirmiş olan bir yılanın eski derisine girmek için çabalaması gibi bir şeydi bu.

Gennadi yemek boyunca neşeli ve sevecen davranmıştı. Ama gizlediği gerginlik seziliyordu. Anna bu gerginliği Leonov'un zoraki neşesine yordu. Böyle düşünmek işine gelirdi, çünkü ülkeden çıkması Leonov'a karşı yeni bir ihanetti ve bunu düşünmek bile Anna'ya zor geliyordu.

Kapıda biletlerini kestirdikten sonra ikisinin de üstleri arandı. O sırada duyduğu ürperti üzerine Leonov kolunu okşadı. Bu beklenmedik yakınlık Anna'yı şaşırttı.

Leonov ona bakıp gülümsedi. Hiçbir şey ama hiçbir şey ona zarar vermemeli, diye düşündü. Hiç kimsenin ona kötülük yapmasına izin veremem, eğer...

Valentina Kazantsev çocukları dondurma ve kokakola alırken kapıdan giren uzun boylu sarışın kadınla seçkin bir görünüşü olan adamı izledi. Her ikisinin de Batılı bir havası vardı ama Rus olduklarını sezmişti. Valentina kadının şıklığını görünce birden üzerindeki pamuklu giysiden utanır gibi oldu. Kendisi dikmişti bu giysiyi, iyi de dikiş bilirdi fakat nedense kadını gördükten sonra üstündeki giysi çok kasvetli geldi.

Çocuklar ellerinde şişeler ve dondurma külahlarıyla yanına geldiler. Valentina onların durumuna bakıp güldü. İşte onun yaşam biçimi buydu. Oleg de böyle olmasını istiyordu.

Sabah yarışmalarını da izlemek ' istemişse de, komşuları lafa tutmuşlar, sandviçlerin hazırlanması uzun sürmüş, ancak gelebilmişlerdi.

Neyse, gelebilmişlerdi ya. Torbasının içinden biletleri çıkardı ve hoşnut hoşnut giriş kapısında gösterdi. Sonra güvenlik görevlisi elindeki plastik torbayı aradı. İçinde sandviçler, havanın soğumasına karşı çocuklar için yünlüler ve en altta da plastik yağmurluklar vardı.

Tribünlere giden beton merdivenleri çıkarken o da çocukları gibi büyük bir heyecan içindeydi.

David Allardyce, Anna'yla Leonov'un gelişlerini gördü. Alanda finali yapılan üç adım yarışmasını izlerken arada bir şeref tribününe bakıyor, uzun cam bölmenin girişindeki güçlü, hiç gülmeyen yüzleri inceliyordu. Arada bir adamların dudakları çatlar gibi görünüyorsa da buna gülümsemek denemezdi. İşte bir yüz sınıfı, diye düşündü. Eğer böyle bir yüzün varsa Politbüro'ya girebilirdin. Eğer yoksa...

Allardyce saatine baktı. Üçe geliyordu. Saat beş olunca Anna yerinden kalkacaktı. Leonov yanında olmadan. Allardyce sinirlerinin gerildiğini hissetti, ama daha kontrol edebiliyordu. Görevi bir paket tes-

lim etmekten farksızdı. Kendini böyle tarafsız ve bir şeye kapılmadan düşünmeye alıştırmıştı.

Yanındaki telefon çaldı. Üşene üşene açtı.

Greenberg, «Eğer arayan Brejnev ise söyle fazla biletimiz yok,» dedi yanındaki koltuktan. Greenberg büyük umutlar içinde sarhoş gibiydi. Gutierrez'in maddalya kazanacağını düşünmek ona küçük bir insan-cıl sorun olan irena'nın durumunu unutmuydu.

«Allardyce, buyurun.»

«David?»

Ses Karen Gunston'undu.

«Nasıl buldun bu telefonu?»

«Ben de basından değil miyim?»

«Herşey yolunda mı?»

«Sen öyle san. Seni kaç saatten beri bulmaya çalışıyorum. Sorunumuzu çözemedim. Senin yapman gerekecek. Beni ziyarete gel.»

«Hay lanet—»

«Sağol. Ama yapamıyorum işte. Beni görmeye geldiğinde senin yapman gerekecek.» Karen işi beceremediği için üzgün, beceremeyeceği bir görev verdiği için de Allardyce'e kızgındı.

«Peki, Ben'le bir konuşayım. Görüşürüz seninle.»

Allardyce telefonu kapadı.

«Yapamamış, değil mi?» Greenberg'in sorusunu Allardyce başını sallayarak yanıtladı. «Çocuğa da söz vermişti...» Yüzü asıldı.

«O zaman, bu işi ikimizin halletmesi gerekiyor.»

«Nasıl?» Greenberg'in gazeteci yanı, savaş dışı kalmak isteyen kişiliği yüzeye çıkıyordu.

«Birlikte gidip Karen'i ziyaret edeceğiz. Oradayken de resimleri kendimiz çekeriz.» Allardyce tatlı tatlı güldü. «Tipik bir melodram olacak kuşkusuz, bundan hoşlanman gerek, Ben.»

Greenberg afallamıştı.

«Başka bir yol yok mu?»

«Daha parlak bir fikrin varsa bilmem. Bak şimdi, kızın Varşova'da olduğunu söylüyorlar, ama biz onun hâlâ burada, Moskova'da olduğunu biliyoruz. Bu durumu fotoğrafla kanıtlayabilirsek, serbest bırakılmasını sağlayabiliriz. Bizimkiler yaygarayı basar, kızın Gutierrez ile görüşmesine izin verilmesini isterler. Kız bir kez çıktıktan sonra artık başlarının çaresine baksınlar. Bu arada unutma ki, senin çocuk akli bu isteyken iyi bir yarış çıkaramayacaktır. Şimdi gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?»

Greenberg başını salladı. «Hadi, gidelim.»

«Tam iki saatimiz var. Sanırım buradaki sağlık görevlilerinden beyaz bir önlük ödünç alabiliriz, değil mi?»

Otobüs köyün ana giriş kapısı önünde bekliyordu. Lenin Stadyumuna on beş dakika süren bir yol vardı.

Lydall otobüse bindiği zaman diğerleri içerdeydi, on on bir kişi kadar. Hiçbirinin yüzüne bakmadı. Göz ucuyla Gutierrez'i farketti, Ochengwe'nin siyah yüzü, Holmrath, Irvine...

Otobüsün içinde sessizlik egemendi, sıcak hava koltukların plastik kokusunu çıkarıyordu. Araç on dört koşucunun ikili koltuklara birer birer oturabilecekleri denli büyüktü. Öyle de olması gerekirdi.

Lydall gereç çantasını yerleştirip koltuğa gömüldü. Otobüste iki de görevli vardı, ellerinde yarışçı listeleriyle. Münih Olimpiyatlarında Amerikalı iki yarışçı programı bilmediklerinden yarışlarını kaçırmışlardı. O günden bu yana her yarış öncesi bu tip olayların yinelenmemesi için özen gösteriliyordu. Sovyet Olimpiyat Komitesi de köyden stadyuma gidecek her otobüste tüm görevi yarışçı sayısının eksiksiz olmasını

sağlayacak bir görevli bulunduracağını garanti etmişti.

Son olarak Tretsov ve Federenko da binince otobüs hareket etti. Lydail hâlâ Ruslar'ın nasıl bir taktik uygulayacaklarını merak ediyordu.

Yol boyunca kimseden çıt çıkmadı. Daha geçen hafta seninle birlikte kahvaltı edip söyleşen kişiler şimdi can düşmanın olmuştu. Böyle olmamalı, diye düşündü Lydail. Düşman değil de bir nesne, meydan okuyan bir şey... Ner neyse, ama artık bir insan değildi.

Arkasında oturan Gutierrez, Irena'yı düşüncelerinden kovmaya çalışıyordu. Otobüsün daha gerilerinde Ochengwe kaya gibi hiç kıpırdamadan oturuyor, gözleri kapalı bedeninden geien sesleri dinliyordu. Her yanıyla yarışa hazır gibiydi. Irvine her an özgüvenini yitirecek gibi, hem korkuyor hem de hevesli görünüyordu. Tretsov gözlerini kamera objektifinin kapağı gibi açıp kaparken köyle stadyum arasındaki uzaklığı adım adım biliyor gibiydi. Federenko bir an önce yarışın başlamasını istiyordu, sanki gizli düşüncelerini sezip son anda onu yarıştan çekeceklermiş gibi.

Greenberg ve Allardyce, Pirogov Belediye Hastanesi önünde durup yapının klasik ön cephesini izliyorlardı. Karen Gunston'un odasından gördüğü manzaraya dayanarak Allardyce odanın penceresini buldu ve Greenberg'e gösterdi. Dördüncü kattaydı.

«Peki, şimdi ne yapıyoruz?»

«Gidip Miss Gunston'u ziyaret edeceğiz, olağan konuklar gibi,» dedi Allardyce. «Beyaz önlük bula madık diye canını sıkma. Burada çok önlük vardır.»

«Neden doktor rolünü ben alıyorum? Rusça bilen sensin.» Greenberg suçlar gibi sormuştu.

«Yarış başlamadan önce stadyumda olmam gerekiyor. Sana daha fazla da söyleyemem. Ben.»

«Beni fena işletiyorsun. Öyle değil mi?»

Allardyce hayır anlamında başını salladı. «Boşver, söylediğim ve senin kuşkulandığın her şeyi unut. Yalnızca sözüme inan.»

«O kadınla ilgili değil mi?»

«Boşver, Ben.»

Greenberg saatine baktı. «Hadi, başlayalım artık.»

Ziyaretçi kartlarını gösterip asansöre bindiler ve dördüncü kata çıktılar. Karen Gunston onları bekliyordu. Kolu hâlâ alçıdaydı fakat artık makarayla tavana tutturulmamıştı. Yüzündeki morluklar da artık sararmaya yüz tutmuştu.

«Ne halt etmeye Greenberg'i getirdin?»

«Selam, güzelim.» Greenberg, Karen'in perişan durumunu görünce keyiflenmiş, kendi gerilimini unutmuştu.

Allardyce hasta sahibi olarak Karenin yanına gitti ve başının tepesini öptü.

«Kamera?» diye sordu. Karen yatağının başucundaki dolabı işaret etti. Allardyce kamerayı çıkarıp çabucak gözden geçirdi, sonra Greenberg'e uzattı. «Odanın nerede olduğunu biliyorsun. Mutlaka hastayı görmem gerek diye ısrar edip içeri girersin. Bütün resmiliğinle odaya girer girmez hemen pencereyi aç. Odanın penceresi bir bahçeye açılıyor. Elinden geldiğince çok poz çekip kamerayı pencereden dışarı fırlat.»

Karen Gunston gülmekten kırılabaktı.

«At kılığına girsen belki daha çabuk yutarlar!»

«Ne olmuş?» diye hırladı Allardyce.

«Çok gülünç geldi de.» Karen'in gözleri pırıldıyordu. «O doktor rolü kesecek ha? Rusça bile bilmiyor.» Sanki bu suçlamayı yalanlamak istermişce-

sine Greenberg birden Rusça konuşmaya başladı ve bir süre Karen onun hep aynı şeyi yinelediğini fark edemedi. «Ne dedi?»

Allardyce, «Ben bu hastanenin başhekimiyim, bu hastayı muayene etmek istiyorum,» diye çevirdi. «Bir de bu hastanede onların hiçbir yetkisi olmadığını söylüyor.»

«Bütün planınız bu mu?»

«Nene gerek. Görürsün.» Allardyce birden fena halde öfkelenmişti. «Ne yani, bu Romeo Juliet olayı çok mu önemli sanıyorsun? Sakharov'un, Orlov'un, Scharansky'nin ülkesinde bir tek bu mu kaldı önemli olan?» Az kalsın Anna Akhmerovna'nın adı da ağzından kaçacaktı. «Bu şaka gibi bir şey be!»

Karen ve Ben Grenberg şaşıp kalmışlardı. Allardyce her ikisi için de giderek yabancılaşıyordu.

«Pekâlâ pekâlâ,» diye homurdandı. Greenberg «Güldürüye devam. Hadi gidip bana bir beyaz önlük bulsana bakalım.»

«Hiç de zor değil. Personel helası koridorun ucunda. Yoksa farketmemiş miydin?» Allardyce bir dakika içinde beyaz önlükle geri geldi.

«Aferin sana.»

«Sakin ol tamam mı? Nasıl olsa Rusça ülser ve böbrek sözcüklerini biliyorsun.» Allardyce, Greenberg'in beyaz önlüğü giymesine yardım etti, sonra da önlüğün cebinde bulduğu stetoskopu boynuna astı. «Kamerayı da cebine koydun mu hazırsın demektir.»

«Hadi o zaman, sen de yerine git hemen.» Greenberg'in aklına bir şey takıldı. «Peki sonra buradaki hanım n'locak?»

Allardyce, Karen'e baktı. «Bu hanım öyle kolay kolay ortadan kaybolacaklardan değil.»

Karen kahkaha attı. «Haklısın, ben de kaybolmaya pek niyetli değilim doğrusu.»

«Hiç korkma, eğer seni tutuklarsa dışarda binlerce gazeteci var, böyle bir haber bulup da gazetelerine uçurmak için kıvranıyorlar. Hem unutma serbest kalınca yazacağın diziye düşün.»

«Peki, peki, tava geldim. Hoşçakal, güzel kadın.»

Karen sağlam olan elini salladı. «Dikkatli olun, süper kahramanlar.»

Dışarı çıktıktan sonra Allardyce son bir kez Greenberg'e odanın yerini gösterip ayrıldı.

Odanın kapısında bir gözcü bekliyordu. Greenberg ezberlediği tümceyi söyleyip kendini tanıttı. Adam içeri girince Greenberg aralık kapıdan bakıp yatağında oturmuş meyva yiyen kızı gördü. Televizyon karşısında son derece sakin görünüyordu, hatta uyuşturulmuş gibi. Sahte kimliğinin verdiği yetki aklına gelince Greenberg kapıyı itip içeri girdi.

Yalnızca iki kişi, biri içerde diğeri dışarda gözetçilik yapıyordu. Yaşları elliye merdiven dayamış iki adam. Korkunç Ivan ve daha da Korkunç Boris.

Grenberg bir kez daha kim olduğunu söyledi. Karşıdan sürekli itirazlar geliyor, olumsuz ünlemler yükseliyordu. Greenberg bu kez öfkelenmiş görünüp yatağın yanına yaklaştı. Kız da yavaş yavaş ilgilenmeye başlıyordu. Kendisini tanıdığını anlayınca Greenberg belli etmeden başını salladı ve dudaklarını kıstı. Kız olup biteni anlamış, biraz gerginleşmeye başlamıştı. Yemeği bıraktı. Adamlardan biri telefon etmeye çalışırken Greenberg pencereyi açtı. Aşağıda Allardyce onu görünce saatini gösterdi. Greenberg aldırmadı. Odanın dışında bekleyen gözetçi yanına geldi. Greenberg onu eliyle iteleyip yatağın ucunda bir iskemleye oturttu. İkinci adam hâlâ telefon bağlantısı için uğraştığından onu da resme almak kolay olmayacaktı, fakat iskemlede oturan adam öyle ti-

pik KGB'ydi ki, diğerlerinin olmaması hiç önemli değildi.

Üç poz çekerdi. Biri şaşkınlık içindelerken, ikincisi şaşkınlığın etkisiyle harekete geçmeden, üçüncüsüse tam üstüne gelirlerken. Pancurun kordonuyla bir süre oyalandıktan sonra birden geri döndü, kamerayı cebinden çıkardı ve klik. Işık yeterli olmalı, klik adam iskemleden kalktı, bir eliyle İrena'yı bastırmaya çalışıyordu. Boğuşma ve bir tokat sesi, ikinci adam telefonu bıraktı, o da yerinden kalktı.

Klik. Birinci adam İrena'yla boğuşurken ikincisi resmin içine son anda girdi. Ve bir klik daha.

Tam beş poz Bir el kamerasına uzanırken Greenberg ne yaptığının farkında bile olmadan üzerine gelen adamın kasıklarına bir diz indirdi. Adam iki büküm olduğu sırada Greenberg açık pencereden kamerayı fırlattı. Allardyce uçan kamerayı bir kricket topu gibi iki eliyle havada yakaladı. Greenberg tam onu alkışlamak üzereyken başının arkasına yediği bir vuruşla gözleri karardı. «Hadi, Davie, koş aslanım.» dedi. dişlerinin arasından.

Pencerenin altında Allardyce vargücüyle otoparka koşuyordu.

*

**

Isınma pistinde yeşil bir ışık yanarak yarışçıları yarım saat sonra yerlerine gitmeleri için uyardı. Çevresindekiler hafif hareketlerle ısınmaya çalışırken Gutierrez onları boş gözlerle izliyordu. Birden uzaklaşmıştı yarış havasından.

Bir kez biri ona yarıştan beş dakika önce annesinin ölüm' haberini alsa yine morali bozulmaz demişti. Bu kötü yakıştırmayı Gutierrez bir övgü gibi görürdü. Ama Greenberg'le o İngiliz nerede kalmışlardı? Yarış başlamadan önce haber getireceklerini söylemişlerdi ama neredeydiler?

Irena'yı aklından çıkaramıyordu bir türlü, elinde değildi. Bunu güçsüzlük olarak görüyor fakat kayıtsız kalamıyordu. Irena'nın esmer yüzü, gözlerinin altındaki morumsu lekeler, gerilimle kasılmış dudakları hep gözünün önündeydi. Irvine de önünden geçerken sanki madalyanın önemsizliğini vurgulamıştı. On bin metreyi kazandığından bu yana Avustralyalı bir kez olsun madalyasını boynuna takmamıştı.. Eee? O zaman neydi bu madalyanın önemi?

Ama istiyordu işte.

Siyah herif, Avustralyalı, Lydall, iki Rus... madalyaya giden yolda neden Irena da onlarla birlikte karşısına çıkıyordu?

Birden kazanmayı istememeye başladı, en azından aklından geçirdi. Bu da kazanamaması için yeterdi aslında.

Ellerini yumruk yapıp bir aşağı bir yukarı koşmaya başladı. Nerede kalmıştı bu herifler?

*

David Allardyce, Dobrininskaia Alanına akın akın gelen otobüs ve otomobil trafiğine fena halde sıkışmıştı. Yanındaki koltuğun üzerinde duran kamera bir uyarı işareti gibi ikide bir gözünü alıyordu. Allardyce öfke ve sabırsızlıktan ter içinde kalmıştı.

Yarışçılar birazdan yerlerini alırlardı. Ne Gutierrez'e, ne de Anna'ya yetişebilecekti.

Lenin Stadyumuna ne kadar kalmıştı acaba?

Torpidο gözünden kent haritasını çıkardı ve parmak hesabıyla, yol uzunluğunu ölçtü. Yarım mil kadar görünüyordu.

Hemen kamerayı aldı, kapıyı açıp otomobilden dışarı çıktı. Eğer koşarsa belki yetişebilirdi, ucu ucuna.

*

il: 4

Belousov'un evindeki umutsuz arama hâlâ sürüyordu. Sıra slaydların incelenmesindeydi, belki resimlerde ipucu olabilecek bir yüz çıkar umuduyla. Açık olan televizyondan, izleyicileri 5000 metrenin heyecanını bulaştırmak isteyen spikerin bol sıfatlar kullanan sesi duyuluyordu. Belousov'un Tallin'de geçirdiği yaz tatili resimleri sonu gelmeyecekmiş gibiydi. Kazantsev kendi slaydlarının da en az bunlar kadar sıkıcı olduğunu düşündü.

«Teğmenim, bir şey buldular.» Kapıdan kısa kollu gömleği ter içinde kalmış bir polis seslenmişti.

«Ne?» dedi Kazantsev bir an inanamayarak.

«Çıkarmaya çalışıyorlar, efendim, katranlı muşambaya sarılmış bir şey.»

«Pekâlâ, götür beni oraya.»

Birlikte dışarı çıktıklarında ahududu ağacının önünde adamlar kazmayı bırakmışlar, çukurdan bir şey çekmeye çalışıyorlardı.

19

Pistteki atletler ileri geri koşup ısınmaya çalışıyorlardı. Kenya ulusal marşının son notaları da bitince 1500 metrenin madalya töreni son buldu. Kürsüden inen üç yarışçı son bir kez tribünlere el sallayıp soyunma odalarının yolunu tuttular.

Leonov, Anna'nın sıkıntısına bulaşmış gibi yerinde oturamıyor, içi içini yiyordu. Şimdi söylese miydi, yoksa beklesin miydi? Hiçbir şey olmayacağını, kurtuluşun Moskova'dan kaçmakla değil, kendisiyle kalmakta olduğunu açıklayacaktı. CIA ajanının ölümüyle sonuçlanan kaza düzmecesinden esinlenip Anna'yı kurtaracak bir yol bulmuştu. Planı yürürse artık kimse Anna'yı sorguya çekemezdi.

Şimdi bütün iş Anna'nın otomobilinde yanıp küle olacak bir ceset bulmaya kalıyordu. Yok, yok, her şey yoluna girecekti. Artık profesyonel ihanet engelini bir kez aştıktan sonra yapmayacağı şey yok gi-

biydi. Yarış biter bitmez, Anna kalkmak için davran-
dığında onu durdurur ve her şeyi anlatırdı. Daha Al-
lardyce de görünmemişti. Her şey yolunda gidecekti.
Yeter ki Anna ona inansın.

Düdük sesiyle birlikte yarışçılar başlama çizgi-
sine doğru isteksiz isteksiz yürüdüler.

Anna, Allardyce'in hâlâ görünmemiş olmasıyla
içini kaplayan paniğe bastırırken, her şeye karşın
gitmeye kararlıydı. Yarıştan önce. Belki bekleyen
otomobil de yoktu, ama yine de gidecekti, gitmek
zorundaydı.

On dört yarışçının adı gösterge tablosunda be-
lirmişti. Gutierrez: ABD. Lydall: ING. Federenko:
SSCB. Tretsov: SSCB. Ochengwe: UG. Vatainen:
FİN. Ross: ING. Irvine: AVS. Holmrath: BALM. Tol-
zer: DALM. Van Rij: BELC. Jorgensen: NOR. Mos-
tyn: YZ. Tombi: TANZ.

Yarışçıların adları Anna'yı hiç ilgilendirmiyordu.
Giderek artan mide bulantısından başka bir şey dü-
şünecek durumda değildi.

Tabanca atışı, birinci bulvara akın eden yarışçı-
lar. Olimpiyatların 5000 metre Finali başlamıştı.

Allardyce tribüne çıkan son merdivene geldiğin-
de tabanca atışını duydu. Stadyumdan yükselen dev
uğultu ve yüzüne gelen güneşle bir an sersemledi.
Koşucular tam altından geçiyorlardı: Gutierrez on
dört yarışçının en geride olanı, Federenko en önde.
Oldukça hızlı gidiyorlardı. Tribünleri dolduran ka-
labalık da eğer Rus atleti elemelerdeki taktiğini de-
ğiştirmezse çok hızlı bir derece koşulacağını sez-
mişti. Düzlüğe vardıklarında karşı tribünden bir kük-
reme koptu. Federenko en önde, arkasında Tanzan-
yalı, sonra Ochengwe ve Finli geride kalanlarsa tıp-
kı bir kuyruklu yıldız gibi öndekileri izliyorlardı.

Allardyce elindeki kamerayla sanki resim çekecekmiş gibi yarışçıların önünden geçmesini bekledi. Tam önüne geldiklerinde gerçekten de bir poz çekti. Sonra tam Gutierrez'in asık ve yenik yüzünü görünce haykırdı. «Gutierrez, her şey yolunda. Kız kurtuldu!» Yalnızca bir kez seslendi. Gutierrez onu duyunca adımlarını şaşırır gibi oldu. Sanki daldığı uykudan uyanmış gibi.

Elini kaldırıp Allardyce'in gösterdiği kamerayı gördüğünü belirtti. Şaşkın şaşkın bakan güvenlik görevlisi harekete geçmeden Allardyce hemen ortadan kayboldu. Merdivenleri üçer beşer çıkıyordu.

Tuvalete gitme bahanesi yeterli değildi. Bu nedenle Anna az önce Leonov'a aldıracağı dondurmayı üzerine döktü ve eteğini siler gibi yaparken biraz daha bulaştırdı. Yarışçılar ilk turu koşmak için önlerinden geçiyorlardı.

«Kahretsin, kahretsin!» Bu yapmacık öfkeye Anna gerçekten içini boşalttı. Leonov önce şaşırdı, sonra güldü. «Biliyor musun bu giysi bana kaç patlamıştı, Gennadi?» Leonov'un gülmesine Anna da karşılık verdi; son gülüşmeleri idi artık. «Gidip bir süngerle silmeye çalışayım. Yok, yok, sen kalkma, birkaç dakika sonra sıırıslıkam dönerim.» Anna gülümseyip yanından geçti ve çıkış geçidine yürüdü. Nasıl olsa otomobilde temiz bir eteklik olacaktı.

Merdivenleri hızla inerken bir yandan da etekliğini silmeye çalışıyordu. Birikmiş korku ve gerilimle şakakları zonklamaya başlamıştı.

Merdivenlerin başında Allardyce duruyordu. Gelmişti! Gözü saatte, onu bekliyordu.

«David!» Anna hemen adamın koluna sarıldı. Sanki Gennadi'nin koluna sarılmış gibiydi. Ama bir

daha hiçbir zaman bunu yapamayacak, ona elvedo bile diyemeyecekti.

«İyi misin?» Anna başını salladı. «Hemen gide-
lim öyleyse...» Fakat Allardyce'in bakışları Anna'nın omzu üzerinden geriye doğru gitti ve gözleri şaşkınlık ve korkuyla büyüdü.

Son merdivenden indiğinde Leonov'un tek gördüğü şey Anna'nın Allardyce'in koluna asılmasıydı. Bir de böyle mi ihanete uğruyordu acaba? Ama yok, yok, olamazdı. Neden hep bunu düşünüyordu ki?

«Anna!» Leonov öfkeyle ağdalanmış sesini kendi bile tanıyamadı.

Anna yüzünü döndü. Kendini korumak ister gibi eli öne doğru uzandı, ağzı yavaş yavaş açıldı. Leonov'un elindeki tabancayı görmüştü, ama Leonov farkında bile değildi. Allardyce için çıkarmıştı tabancayı... değil mi?

«Geri dön, Gennadi, lütfen geri dön!»

Allardyce devre dışı kalmıştı. Leonov Anna'ya doğru birkaç basamak daha yaklaştı.

«Anna, gitme! Her şeyi düşündüm, planım var. Güvende olacaksın!»

«Gennadi, olmaz!» Çok kesin. «Gidiyorum, gitmem gerek... çok üzgünüm, sevgilim. Gitmem gerek—»

«Hayır!»

Anna bir daha bakmak üzere arkasını döndü ve İngilizin koluna yapıştı. Leonov'un elindeki silah neredeyse kendiliğinden hedefine yöneliyordu. Anna Allardyce'in koluna girmişti.

«Hayır! Hayır!» İnsan sesine benzemeyen, çelik-ten bir ses.

Anna dönüp bakmadı, kolundaki İngilizli sürükleyerek daha da hızlandı.

Bu adamla yatmış olmalıydı. Evet, mutlaka birlikte yatmış olmalıydılar, Anna'yı casus yaptığı sıralarda. Onunla yatmıştı, tabii ya....

Leonov'un kolları gerildi, tabancayı doğrulttu. Anna çıkış kapısına giden son kıvrıma dönmek üzereyken hâlâ tek bir sözcüğü haykırıyordu: «Hayır!» Anna bu korkunç sese aldırmadı, ta ki Leonov tetiğe üç kez asılınca dek. Ondan sonra da sendeledi, Allardyce'in üzerine yaslandı ve yavaş yavaş dizleri büküldü, sonra yüzüstü yere yığıldı. Leonov kaçmasına engel olmuştu.

Tempo oldukça hızlıydı. Gutierrez, Allardyce'in seslenişini duyar duymaz aklının sıkışıp kaldığı o küçücük hücreden çıkmış yarış içindeki durumunun farkına varmıştı. Rus izleyiciler Federenko'nun önde gitmesinden hoşnut, büyük dalgalar halinde alkış tutuyorlardı. Federenko'nun ardından gelen grup onu geçmek için çaba göstermiyordu fakat kopmasına da izin verecek gibi değildi. Gutierrez ikinci grubun da en sonundaydı.

Gutierrez atak yapıp kavise gelmeden Doğu Almanla Yeni Zelandalıyı geçti. On bir tur daha vardı. Federenko'yla arasında olan uzaklığın kapanması için her turu kaç saniyede koşması gerektiğini hesapladı. Bu arada her ikisi de çok hızlı bitiş koşan Ochengwe'yle Irvine'i de unutmaması gerekiyordu. Artık Gutierrez kendini yarışa iyice vermişti. Şu andaki hızları altmış iki, altmış üç saniye dolaylarında oynuyor, o anlık taktiklerse önde koşanlar tarafından ortaya konuyordu. Daha yarışın başlarındayken altmış bir, hatta altmış saniyelik en az üç tur çıkarması gerekecekti.

Altmış bir saniyede koşmaya karar verdi. «İrena güvenlikte,» diye söylendi. Biraz önce az kalsın yarışı bırakıyordu. Ama şimdi yalnızca yarış vardı.

Lydall, Federenko'yu yakından izleyen beş kişinin arasındaydı. Ondan başka Ochengwe, Irvine,

Tretsov, Jorgensen ve Holmrath vardı. Gutierrez de arkalarda bir yerdeydi. Bundan böyle de arayı kapatamazdı. Bu yarışta geri kalanın işi bitikti. Tabii altı yüz metre kala öndekiler birer birer yere devrilmezse.

Federenko tıpkı elemelerde yaptığı gibi yarışı başından sonuna dek önde götürmek istiyor, gücü düşmeye başladığı zaman herhalde kendisini destekleyecek büyük kalabalığa güveniyordu. Lydall Rus yarışçının Irvine'in rekorunu kırabilecek güçte olduğunu biliyordu. Oysa kendisi o güçte değildi. Lydall kendini iyi hissediyordu. Ama her turun altmış iki ya da altmış üçte koşulmasından endişelenmiyor da değildi. Yarışın ortalarında hiç olmazsa bir iki tur daha yavaş koşulmalıydı.

Nedense, Irvine'in giderek çözüleceğini büyük bir kesinlikle biliyordu. Aynı kesinlikle Ochengwe'nin madalya alacağına inanıyordu. Ve Federenko... eğer Federenko da çözülrse o zaman kendisi Gümüşü koparırdı. Lydall ikinci gruptan iyice koptuktan sonra öne geçip tempoyu biraz düşürmeye karar verdi.

Ochengwe önünde koşan Rus'un kırmızı beyazlı formasını izlerken koşulan her turun saniyelerini hesaplıyordu. Temponun biraz hızlı olduğunun farkındaydı, ama o denli de hızlı sayılmazdı.

Dört tur tamamlandığı sırada Ochengwe yarış-ortası hızlı turlarına başlamayı düşündü, ama sonra bir tur daha beklemeye karar verdi.

Yarışı kazanması için kendi dünya rekorunu kırması gerektiğini bilen Irvine Altın Madalya'dan umudunu kesmişti. Sydney'den ayrılırken duyduğu o korkunç kazanma hırsı yoktu, bir türlü yakalayamamıştı. Gecikmeden yarışın hızını düşürmesi gerekiyordu, ya onun ya da Lydall'ın bunu yapması zorunluydu. Ken-

dişini önde koşacak gibi hissetmiyordu.

Tretsov yarışın tasarlandığı gibi koşulduğunu varsayıp, Federenko'nun on beş metre gerisindeki yerini koruyor, onun çözülüp yarışı bırakacağı anı bekliyordu. Koşulan her turda istenen dereceyi yapmıştı. Her şey yarış öncesi plana uygun geliyordu ve Tretsov durumdan hoşnuttu.

*
**

Merkezden birinin gelip arapsaçına dönen bu işi düzeltmesini beklerken KGB görevlileri, Amerikalı gazeteciyle kızı televizyonda yarışı izlemekten alıkoymaya gerek duymamışlardı. Her ikisi de böyle bir olaya fırsat verdikleri için başlarına geleceklerden korkuyordu.

Greenberg havadan yapılan kamera çekimi düzlükte koşan yarışçıları gösterirken, koşulan turların derecesini tutuyordu. Görünüşe bakılırsa dünya rekoru tehlikedeydi. Gutierrez ise Altın Madalya için yaşamının en hızlı yarışın! çıkarmak zorundaydı. Alldayce'in zamanında yetiştiği belli oluyordu, çünkü Gutierrez yavaş yavaş önündekileri geçmek için davranmıştı.

Yer kameralarından biri Federenko'yu gösterdi. Arkasındaki ısrarlı grup beş altı metre geriden geliyordu.

Greenberg kızın elini tuttu, nasıl heyecan içinde olduğu belliydi. Durumlarını hiç de tehlikeli görmüyordu. Nasıl olsa artık diplomatik bir olay niteliği kazanmıştı. Yarışı kimin kazanacağını düşünmekten başka bir endişesi yoktu.

Stadyum çatısındaki kameralardan biri Federenko'yu yakın çekimle gösterdi.

*

Altıncı turda altmış üç saniye, diye geçirdi içinden Federenko. Kimse de öne geçmek için davranmıyordu. Yarışı kazanmak için baştan sona önde gitmek zorunda kalacaktı. Ve kazanacaktı da. Eğer Tretsov'u yenerse sistemin bir parçasını yok etmiş olacaktı. Yarışı kazanırsa tüm sistemi yenmiş olacaktı. Kalabalığın coşkunu gösterisi, yarışta yalnızca onu gördüklerini kanıtlıyordu. Belki doksan bin kişi birden onun kazanmasını istiyordu. Fena değildi doğrusu. Kendini iyi hissetti; baştan sona önde götürülen bir yarışı ilk kez koşmuyordu. Eğer biri öne geçmeye kalkarsa belki iki üç tur buna izin verebilirdi, ama ancak arkasındaki gruptan iki ya da üç kişi daha koparsa. Yarışı tümüyle kafasından koşan Tretsov taktik gereği biraz gerilerken Ugandalı siyah adam. İngiliz Lydall ve Avustralyalı hâlâ sekiz metre gerisinden geliyorlardı. Amerikalıysa görünürlerde yoktu bile.

*
**

Koşucular oturduğu yerin altından geçerlerken Valentina, Federenko'yu büyülenmiş gibi izliyordu. Nasıl bunu yapabiliyordu, ne biçim bir insandı bu? Daha birkaç gün önce kız kardeşi öldürülmüştü. Oleg'in dediğine göre kız ya bir terörist ya da salak bir çocuktuk, ama ne olursa olsun, şimdi böyle hiç etkilenmeden Altın Madalya için koşması akıl alır şey değildi doğrusu. Oleg bile Federenko'dan çok üzölmüşe benziyordu.

Valentina oturduğu yerden büyük bir zevkle onu yargılamaya başladı. Duygusuz, bencil. Belki de bir atletin böyle olması gerekiyordu. Ama yine de onun bu duyarsızlığını hoşgöremiyor, görmek istemiyordu. Belki şu siyah adam da onun gibiydi. Buraya gelmeden önce karısıyla çocuğunun öldüröldüğünü okumamış mıydı?

Okumuştı ya.

O sırada dikkatini yerlerinde kıpır kıpır oynayan çocuklarına yöneltti ve onları azarladı. Oleg'in şubesindeki gençlerden biri gözüne çarptı ve adama el salladı. Adam önce şaşırılmış, sonra da kaygılanmış göründü, Valentina'yı görünce kaşları çatılmıştı. Sonra hızla oradan ayrıldı. Valentina yeniden yarışa yöneldi. Koşucuları öyle yargıladığı için pişman olmuştu. Onlar hakkında ne biliyordu ki? Oleg tehlikeli görevlere gittiği zaman kendisi de bütün benliğiyle bulaşıklara gömülmüyor muydu?

Birden Federenko'nur- kazanmasını istedi. Rus ya da Ukraynalı olduğu için değil, kız kardeşi öldürülmüş olduğundan. Belli ki çocuk acısını görmek için kendini bu yarışa veriyordu.

*
**

Yedinci xur bitmiş, bitiş çizgisinden sonraki kavise giriyorlardı. Federenko hâlâ öndeki gruptan altı metre ilerde, ikinci sırada Ochengwe, üçüncü Lydall, Irvine ise dördüncü sıradaydı fakat giderek tükeniyordu. Holmrath ve Jorgensen birinci gruptan kopmamışlardı.

İkinci grup en az kırk metre geride kalmış, aradaki uzaklık daha da açılacağı benziyordu. Gutierrez ikinci gruptaki yerinden açılıp öne geçmek için davrandı. Almanla Norveçliyi gözüne kestirmişti. Gutierrez'in içi içine sığmıyor, deli gibi koşmak istiyordu. Altmış ya da altmış bir saniyelik iki tur yapmaya karar verdi.

Dirseklerini kullanarak çevresindekileri yardı ve dış kulvara geçti. Adımlarını büyüterek grubun başına geçmek üzere atağa kalktı. Dört buçuk tur kala Federenko'dan yaklaşık otuz beş metre gerideydi.

Irvine bitiyordu. Lydall onun durumunu bir uçuruma ya da denizin dibine doğru kayan bir adama

benzetti. Tutunacağı bir şey kalmamış gibiydi. Bir kez gruptan koptu mu, işi bitikti. Lydall eğer Federenko ve Ochengwe ile arasını açarsa, aynı şeyin kendi başına geleceğini biliyordu. Tretsov da Irvine'i geçmişti artık. Tretsov bambaşka bir yarışta koşuyordu sanki, her şey kafasının içindeydi. Lydall nedense ondan hiç çekinmiyordu. Sanki hiç değişmeyen, robot gibi düzenli koşusu kazanacağından çok kaybedeceği izlenimini veriyordu. Belki de Federenko'nun çözülmesini bekliyordu.

Ama ne olursa olsun, Tretsov hüsrana uğrayacaktı. Lydall sanki Federenko'nun bedeniymis gibi biliyordu ki, Rus yarışçısı kolay kolay çözölmeyecek, ancak bir başkası onu çözebilecekti.

Bu kişinin de kendisi olmadığını biliyordu Lydall. Belki Ochengwe yapabilirdi bunu, ya da eğer kazanmayı aklına takmışsa, Amerikalı. Ama kendisi?

İngiltere'nin bir numaralı olan Ross'u geçmişti; Holmrath ve Jorgensen geride kalmışlardı, Gutierrez ve öbür Rus da. Umduğundan iyi gidiyordu, düşlediğinden bile iyi.

Lydall kendini iyi hissediyordu. Madalya kazanması işten bile değildi. Fakat Altın madalya için umudu yoktu.

Sekizinci turun geri düzlüğü koşulurken üç turu altmış ve altmış birde koşan Ochengwe Federenko'ya iyice sokulmuştu. Üçüncü durumda Lydall, Ochengwe'nin altı metre gerisinden gelirken dördüncü sırada Tretsov koşuyordu. Irvine altmış beş saniyelik turlarla yetiniyor, ancak yarışı bitirebilmeyi düşünüyordu. Holmrath, Jorgensen ve Gutierrez'den oluşan üçlü bir grup Irvine'in yedi sekiz metre gerisinden yaklaşıp onu yutmaya hazırlanıyordu.

Bitiş düzlüğünde altmış saniyelik tur hızıyla Oc-

hengwe öne geçti. Altmış ikilik hızıyla Lydall Federenko'ya¹ biraz daha yaklaştı. Tretsov biraz daha geri düştü. Bu arada Gutierrez İrvine'e yetişmişti.

Muşambanın içini açtıkları zaman ortaya son derece düzgün kesilmiş uzun metal parçalar ve bir gösterge çıktı. Koparılmadan önce her neye bağlı idiyse, hâlâ ibresi dolu olduğunu gösteriyordu.

Kazantsev bir izci gibi diz çöküp incelemeye başladı. Bu metal parçaların bir sıvı kabına ait olduğu belliydi; kırık olan gösterge de musluğun üstünde, bir şeyin basıncını göstermek için yerleştirilmiş olmalıydı, Birden Kazantsev bunun ne olduğunu anladı.

Lenin Stadyumu, içeriği değiştirilmiş silindirler. Belousov'un FAE hakkında söylediklerini anımsadı. Gaz kutularının geniş bir alana saçılması, gazın yayılması...

Kazantsev ayağa kalktı, yanındaki adamlara de-lirmiş gibi baktı, sonra hiçbir açıklama yapmadan e-ve doğru koşmaya başladı.

Dokuzuncu tur, geri düzlük. Ochengwe bir hızlı tur daha koşarak Federenko'yu geçilmenin şaşkınlığıyla iyice koparmak istedi fakat Rus atleti dayanı-yordu. Kalabalığın uğultusu gök gürültüsünü andıran bir biçimde yükselmişti. Lydall büyük bir çaba göstererek Federenko ile arasındaki uzaklığı azalttı.

Gutierrez, Holmrath ve Jorgensen'i geçmişti. İrvine ise onların gerisinde kalmış, durumunu düzelte-ceye de benzemiyordu.

Bitiş düzlüğüne girdiklerinde Ochengwe Federenko'nun iki metre önündeydi. Federenko artık yedek enerjisini kullanmaya başlamış, kalabalığın desteğini

arar gibiydi. Onun dört metre gerisindeki Lydall tüm yarışçılar içinde en perişan görünüşteydi. Onların oldukça gerisinde olan Gutierrez'in akıcı temposunu izleyicilerin çoğu farketmemişti; fakat atletizm uzmanı televizyon yorumcuları onun bitişe altı yüz metre kala ondekilere yetişeceğini açıklıyorlardı. Ama büyük bir çoğunluk için yarış Ochengwe'yle Federenko arasındaki çekişme olacaktı.

✱✱

Kazantsev içeri girdiğinde genç KGB görevlileri bir yandan Belousov'un slaydlarına bakıyor, bir yandan televizyonda yarışı izliyorlardı. Kazantsev muşambanın içinden çıkanlara bakmadan önce Belousov'un slaydları arasında ne olduğunu kestiremediği bir çizim görmüştü. Metal parçaların nereden kesildiğini düşünürken bu çizim birden aklına biçimlenmişti.

«Nerede o slayd?» diye kükredi Kazantsev. gençlerden biri slaydları gösterirken Kazantsev ona arkasını döndü telefona sarıldı. «Ben Kazantsev, çabuk stadyum güvenlik ofisini bağlayın, çabuk be!» beklerken gözü ekranda omuz omuza koşan Federenko ve Ochengwe'ye gitti. Öbür Rus yarışçısı sekiz metre daha geri düşmüş, arkasından gelen Amerikalı dört metreye dek yaklaşmıştı.

«Puchkov'u verin!» Kazantsev karşıdan gelen yanıtı dinledi. «Hemen çağırın.»

Kazantsev bir an ekrana büyülenmiş gibi bakakaldı. Valentina ve çocukları. Valentina oradaydı!

«Çabuk Puchkov'u bulun!»

✱✱✱

İki tur kalmıştı. Bitiş çizgisini geçerlerken Federenko Ochengwe'ye yetişip geçti. Federenko kararını

vermişti: Bitiše olan sekiz yüz metre kala depara kalkacaktı, son düzlüğü beklemeden. Tretsov çoktan iddiasını yitirmişti, çünkü yarışın temposu onun programlandığından çok daha hızlıydı; dünya rekorunu kıracak bir tempo, en azından birkaç saniye daha hızlıydı.

Lydall atağa kalkan Federenko'yu izledi. Rus yarışçı iki tur kala depara kalkıyor, yanında Afrikalıdan başka kimsenin kalamayacağını umuyordu.

Lydall geri baktı. Gutierrez, Tretsov'dan ayrılmış, kendisine beş altı metre yaklaşmıştı. Bu tempoyu korumak için kendini zorluyordu. Artık bacakları ağırlaşmaya başlamıştı. O da atağa kalktı. Gutierrez'in de aynı şeyi yaptığını biliyordu. Ochengwe ise Federenko'dan kopmayacak denli güçlü görünüyordu.

Gutierrez o güne dek hiç koşmadığı biçimde hızlı bitiş turları çıkarmak zorunda kalacağını biliyordu. O ana kadar her şey tasarladığı gibi olmuştu ama şimdi Rusla Afrikalının iki tur kala atağa kalkmaları hiç hesapta yoktu. Onunsa kapatması gereken on beş metrelik bir açığı vardı. Ödekilerin de bitişe bu denli az kala tükenecekleri yoktu. Yalnızca Lydall çok yorgun görünüyordu.

Düzlüğe girdiğinde Lydall'ı hedef aldı. İngiliz omzu üzerinden dönüp baktığı an Gutierrez onu geçeceğini anladı. Lydall önde giden iki yarışçıyı çoktan bırakmış, bronz yerini korumaya çalışıyordu.

Geri düzlüğün sonunda kavise girerken Gutierrez üç metre gerisinde, giderek yaklaşıyor, Federenko ve Ochengwe ise yedi sekiz metre önünde koşuyorlardı. Lydall artık tükenmişti. Son bir çabayla atak yapmak istedi fakat bedeninden karşılık alamadı. Makinesi yapabileceğini yapmış, artık çözülmüyordu. Tribünlerden yükselen gürültü olmasa hemen ardındaki Amerikalının ayak seslerini duyacaktı. Sendelemeye

başlamıştı, geberip gidiyordu işte, çünkü bu bok yiyeni Yanki'yi, siyah iti ve hıyar Rus'u geçmek elinden gelmiyordu.

Gutierrez yanında bittiği sırada Lydall bir küfür salladı ve bir süre daha yerini korudu. Gutierrez yine gerisinde kalmıştı. Artık tüm dikkati üçüncülüğünü çalmaya uğraşan Amerikalı üzerine yönelmişti.

Bu arada Ochengwe ve Federenko'yu hepten unutmuştu. Son turu belirten zil çalınca Lydall afalladı.

Üç yüz elli metre kala Federenko hâlâ Ochengwe'nin önündeki yerini koruyordu. Aslında Afrikalı daha zinde görünüyor, Federenko da bunu biliyordu fakat arayı kapatamamıştı. Üç metre vardı. Federenko yeni bir hırsla topukladı. Siyah adam zaferine engel olamazdı. Altın. Kazandığı an sisteme nanik yapmış olacaktı. Tretsov da hava alırdı.

Ochengwe Rus yarışçıda bir şeyler sezmişti. Kaybedeceğe benzemiyordu. Ochengwe on bir ve on ikinci turların temposunun o güne dek hiç koşmadığı bir hızla koşulduğunu da farketmişti. Geri düzlüğe son kez girdiklerinde artık Rusun kazanacağını iyice anlamıştı.

Geri düzlüğe girinceye dek Lydall, Gutierrez'i gerisinde tutmayı başarmıştı, fakat bir türlü silkeleyip atamıyordu.

Gutierrez Ingilzin hâlâ önündeki yeri korumasını inanamıyordu. Tüm dikkatini ona vermekten yarışı öndeki iki yarışçıya bırakmıştı. Fakat çok geçmeden eline kalanla yetinmezse, tükenip gideceğini sezdi. Rusia Ugandalı düşüp kalmazlarsa onlara yetişmesi olanaksızdı artık.

Federenko tribünlerin coşkun gösterisiyle son kavise girdiğinde, takım yöneticileri ve öbür Rus sporcuları pist kenarından ona güç vermek için bağırıyorlardı. Direksiyon başında kısa aralarla uyuklayan bir sürücü gibiydi. Kafasında giderek uzanan sürelerle

boşluklar olmaya başlamış, kapanıp açılan bir radyo gibi bir an her şeyi görüp duyuyor, bir an hiçbir şeyi algılamıyordu. Bacakları sanki kendisine ait değildi. Kulakları zonkluyor, kalbi korkunç bir hızla ve güm-bürdeyerek atıyordu.

Ochengwe hiç o denli hızlı -koşmamıştı. Son kavise girerken tribünlerden yükselen gürültü sert bir duvar gibi yüzüne çarptı. Artık Federenko'yu geçmesi olanaksızdı. Gümüşle yetinecekti. Arkasına bakıp Gutierrez'le Lydall'ın üçüncülük için amansız çekişmelerini gördü. Kendisine yetişemezlerdi.

Lydall'ın başı sıska omuzları üzerinden kopacalmış gibi sallanırken kamburu çıkmış, kollarını piston gibi pompalıyordu. Omzunun dibinde Gutierrez kulvarından açılmış, onu geçmek için atağa kalkmıştı. Bacaklarında hiçbir şey kalmamıştı artık, ama Amerikalının da aynı bitkinlikte olması gerekiyordu.

Düzlüğe girdiklerinde Amerikalı bir boy öne geçti. Lydall deli gibi atılıp arayı kapadı hemen.

Otuz metre kadar yan yana koştular. Sonra Gutierrez bitişe yirmi metre kala yarım metre öne geçti. Lydall'ın bacaklarında ancak onu sürükleyebilecek denli güç kalmıştı. Dördüncülüğe razı olup zorlanmayı bıraktı.

Federenko için kalabalığın sesi önce fırtınada kükreyen bir deniz, sonra giderek sönen cılız bir ağlama sesi gibi geldi. Sonra derin bir sessizlik... düşmek üzereyken onu tutup ceset gibi yere yatıran eller. İtiraz etmek, yarışı tek başına bitirmesi gerektiğini söylemek istedi. Yoksa diskalifiye edilecekti.

Karanlık —renkler— karanlık, sonra siyah bir yüz üzerine eğildi, beyaz, vahşi dişler — karanlık, bitiş çizgisini İngilizin hemen önünde geçen Amerikalıyı gördü — yine karanlık. Hemen oksijen alması gerektiğini anladı.

Kazanmış olabilir miydi?

Birisi yanına diz çöküp yüzüne maskeyi takınca başını uzatıp büyük bir aklıkla oksijeni içine çekti.

Sert çatlama sesleri, tıpkı başlama tabancasından çıkan ses gibi, birbiri ardına — şaşkınlık çığlıkları, maskeyi içine çekerek oksijeni yutarken o do şaşırdı, sonra maske yüzünden kayıp yana; düştü. Eliyle onu almaya çalışırken metal bir top bir iki adımı ötesine düşüp parlaya parlaya yuvarlanmaya başladı.

Oksijen neredeydi? Neredeydi? Karanlık. Siyah yüz yine belirdi, sonra başka bir yüz, zeytin rengine, sonra da İngiliz yarışçının ince, gergin yüzü üzerine eğildi... oksijeni neredeydi? Karanlık.

**

Kazantsev ekranda kutuların fırladığını ve alana yayıldığını gördü. Oksijen silindirinin içine yerleştirilen paneller patlamış, kutular çevreye yayılmıştı.

Valentina oradaydı ve gaz yayılmaya başlamıştı. Ya çocuklar...

«Puchkov?» dedi her yanından ter boşanarak, «Karım ve çocuklarını—»

«Kim söyledi bunu sana?»

«Bırak şimdi, onları göstere bana.»

«Boşuna zaman geçiriyoruz, Oleg. FAE kutuları saçıldı.»

«Görüyorum. Sıvı buharlaştı mı?»

«Evet. Tanrı aşkına, bize yarayacak bir şey buldun mu?»

«Sanırım. Adamların hazır mı?»

«Evet, ne yapıyoruz?»

Kazantsev projeksiyon perdesinde beliren slayte baktı. Bilmece gibiydi. Çözmek için zaman isterdi oma hiç yoktu. Tabak biçimini alması ne kadar sürer-

di? Alev aldıktan sonra yanar bir disk tüm stadyumu kaplayıp herkesi öldürecekti. Kazantsev'in midesi bulanmaya başlamış, gözleri bir televizyon ekranına bir projeksiyon perdesine gidip geliyordu.

«Zamanla bir şeyler çıkarmaya çalışacağım.»

«Oleg! Ne kadar süremiz var?»

«Bilmiyorum. Bak, buradan konuşarak bir şeyler yapmaya çalışacağım. Bombaları yakın çekimle ekrana getirin. Adamların nasıl yapacaklarını söyleyeyim..» Saçma, ahmakça bir şeydi, ama aklına yalnız bu geliyordu.

«Ama milyarlarca insan—» diye inledi Puchkov.

«Yayını sürdürmeleri gerek! Başka türlü onlara gösteremem. Hemen başlasınlar.»

Kazantsev stadyum hoparlörlerinden stadyumun boşaltılması için yapılan duyuruları işitti.

«Ne kadar süremiz var, Oleg?» Puchkov avutucu bir şeyler işitmek ister gibiydi.

«Bilmiyorum. İki dakika olabilir, on dakika da olabilir. Bizimkiler basınç fitilli ya da havada patlayan cinsten oluyorlar ama bu özel olarak yapılmış, bilemeyiz ki.»

«Boşaltamıyoruz—»

«Biliyorum. Yönetmene söyle de Tina'yla çocukları göstereyim. Hemen.»

«Neredeler?»

Kazantsev, Federenko'ya kız kardeşine vermesi için verdiği biletlerin numarasını anımsadı. Bu bilet işi Shubin'in son numarasıydı. Depoda ölen salak çocukların öcü için. Tina ve çocukları yanıp kömür olacaktı.

Olacağı buydu. Lenin Stadyumunun boşaltılması yirmi dakika sürebilirdi, bu da çok uzun bir zamandı. Ah, bir yakıt tipini ve tutuşma süresini bilebilseydi... Her iki bombayı da görmesi gerekiyordu. Ekranda iki görüntüyü de vermeleri gerekiyordu.

Kameralar Kazantsev'in karısı ve çocuklarını bulmak için tribünü tararken yüzlerce şaşkın ve korkulu yüz ekranda belirdi.

Lydall iki büklüm olmuş Gutierrez'e yaslanırken koluna çarpan sıvıyı farkettiler, bütan gazı gibi soğuktu, tıpkı çakmağını doldururken parmaklarına akan gaz gibi birden buharlaştı. Metal bir top ayaklarının dibinden yuvarlanıp pistin bir ucuna gitti. Lydall'ın aklı yarışın son yirmi beş metresindeydi, Gutierrez'in kendisini geçip Bronzu kapıldığı sürede. XXII. Olimpiyatların 5000 metre dördüncüsü. Çok ayrıntılı kayıt kitaplarında bile küçük bir dipnotla geçirilecek bir sonuç. Ama yapmış olduğu en iyi derece, yapıp yapabileceği

O da sarhoş gibiydi, ama oksijen yetersizliğinden değil. Rus yarışçısı Altın için neredeyse kendini öldürecektiler. Ochengwe ikinci geldiği için bozuk görünmüyordu. Diğer yarışçılarsa daha yeni bitiş çizgisini geçiyorlardı.

Lydall doğrulup tabloya baktı. Işıklı yazılar göz kırptırıp birer birer adları dökmeye başladı. Federenko, SSCB, yanında yeni dünya rekoru yazılıydı. Ochengwe ondan bir saniye daha gerideydi, Gutierrez ve Lydall'da en iyi derecelerini yapmışlardı; tümü de Viren'in eski Olimpiyat rekoru içindeydiler, yalnızca Federenko'nun elemelerdeki derecesi onlardan iyiydi. Ochengwe, Irvine'in dünya rekorunu geçmiş, Gutierrez ve kendisiye çok yaklaşmıştı.

Lydall bundan iyisini koşmamıştı o güne dek, bu da düş kırıklığını yeterince yatıştırdı. Sonra Gutierrez yanına gelip elini uzattı. Lydall uzanan eli sıkarken Amerikalının hâlâ titrediğini hissediyordu. Ochengwe de gülüyordu; Lydall, Ugandalının ilk kez karpuz dilimi gibi güldüğünü görüyordu. Elleri kalçasında başı-

nı sallayarak onlara katıldı. Gutierrez ve oksijen alan Rusun da içinde olduğu bir iletişim olmuştu aralarında.

Ama neydi duyduğu o gürültüler, başlama tabancası gibi?

Tablo söndü, yeniden ışıldadığı zaman Rusça ve İngilizce bir bildiri belirdi. Sonra hoparlörler ölüm sessizliği içinde bildiriye seslendirdiler. Önce Rusça, sonra İngilizce.

«Güvenlik görevlileri bir bomba uyarısı almışlardır. Bombalar patlamamış, patlayacakları da¹ sanılmamaktadır. Uzmanlar gerekli incelemeyi yapmak için hazırđırlar. Tüm sporcuların ve yöneticilerin bu incelemeye engel olmamaları için alanı terketmeleri rica olunur. Ek bir güvenlik önlemi olarak izleyicilerin de stadyumu terketip ısınma pisti ve çevresindeki alanda toplanmaları gerekmektedir. Lütfen paniğe kapılmayınız, tehlike yoktur. Bombalar patlamamıştır. Boşaltma işlemi yalnızca rutin bir önlemdir.»

Duyuru dört dilde daha yinelendi.

Lydall tribünlere baktı. Kalabalık kımıldanıyordu, vızıltı gibi gelen sesler korku ve merak yansıtıyordu. Bu işi eğlenceli bulanlar bile vardı.

Federenko bir sedyeye alındı. Lydall, Ochengwe ve Gutierrez tünele doğru birlikte yürümeye başladılar. Tribünlerde herkes çıkış için kuyruklar oluşturmuştu. Bu görünün Lydall'a her şeyin sona erdiğini belirtiyordu. Onun için Olimpiyatlar artık bitmişti.

İlerisini de düşünmek istemedi. Özel bir kişi olmanın tadını son anına dek çıkarıyordu, yanında Ochengwe, Gutierrez, Irvine ve diğlerleri... Federenko sedyesiyle biraz önlerinde.

Tünelin gölgesine doğru.

✱

Kamera kısa bir süre için karısını ve çocuklarını ekranda yansıttı. En yakın çıkışa gitmek için sıralarını

bekliyorlardı. Karısının yüzünü görmek Kazantsev'i altüst etti. Valentina bu bombanın üzerinde onca konuştuğu FAE olduğunu ve oradan sağ olarak çıkmayacaklarını biliyordu, ama çocuklarıyla konuşurken yüzüne bakan hiç kimse bunu anlayamazdı.

Bombalar patlamamıştır.

Aferin. Yalnızca küçük bir boşaltma uygulaması yapılıyor, halkın da işbirliğiyle. Bombalar patlamamış. Ama patlayacak işte.

Valentina patlayacaklarını biliyordu, yalnızca birkaç dakikaları kaldığının da farkındaydı. Kazantsev içinden karısının paniğe kapılıp önündekileri yarmasını ve bağıra çağıra çıkış kapısına koşmasını istedi. Ama Valentina bunu yapmadı, yapmazdı da.

Ekrandaki görüntü değişip yerini önce sahte oksijen silindirlerinden biri, sonra da alanın ortasında iri bir dolu tanesi ya da bir metal greyfurt gibi duran kutular aldı. Her birinde toplu iğne deliği gibi duran deliklerden gaz boşalıyordu. Ama ne zaman tutuşacaktı? Slayda baktı. Hiçbir şey anlamıyordu.

Sonra Puchkov'un sesini duydu.

«Tamam, yakın çekimi görüyorsun, değil mi?»

«Evet, ama ekranı niye bölmediler?»

«Aygıt bozulmuş—»

«Yapmayın yahu! Aynı anda iki görüntüyü de almam gerek!

«NBC televizyoncuları hemen bir tane kuracaklarmış, ama biraz zaman alacak. Bak, televizyonculardan biriyle konuş istersen. Senin talimatına göre resim seçici görüntüyü hemen birinden diğerine kesebilir—»

«Hiç bir boka yaramaz!»

«Oleg, sakın ol!» Puchkov'un sesi sert ve emrediciydi.

«Pekâlâ.»

«Kutular saçılalı ve sıvı buharlaşalı iki dakika on dört saniye oluyor. Zamanımız var.»

«Umarım öyledir.»

«Bomba tahrip ekibiyle bağlantın olacak. Söylediklerini TV yönetmeni de işitiyor, gerektiğinde o da devreye girebilecek. Her şey sana kaldı.»

Belki beş altı bin kişi boşaltılabilecekti, ama tümü o kadar.

Leonov ve Allardyce, Anna'nın ölüsünü sağlık merkezine indirmişler, kanları ve kurşun deliklerini bir battaniyeyle örtmüşlerdi. Daha sonra aynı anda ortak bir kararla yüzünü de örttüler.

Allardyce içinde dalga dalga yükselen mide bulantısını bastırmaya çalışıyor, yüzüne bakamadığı halde, Leonov'un duygularını ve suçluluğunu paylaşıyordu. Leonov bitik, uysal bir hayvan gibiydi.

Uzun suskunluk boş odayı daha da soğutmuştu. Hoparlörden yayılan boşaltma duyurusu ikisinin de dikkatini çekmedi. Allardyce'in kolundaki kan lekeleri kahverengi olmaya başlamış, daha şimdiden anlamını yitirmeye yüz tutmuştu.

İçeri giren beyaz önlüklü genç onları görünce şaşırdı ve suçlu suçlu bakındı. Allardyce onu doğru dürüst farketmedi bile, ama Leonov içinde bulunduğu karabasandan çıkmak için fırsat arıyor gibiydi.

«Ne oluyor?»

«Bir bomba tehdidi galiba. Stadyumu boşaltıyor—»

«Nasıl bir bomba?»

«Kuru sıkı olduğunu sanıyorlar—»

Allardyce de dikkatini dağıtmak istedi fakat bir türlü gözlerini kolundaki kan lekelerinden ve battaniyenin altında giderek kimliğini yitiren ve yalnızca bir ceset olarak görünen şekle bakıyordu. Leonov kollardan, kendisi bacaklarından tutup merdivenleri indirirken Anna'nın eteğindeki dondurma lekesini gör-

muştı. Leonov'un yutmadığı numara.

«Sen¹... burayı neden yaralananlar için hazırlamıyorsunuz?»

Allardyce genç adama baktı. Yüzü soluk, gözleri pırıl pırıldı. Kısık gözleriyle önlüğünü asıp dışarı çıkmak için davrandı.

«**Ben...**»

«Ölenler, yaralananlar olacak. Sana verilen emirler nedir?» Leonov'un sesinde günlük uygulamalara dönmek için çırpınan bir nitelik vardı. Sığınmak için. «Boşaltma durumlarında emirlerin nedir?»

Genç adam dönüp gidecekti, telaşla, tıpkı Anna gibi.

Allardyce aynı olayın yeniden olacağını sezdi, Leonov tabancasını doğrulturken bağırmaya başladı.

İki el ateş edildi. Genç adam sırtından ve başından vurularak sendeledi ve cam bölmenin üzerine devrildi. Büyük bir gürültüyle cam kırıldı ve adam öbür yana düşerek gözden kayboldu.

Sağlık merkezinin koridorunda Shubin yere serilmiş, gözleri dört dönüyordu. Hoparlörden Fransızca duyuru kulağına gelirken sırtında ve göğsünde uyuşuk bir acı vardı. Bir de başının arkasında giderek daha az hissettiği bir yapışkanlık. Ve midesi parçalanmış gibi bir duygu.

Duyuru Almanca olarak yinelenildiğinde gözlerinin hareketi durdu, artık hiç kımıldamıyordu.

Ekibindeki adamlardan biri bitiş çizgisi yakınındaki silindire yaklaşırken Kazantsev'in gözleri ekrana yapışmış gibiydi. Adam diz çöküp gereç çantasını açarken kamera yakın çekime girdi. Kazantsev bir yandan da slaydı değerlendirmeye çalışıyordu. «Hiç anlamıyorum, ne bir yazı, ne de başka bir şey var, ama bu slayd bombaların donanımıyla ilgili olmalı!» dedi Puchkov'a.

«Öbür görüntüyü istiyor musunuz?» TV yönetmeni profesyonel bir telaşsızlık içindeydi. Herhalde cam bölme ardında güvenlik içinde olacağını söylemişlerdi adama. Ne de güvenlikti ya.

«Evet, evet, ne zaman iki görüntü alabileceğim?»

«Birazdan—»

«Dünyanın sonu da birazdan.»

«Teğmenim?»

«Evet, Anadolu?»

«Ses denemesi yaptım, emirlerinizi bekliyorum.»

«Kim var senden başka?» Ekranda yeni bir görüntü belirdi, daha önce görmediği bir yüz.

«Oğnev, Moskoca Garnizonundan.»

«FAE bilgin var mı?»

«Biraz. Kuramını ve uygulamasını anlıyorum, stokumuzda bulunan tiplerini de tanıyorum, ama korkarım bu çeşidi...» Sözleri küçük bir gülümsemeyle kesildi.

«Pekâlâ, pekâlâ, üç dakika yirmi sekiz saniye geçti. Yayılma hızını bilmiyorum. Zaten farketmeyecek. Şimdi silindiri gösterin bana, olabildiğince yakından.»

Oğnev'in başında bulunduğu silindir bütün ekranı kapladı. Dişlenmiş bir mısır koçanına benzer bir omurgası vardı. Kutular, deniz asalakları gibi bu omurgaya tutunmuşlar, zaman fitiliyle patlayıp saçılmışlardı.

«Şimdi her ikiniz de silindirlerden bir tanesini el arabasından indirin, el arabasını da biraz öteye itin.» Yönetmen bu kez Anadolu'yu ekrana getirdi. «Anadolu, dikkat et!»

Kazantsev söylemeden yönetmen yeniden Oğnev'i gösterdi. Oğnev silindirin içini dinlemeye çalışıyordu.

Oğnev, «Şimdi ne yapacağım?» diye sordu. «Hiç ses gelmiyor bundan.»

Kazantsev slayda baktı. Bomba donanımında gösterge ve musluk kullanılmıştı.

«Musluğu sökün, iyice çevirin, sonuna dek.» Anatoli'nin elleri titriyordu. Genç adam Lenin Anıtında parçalanmış iki arkadaşını düşünüyor olmalıydı. Kazantsev Anatoli'ye çok dikkat etmesi gerektiğini anladı. «Bu çift görüntü aygıtı hangi cehennemde kaldı be?» diye bağırdı. Onun haykırışı üzerine ekranda musluğu sökmeğe çalışan iki el ürkerek çekildi. «Bağışla.»

Üç dakika kırk dört saniye. Shubin'in kendi kaçıışı için tanıdığı süre olsa olsa beş dakika olabilirdi. Daha fazla olamazdı. «Muslukları çıkarın şimdi.»

Milyarlarca insan Kazantsev'in ekranda gördüğü her şeyi izliyordu. Yönetmen de durumun önemini sezmişti. Ağır ağır musluk başları çevrildi. Bir bomba donanımının sökülmesi tehlikenin doruğuydu. İki adam ve Puchkov farkındaydılar fakat tribünlerdeki kalabalık bunu bilmiyordu.

Ekranda Ognev'in elleri musluk başını gevşetip, bubi tuzaklı bir bağlantı aradı. Sonra bir rahatlama iç çekişiyle musluğu yerinden söktü ve elinde havaya kaldırdı.

«Peki, Anatoli, şimdi sen.» Daha sonra yine Ognev geldi görüntüye. «Ne görüyorsun?»

«Hiç—»

«Silindir başlığı?»

«Hı?» Yakın çekim.

«Bakır musluk pompası ve yatağı var, değil mi?»

«Doğru.» Kazantsev elindeki bir projeden okumuş gibi, Ognev bunu duyunca rahatlamıştı.

«Tamam, şimdi bu yatağı çıkar. Anatoli?»

«Evet?»

«Diğer iki silindiri de bu aşamaya getir, çabuk.»

«Anlaşıldı.»

Yönetmen, «Çift görüntüyü şimdi ister misiniz?» diye araya girdi.

«Lütfen. Şimdi n'olur kamera Anatoli'yle birlikte gitsin... her bir silindire.»

Ekran ikiye bölündü.

«Oleg, sen de yatağı çıkar.»

«Tamam.» Ekranın sağ yanında Ognev'in elleri görünüyordu. Bakırın soluk parıltısı. Yatağın vidaları yavaş yavaş sökülüyor. Aynı anda Anatoli Ognev ikinci silindire doğru gidiyordu.

«Cok dikkat edin, her ikiniz de.»

O sırada ekranın sağ üstünde dakikaları, saniyeleri ve saniyenin onda birini gösteren saat belirdi. Sanki bir yarışın derecesi veriliyormuş gibi.

Puchkov, «Silindirlerin patlaması için kalan zamanını görebilirsin,» dedi.

Dört dakika yirmi saniye.

Ognev'in sesi. «Elektronik bir saat yüzü görüyorum. Zamanlama donanımı olmalı. Özel olarak yapılmış—»

«Ne işe yarıyor?»

«Kimbilir. Ne bir tetik, ne de sarmal bobin var.»

«Anatoli, her üç silindiri de aynı duruma getir. Bakır yatak çıksın, saat yüzünü ortaya çıkar.» Dört dakika yirmi yedi saniye. «Çabuk ol!»

«Hım. Bu çok ilginç—»

«Ne?»

«Altta, yani omurganın üstünde—»

«Kamera!»

«Kutulardan biri hâlâ burada, ama yok, yok, bu farklı.»

Kazantsev de görüyordu aynı şeyi. Küçük yüzgeç gibi çıkıntılar, yuvarlak gövdesi olan küçük bir yarasa gibi. Neydi bu..?

«Dünya Savaşında... kelebek bombaları.» Ognev ve Puchkov aynı anda söylemişlerdi.

«Evet, ona benziyor.»

«Oo, Tanrım—»

Dört dakika otuz dört saniye. Ognev korkudan delirecek gibiydi.

«Ne oldu?»

«Gaz yavaş yavaş aşağı çöküyor. Başımda ve omuzlarımda hissediyorum, buz gibi soğuk—»

«Sakin ol!» Kazantsev sanki oradaymış gibi ürperti. «Sakin ol.»

Ognev, «Çok az kaldı,» dedi sessizce. «Tutuşmadığı sürece yere çöken cinsten.»

«O zaman çok yaklaştı...»

«Hem de pek çok. Neredeyse her an—»

«Evet.»

Dört dakika kırk dört saniye. Anatoli son silindirin başında durmuş, kelebek bombayı inceliyordu. Ognev'in eli bir an güneşte parladı, koyu bir sıvıya benziyordu. Gaz mıydı?

Kazantsev birden Ognev'in alev almasını bekledi, tıpkı Belousov'a verdiği örneklerdeki gibi. Sonra soluğu yerine geldi ve sordu. «Elindeki nedir?»

Ognev elini sildi, kokladı.

«Petrol—» Şaşkınlık.

Dört dakika elli bir saniye. Beş dakikadan çok olamazdı süre.

Kamera silindirin içindeki omurgayı taradı.

«İşte orada! Su borusu üzerindeki iğne deliği gibi... petrol orada çıkıyor. Gördün mü?»

Ognev, «Gördüm,» dedi.

«Omurganın içinde petrolü iten bir musluk pompası var, işte zamanlayıcı o, deliğin büyüklüğü. Tutuşturma sistemi kelebek bombanın kendisi, onu çalıştıran da—» Dört dakika elli altı saniye, «Petrolü pompalayan musluk. Çabuk deliği tıka!»

Uzayan bir yarım saniye. Sonra bir başparmak iğne deliği üzerine bir şey çarpıyor.

«Anatoli, senin iki silindirin de deliklerini bul ve tıka. Parmağını kullan, başkasının parmağını kullan ne yaparsan yap—» Dört dakika elli sekiz saniye. Ognev ikinci silindire giderken kameraya takılıp yuvarlandı fakat hemen davranıp silindirin üstüne kapandı ve parmağını bastırdı.

Anatoli yapışkan bir maddenin içinde kımıldamıyormuş gibi ya da yürümesini yeni öğrenen bir bebek gibi sendeleyerek gidiyordu. Dört dakika elli dokuz— daha ikinci silindire varmasına metreler vardı— birincisinin üstüne bir polis memuru kapanmış, eliyle deliği tıkamıştı.

Dört elli dokuz nokta altı, yedi—

Anatoli balıklama atlayıp omurgayı yakaladı ve petrolün sonunun boşalmasına engel oldu. Böylece kelebek bomba yerinden fırlayıp gazı tutuşturamadı.

Beş dakika bir saniye, beş . iki, beş - üç...

Kazantsev büyük bir rahatlama içindeydi. Yönetmen sanki onu yatıştırmak için yüzde sekseni hâlâ dolu olan tribünleri gösterdi.

«Ognev?»

«Evet.»

«Neydi kullandığın?»

«Birinci silindirde mi? Ciklet.»

«Söyle daha ciklet getirsinler. Şimdi n'olur bana karımla çocuklarımı gösterin.»

Onları sıkış sıkış merdivenlerde sıralarını beklerken görünce, Kazantsev duyduğu büyük rahatlama ile titremeye başladı. Hiç de yeri olmadığı halde, ter içindeki kırmızı yüzüne akan gözyaşlarını tutamıyordu.

SON